بسم الله الرحمن الرحيم

KEVSER SURESİ

Rahman Rahim Allah'ın Adıyla

Şüphesiz biz, sana Kevser'i verdik.

Şu hâlde Rabbin için namaz kıl ve tekbir

alırken, namazda ellerini boğazına kadar kaldır.

Doğrusu asıl soyu kesik olan, sana kin duyandır.

ALİ RIZA SABİRÎ

1001 Hadis Işığında İmam Ali

Çeviri:

Musa Aydın

KEVSER

Kevser Yayınları: 74

Kitabın Orijinal Adı: Hablullahi'l-Metîn Fî Menakıb-ı Emîri'l-Mu'minîn

Tercüme: Musa Aydın

Dizgi ve Mizanpaj: Kevser

Kapak: Ramazan Erkut

Baskı: Aydoğan Ofset

Basım Tarihi: *1. Basım:* Kasım 2004

2. Basım: Ekim 2008

ISBN: 978-975-6640-41-8

İsteme Adresi:

Kevser Basın Yayın Ltd. Şti.

Sofular Mah. Simitçi Şakir Sok. No: 14 / 1

Fatih – İSTANBUL

Tel: 0212 – 534 35 28 Faks: 0212 – 631 36 01

www.kevseryayincilik.com

TAKDİM

Tarihin en güzide şahsiyetlerinden birisi olan ve kitabın içeriğinde de görüleceği gibi birçok şahsına münhasır özellik ve üstünlüklere sahip olan bir insan-ı kâmilin faziletlerini içeren bu güzel eseri yayınlama bahtiyarlığını bize nasip buyuran Yüce Tanrı'ya sonsuz hamdüsenâlar olsun. Öyle bir şahsiyet ki sadece dostlarını değil, düşmanlarını bile, sadece Müslümanları değil gayrimüslimleri bile kendine hayran bırakmıştır! İşte size bu hayranlığı ifade eden sözlerden bazı örnekler:

"İnsanlar arasında Ali; mahsus (duyu organlarıyla hissedilir) gerçekler arasındaki makul (akılla idrak edilen) gerçek gibidir." *(Ünlü İslam Filozofu ve Tabibi İbn Sina)*

"İnsanlardan müstağni oluşu ve herkesin ona muhtaç olması, onun herkesin imamı olduğunun en açık delilidir." *(Büyük nahiv alimi ve Aruz ilminin kurucusu ve meşhur lügat yazarı Halil b. Ahmet Ferahidi)*

"Ali'nin sevgisi ateşten koruyucudur / Ali insanların ve cinlerin imamıdır / Gerçekten de Mustafa'nın vasisidir / Cennet ve Cehennemi bölüştürendir." *(Şafii Mezhebinin imamı Muhammed İdris-i Şafii)*

"Ali b. Ebi Talib için var olan ve nakledilen onca faziletler Resulullah'ın ashabından hiç kimse için nakledilmemiştir." *(Hanbeli Mezhebinin İmamı Ahmed b. Hanbel Şeybânî)*

Her kim dinde Ali bin Ebi Talib'i önder kabul ederse, şüphesiz kurtuluşa erer. Zira Peygamber de, "Allah'ım Ali nerede olursa olsun, hakkı vücudunun etrafında döndür." buyurmuştur. *(Meşhur Sünni tefsirci, Mefatihu'l-Gayb tefsirinin yazarı Fahrettin Râzî.)*

"Ben, düşmanlarının kin ve haset yüzünden faziletlerini inkâr ettiği, dostlarının da korkudan faziletlerini gizlediği kimse hakkında ne diyeyim? Buna rağmen faziletleri doğu ve batıyı kaplamış her yere yayılmıştır." *(Meşhur edip ve bilgin, Keşşaf Tefsiri'nin ve Esâsü'l-Belâğa kitabının yazarı Zımahşerî)*

"Ama Ali'ye gelince, onu sadece sevebilir ve aşık olabiliriz. Zira o, değerli bir yiğit ve nefsi yüce bir insandı. Vicdanının kaynağından sevgi ve iyilik seli akmaktaydı. Kalbinden güçlülük ve yiğitlik alevleri yükselmekteydi. Aslanlardan daha cesurdu ama, bu cesareti merhamet, kalp yumuşaklığı ve sevgiyle karışıktı. Kufe'de kalleşçe öldürülmesine sebep olan tek şey şiddetli adaletiydi… *(Meşhur İngiliz yazarı ve filozofu. Thomas Karlayl)*

"Ali, insanlık adaletinin sesiydi; o, ibadet mihrabında, şiddetli adaletinden ötürü öldürüldü!..." *(Lübnanlı meşhur Hıristiyan yazar Corc Cordak)*

"İmam Ali (a.s) kıyamete kadar artık annelerin bir benzerini doğuramayacağı bir şahsiyettir. Hidayet talipleri haber ve söz peşine düşünce, her sözünde kendilerine bir nur veren yegane şahsiyet Ali'dir. Evet O, beşeriyet kalıbına dökülen kemal abidesidir…" *(Meşhur Mısırlı Profesör ve yazar Abdulfettah Abdulmaksud)*

Fakat ne var ki hiç kimse Ali'yi, Ali'nin Allah'ından, Allah'ın elçisinden ve masum evladından daha iyi anlatamaz. Çünkü kimse onu onlardan daha iyi tanıyamaz, tanımamıştır! İşte bu değerli eser Ali'yi (a.s) bu zaviyeden bizlere tanıtmayı amaçlamaktadır.

Ya Rabbi, böylesine büyük bir nimete, böyle eşsiz bir İmam'a ve böyle bir hayat önderinin izcisi olma şerefine sahip olduğumuz için onur duyuyor ve sana şükrediyoruz. Ona ve tertemiz evlâdına her yönüyle lâyık olabilmeyi, onların istediği gibi yaşamayı ve ölmeyi bize nasip buyur...

Burada, bu değerli eserle, aziz ve yüce İmamımızı daha iyi tanıma imkânını bize sağlayan müellif ve mütercimimize şükranlarımızı sunmayı bir borç biliriz…

Kevser

MÜTERCİMİN ÖNSÖZÜ

Hz. Emirü'l-Müminin Ali (a.s), tarihin en meşhur şahsiyetlerinden olduğu kadar, en meçhul şahsiyetlerinden de birisidir. Çoğu insanımız, değil onun gerçek ve hakiki şahsiyet ve makamını (ki bizim gibilerin onu tanıması-idrak etmesi imkânsızdır; bundan dolayı da Allah Resulü (s.a.a) "Ya Ali, seni Allah'tan ve benden başka kimse hakkıyla tanımamıştır." buyurmuştur) maalesef zahiri anlamda dahi onu doğru dürüst tanımıyoruz. Kahir çoğunluğumuzun onun hakkındaki bilgisi "Allah'ın Aslanı" lakabıyla anlatılmak istenen cengaverliği ve Zülfikâr'ından öteye geçmiyor. Kısacası onu, sadece gece gündüz kılıcından kan damlayan bir savaşçı olarak biliyoruz! Bir kısmımız ise, onun hakkında uydurulan bazı efsaneleri tekrarlayıp duruyor ve onu tanıdığımızı zannediyoruz.

Oysa o yüceler yücesi, en az savaş meydanlarında olduğu kadar ibadet mihrabının da eşsiz bir kahramanıydı; insanî ve imânî değerler cephesinde de aynı, ilimde de, siyaset meydanında da aynı, yönetimde de, adalet, fazilet ve insanlığa hizmette de aynı. Kısacası o, bütün meydanların ve sahaların kahramanı, öncüsü ve ilkiydi. O, aslında bizim gibiler için, zıtlar denilebilecek muhtelif özellikleri kendinde barındıran bir şahsiyettir.

Ali zâlimlere feryat demektir
Ali mazlûmlara imdât demektir
Bir ayak mihrapta, biri meydanda
Bir eli mızrakta, biri Kur'ân'da

Zülfikâr tutarken kükreyen Ali
Öksüzü okşarken titreyen Ali

Ne güzel söylenmiştir onun hakkında: "Ali (a.s), Resulullah'ın (s.a.a) canlı bir mucizesiydi; tıpkı Hz. Musâ'nın elindeki asa gibi, Hz. İsâ'nın ölüleri diriltmesi gibi."[1]

Mucize Kur'ân'ı getirdin bize
Bir insan eğittin, o da mucize
Artık ne hacet var başka bir söze
Üstâd-ı Murtezâ sensin ey Resul

Ali (a.s) tek kelimede her yönüyle yaşanmış mükemmel bir İslâm örneğidir. Evet, İslâm'ın ve onun yüce peygamberinin büyük hüneri, Ali gibi bir şahsiyeti yetiştirip insanlığa takdim etmesidir. Bu yüzden İslam'ı tanımak ve yaşamak isteyen birisinin, Ali'yi tanıması, onu örnek ve önder edinmesi icap eder. Gerçi biz istesek de onun gibi olmamız mümkün değildir. Ancak kendisinin de buyurduğu gibi takvamızla, çabamızla ona yardımcı olmamız,[2] imkân ve kabiliyetimiz ölçüsünde bir nebze olsun ona benzememiz gerekir. Gerçek bir Ali dostluğu, ciddi ve samimi bir Ali taraftarlığı da ancak bu şekilde anlam kazanır.

İşte bu değerli eser de, Ali'yi (a.s) dostlarına ve bütün fazilet aşıklarına tanıtmak, ona olan inançlarını pekiştirmek ve amelî olarak onu örnek ve önder edinmelerine yardımcı olmak amacıyla hazırlanmıştır. Rabb'im, değerli yazarına, bize ve bütün Ali dostlarına, Ali'nin rızâsını, dünyada imdadını, mahşerde şefaatini ve cennette refakatini nasip buyursun. Amin!

Musa Aydın

1- el-Fihrist, s.111.

2- Nehcü'l-Belâğa, Mektup, 45.

MÜELLİFİN ÖNSÖZÜ

Ali kimdir?

Bizim için cevaplanması en zor, hatta imkânsız olan sorulardan birisidir, bu soru. Allah ve Resulü'nden ve mutahhar eşi ve evladından gayrı kimdir ki bu sorunun cevabını hakkıyla vermiş olsun?! *"Ya Ali, seni Allah'tan ve benden başka kimse hakkıyla tanımamıştır."* buyurduğuna göre Resul-i Kibriya (s.a.a), Ali'yi ancak Ali'nin Allah'ından ve Allah'ın Resulü'nden öğrenmek gerekir.

Bu yüzden, Allah'a tevekkül ederek ve ondan yardım dileyerek, Kur'ân ayetlerinde ve Peygamber sözlerinde tecelli eden Ali simasını bir nebze de olsun hak ve hakikat taliple- rine ve Ali aşıklarına göstermeyi amaçlamış bulunuyoruz. Ama yine de itiraf ediyoruz ki, elinizdeki çalışma, deryadan damla bile değildir. Menâkıb-ı Ahmed b. Hanbel'de ve diğer bir çok kaynakta nakledildiğine göre Allah Resulü şöyle buyurmuştur:

> Şayet ağaçlar kalem, deniz mürekkep olsa, cinler hesap etse, insanlar da katip olsalardı, Ali b. Ebî Tâlib'in faziletlerini sayıp bitiremezlerdi![1]

Meşhur bir alim ise şöyle diyor:

> Ali'nin dostları korkularından onun faziletlerini saklamaya mecbur kalmışlardır; düşmanları ise daima kin ve düşmanlıklarının bir gereği olarak, onun faziletleri-

---

1- Mizânü'l-İtidal (Zehebî), c.3, s.467, Tezkiretü'l-Huffâz (Zehebî), s.8, Tezkiretü'l-Havâss, (Sıbt İbn Cevzî), Gâyetü'l-Meram (Bahrânî), s.493,

ni hasır altı etmeye çabalamışlardır; ama buna rağmen onun faziletleri, doğu ve batı arasını doldurmuştur.

Bir de saklanmasaydı ne olurdu acaba?

Seçilmiş 1001 hadisten[1] ve kısa tarihî bilgilerden[2] oluşan bu mütevazı çalışmayı, mevlâ ve efendimiz, imâm ve rehberimiz, Allah'ın galip aslanı, onun sâlih ve hâlis kulu, vasîlerin efendisi, şâh-ı evliyâ, cân-ı Resul-i Kibriyâ, Allah ve Resulü'nün habibi, aşık canların tabibi, emir-i beyan, konuşan Kur'ân, hak ve hakikatin keskin burhanı, muttakilerin imâmı, Emirü'l-Müminin Hz. Aliyye'l-Murtezâ'nın yüce ve mukaddes ruhuna ithaf ediyorum. Allah'ın sonsuz selâmı onun, mutahhar eşinin ve evladının üzerine olsun.

Ey yüce sultanım, sen Süleyman'sın, ben ise ağzında çekirge bacağını sultana takdim için taşıyan bir karınca. Ey gönlümün sultanı, lütuf ve ihsanından bu aciz köleni mahrum kılmayacağına inancım tamdır…

Çaba bizden, tevfik Allah'tandır…

Ali Rızâ Sâbirî

1- Kitapta, Ehlibeyt kaynaklı hadislerin yanı sıra bir çok hadis Sü - ni kaynaklarda da nakledilmiştir. Dikkat edilmesi gereken husus şudur ki bir çok Sünni kaynaklı hadis için verdiğimiz kaynak gerçi Ehlibeyt Mektebinin yazarları tarafından kaleme alınmıştır; ancak naklettikleri hadislerin hepsini Sünni kaynaklara dayandırmaktadırlar. Dolayısıyla bizim o kaynaklardan verdiğimiz hadislerin hangi Sünni kaynağından nakledildiğini görmeniz için kitabın orijinaline müracaat etmeniz gerekir. Buna İhkâku'l-Hak, Gâyetü'l-Merâm, el-Gadir gibi kitapları örnek olarak verebiliriz.

2- Sunulan bu bilgileri, hadisteki numaralandırmaya tâbi tutmadık.

GİRİŞ

1- İmâm Ali'nin (a.s) Doğum Tarihi ve Yeri

□ Ebû Hamza Sümâlî'den şöyle nakledilmiştir: İmâm Zeyne'l-Âbidin'in (a.s) şöyle buyurduğunu duydum: "Fâtıma bint-i Esed (r.a), tavaf hâlinde olduğu bir sırada doğum sancısı tuttu. Ardından Kâbe'nin içerisine girerek Hz. Emirü'l-Müminin'i (a.s) orada dünyaya getirdi."[1]

□ Attâb b. Üseyd'in şöyle dediği rivâyet edilmiştir: "Hz. Emirü'l-Müminin Ali b. Ebî Tâlib (a.s), bi'setten on iki yıl önce, Recep ayının on üçüncü gecesi, Cuma günü, Mekke'de Beytullahi'l-Harâm'da dünyaya geldi. Resulullah (s.a.a) o sırada 28 yaşındaydı."[2]

□ Hz. Ali (a.s) Fil yılından 30 yıl geçtiği bir sırada Allah'ın halis ayı Receb'in on üçünde, Mekke'de Beytullahi'l-Harâm'ın (Kâbe'nin) içinde dünyaya geldi. Beytullahi'l-Harâm'da ne ondan önce ne de sonra başka hiçbir kimse dünyaya gelmemiştir. Allah-u Teâlâ onu yüceltmek, rütbesini yükseltmek ve kerametini açığa vurmak için bu fazileti sadece ona has kılmıştır."[3]

1- Ravzatü'l-Vâizin, c.1, s.81.

2- Bihâru'l-Envâr, c.35, s.7.

3- Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.59, İrşâdü'l-Kulûb, s.211, İ'lâmü'l-Verâ, s.159, Keşfü'l-Yakîn, s.17 (cüz'î farkla); Emirü'l-Müminin Ali (as)'ın Kâbe'de dünyaya geldiği ile ilgili nakilleri bir çok muteber Sünnî kay-

 Yine şöyle rivâyet edilmiştir: "Resulullah'ın (s.a.a) vasîsi ve onun halifesi olan, adil imâm, mürşid olan seyyid, en büyük sıddık, vasîlerin efendisi ve muvahhidlerin imâmı, Ebû'l-Hasan Emirü'l-Müminin Ali b. Ebî Tâlib b. Abdi'l-Muttalib b. Hâşim b. Abd-i Menâf (a.s), Mekke'de Beytu'l-Harâm'ın içinde, Fil yılından 30 yıl sonra, Recep ayının 13. gecesinde, Cuma günü dünyaya geldi. Annesi Fâtıma bint-i Esed b. Hâşim b. Abd-i Menâf'dır. O (Hz. Ali) Hâşimîlerden ilk iman eden kimsedir."[1]

2- İmâm Ali'nin (a.s) Mübarek Veladetinin Keyfiyeti

 Bir gün Abbâs b. Abdi'l-Muttalib, Yezid b. Ka'neb, Benî Hâşim'den ve Beni Uzzâ kabilesinden bir grupla birlikte Kâbe'nin önünde oturuyorlardı. Tam o sırada, Esed kızı Fâtıma Mescid'e geldi. O, tam dokuz aylık hamileydi ve artık doğum sancısı çekiyordu. İlerleyip Kâbe'nin önünde durdu ve yüzünü semaya kaldırarak Hak Teâlâ'ya şöyle yalvardı: "Allah'ım, ben gönderdiğin her peygambere ve resule ve indirdiğin her kitaba iman etmişim; Kâbe'yi bina eden ceddim İbrahim Halil'in söylediklerini tasdik etmişim. O hâlde bu Beyt'in ve onu bina edenin ve karnımda olan ve benimle konuşan ve konuşmalarıyla benimle ünsiyet kuran ve senin celal ve azamet âyetlerinden olan bu çocuğun hürmetine sana yalvarıyorum; doğum yapmayı bana kolaylaştır!"

---

nakta da bulmak mümkündür. Biz sadece bir kaçına değinmekle yetiniyoruz: Müstedrekü's-Sahihayn (Hakim Nişabûrî), c.3, s.483; Nuru'l-Ebsâr (Şeblencî), s.76; el-Fusûlu'l-Mühimme, (İbn Sabbâğ Malikî), s.12; Kifayetu't-Tâlib (Gencî Şafiî), s.406; Usdu'l-Gâbe (İbn Abdurab-bih), c.4, s.31; es-Sîretu'l-Halebiyye, c.1, s.139; Tezkiretu'l-Havass, s.10; Menakıbu Ali b. Ebî Talib (İbn Meğazilî), s.7.

1- Ravzatü'l-Vâizin, c.1, s.76; el-İrşâd, Şeyh Müfid, s.9 (az bir farkla)

Abbâs ve Ka'neb'ten şöyle nakledilmiştir: "Fâtıma sözlerini bitirdikten sonra, Kâbe'nin arka duvarının yarıldığını gördük; Fâtıma yarılan yerden Kâbe'nin içine girdi ve gözden kayboldu. Ardından Kâbe'nin duvarı Allah'ın izniyle yeniden birleşti! Biz Kâbe'nin kapısını açmaya uğraştık, ama bir türlü başarılı olamadık. Anladık ki bu, Allah tarafından gerçekleşen bir olaydır. Fâtıma üç gün Kâbe'nin içinde kaldı. Bütün Mekke'nin çarşı pazarında, sokaklarında, evlerinde, hep bu olay konuşuluyordu. Bilahare dördüncü gün gelip çattı. Kâbe'nin üç gün önce de yarılmış olan duvarı tekrar yarıldı ve Fâtıma bint-i Esed, elinde oğlu Esedullah-ı Gâlip, Ali b. Ebî Tâlib (a.s) ile birlikte dışarıya çıktı ve orada bulunan insanlara şöyle seslendi: "Ey insanlar, Allah beni insanların arasından seçti ve beni diğer kadınlara vermediği bir faziletle faziletlendirdi. Zira onun seçtiği evde çocuğumu dünyaya getirdim. Üç gün o saygın evde kaldım; cennet meyvelerinden ve yemeklerinden yedim. Elimde çocuğumla birlikte dışarıya çıkmak istediğimde, gaybdan bir ses bana şöyle seslendi: "Ey Fâtıma, bu değerli çocuğun ismini Ali koy!... Hiç şüphesiz ben Aliyy-i A'lâ'yım; onu kendi kudret, izzet ve celalimden yarattım; onu adaletimden yeteri kadar nasiplendirdim; onun adını kendi adımdan münşak ettim; onu mübarek adabımla edeplendirdim; onu gizli ilimlerimden haberdar ettim; o, benim saygın evimde dünyaya geldi; evimin üzerinde ilk ezanı o okuyacaktır; putları Kâbe'nin üzerinden aşağıya atıp kıracaktır; beni azamet, yücelik ve tevhitle anacaktır; o, bütün yaratıklarımın arasından seçtiğim Habib'im ve Resul'üm olan Muhammed'den sonra imâm ve onun vasîsi olacaktır. Ne mutlu o kimseye ki onu sevsin ve ona yardım etsin! Ve ona itâat etmeyen, ona yardımda bulunmayan ve onun hakkını inkâr eden kimsenin vay haline!"[1]

1- Muntehe'l-A'mâl (Şeyh Abbâs Kummî), s.141, Ravzatü'l-Vâizin, c.1, s.81 ve İrşâdü'l-Kulûb, s.211 (cüz'î farkla).

3- İmâm Ali'nin (a.s) Baba ve Anne Tarafından Nesebi

□ Menâkıb-u Ali b. Ebî Tâlib kitabında senediyle şöyle nakledilmiştir: "O, Ebû Tâlib oğlu, Abdü'l-Muttalib oğlu, Hâşim oğlu, Abdümenâf oğlu, Kusay oğlu, Kilâb oğlu, Mürre oğlu, Ka'b oğlu, Lüveyy oğlu, Gâlib oğlu, Fihr oğlu, Mâlik oğlu, Nazr oğlu, Kinâne oğlu, Hüzeyme oğlu, Müdrike oğlu, Muzar oğlu, Nizâr oğlu, Ma'd oğlu, Adnân oğlu Ali'dir. Ebû Tâlib'in ismi ise Abdümenâf'tır."[1]

□ Aynı kitapta, senediyle yine şöyle nakledilmiştir: "Ali b. Ebî Tâlib'in annesi Esed kızı Fâtıma b. Hâşim b. Abd-i Menâf b. Kusay'dır. Fâtıma, Hâşimî bir kocaya evlat doğuran ilk Hâşimiye kadındır. O, Müslüman olduktan sonra (Medine'de) Resulullah'a hicret etmiştir."[2]

□ Onun (Hz. Ali) annesi Fâtıma bint-i Esed b. Hâşim b. Abd-i Menâf'tır. O, Resulullah'a anne gibiydi; Resulullah, onun kucağında büyümüştür. İlk iman eden kadınlardandır ve Resulullah'la birlikte Medine'ye hicret etmiştir. Vefat ettiğinde Peygamber (s.a.a) onu kendi gömleğiyle kefenlemiştir."[3]

4- İmâm Ali'nin (a.s) Bazı Lakapları ve Künyeleri

□ İmâm Ali'nin (a.s) lakapları Murtazâ, Haydar ve Enzeü'l-Betîn'dir.[4]

□ Keşfü'l-Ğumme kitabında ise Hz. Ali (a.s) için şu lakap ve künyeler sayılmıştır: "Emirü'l-Müminin (Müminlerin Emiri), Ya'subü'd-Dîn (dinin reisi), Murtazâ (razı olunmuş), Nefsü'r-

---

1- Menâkıbu Ali b. Ebî Tâlib, s.5.

2- Menâkıbu Ali b. Ebî Tâlib, s.6.

3- İ'lâmü'l-Verâ, s.159.

4- Fezâilü'l-Hamse, c.1, s.205.

Resul (Resulullah'ın canı-özü), Sâhibu'l-Livâ (sancak sahibi), Seyyidü'l-Arap (Arapların efendisi), Ebû'r-Reyhaneteyn (iki reyhanın babası), Hâdî (hidâyet edici), Fârûk (hakkı batıldan ayıran), Emîrü'l-Berere (iyilerin emîri)…"[1]

□ İmâm Ali'nin künyeleri şunlardır; Ebû'l-Hasan, Ebû's-Sıbtayn (iki torunun babası) ve Ebû Turâb; Ebû Turâb künyesi Resulullah (s.a.a) tarafından Hz. Ali'ye verilmiştir.[2]

□ İhkâku'l-Hak kitabında ise şöyle yazıyor: "Hz. Ali'nin künyesi Ebû'l-Hasan'dır; Resulullah ise ona Ebû Turâb künyesini takmıştır. Hz. Ali de en çok bu künyeyle çağrılmayı severdi."[3]

5- İmâm Ali'nin (a.s) İsimlendirilmesi

1) Kemâlü'd-Dîn kitabında Merhum Şeyh Sadûk kendi senediyle Mufazzal b. Ömer'den, o da İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

> Ben göğe (Mîrâc'a) çıkarıldığımda Rabbim (celle celâluhu) bana şöyle vahyetti: "Ey Muhammed, hiç şüphesiz ben yeryüzüne baktım ve seni ondan seçtim ve böylece seni peygamber kıldım ve kendi ismimden sana bir isim türettim. Evet ben Mahmûd'um ve sen Muhammed. Sonra ikinci kere yere baktım, ondan Ali'yi seçtim ve onu senin için vasî, halife, kızının kocası ve zürriyetinin babası olarak karar kıldım. Ve onun için (de) isimlerimden bir isim türettim. Evet, ben, Aliyyü'l-A'lâ'yım, o ise Ali'dir…"[4]

2) Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

1- Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.67.

2- Fezâilü'l-Hamse, c.1, s.205, Menâkıbu Ali b. Ebî Tâlib, s.8.

3- İhkâku'l-Hak, c.6, s.544.

4- Kemâlü'd-Dîn, s.252.

Kıyâmet günü olduğunda Ali b. Ebî Tâlib'i yedi isimle çağırırlar: Ya Sıddık (ey çok doğru), ya Dâll (ey kılavuz), ya Âbid (ey ibâdet eden), ya Hâdi (ey hidâyet eden), ya Mehdi (ey hidâyet olunmuş), ya Fetâ (ey yiğit), ya Ali (ey Ali), sen ve Şîaların hesapsız olarak cennete geçin.[1]

6- Muvahhidler Sülalesi

3) Esbağ b. Nübâte'den şöyle nakledilmiştir:

Emirü'l-Müminin (salavatullahi ve selâmuhu aleyh)'in şöyle buyurduğunu duydum: "Allah'a andolsun ki ne babam, ne dedem Abdü'l-Muttalib, ne Hâşim ve ne de Abdümenâf, hiçbir puta asla tapmamışlardır." İmâm'a (a.s) *"Peki neye tapıyorlardı?"* diye sorduklarında şöyle buyurdu: "Onlar Allah'ın evine doğru İbrahim'in dini üzere namaz kılıyorlardı ve o dinin kurallarına göre amel ediyorlardı."[2]

7- Resulullah'ın (s.a.a), İmâm Ali'nin (a.s) Annesine Gösterdiği Saygı ve Hürmet

4) Şeyh Sadûk el-Emâlî kitabında senetli bir şekilde Abdullah b. Abbâs'dan şöyle nakletmiştir:

Bir gün, Ali b. Ebî Tâlib (a.s) ağlayarak ve *"İnnâ Lillahi ve İnnâ İleyhi Râciûn"* söylediği hâlde Resulullah'ın huzuruna vardı. Resulullah (s.a.a) ne olmuş "Ya Ali?" diye sorunca, Hz. Ali şöyle cevap verdi: "Ya Resulallah, annem Fâtıma bint-i Esed vefat etti." Bunun üzerine Resulullah da ağladı. Sonra şöyle buyurdu:

"Allah annene rahmet etsin ey Ali, hiç şüphesiz o senin annen idiyse, benim de annemdi. Al benim şu sa-

---

1- İhkâku'l-Hak, c.4, s.300.

2- Kemâlü'd-Dîn, s.174, el-Gadîr, c.7, s.387.

rığımı ve şu iki elbisemi onu onlarla kefenle ve kadınlara ona iyi gusül vermelerini söyle ve ben gelinceye kadar onu (evden) çıkarma. Ben, kendim onun (defin) merasimini üsleneceğim."

İbn Abbâs diyor ki: Bir müddet sonra Resulullah (s.a.a) geldi ve Ali'nin (a.s) annesi dışarıya çıkarıldı. Peygamber (s.a.a) ona o güne kadar başka hiçbir kimseye kılmadığı bir (cenaze) namazı kıldı. Sonra ona kırk tekbir getirdi. Daha sonra mezara inerek orada uzandı. O sırada Resulullah'tan hiçbir ses ve hareket duyulmuyordu. Sonra şöyle buyurdu: "Ey Ali, mezarın içerisine gir; ey Hasan mezarın içerisine gir." Onlar da mezara girdiler. Resulullah, yapacağı işleri sona erdirince "Ya Ali çık, ya Hasan çık." diye seslendi ve onlar da dışarıya çıkınca Peygamber (s.a.a) onun başına yaklaşıp şöyle buyurdu:

"Ya Fâtıma, ben Âdem oğullarının efendisi Muhammed'im ve bununla övünmüyorum. Münker ve Nekîr (isimli melekler) sana gelip *'Rabbin kimdir?'* diye sorduklarında, onların cevabında de ki: *'Allah benim Rabb'imdir; Muhammed benim peygamberimdir; İslam benim dinimdir, Kur'ân benim kitabımdır ve oğlum benim imâmım ve velimdir.'* Sonra şöyle devam etti: Allah'ım, Fâtıma'yı sağlam söz üzerine sabit kıl."

Sonra mezardan dışarıya çıktı ve eliyle mezara biraz toprak döktü. Sonra sağ elini sol eline vurarak ellerini temizledi ve şöyle buyurdu: "Muhammed'in canını elinde tutana (Allah'a) andolsun ki, Fâtıma benim sağ elimi sol elime vurmamın sesini duydu."

Burada Ammâr b. Yâsir ayağa kalkarak şöyle arz etti: *"Babam ve anam sana feda olsun ya Resulallah, ona öyle bir namaz kıldın ki, ondan önce benzerini kimseye kılmamıştın (bunun sebebi neydi?)."* O cevabında şöyle buyurdu:

"Ey Ebâ Yakzân (Ammâr'ın künyesi), o benden böyle bir davranışa lâyıktı. Zira onun Ebû Tâlib'den birçok evladı vardı. Onların malı da fazlaydı, ama bizim malımız azdı; fakat buna rağmen onları aç bıraktığı hâlde, beni doyururdu; onları çıplak bıraktığı hâlde, beni giydirirdi; onları kirli bıraktığı hâlde, beni temizler, yağlardı."

Ammâr tekrar *"Ya Resulallah, neden ona kırk tekbir getirdin?"* diye sordu. Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

"Evet ey Ammâr, sağ tarafıma baktığımda kırk sıra meleğin saf bağladığını gördüm. Her saf için bir tekbir getirdim."

Ammâr yine sordu: *"Mezarın içine yattınız ve hiçbir ses ve hareket duyulmadı sizden (bunun sebebi neydi?)."* Buyurdu ki:

"Şüphesiz insanlar kıyâmet gününde çıplak olarak haşredileceklerdir. Ben o sırada sürekli Rabb'imden onu giyinik olarak haşretmesini istiyordum. Muhammed'in nefsini elinde tutana (Allah'a) andolsun ki, onun mezarından çıktığım sırada başının ucunda, ellerinin yanında ve ayaklarının yanında nurdan ikişer çırağın bulunduğunu gördüm. Ve onun mezarıyla görevli iki melek, onun için istiğfar etmektedirler ve bu kıyâmete kadar böyle devam edecektir."[1]

1- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.258.

1. Bölüm

- İmâm Ali'nin (a.s) İslâm'ı ve İmanı
- İmâm Ali'nin (a.s) İlmi
- İmâm Ali'nin (a.s) İbâdeti
- İmâm Ali'nin (a.s) Ahlâkı ve Sireti
- İmâm Ali'nin (a.s) Adaleti ve Beytülmal Hakkındaki Hassasiyeti

İMÂM ALİ'NİN (A.S) İSLÂM'I VE İMÂNI

8- İlk Müslüman Olan

5- Resulullah (s.a.a):

> Ya Ali, sen ilk Müslüman olan ve ilk iman eden kimsesin. Ve sen bana, Hârûn'un Musâ'ya olan nispetini taşıyorsun.[1]

6- Selmân-ı Fârisî'den Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

> Havuz başında sizden benim yanıma ilk gelecek kimse, sizden ilk Müslüman olan Ali b. Ebî Tâlib'dir.[2]

7- Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir:

> Resulullah (s.a.a) ile birlikte ilk Müslüman olan kimse benim.[3]

8- Resulullah (s.a.a):

> Ali, Müslümanlardan ilk Müslüman olan kimsedir.[4]

9- Senetli bir hadiste İmâm Ebu'l-Hasan Ali b. Musâ Rızâ (a.s), babalarından şöyle nakletmiştir:

> Hiç şüphesiz ilk Müslüman olan kimse, Hz. Ali'dir.[5]

1- İhkâku'l-Hak, c.4, s.218.

2- Fezâil-l Hamse, c.1, s. 179, el-İstîâb, c.3, s.1091 (cüz'î farkla).

3- el-Gadîr, c.3, s.221, Menâkıbu Ali b. Ebî Tâlib, s.15, Yenâbîü'l-Mevedde, s.61 (az farkla).

4- İhkâku'l-Hak, c.4, s.357.

5- el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s. 352, et-Terâif, 18, Fezâilü'l-Hamse, c.1, s.178, Ravzatü'l-Vâizîn, c.1, s.85.

10- Selmân-ı Fârisî Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu:

> Benden sonra bu ümmetin en hayırlısı, ümmetten ilk Müslüman olan Ali b. Ebî Tâlib'dir.[1]

11- Zeyd b. Erkam'dan şöyle nakledilmiştir:

> Resulullah (s.a.a) ile birlikte ilk Müslüman kimse, Ali b. Ebî Tâlib'dir.[2]

9- İlk İman Eden

12- Resulullah (s.a.a):

> Ali, Müminlerin ilkidir.[3]

13- Resulullah (s.a.a):

> Ali, insanların ilk iman edenidir.[4]

14- Resulullah (s.a.a):

> Ali, bana ilk iman eden kimsedir.[5]

15- Ebûzer'den (r.a) ve Selmân'dan (r.a) şöyle nakledilmiştir:

> Resulullah (s.a.a) Ali'nin (a.s) elinden tuttu ve şöyle buyurdu: "Bilin ki hiç şüphesiz bu, bana ilk iman eden kimsedir ve kıyâmet günü benimle ilk müsafaha edecek kimse de odur."[6]

16- Zeyd b. Erkam'dan şöyle nakledilmiştir; dedi ki:

> Resulullah'tan (s.a.a) sonra Allah'a ilk iman eden kimse Ali b. Ebî Tâlib'dir.[7]

1- el-Müsterşed, s.271.

2- Müstedrekü's-Sahîhayn (Hâkim Nişâbûrî), c.3, s. 136.

3- İhkâku'l-Hak, c.15, s. 350.

4- İhkâku'l-Hak, c.15, s.352.

5- İhkâku'l-Hak, c.15, s.341.

6- İhkâku'l-Hak, c.4, s.347.

7- el-Gadîr, c.3, s.225.

10- İmâm Ali'nin (a.s) İmanının Ağırlığı

17- Resulullah (s.a.a):

Hiç şüphesiz, eğer gökler ve yer bir kefeye koyulsa ve Ali'nin imanı da başka bir kefeye, hiç şüphesiz Ali b. Ebî Tâlib'in imanı ağır basar.[1]

11- İmâm Ali (a.s), Resulullah'ın (s.a.a) Eğitiminde

18- Mücâhid b. Cebr'in (Ebü'l-Haccâc) şöyle dediği nakledilmiştir:

Allah (azze ve celle)'nin Ali b. Ebî Tâlibe verdiği nimetlerden, yaptığı ihsanlardan ve onun için murat ettiği hayırlardan birisi de şudur ki, Kureyş şiddetli bir kıtlığa müptela oldu; Ebû Tâlib'in ise kalabalık bir ailesi vardı. Resulullah (s.a.a) Hâşim oğullarının en zenginlerinden olan amcası Abbâs'a dedi ki:

"Ey Ebelfazl, kardeşin Ebû Tâlib, kalabalık bir aileye sahiptir. İnsanların duçar olduğu şu kıtlığı da görüyorsun. Hadi gel de ona gidip ailesini hafifletelim. Çocuklarından birisini ben, birisini de sen al ve geçimlerini üstlenelim."

Abbâs da "Hadi kalk gidelim." dedi. Birlikte Ebû Tâlib'in kapısına gelip şöyle dediler: "Biz insanlardan şu kıtlık gidinceye kadar senin aile yükünü hafifletmek istiyoruz." Ebû Tâlib de "Akîl"i bana bırakın sonra istediğinizi yapabilirsiniz." Bunun üzerine Resulullah (s.a.a) Ali'yi (a.s), Abbâs da Caferi aldı. Böylece Ali (a.s) Resulullah (s.a.a) peygamberliğe erişinceye kadar onun yanında kaldı; peygamber olunca da ona iman edip tâbi

1- el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.2, s.188, Bihâru'l-Envâr, c.104, s.3, Menâkıbu Ali b. Ebî Tâlib, s.289 Fezâilü'l-Hamse, c.1, s.191.

oldu ve onu tasdik etti. Cafer de Müslüman olup ihtiyaçsız hale gelinceye kadar Abbâs'ın yanında kaldı.[1]

19- Bir hadiste şöyle geçer:

Hiç şüphesiz Emirü'l-Müminin (Ali) (a.s) dünyaya geldiğinde, Resulullah (s.a.a) 30 yaşındaydı. Allah Resulü (s.a.a) onu çok ama çok sevdi ve annesine dedi ki: "Onun beşiğini benim yatağımın yanına yerleştir." Onun bakım ve eğitim işini büyük ölçüde bizzat üslendi; yıkama zamanında Ali'yi kendisi temizlerdi; sütü ona eliyle içirirdi; uyumak istediğinde beşiğini sallardı; uyanık iken çocuk diliyle onunla konuşurdu; onu göğsünde taşır ve şöyle derdi: "Bu benim kardeşimdir, velimdir, yardımcımdır, seçtiğim kimsedir, halifemdir, sığınağımdır, damadımdır, vasîmdir, kızımın kocasıdır ve vasiyetime eminimdir." Resulullah (s.a.a) onu sürekli omzuna alır Mekke'nin dağlarında sokaklarında ve vadilerinde dolaştırırdı.[2]

20- Hz. Ali (a.s) şöyle derdi:

Ben Allah Resulünden (s.a.a) duyduğum her şeyi mutlaka ezberler ve asla unutmazdım.[3]

12- İmâm Ali'yi (a.s) Tanımanın Zarureti

21- Resulullah (s.a.a):

Ya Ali, Allah'ı benden ve senden başkası hakkıyla tanımamıştır. Ve seni Allah'tan ve benden başka kimse hakkıyla tanımamıştır.[4]

22- Birçok hadiste Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakledilmiştir; buyurdu:

1- Hilyetü'l-Ebrâr (Zımahşerî), c.1, s.231.

2- Hilyetü'l-Ebrâr (Zımahşerî), c.1, s.232.

3- Bihâru'l-Envâr, c.35, s.329.

4- Menâkıbu Âl-i Ebî Tâlib c.3, s.267.

Ya Ali, Allah'ı benden ve senden başkası (hakkıyla) tanımamıştır ve beni Allah'tan ve senden başkası (hakkıyla) tanımamıştır ve seni Allah'tan ve benden başkası hakkıyla) tanımamıştır.[1]

23- Resulullah (s.a.a):

Bilin ki, kim Ali'yi tanır ve onu severse, Allah ölüm meleğini peygamberlere gönderdiği gibi ona gönderir ve Münker ve Nekîr'in korkularını ondan uzaklaştırır. Mezarını nurlandırır ve onu yetmiş yıllık mesafe kadar genişletir ve kıyâmet günü onun yüzünü ak eder.[2]

24- Hz. Hüseyin (a.s) Resulullah'tan (s.a.a) bir hadiste şöyle nakletmiştir:

Kim Peygamberi (s.a.a) sevdiğini zanneder ama vasîyi sevmezse hiç şüphesiz yalan söylemiştir. Ve kim Peygamberi tanıdığını zanneder ama vasîyi tanımazsa hiç şüphesiz kâfir olmuştur.[3]

25- Ebû Salt-ı Hirevî'den senetli bir şekilde şöyle nakledilmiştir: İmâm Rızâ'dan (a.s) duydum ki, babaları kanalıyla Emirü'l-Müminin'den (a.s) şöyle naklediyordu: Dedi ki Resulullah'ın (s.a.a) şöyle dediğini duydum:

Ben Allah (c.c)'dan duydum ki şöyle buyurdu: "Ali b. Ebî Tâlib benim kullarım üzerindeki hüccetim, beldelerimdeki nurum ve ilmimin eminidir. Onu tanıyanı cehenneme sokmayacağım; bana isyan etse (bazı günahları işlese) dahi ve onu inkâr edeni cennete sokmayacağım; bana (bazı konularda) itâat etse dahi."[4]

26- Esbağ b. Nübâte, Emirü'l-Müminin'den (a.s) şöyle duyduğunu nakleder; buyurdu:

1- Ravzatü'l-Muttakîn, c.5, s.492.

2- Bihâru'l-Envâr, c.27, s.114.

3- Vesâilü'ş-Şîa, c.18, s.562.

4- Bihâru'l-Envâr, c.27, s.116.

Beni ve hakkımı tanımayan kimsenin vay haline. Bilin ki, hiç şüphesiz benim hakkım Allah'ın hakkıdır; bilin ki, hiç şüphesiz Allah'ın hakkı benim hakkımdır.[1]

13- Ali'ye (a.s) Bakmak İbâdettir

27- Bir hadiste Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakledilmiştir:

Ali b. Ebî Tâlib'in yüzüne bakmak ibâdettir…[2]

28- Resulullah (s.a.a):

Beytü'l-Harâm'a bakmak ibâdettir ve Ali'nin yüzüne bakmak ibâdettir.[3]

14- Ali'yi (a.s) Anmak, İbâdettir

29- Resulullah (s.a.a):

Ali'yi zikretmek (anmak), ibâdettir.[4]

30- İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Ali b. Ebî Tâlib'e bakmak, ibâdettir; onu anmak, ibâdettir; hiçbir kulun imanı, onun velâyeti olmadan ve onun düşmanlarından teberri edilmeden kabul olmaz.[5]

1- Bihâru'l-Envâr, c.38, s.29, Menâkıbu Âl-i Ebî Tâlib, c.3, s.62.

2- Müstedrekü's-Sahîhayn (Hâkim Nîşâbûrî), c.3, s.142, Bişâretü'l-Mustafâ, s.57, Menâkıbu Ali b. Ebî Tâlib, s.209, Ferâidü's-Simtayn, c.1, s.181.

3- İhkâku'l-Hak, c.7, s.100.

4- Menâkıbu Ali b. Ebî Tâlib, s.206, Ravzatü'l-Muttakîn, c.4, s.47, Vesâilü'ş-Şîa, c.11, s.568, İhkâku'l-Hak, c.17, s.137, Kenzü'l-Ummâl, c.11, s.601, Bihâru'l-Envâr, c.26, s.229.

5- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), c.1, s.119, el-İsnâ Aşeriyye, s.62, Hilyetü'l-Ebrâr (Zımahşerî), c.1, s.285, Ravzatü'l-Vâizîn, c.1, s.114.

15- Ali'nin (a.s) Zikri, Meclislerin Ziyneti

31- Câbir b. Abdullah-i Ensâri, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu:

> Meclislerinizi, Ali b. Ebî Tâlib'i zikretmekle (anmakla) süsleyin.[1]

16- İmâm Ali'nin (a.s) Faziletlerini Yaymanın Fazilet ve Sevabı

32- Yahyâ Basrî diyor ki, Muhammed b. Zekeriyyâ Cevherî, Muhammed b. Ammâre'den, o da babasından, o da İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babası İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s), o da Sâdık babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu hadis etti:

> Hiç şüphesiz Allah Tebâreke ve Teâlâ, kardeşim Ali b. Ebî Tâlib için sayılamayacak kadar fazilet karar kılmıştır. Kim onun faziletlerinden bir tanesini, ona ikrar ettiği hâlde zikrederse, Allah onun yakın ve uzak geçmişteki günahlarını bağışlar… Kim Ali b. Ebî Tâlib'in faziletlerinden birisini yazarsa, o yazı yok olmadığı sürece melekler onun için mağfiret dilerler ve kim onun faziletlerinden birisini dinlerse, Allah onun kulağıyla işlediği günahlarını bağışlar ve kim onun faziletlerinden bazısının yazıldığı bir yazıya bakarsa, Allah onun gözle işlediği günahlarını bağışlar.

Sonra Resulullah (s.a.a) şöyle devam etti:

> Ali b. Ebî Tâlib'e bakmak ibâdettir ve hiçbir kulun imanı onun velâyetini kabul etmeden ve düşmanlarından teberri etmeden kabul olmaz![2]

1- Bişâretü'l-Mustafâ, s.61, Müstedrekü'l-Vesâil, c.12, s.393, Menâkıbu Ali b. Ebî Tâlib, s.211, Bihâru'l-Envâr, c.38, s.199.

2- Hilyetü'l-Ebrâr, c.1, s.285, el-İsnâ Aşeriyye, s.62, İhkâku'l-Hak, c.5, s.130, İrşâdu'l-Kulûb, s.209 (az bir farkla), Envârü'l-Hidâye, s.131, Bihâru'l-Envâr, c.38, s.196 (bazı farklarla).

33- Yine senetli bir şekilde İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babasından, o da dedesi Hz. Hüseyin'den (a.s), o da babası Hz. Ali'den (a.s) şöyle rivâyet etmiştir; buyurdu ki:

> Ömer b. Hattâb bize hadis etti ve dedi ki; Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum: "Ali'nin bu ümmete olan üstünlüğü, Ramazan ayının diğer aylara olan üstünlüğü gibidir; Ali'nin bu ümmete üstünlüğü, Kadir gecesinin diğer gecelere üstünlüğü gibidir; Ali b. Ebî Tâlib'in bu ümmete üstünlüğü, Cuma gününün diğer günlere üstünlüğü gibidir. O hâlde ne mutlu ona iman edip velâyetini tasdik eden kimseye ve yazıklar olsun, onu ve hakkını inkâr eden kimseye. Kıyâmet günü onu kendi rahmetinden hiçbir şeye kavuşturmamak Allah'ın üzerine bir haktır. Muhammed'in (s.a.a) şefaati ona ulaşmayacaktır."[1]

34- Câbir b. Abdullah-i Ensârî'den şöyle nakledilmiştir: Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum:

> Hiç şüphesiz Ali'de öyle hasletler (özellikler) vardır ki, eğer onlardan bir tanesi bile bütün insanlarda olsaydı, fazilet olarak onunla yetinirlerdi.[2]

35- Câbir Cu'fî'nin, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s), onun da Câbir b. Abdullah-i Ensârî'den naklettiğine göre; Resulullah (s.a.a) şöyle buyurmuştur:

> Hiç şüphesiz Cebrâîl bana indi ve dedi ki: "Şüphesiz Allah, ashabın arasında hutbe okuyarak Ali b. Ebî Tâlib'in üstünlüğünü açıklamanı emretmektedir. Ashabın da senden sonra bunu tebliğ etsinler. Yine Allah bütün meleklere senin zikredeceklerini dinlemeyi emretmiştir. Allah sana vahyediyor ey Muhammed, hiç

1- İhkâku'l-Hak, c.5, s.70, el-Fezâil, s.146, Bihâru'l-Envâr, c.38, s.14 (az farkla).

2- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.81, Bihâru'l-Envâr, c.38, s.94, Câmiü'l-Ahbâr, s.51, Envârü'l-Hidâye, s.134, İhkâku'l-Hak, c.4, s.287 (az farkla).

şüphesiz kim Ali hakkındaki emrine muhalefet ederse, ateşe girecektir ve kim (bu konuda) sana itâat ederse, cennet onun hakkıdır."[1]

17- Eğer Bazıları Senin Hakkında, İsâ (a.s) Hakkında Dediklerini Demeselerdi…

36- Câbir b. Abdullah'tan şöyle rivâyet edilmiştir:

Hz. Ali (a.s), Hayber'i fethederek Resulullah'ın (s.a.a) yanına geldiğinde, Allah Resulü (s.a.a) ona şöyle buyurdu:

Ümmetimden bazı gruplar, senin hakkında Hıristiyanların Mesih İsâ b. Meryem hakkında dediklerini demeselerdi, senin hakkında öyle bir söz söylerdim ki, yanından geçtiğin her topluluk, ayaklarının altındaki toprağı ve abdest suyunun fazlalığını şifa için alırlardı. Ancak senin (faziletinde) şu kadarı yeterlidir ki sen bendensin, ben de senden; sen benden miras alırsın, ben de senden ve sen bana göre Hârûn'un Musâ'ya olan nispetini taşıyorsun; sadece sen peygamber değilsin. Sen benim borcumu ödersin ve benim sünnetim üzere savaşırsın. Hiç şüphesiz sen, yarın (mahşer gününde, Kevser) havuzu başında benim halifem olacaksın.[2]

18- Sen Olmasaydın, Benden Sonra Müminler Tanınmazdı

37- İmâm Hüseyin (a.s) babası Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakletmiştir; dedi ki Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

1- el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s.118, el-Emâlî (Şeyh Müfid), s.77 (az farkla).

2- Ravzatü'l-Vâizîn, c., s.112, el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.86, el-Müsterşed, s.s.633, Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.298, İrşâdü'l-Kulûb, s.145, Keşfü'l-Yakin, s.107, İ'lâmü'l-Verâ, s.188 (az farkla).

Ey Ali, eğer sen olmasaydın, benden sonra müminler tanınmazdı![1]

38- Resulullah (s.a.a):

Eğer sen olmasaydın ya Ali, benden sonra müminler tanınmazdı.[2]

39- Resulullah (s.a.a):

Ey Ali, sen asla sapmazsın ve asla hata yapmazsın; sen olmasaydın, benden sonra Allah'ın hizbi (taraftarları) tanınmazdı.[3]

40- Resulullah (s.a.a):

Ali'nin hizbi, Allah'ın hizbidir; onun düşmanlarının hizbi ise Şeytan'ın hizbidir.[4]

1- Uyûnu Ahbâri'r-Rızâ, c.2, s.48, Menâkıbu Ali b. Ebî Tâlib, s.70, el-Gadîr, c.11, s.123, Câmiü'l-Ahâdis (Suyûtî), c.16, s.262, Kenzü'l-Ummâl (Muttakî Hindî Hanefî), c.13, s.152 (az bir farkla).

2- el-Müsterşed, s.637.

3- Gâyetü'l-Merâm, c.1, s.92.

4- İhkâku'l-Hak, c.5, s.43, el-İsnâ Aşeriyye, s.61, el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.81, Bihâru'l-Envâr, c.38, s.95.

19- İmâm Ali'nin (a.s) İlmi

41- Muhammed b. Müslim, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle duyduğunu rivâyet etmektedir:

Cebrâîl (a.s), cennetten Hz. Muhammed'e (s.a.a) iki tane nar getirdi; Ali (a.s) Resulullah'la karşılaşıp, narları elinde görünce, *"Şu iki nar nedir elinizde?"* diye sordu; şöyle buyurdu: "Şu gördüğün nübüvvettir ve senin onda nasibin yoktur. Ama ötekisi ilimdir." Sonra Allah Resulü (s.a.a) onu ikiye böldü ve yarısını Ali'ye (a.s) verdi, yarısını ise Resulullah'ın kendisi aldı. Ardından şöyle buyurdu: "Sen onda benim ortağımsın, ben de senin."

İmâm Bâkır (a.s) şöyle devam etti:

"Allah'a andolsun ki Resulullah (s.a.a) Allah'ın kendisine öğrettiği her şeyi, bir harfini bile eksik bırakmadan Ali'ye (a.s) öğretti."

Sonra İmâm Bâkır (a.s) elini göğsüne koyarak: "Sonra bu ilim bize ulaşmıştır." buyurdu.[1]

42- Mufazzal b. Ömer İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle duyduğunu nakletmiştir:

Emirü'l-Müminin Hz. Ali (a.s) şöyle buyuruyordu:

1- el-İhtisâs, s.272, el-Kâfi, c.1, s.265, Bihâru'l-Envâr, c.40, s.209 (az farkla).

"Bana öyle özellikler verilmiştir ki benden önce kimseye verilmemiştir. Ben ölümlerden ve belalardan haberdarım ve insanlar arasındaki ihtilaflarda nasıl hüküm vereceğimi bilirim."[1]

43- İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) senetli bir şekilde şöyle rivâyet edilmiştir:

Ali (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) bildiği her şeyi biliyordu. Allah-u Teâlâ'nın Resulü'ne öğrettiği her şeyi Resulullah (s.a.a) de Emirü'l-Müminin Ali'ye (a.s) öğretmiştir.[2]

44- İmâm Muhammed Bâkır (a.s):

Ali b. Ebî Tâlib (a.s), Allah'ın Muhammed'e (s.a.a) bir hediyesiydi. O bütün vasîlerin ve kendinden önceki peygamberler ve resullerin ilmini miras almıştır.[3]

45- Hafs b. Karti'l-Cühenî, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle duyduğunu rivâyet etmektedir:

Ali (a.s), helal ve haramın sahibiydi (helal ve haram olan her şeyi bilirdi) ve Kur'ân ilmine sahipti. Biz de onun yolundayız.[4]

46- Ebû's-Sabâh, İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) kendisine şöyle buyurduğunu rivâyet etmiştir:

Allah, Peygamberi'ne (s.a.a) tenzil ve te'vili (Kur'ân'ın zâhirî ve bâtınî manalarını) öğretmiştir. Resulullah (s.a.a) de onları Ali'ye (a.s) öğretmiştir.[5]

47- Süleymânü'l-A'meş, babasından Hz. Ali'nin (a.s) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

1- Bihâru'l-Envâr, c.26, s.147.

2- Bihâru'l-Envâr, c.40, s.209

3- el-İhtisâs, s.272.

4- Tefsîru'l-Ayyâşî, c.1, s.15

5- Tefsîru'l-Ayyâşî, c.1, s.17

İnen her âyetin kimin hakkında indiğini, nerede indiğini ve kime indiğini biliyorum. Rabb'im, bana düşünen bir kalp ve fasih bir dil bahşetmiştir.[1]

48- Ebû Râfi'den şöyle rivâyet edilmiştir; Resulullah (s.a.a), vefatıyla sonuçlanan hastalığında Hz. Ali'ye (a.s) şöyle buyurdu:

"Ya Ali, bu Allah'ın kitabıdır; onu al." Ali (a.s) da onu bir elbisenin içerisinde topladı ve evine gitti. Resulullah (s.a.a) vefat ettikten sonra Hz. Ali (a.s) oturup onu Allah'ın indirdiği şekilde düzenledi. O, Kur'ân'a alim birisiydi.[2]

49- İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

(Ey insanlar), Allah her ilmi bende toplamıştır; ben de bildiğim her ilmi, "Muttakilerin İmâmı"nda topladım. Ben her ilmi, Ali'ye öğrettim. O'dur açık ve şüphesiz olan imâm![3]

50- İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakledilmiştir:

Hiç şüphesiz Allah Tebâreke ve Teâlâ, Resulullah'a (s.a.a) Kur'ân'ı öğretti. Bunun yanı sıra başka şeyler de öğretti. Allah Resulü (s.a.a) de Allah'ın öğrettiklerini Ali'ye (a.s) öğretti.[4]

51- Yine İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakledilmiştir:

Şüphe yok ki Allah, helal ve haramı, Kur'ân'ın tevilini ve insanların ihtiyacı olan şeyleri Resulü'ne öğretti. Allah Resulü (s.a.a) de bunların hepsini Ali'ye (a.s) öğretti.[5]

1- Tefsîru'l-Ayyâşî, c.1, s.17.

2- Menâkıbu Âl-i Ebî Tâlib, c.2, s.41.

3- el-İhticâc, c.1, s.74.

4- Besâirü'd-Derecât, s.290.

5- Besâirü'd-Derecât, s.292, el-İhtisâs, s.272, Bihâru'l-Envâr, c.40, s.208 (az farkla).

52- Resulullah (s.a.a):

Ali, ümmet içerisinde Allah'ın indirdikleri hakkında en çok bilgi sahibi olan kimsedir.[1]

53- Resulullah (s.a.a):

Ali, Peygamber ashabının en çok ilim sahibi olanıdır.[2]

54- Resulullah (s.a.a):

Ali, insanların ilim açısından en bilgili olanıdır.[3]

55- İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle nakledilmiştir:

Hz. Ali'ye (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) ilmi hakkında sorduklarında şöyle buyurdu: "Peygamber'in (s.a.a) ilmi, bütün peygamberlerin ilmidir; geçmişte olanların ve kıyâmet gününe kadar olacakların ilmidir."

Sonra şöyle devam etti: "Nefsimi elinde tutana (Allah'a) andolsun ki hiç şüphesiz ben de Peygamber'in (s.a.a) bildiğini biliyorum; geçmişte olanların ve benimle kıyâmet arasında olup biteceklerin hepsini biliyorum."[4]

56- Selmân-i Fârisî, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu:

Benden sonra ümmetimin en çok ilim sahibi olanı, Ali b. Ebî Tâlib'dir.[5]

57- İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) babasından şöyle naklettiği rivâyet edilmiştir:

Ali'nin (a.s) kitabında (insanlar için) ihtiyaç olan her şey yazılıdır; hatta bir çiziğin, yaralanmanın ve hayvan ısırmanın (diyet-kısas hükümleri) bile.[6]

1- İhkâku'l-Hak, c.15, s.399.

2- İhkâku'l-Hak, c.15, s.377.

3- İhkâku'l-Hak, c.15, s.397.

4- Besâirü'd-Derecât, s.127.

5- Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.113, el-Gadîr, c.3, s.96 (cüz'î farkla).

6- Bihâru'l-Envâr, c.26, s.50.

58- İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) nakledildiğine göre Emirü'l-Müminin (a.s) İbn Abbâs'a şöyle buyurmuştur:

> Allah, kuşların dilini bile bize öğretmiştir; Süleyman b. Dâvûd'a (a.s) öğrettiği gibi. Aynı şekilde karada ve denizde bulunan bütün canlıların dilini de.[1]

20- İmâm Ali (a.s), Allah'ın Konuşan Kitabı

59- Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

> Şu (Kur'ân), Allah'ın suskun kitabıdır; ben ise Allah'ın konuşan kitabıyım.[2]

21- Kitab'ın İlmi, İmâm Ali'nin (a.s) Yanındadır

60- Fuzayl b. Yesâr, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) Kur'ân'da geçen "**...Bir de yanında kitap ilmi bulunan (yeter)**"[3] cümlesinin tefsirinde şöyle nakletmiştir; buyurdu:

> Bu âyet Ali (a.s) hakkında nazil olmuştur. O, Resulullah'tan (s.a.a) sonra bu ümmetin âlimidir.[4]

61- Yine İmâm Bâkır'dan (a.s) "**O kâfirler: 'Sen Allah tarafından gönderilmiş bir peygamber değilsin.' diyorlar. De ki: "Benimle sizin aranızda şahit olarak Allah yeter, bir de yanında kitap ilmi bulunan (yeter).**" âyetinin tefsirinde şöyle nakledilmiştir:

> Kitap ilminin sahibi Ali'dir (a.s).[5]

62- Câbir de aynı âyetin tefsirinde İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle nakletmiştir:

1- Besâirü'd-Derecât, s.344.

2- Vesâilü'ş-Şîa, c.18, s.20.

3- Ra'd, 43.

4- Tefsîru'l-Ayyâşî, c.2, s.221.

5- Bihâru'l-Envâr, c.35, s.430.

O (kitap ilmine sahip olan kimse), Ali b. Ebî Tâlib'dir.[1]

63- Ebû Basîr'den şöyle rivâyet edilmiştir:

İmâm Cafer-i Sâdık'a (a.s) "**De ki: Benimle sizin aranızda şahit olarak Allah yeter, bir de yanında kitap ilmi bulunan (yeter).**" âyetindeki *"yanında kitap ilmi bulunan"* kimse hakkında "Acaba o, Ali b. Ebî Tâlib (a.s) midir?" diye sorduğumda, "O'ndan başka kim olabilir ki?" diye cevap verdi.[2]

22- İmâm Ali (a.s), Resulullah'ın (s.a.a) İlim Kapısı

64- Resulullah (s.a.a):

Ali, benim ilmimin kapısıdır.[3]

65- Resulullah (s.a.a):

Ben, öğrendiğim her şeyi, mutlaka Ali'ye de öğrettim; o, benim ilim şehrimin kapısıdır.[4]

66- Ebûzer-i Gıfârî Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu:

Ali, benim ilmimin kapısı ve ümmetime açıklayandır…[5]

67- İbn Abbâs Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu:

Rabb'imin huzuruna vardığımda, benimle konuştu ve münâcât etti; ben de öğrendiğim her şeyi Ali'ye öğrettim; o, benim ilmimin kapısıdır.[6]

1- Besâirü'd-Derecât, s.213.

2- Bihâru'l-Envâr, c.35, s.431.

3- İhkâku'l-Hak, c.15, s.566, el-Mürâciât, s.153.

4- İhkâku'l-Hak, c.5, s.501, et-Terâif, s.77 (az farkla).

5- İhkâku'l-Hak, c.7, s.213, Yenâbîü'l-Mevedde (Kundûzi-i Hanefi), s.235.

6- İhkâku'l-Hak, c.6, s.461, et-Terâif, s.77 (az farkla).

68- Resulullah (s.a.a):

> Ben, bildiğim her şeyi Ali'ye de öğrettim; o, benim ilim şehrimin kapısıdır.[1]

69- Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir; Resulullah (s.a.a), Hayber fethedildiğinde bana buyurdu ki:

> Sen, benim ilmimin kapısısın; senin evlatların, benim evlatlarımdır; senin etin, benim etimdir ve senin kanın, benim kanımdır.[2]

23- Resulullah (s.a.a), İmâm Ali'ye (a.s) Bin İlim Kapısı Öğretmiştir

70- İmâm Cafer-i Sâdık (a.s):

> Resulullah (s.a.a), Ali'ye (a.s) bin kapı öğretti ki, her kapıdan da onun için bin kapı açıldı.[3]

71- İmâm Muhammed Bâkır (a.s):

> Resulullah (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) bin harf öğretmiştir ki, her harf, bin harfi açmaktadır.[4]

72- Ebû Hamza Sümâlî, İmâm Bâkır'dan (a.s), Hz. Ali'nin (a.s) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

> Hiç şüphesiz Resulullah (s.a.a), bana bin kapı öğretmiştir ki, her kapı bin kapıyı açmaktadır.[5]

73- İmâm Cafer-i Sâdık (a.s):

> Resulullah (s.a.a) Ali'ye (a.s) bir kapı öğretti ki ondan bin kapı açılır.[6]

1- İhkâku'l-Hak, c.5, s.501.

2- İhkâku'l-Hak, c.6, s.448.

3- Besâirü'd-Derecât, s.302, el-İhtisâs, s.276, Bihâru'l-Envâr, c.26, s.29 (az farkla).

4- el-Kâfi, c.1, s.356.

5- Bihâru'l-Envâr, c.26, s.29, el-İhtisâs, s.276, Kenzü'l-Ummâl, c.13, s.114 (az farkla).

6- Bihâru'l-Envâr, c.26, s.29.

74- Hz. Ali (a.s), soru sormak isteyen bir Yahudi'ye hitaben şöyle buyurdu:

> İstediğiniz şeyden sorabilirsiniz. Hiç şüphesiz Peygamber (s.a.a), bana ilimden bin kapı öğretmiştir ve her kapıdan benim için bin kapı ayrılmıştır. O hâlde sorun onlardan.[1]

75- İmâm Cafer-i Sâdık (a.s) babası İmâm Bâkır'dan (a.s) şöyle nakletmiştir:

> Hiç şüphesiz Peygamber (s.a.a), Ali'ye (a.s) bin kelime anlatmıştır ki her kelime bin kelimeyi açmaktadır.[2]

76- Ebû Hamza Sümâlî, İmâm Zeyne'l-Âbidin'den (a.s) şöyle nakletmiştir; buyurdu:

> Resulullah (s.a.a), Ali'ye (a.s) bir kelime öğretti ki bin kelimeyi açmaktaydı ve o bin kelimenin her birisi ise bin kelimeyi açmakta.[3]

77- İmâm Cafer-i Sâdık (a.s):

> Resulullah (s.a.a), Ali'ye (a.s) bir harf öğretti ki bin harfi açmaktaydı ve o bin harften her biri de bin harfi.[4]

78- İmâm Cafer-i Sâdık (a.s):

> Resulullah (s.a.a), Ali'ye (a.s) bin kelime ve bin kapı vasiyet etti ki her kelime ve her kapı bin kelime ve bin kapıyı açmaktaydı.[5]

79- Esbağ b. Nübâte, Emirü'l-Müminin Ali'den (a.s) şöyle duyduğunu nakletmektedir; buyurdu:

> Hiç şüphesiz Resulullah (s.a.a) bana, geçmişte olan ve kıyâmete kadar olacak helal ve haramdan bin kapı öğretti ki, her kapı bin kapıyı açmaktadır ki toplam bir

---

1- Keşfü'l-Yakîn, s.432.

2- el-İhtisâs, s.279.

3- el-İhtisâs, s.279.

4- el-İhtisâs, s.278.

5- Bihâru'l-Envâr, c.40, s.132, Gâyetü'l-Merâm, s.519 (az farkla).

milyon kapı eder. Hatta ben ölümlerin belaların ve insanlar arasındaki ihtilaflarda nasıl hüküm verileceğinin ilmini biliyorum.[1]

80- Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir:

Resulullah (s.a.a), dilini benim ağzıma koydu; bununla kalbimde bin ilim kapısı açıldı ki her birisinden de bin kapı açılmaktadır.[2]

24- İmâm Ali (a.s), Peygamber'in (s.a.a) İlim Şehrinin Kapısıdır

81- İmâm Ali b. Musâ Rızâ (a.s) babalarından Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

Ey Ali, ben ilim şehriyim, kapı da sensin. Şehre kapının dışında bir yerden ulaşacağını zanneden yalan söylemiştir.[3]

82- Resulullah (s.a.a):

Ben ilim şehriyim ve Ali onun kapısıdır. Allah-u Teâlâ şöyle buyurmuştur: "**Evlere kapılarından girin.**"[4] O hâlde, kim ilim istiyorsa, ona kapısından girsin.[5]

83- Hamza b. Ebî Saîd-i Hudrî, babasından nakletmiştir; Resulullah'tan (s.a.a) duydum ki şöyle buyuruyordu:

Ben ilim şehriyim ve Ali onun kapısıdır. O hâlde kim ilim istiyorsa, onu Ali'den alsın.[6]

1- el-İhtisâs, s.276, Gâyetü'l-Merâ, s.519, Bihâru'l-Envâr, c.26, s.30, İhkâku'l-Hak, c.6, s.41 (az farkla).

2- İhkâku'l-Hak, c.6, s.42.

3- Menâkıbu Ali b. Ebî Tâlib, s.85.

4- Bakara, 185.

5- İhkâku'l-Hak, c.5, s.494, Yenâbîü'l-Mevedde, s.65.

6- el-İrşâd, s.22, Bihâru'l-Envâr, c.40, s.203, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.144.

84- Resulullah (s.a.a):

> Ben ilmin şehriyim ve Ali onun kapsıdır. O hâlde şehre girmek isteyen, onun kapısından gelsin.[1]

85- İbn Abbâs'tan nakledilmiştir; Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

> Ben ilmin şehriyim ve Ali onun kapısıdır. O hâlde kim ilim isterse, kapıya gelsin.[2]

86- İbn Abbâs'tan yine şöyle nakledilmiştir; Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

> Ben ilmin şehriyim ve Ali onun kapısıdır. O hâlde kim ilim isterse, kapı tarafından gelsin.[3]

87- İbn Abbâs'tan bir de şu şekilde nakledilmiştir; Resulullah (s.a.a) buyurdu ki:

> Ben ilmin şehriyim ve Ali onun kapısıdır. O hâlde ilmi isteyen, şehrin kapısına gelsin.[4]

88- Saîd b. Cübeyr, İbn Abbâs'tan nakletmiştir; Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

> Ey Ali, ben ilmin şehriyim ve sen onun kapısısın; şehre ancak kapısından gelinir. Beni sevdiğini zannedip de sana buğz eden kimse, yalancıdır; zira hiç şüphesiz sen bendensin, ben de senden; senin etin, benim etimdir; senin kanın benim kanımdır ve senin ruhun, benim ruhumdandır…[5]

1- Fezâilü'l-Hamse, c.2, s.251, Kenzü'l-Ummâl, c.13, s.148, Câmiü'l-Ahâdis (Suyûtî), c.16, s.259, İhkâku'l-Hak, c.5, s.500, Müstedrekü's-Sahîhayn (Hâkim Nîşâbûrî), c.3, s.127, el-İmâm Ali, c.2, s.464 (az farkla).

2- Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.113, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.246, Menâkıbu Ali b. Ebî Tâlib, s.83, Yenâbîü'l-Mevedde, s.234, Bihâru'l-Envâr, c.40, s.203.

3- İhkâku'l-Hak, c.5, s.470.

4- İhkâku'l-Hak, c.5, s.476.

5- Yenâbîü'l-Mevedde, s.28, İsbâtü'l-Hüdât, c.1, s.499 (az farkla).

89- Hz. Ali'den (a.s) senetli bir şekilde nakledilmiştir; Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

> Ben ilmin şehriyim ve Ali onun kapısıdır ve evlere ancak kapılarından girilir.[1]

90- Esbağ b. Nübâte, Hz. Ali'den (a.s) nakletmiştir; Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

> Ben ilmin şehriyim ve sen onun kapısısın. Ya Ali o şehre kapısının dışında bir yerden girebileceğini sanan kimse, yalancıdır.[2]

25- İmâm Ali (a.s), Peygamber'in (s.a.a) İlim Hazinesinin Anahtarıdır

91- İmâm Rızâ (a.s), babaları (İmâm Kâzım (a.s) ve İmâm Sâdık (a.s)) kanalıyla İmâm Muhammed Bâkır (a.s) 'dan, o da Câbir b. Abdullah-i Ensârî'den şöyle nakletmiştir; Resulullah (s.a.a) buyurdu ki:

> Ben ilmin hazinesiyim ve Ali onun anahtarıdır. O hâlde kim hazineyi isterse, anahtara gelsin.[3]

92- Resulullah (s.a.a):

> Ali, benim ilmimin haznedarıdır.[4]

26- İmâm Ali (a.s), Fıkıh Şehrinin Kapısıdır

93- Resulullah (s.a.a):

> Ben fıkıh şehriyim ve Ali de onun kapısıdır. O hâlde kim ilim isterse, kapıya gelsin.[5]

1- İhkâku'l-Hak, c.5, s.498, Bihâru'l-Envâr, c.40, s.206 (az farkla)
2- İhkâku'l-Hak, c.5, s.497.
3- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.31, Bihâru'l-Envâr, c.40, s.201.
4- el-Gadîr, c.3, s.96.
5- İhkâku'l-Hak, c.5, s.505, Tezkiretü'l-Havâs, s.52.

27- İmâm Ali (a.s), Hikmet Şehrinin Kapısıdır

94- Câbir b. Abdullah-i Ensârî'den nakledilmiştir; Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

> Ben hikmet şehriyim ve Ali de onun kapısıdır. O hâlde kim şehre (girmeyi) istiyorsa, onun kapısına gelsin.[1]

95- Resulullah (s.a.a):

> Ben hikmet şehriyim ve Ali de onun kapısıdır. O hâlde kim hikmet isterse, kapıya gelsin.[2]

96- Senetli bir şekilde Hz. Ali (a.s) kanalıyla Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakledilmiştir:

> Ben hikmet eviyim ve Ali onun kapısıdır. O hâlde kim hikmet isterse, onun kapısından gelsin.[3]

97- Abdullah'tan şöyle nakledilmiştir: "Ben Peygamber'in (s.a.a) yanındaydım; Ali hakkında sorulunca, şöyle buyurdu:

> Hikmet on parçaya bölünmüştür; bunlardan dokuz kısmı Ali'ye, bir kısmı ise (diğer) insanlara verilmiştir.[4]

98- İbn Abbâs'tan nakledildiğine göre, Allah Resulü (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurmuştur:

> Ey Ali, ben hikmet şehriyim ve sen onun kapısısın; şehre kapının dışında başka bir yerden asla girilmez.[5]

28- Beni Kaybetmeden, Sorun Bana

99- İmâm Cafer-i Sâdık (a.s) babaları kanalıyla Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakletmiştir; buyurdu:

1- İhkâku'l-Hak, c.5, s.504, el-İmâm Ali, c.2, s.463 (az farkla).

2- Fezâilü'l-Hamse, c.2, s.249, Menâkıbu Ali b. Ebî Tâlib, s.86, İhkâku'l-Hak, c.5, s.502, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.97 (az farkla).

3- İhkâku'l-Hak, c.5, s.510, Menâkıbu Ali b. Ebî Tâlib, s.87 (cüz'î farkla).

4- Menâkıbu Ali b. Ebî Tâlib, s.287, İhkâku'l-Hak, c.5, s,517, el-Gadîr, c.3, s.96, İrşâdü'l-Kulûb, s.212, Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.113 (az farkla), Kenzü'l-Ummâl, c.13, s.146.

5- Kemâlü'd-Din, s.241, Bihâru'l-Envâr, c.40, s.203.

Allah (azze ve celle)'nin kitabından bana sorun. Allah'a andolsun ki Allah'ın kitabından inen her âyetin gece veya gündüz mü, seferde veya hazerde mi indiğini Allah Resulü (s.a.a) bana okudu ve onun tevilini bana öğretti.[1]

100- İmâm Ali (a.s):

Allah'ın kitabından bana sorun; hiç şüphesiz ben her âyetin gece mi yoksa gündüz mü, sahrada mı yoksa dağda mı indiğini biliyorum.[2]

101- Senetli bir şekilde Hz. Ali'nin (a.s) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Sorun bana beni kaybetmeden! Ölümlerin, belaların ve neseplerin ilmini bilen kimseye sormak istemez misiniz?[3]

102- İmâm Ali (a.s):

Ey insanlar, sorun bana beni kaybetmeden; hiç şüphesiz ben göğün yolları hakkında, yerin yollarından daha çok bilgi sahibiyim!...[4]

103- İmâm Ali Rızâ (a.s), babaları kanalıyla İmâm Hüseyin'den (a.s) şöyle nakletmiştir:

Emirü'l-Müminin (salavatullahi aleyh) bize hutbe okuyarak şöyle buyurdu: "Kur'ân'dan bana sorun ki size kimin hakkında ve nerede nâzil olduğunu haber vereyim."[5]

104- Ümery b. Abdullah şöyle demiştir: "Ali b. Ebî Tâlib (a.s), Kûfe minberinde bize hutbe okuyarak şöyle buyurdu:

1- el-İhticâc, c.1, s.388.

2- İhkâku'l-Hak, c.7, s.586.

3- Bihâru'l-Envâr, c.26, s.147.

4- Bihâru'l-Envâr, c.10, s.128, Nurü's-Sekaleyn Tefsiri, c.1, s.424, Yenâbîü'l-Mevedde, s.66.

5- Bihâru'l-Envâr, c.92, s.79, Uyûnu Ahbâri'r-Rızâ, c.2, s.67.

Ey insanlar, sorun bana, beni kaybetmeden; zira benim sinemde yüklü bir ilim vardır![1]

105- İmâm Ali (a.s):

Sorun bana, beni kaybetmeden; hiç şüphesiz ben Arş'ın altında sorulduğum her şeyden haber verebilirim![2]

106- İmâm Emirü'l-Müminin (a.s):

Sorun bana, beni kaybetmeden; taneyi yaran ve insanı yaratan (Allah'a) andolsun ki ben Tevrat'ı, Tevrat ehlinden, İncil'i, İncil ehlinden ve Kur'ân'ı, Kur'ân ehlinden daha iyi bilirim![3]

107- Ebân, Selim'den şöyle nakletmiştir: "Kûfe mescidinde Hz. Ali'nin (a.s) yanında oturmuştum, insanlar da onun etrafını sarmıştı. İmâm (a.s) şöyle buyurdu:

Beni kaybetmeden Allah'ın kitabından bana sorun; Allah'a andolsun ki, Allah'ın kitabında inen her âyeti Resulullah (s.a.a) bana okudu ve onun tevilini bana öğretti…[4]

29- Perdeler Kalksa, Yakinim Artmaz

108- Saîd b. Müsayyib diyor ki Ali (a.s) şöyle buyuruyordu:

Bana göklerin yollarından sorun; zira ben onları yerin yollarından daha iyi tanırım. Ve eğer perdeler kaldırılsa, benim yakinim artmaz![5]

109- Emirü'l-Müminin Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir; buyurdu:

1- el-Fusûlü'l-Mie, c.4, s.196.

2- Kenzü'l-Ummâl, c.13, 165.

3- Kitâbu Suleym b. Kays, s.22.

4- Kitâbu Suleym b. Kays, s.213.

5- Tezkiretü'l-Havâs, s.34.

Eğer perdeler kalksa, benim yakinim artmaz![1]

30- İmâm Ali'nin (a.s) Elifsiz Hutbesinden Bölümler

110- İbn Ebî'l Hadîd şöyle yazmaktadır: "Bu, bir çoklarının naklettiği elifsiz bir hutbedir. Nakledildiğine göre Resulullah'ın (s.a.a) ashabından bir grup, harflerden hangisinin Arap kelimelerinde daha çok kullanıldığı konusunda tartıştılar ve hepsi bunun "Elif" harfi olduğunda ittifak ettiler. Orada bulunan Ali (a.s), her hangi bir ön hazırlık söz konusu olmadan, şu elifsiz hutbeyi okudu[2]:

> Minneti büyük, nimeti bol olan, rahmeti gazabından öne geçen, kelimesi eksiksiz olan, meşiyyeti geçerli olan ve hükmü yerine ulaşan kimseye (Allah'a) hamd ederim. O'na, rububiyetine ikrar eden, ubudiyetine boyun eğen, günahından ayrılan, onun tevhidini itiraf eden, azap vaadinden ona sığınan ve ondan mağfiret dileyen bir kimsenin hamdı gibi hamd ederim; öyle bir mağfiret ki onu akraba ve evlatlarından yüz çevirttiren (kıyâmet) gününün (sıkıntılarından) kurtarsın.
>
> Biz, O'ndan yardım, irşâd ve hidâyet diliyoruz. O'na iman edip ona tevekkül ediyoruz. Ben O'na ihlaslı ve yakin ehli birisinin şehâdeti gibi şehâdet ediyorum. O'nun yeganeliğine imanlı ve yakinli birisi gibi inanıyorum. Mülkünde ortağı ve yaratışında yardımcısı olmadığına tereddütsüz inanan bir kulun tevhidi gibi

---

1- Mesâbîhü'l-Envâr, c.1, s.30, el-Meheccetü'l-Beyzâ, c.4, s.203, Gurerü'l-Hikem, Hadis: 603, İrşâdü'l-Kulûb, s.212, Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.170 (az farkla), Tezkiretü'l-Havâs, s.34.

2- Bu "Elif"siz hutbenin orijinalini görmek isteyenler, verilen kaynaklara mürâcaât edebilirler.

onu birliyorum. O, herhangi birisinin kendisine danışman, vezir, muavin, yardımcı ve benzer olmasından yücedir…[1]

31- İmâm Ali'nin (a.s) Noktasız Hutbesinden Bölümler

111- Hz. Ali'den (a.s) nakledilen noktasız hutbenin bazı bölümleri şöyledir:

Bütün övgüler Allah'a mahsustur; o ki övgünün ehli ve yeridir. O'nun içindir hamdın en sağlamı ve en tatlısı, en mübareği ve en yukarı noktası, en temizi ve en yücesi, en değerlisi ve en iyisi! O Vahittir (yeganedir), Ehattır (tektir) ve Samettir (noksansız ve ihtiyaçsızdır). Ne babası vardır, ne de evladı...

Bilin ki ilk olmak ona mahsustur; eşi-dengi yoktur. O'nun hükmünü reddedebilecek kimse yoktur. O'ndan başka ilah yoktur; O'dur "Melik" (padişah), "Selâm" (selamet veren), "Musâvvir" (şekillendiren), Allâm (çok bilen), Hâkim (hüküm süren), Vedûd (çok seven-şefkatli), Mutahhir (temizleyici) ve Tâhir (temiz) olan. Onun işi beğenilmiş ve haremi bayındırdır. Kerem ve bağış O'ndan umulur. Kelamını size öğretmiş, nişanelerini göstermiş, hükümlerini sizin elinize sunmuş, helalini helal ve haramını haram kılmıştır. Muhammed'e (s.a.a) risâletini yüklemiştir; o Resul ki yücedir; efendidir, işi sağlamdır; temizlenmiş bir temizdir; Ademoğullarından, doğumu en temiz olanı, yıldızı en çok parlayanı, en çok sabit ve sağlam olanı, dalı hepsinden daha canlı ve taze olanı, ahdine en sâdık olanı, genç ve ihtiyarlarının en değerli olanıdır…

Allah'ım, hamd ve devamı, mülk ve kemali, sana mahsustur. O'ndan başka ilah yoktur; O'nun hilmi, bü-

---

1- Tefsîru'l-Ayyâşî, c.87, Fezâilü'l-Hamse, c.2, s.256 (az bir farkla).

tün hilimleri kapsamış; O'nun hükmü her hükmü sağlamlaştırmış, O'nun ilmi her ilmi alt etmiştir.[1]

32- İmam Ali (a.s); Ümmetin En İyi Hüküm Verenidir

112- İki kişi arasındaki bir ihtilafta Ali'nin (a.s) verdiği bir hüküm hakkında Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

Ali b. Ebî Tâlib, sizin aranızda Allah'ın hükmüyle hükmetmiştir.[2]

113- Resulullah (s.a.a):

Sizin, (yargılarda) en iyi hüküm vereniniz Ali'dir.[3]

114- Resulullah (s.a.a):

Ali, ihtilaflar hakkında hüküm vermede insanların en bilgilisidir.[4]

115- Senetli bir şekilde Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakledilmiştir; buyurdu:

Benden sonra sünnete ve (yargılarda) hüküm verme hususunda, ümmetimin en bilgilisi Ali b. Ebî Tâlib'dir.[5]

116- Senetli bir şekilde İbn Abbâs'ın Resulullah'tan (s.a.a) şöyle rivâyet ettiği nakledilmiştir; buyurdu:

Ali b. Ebî Tâlib, benden sonra ümmetimin en bilgilisi ve ihtilaf ettikleri konularda en iyi hüküm verenidir.[6]

117- Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir:

Resulullah (s.a.a) beni (temsilcisi olarak) Yemen'e gönderdi. Ben "Ya Resulallah, benim daha yaşım küçüktür." dediğimde, Allah Resulü elini benim göğsüme

---

1- Tefsîru'l-Ayyâşî, c.1, s.100.

2- Keşfü'l-Yakîn, s.67.

3- Keşfü'l-Yakîn, s.45, el-Gadîr, c.3, s.96, el-Kâfî, c.7, s.425.

4- İhkâku'l-Hak, c.15, s.395.

5- İhkâku'l-Hak, c.4, s.324

6- el-İrşâd, s.22.

koyarak şöyle buyurdu: "Git; hiç şüphesiz Allah senin dilini sabit kılıp kalbini hidâyet edecektir."

Hz. Ali (a.s) sonra şöyle buyurmuştur: "Ondan sonra ihtilaf edipte karşıma gelen iki hasım arasında vereceğim hüküm hakkında asla tereddüde düşmedim."[1]

118- Yine senetli bir şekilde Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir:

Resulullah (s.a.a), beni Yemen'e gönderdi. Ben "Ya Resulallah dedim, beni onların arasında hüküm vermek için gönderiyorsunuz, oysa ben bir gencim ve nasıl yargılayıp hüküm vereceğimi bilmiyorum." Bunun üzerine Allah Resulü eliyle benim göğsüme vurdu; sonra şöyle buyurdu: "Allah'ım, onun kalbini hidâyet et ve dilini sabit kıl!"

Hz. Ali şöyle devam etmiştir: "Ondan sonra iki kişi arasında verdiğim hiçbir hükümde tereddüde düşmedim."[2]

33- İmâm Ali'nin (a.s) Tavizsizliği

119- İmâm Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir:

Canıma andolsun ki ben hakka muhalefet eden ve yolunu sapmış kimselere karşı tavizkar ve gevşek davranmayacağım.[3]

120- Resulullah (s.a.a):

Ali'den şikâyet etmeyin; zira o, Allah'ın zâtı hakkında katıdır ve müdâra ehli değildir.[4]

1- el-Fusûlü'l-Mie, c.5, s.268.

2- Fezâilü'l-Hamse, c.2, s.260, el-Menâkıb (Hârezmî), s.13, Kenzü'l-Ummâl, c.13, s.120, İhkâku'l-Hak, c.8, s.39 (az farkla).

3- Nehcü'l-Belâğa, Hutbe: 24

4- Behcü's-Sebâğa, c.4, s.129, İhkâku'l-Hak, c.4, s.244, Bihâru'l-Envâr, c.21, s.374 (az farkla).

121- Resulullah (s.a.a):

Ali, dinin direğidir.

Yine şöyle buyurmuştur:

Bu (Ali), benden sonra hak uğruna insanlara kılıç sallayacaktır![1]

İMÂM ALİ'NİN (A.S) VERDİĞİ HÜKÜMLERDEN ÖRNEKLER

34- Bir Olayda Beş Kişi Arasında Verdiği Hüküm

122- Senetli bir şekilde Esbağ b. Nübâte'den şöyle nakledilmiştir:

Beş kişiyi zina suçuyla Halife Ömer'in yanına getirdiler. Halife, onların her birisine şer'î had uygulanması için emir verdi. Orada hazır bulunan Hz. Ali (a.s) şöyle buyurdu: "Ya Ömer, bu onların hakkında verilmesi gereken hüküm değildir." Ömer "O hâlde (uygun) haddi onlara siz uygulayın." dediğinde, Hz. Ali (a.s), onlardan birisini öne alıp boynunu vurdu; diğer birisini recm etti; bir diğerine kırbaç haddi uyguladı; dördüncüsüne bir haddin yarısı kadar (elli kırbaç) vurdu; beşincisini ise mazur gördü ve serbest bıraktı. Bunu gören Halife Ömer, hayrete düştü; insanlar da şaşırıp kaldı. Ömer şöyle dedi: "Ey Ebe'l-Hasan, tek bir olayda suçlu olan beş kişiye ayrı ayrı beş hüküm uyguladın ki hiçbirisi diğerine benzemiyor (bunun sebebi nedir)?" Hz. Emirü'l-Müminin (a.s) şöyle buyurdu:

"Bunlardan birincisi zimmî (İslam devletinde yaşayan kitap ehli) idi; (işlediği suç ile) zimmîlik vasfını kaybettiği için haddi kılıçtan başka bir şey değildi.

1- el-Kâfî, c.1, s.354.

İkincisi evli bir kişi olduğu için haddi recm idi. Üçüncüsü bekar olduğu için haddi yüz kırbaç idi. Dördüncüsü köle olduğu için cezası kırbaç haddinin yarısı idi. Beşincisi ise akılsız bir deli idi (ve dolayısıyla her hangi bir cezayı hak etmemişti)."[1]

35- Bir Erkek ve Bir Kız Çocuk Üzerinde İhtilaf Eden İki Cariye

123- Câbir Cu'fî, Temim b. Huzâm el-Esedî'den şöyle nakletmiştir:

Halife Ömer'in yanına bir erkek ve bir de kız çocuk üzerinde ihtilaf eden iki cariye getirildi. Ömer şöyle dedi: "Sıkıntıları gideren Ebu'l-Hasan (Ali) nerededir?" Hz. Ali'yi yanına çağırdılar ve o olayı kendisine anlattı. Hz Ali, iki şişe istedi ve onların ağırlığını tarttı. Daha sonra cariyelerden her birisinin şişelerden birisine sütlerini sağmasını emretti. Ardından sütleri tarttı ve biri diğerinden ağır geldi. Bunun üzerine şöyle buyurdu: "Erkek evlat, sütü ağır gelen cariyenindir, kız evlat ise sütü hafif olanın."

Bunu gören Halife Ömer "Bu hükmü neye dayanarak söyledin Ey Ebe'l-Hasan?" diye sorunca, Hz. Ali (a.s) şöyle buyurdu: "Çünkü Allah, erkeğin payını kadının payının iki katı olarak belirlemiştir!"[2]

36- İki Kadının Bir Çocuk Üzerindeki İhtilafı

124- Rivâyet edildiğine göre Halife Ömer zamanında iki kadın bir çocuk üzerinde ihtilaf etti; her birisi çocuğun kendisine ait olduğunu iddia ediyordu ve hiçbirisinin şahidi yoktu.

1- et-Tehzîb, c.10, s.50, el-Fusûlü'l-Mie, c.5, s.331.

2- el-Fusûlü'l-Mie, c.5, s.332, Menâkıbu Âl-i Ebî Tâlib, c.2, s.368'den naklen.

Meselenin hükmünü bilmeyen Halife Ömer, hüküm vermesi için Emirü'l-Müminin'e (a.s) sığındı. Ali (a.s), iki kadını yanına çağırdı. Onlara vaaz edip korkuttu. Kavga ve ihtilafa devam edince, "Bana bir testere getirin!" buyurdu. Bunu gören kadınlar "Testereyi ne yapacaksın?" diye sordular. Şöyle buyurdu: "Çocuğu ikiye ayırıp her bir parçasını sizden birisine vereceğim." Bunu duyan kadınlardan birisi susup bir şey söylemedi. Ama diğeri şöyle dedi: "Ey Ebe'l-Hasan, seni Allah'a yemin veriyorum ki eğer illa da bunu yapacak isen, ben hakkımdan vazgeçip çocuğu ona bırakıyorum." Ali (a.s) bunu duyunca "Allah-u Ekber dedi, bu senin çocuğundur, onun değil; eğer onun olsaydı çocuğa acır ve ona şefkatli davranırdı." Durum buraya varınca, diğer kadın da hakkın diğer kadından yana olduğunu ve kendisinin çocuğun sahibi olmadığını itiraf etti. Ömer buna sevindi ve hüküm vermedeki sıkıntısını giderdiği için Emirü'l-Müminin'e (a.s) dua etti.[1]

37- Bir Emanet Olayında Verdiği Hüküm

125- Senetli bir şekilde Haneş b. Mu'temer'den şöyle rivâyet edilmiştir:

> İki kişi Kureyş'ten bir kadının yanına gelerek yüz dinar onun yanında emanet olarak bırakıp şöyle dediler: "Bu emaneti bizden herhangi birimiz tek başına gelip isterse, ona vermeyeceksin; ancak ikimiz bir arada gelirsek, emaneti teslim edeceksin." Aradan bir yıl geçtikten sonra iki kişiden birisi kadının yanına gelerek şöyle dedi: "Arkadaşım vefat etti; dolayısıyla dinarları bana teslim et." Kadın bundan sakındı; ancak adam kadının akrabalarını devreye sokarak onun üzerinde baskı kurmaya çalıştı ve bilahare kadın vermeye mecbur kaldı.

1- el- İrşâd, s.110, Keşfü'l-Yakîn, s.68, Menâkıbu Âl-i Ebî Tâlib, c.2, s.367 (az farkla)

Sonra aradan bir yıl daha geçti. Bu sefer diğer adam kadına gelerek dinarları ondan istedi. Kadın onun cevabında şöyle dedi: "Arkadaşın senin öldüğünü zannettiği için bana gelip dinarları istedi; ben de ona verdim." Adam bunu kabul etmeyince aralarındaki ihtilaftan dolayı Halife Ömer'in yanında dava açtılar ve adam Halife'nin kadının aleyhine hüküm vermesini istedi. Ömer adamı haklı bularak kadına "Sen sorumlusun (adamın parasını kendisine vermelisin)" dedi. Kadın şöyle dedi: "Seni Allah'a yemin veriyorum, bizim hakkımızda hüküm verme ve bizi Ali b. Ebî Tâlib'in yanına gönder." Ömer de öyle yaptı. Hz. Ali (a.s) o iki kişinin kadına hile yaptıklarını anlayınca, ona şöyle dedi: "Siz ikiniz kadına 'emaneti bizden yalnız gelene verme.' dememiş miydiniz?" Adam "Evet." dedi. Bunun üzerine şöyle buyurdu: "Malın bizim yanımızdadır; git arkadaşınla birlikte gel, malınızı size iade edelim." Hz. Ali'nin bu hükmü Ömer'e ulaşınca şu cümleyi kullandı: "Allah beni Ali b. Ebî Tâlib'den sonra yaşatmasın."[1]

1- el-Fusûlü'l-Mie, c.5, s.334, el-Gadîr, c.6, s.126, el-Fakîh, c.3, s.19 (az farkla).

38- İmâm Ali'nin (a.s) İbâdeti

126- Emirü'l-Müminin Ali (a.s):

Ben, bu ümmetten kimse ibâdet etmeden, beş veya yedi yıl Allah'a ibâdet etmişimdir.[1]

127- Emirü'l-Müminin Ali (a.s):

Bu ümmetten kimse ibâdet etmeden önce ben, Resulullah (s.a.a) ile birlikte yedi yıl Allah'a ibâdet ettim.[2]

128- Senetli bir şekilde Abdullah b. Ebî Hüzeyl'in Hz. Ali'den (a.s) şöyle naklettiği rivâyet edilmiştir; buyurdu:

Ben Peygamber'in dışında benden (önce) bu ümmetten Allah'a ibâdet edeni tanımıyorum; ben bu ümmetten kimse Allah'a ibâdet etmeden, dokuz yıl O'na ibâdet etmişimdir.[3]

129- Câbir, Abdullah b. Yahyâ'dan, o da Hz. Ali'den (a.s) nakletmiştir; buyurdu:

Ben kimse Peygamber'le namaz kılmadan önce, onunla birlikte üç yıl namaz kıldım.[4]

1- Ravzatü'l-Vâizîn, c.1, s.85, Fezâilü'l-Hamse, c.1, s.192.

2- Kenzü'l-Ummâl, c.13, s.122, Câmiü'l-Ahâdis (Suyûtî), c.16, s.244.

3- Hasâisu Emiri'l-Müminin (Nesâî), s. 47.

4- Hilyetü'l-Ebrâr, c.1, s.239, Bihâru'l-Envâr, c.39, s.252, el-Gadîr, c.3, s.233 (az farkla).

Müminlerin Emîri İmam Ali'ye (a.s) ait bu rivâyetlerde "üç yıl", "beş yıl", "yedi yıl" ve hatta "dokuz yıl" gibi görünürde birbirini tutma-

yan rakamlar var. Ya burada râvîlerin hâfızasından veya istinsahtan kaynaklanan hatalar var, yada her birinin diğerleriyle çelişmeyen bir açıklaması var.

Bu farklılıklar râvîlerden veya istinsahtan kaynaklanmıyorsa, araları şöyle bulunabilir:

"Üç yıl"dan maksat, vahyin ilk başladığı günden, davetin açıkça ifa edildiği ana kadar geçen süre olmalı. Bu sürenin toplam 3 yıl olduğu malum.

(İbn Sa'd, c.1, s.199, 216; et-Taberî, c.1, s.54, 543; el-Halebî, c.1, s.319; Dahlân, c.1, s.192).

"Beş yıl"dan maksat ta, ilk vahiyden hemen sonra vahyin kesintiye uğradığı 2 yıllık fetret vaktiyle, yukarıdaki 3 yıllık gizli davetin toplamı olabilir. (el-Emînî, c.3, s.241 Hatta ulemanın çoğu bu sürenin 3 yıl olduğu kanaatinde. bk. Davudoğlu, Müslim Şerhi: c.2, s.86)

"Yedi yıl" ise, Peygamberimizin (s.a.a) Mekke dönemi şayet 13 yıl sürmüşse, davetin açıktan yapılmaya başlandığı andan, namazın herkese farz kılındığı Miraç olayına kadar geçen 7 yıl olmalı. Çünkü Miraç en kuvvetli görüşe göre hicretten 1 yıl önce vuku bulmuştur. Baştaki 5 yılı çıkarırsanız geriye 7 yıl kalır.

(İbn Sa'd, c.1, s.225; Buhârî: Menâqıb, 87; Müslim: Fedâil,116-118; et-Taberî, c., s.572-573; Hâkim, c.2, s.243, c.3, s.2)

"Dokuz yıl"a gelince, bunun farklı noktalama ve okuyuştan kaynaklandığını söylemek mümkün. Çünkü Arapça'da "yedi" rakamıyla "dokuz" rakamının noktasız yazımları hemen hemen aynıdır. Dolayısıyla noktalamada hata yapılmış olabilir. (Allah bilir.)

Burada şu uyarıyı yapmakta fayda var: Vahyin başlangıcından Mirac'a kadar geçen süre içinde, Müslümanlar namazla sorumlu değillerdi. Görevleri, bütün sahte tanrıları, tâğûtları reddedip, yalnız Allah'ın otorite ve rububiyyetini kabul etmek idi. Durum böyle olunca, İmam Ali'nin (a.s) Peygamber Efendimizin (s.a.a) yanı sıra yıllarca namaz kılmış olması garipsenmemeli. Küçüklüğünden itibaren amcasının oğlunun terbiyesiyle yetişen bir Ali'ye bu çok görülmemeli! Zaten kitaplarımızda, o ikisinin gizlice, beraberce namaz kıldıklarına dair pek çok rivâyet var.

…Emirü'l-Müminin (a.s) secde hâlinde şöyle dua ederdi: "(Allah'ım,) önündeki zilletime ve sana olan yakarışıma ve insanlardan kapıldığım korkuya merhamet eyle ve benim yalnızlığımı kendinle gider, ey Kerîm!"[1]

131- Bir rivâyette şöyle nakledilmiştir:

Hz. Ali (salavâtullahi aleyh), bu ümmette Resulullah'tan (s.a.a) sonra Allah'a ilk şükür secdesi yapan ve secdesinden sonra yüzünü ilk yere koyan kimsedir…[2]

132- Senetli bir şekilde İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakledilmiştir:

Hz. Ali (salavâtullahi aleyh) secdeye kapandığında zayıf bir deve gibi eleri ile karnının arasını yere yapıştırmazdı.[3]

133- Hz. Ali (a.s) şöyle dua ederdi:

İlahî, sana kul olmak izzet olarak bana yeter ve se-

Konuyla ilgili rivâyetlerin arasını bulmak varken, Şamlı ez-Zehebî'nin, bu İmam Ali'den (a.s) gelen bazı hadisler hakkında: "Bu batıl / asılsızdır! Çünkü Peygamber'e (s.a.a) ilk vahiy geldikten sonra, biri diğerinden birkaç saat önce yada sonra, Hatîce, Ebûbekr ve Bilâl de Ali ile birlikte iman ettiler!!!" (Telhîsu'l-Müstedrek, c.3 s.112)

Sanki onlar kuyruk olup İslâm'a girerlerken yanlarındaymış gibi kesin bir dil kullanan ez-Zehebî, -aynı zamanda tarihçi olmasına rağmen- ya tarih bilmiyor; ya da taassup gözlerini öylesine perdelemiş ki, ağzından çıkanı kulağı duymuyor! Sormak lazım kendisine: Ey ez-Zehebî, Hatîce ile Ebûbekr şöyle dursun, o saatte Bilâl'in ne işi var orada!? Bilâl İslâm'ı kabul ettiği günlerde işkencelere maruz kalmadı mı? Pekiyi bunlar davetin açıktan yapıldığı günlerde olmadı mı? Seni okuyan herkesin cahil yada aptal olduğunu mu sanıyorsun!?

ez-Zehebî bütün bu soruları görmezlikten gelebilir; o ne de olsa Şamlıdır! (Peygamber'in Dilinden Hz. Ali / el-Hasais Tercüme ve Şerhi kitabından naklen, Abdulkadir Çuhacıoğlu, Kevser yayınları -Mütercim)

1- el-Kâfî, c.3, s.329.

2- el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.2, s.80, Hilyetü'l-Ebrâr, c.1, s.276 (az farkla).

3- el-Kâfî, c.3, s.324.

nin benim rabbim olman iftihar olarak bana yeter; sen benim istediğim gibisin. O hâlde sen de beni istediğin/sevdiğin gibi kıl.[1]

134- Emirü'l-Müminin Ali (a.s):

Ey insanlar, Allah'a andolsun ki ben sizi (Allah'a) itâat olan bir şeye teşvik ettiğimde, sizden önce muhakkak kendim onu uygularım. Sizi (Allah'a karşı) isyan ve günah olan bir şeyden sakındırdığımda, mutlaka sizden önce kendim ondan sakınırım.[2]

39- İmâm Ali (a.s), İlk Namaz Kılan

135- İbn Abbâs'tan şöyle nakledilmiştir; Resulullah (s.a.a) buyurdu:

Benimle ilk namaz kılan kimse, Ali b. Ebî Tâlib'dir.[3]

136- Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Bu, bana ilk iman eden, beni ilk tasdik eden ve benimle ilk namaz kılan kimsedir.[4]

137- Zeyd b. Erkam'dan şöyle nakledilmiştir:

Resulullah (s.a.a) ile birlikte ilk namaz kılan, Ali b. Ebî Tâlib'dir.[5]

138- Seleme b. Küheyl, Habbetü'l-Arenî'den, o da Hz. Ali'den (a.s) şöyle duyduklarını nakletmişlerdir:

Ben, Resulullah (s.a.a) ile birlikte ilk namaz kılan kimseyim.[6]

1- Bihâru'l-Envâr, c.77, s.400, Mefâtîhü'l-Cinân, s.240.

2- Nehcü'l-Belâğa, Hutbe: 175, el-Meheccetü'l-Beyzâ, c.8, s.145.

3- Bihâru'l-Envâr, c.39, s.203.

4- İhkâku'l-Hak, c.4, s.326

5- et-Terâif, s.118, Fezâilü'l-Hamse, c.1, s.195, Hasâisu Emiri'l-Müminin (Nesâî), s.43.

6- Hasâisu Emiri'l-Müminin (Nesâî), s.42.

40- İmâm Ali'nin (a.s) Abdest ve Namazı

139- Senetli bir şekilde İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle rivâyet edilmiştir; buyurdu:

(Bir gün) Hz. Emirü'l-Müminin (a.s) oğlu Muhammed (Hanefiye) ile birlikte oturuyorlardı. İmâm (a.s) oğluna hitaben şöyle buyurdu: "Ey Muhammed, bana bir kap su getir." Suyu getirince, onu alıp sağ eliyle sol eline döktü ve elini yıkarken şu duayı okudu: *"Suyu temiz ve temizleyici kılıp onu necis kılmayan Allah'a hamd olsun."*

Daha sonra tahâret aldı ve o sırada şu duayı okudu: *"Allah'ım cinsel organımı koru; onu iffetli kıl; avretimi ört ve onu (cehennem) ateşine haram kıl."*

Sonra burnuna su aldı ve şöyle dua etti: *"Allah'ım, beni cennet kokusundan mahrum kılma ve beni cennetin kokusunun ıtırını ve reyhanını koklayanlardan eyle."*

Ardından ağzına su alarak şu duayı okudu: *"Allah'ım, dilime zikrini söylet ve beni razı olduğun kimselerden kıl."*

Sonra yüzünü yıkadı ve yıkarken şöyle dua etti: *"Allah'ım, yüzlerin karardığı günde benim yüzümü beyazlaştır; yüzlerin beyazlaştığı günde benim yüzümü karartma."*

Ardından sağ kolunu yıkadı ve şöyle dua etti: *"Allah'ım, kitabımı (amel defterimi) ve (cennette) ebedi kalma belgesini sağ elime ver."*

Sonra da sol kolunu yıkayarak şu duayı okudu: *"Allah'ım, kitabımı sol elime verme; onu boynuma bağlı kılma; ben, ateş parçalarından sana sığınıyorum."*

Ardından başını meshetti ve şöyle dua etti: *"Allah'ım, beni rahmetin, bereketlerin ve affına büründür."*

Daha sonra (sağ ve sol) ayaklarını meshetti ve şu duayı okudu: *"Allah'ım, ayakların kaydığı günde, benim*

ayaklarımı sırât üzerinde sabit kıl ve benim çabamı, seni benden razı edecek şeyde karar kıl."

Ardından oğlu Muhammed'e dönerek şöyle buyurdu: *"Ey Muhammed, kim benim gibi abdest alır ve okuduğum duaları okursa, Allah onun için abdestinin her damlasından bir melek yaratır ki (ondan taraf Allah'ı) takdis, tesbih eder ve tekbir ve La İlahe İllallah zikirlerini söyler ve bütün bunların sevabı, o (abdest alan) için yazılır."*[1]

140- Emirü'l-Müminin (a.s) hakkında şöyle rivâyet edilmiştir:

O, namaz vakti gelip çattığında bedeni titrer ve rengi değişirdi. Bunun sebebi sorulunca, şöyle buyurdu: 'Allah'ın göklere, yere ve dağlara sunduğu ve onların taşımaktan korkup çekindikleri ve insanın yüklendiği emaneti edâ etmenin zamanı geldi. Bilmiyorum, acaba yüklendiğim emaneti iyi bir şekilde edâ ediyor muyum, etmiyor muyum?![2]

141- Yine şöyle rivâyet edilmiştir:

Emirü'l-Müminin (a.s) abdest aldığında Allah-u Teâlâ'nın korkusundan rengi değişirdi.[3]

41- İmâm Ali (a.s) Açısından Namazın Fazileti

142- Keşfü'l-Yakîn kitabında şöyle nakledilmiştir:

Hz. Ali (a.s) gece namazını asla terk etmemiştir; hatta Herir gecesinde dahi. Sıffîn'de savaştığı bir günde, bir taraftan savaşıyor, bir taraftan da iki saf arasında durup güneşi kontrol ediyordu. Bunu gören İbn Abbâs *"Ya Emire'l-Müminin, ne yapıyorsunuz?"* diye sorunca

---

1- el-Kâfî, c.3, s.79.

2- İhkâku'l-Hak, c.8, s.601, Bihâru'l-Envâr, c.41, s.17, Hilyetü'l-Ebrâr, s.320 (az farkla).

3- Uddetü'd-Dâî, s.138.

"Güneşin eğilip eğilmediğine bakıyorum ki (vakit girdiğinde) namaz kılalım." buyurdu. İbn Abbâs "Şimdi namaz zamanı mı? Biz savaşla meşgulüz." deyince, Hz. Ali (a.s) şöyle buyurdu: "Biz onlarla (Muaviye ve adamlarıyla) ne üzerine savaşıyoruz? Evet biz namaz için onlarla savaşıyoruz!"[1]

42- İmâm Ali (a.s) ve Cemaat Namazı

143- Hz. Ali'nin (a.s) Ebû Derdâ'ya hitaben şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

> Ey Ebû Derdâ, yatsı ve sabah namazlarını cemaatle kılmak, benim için bu ikisinin arasında uyumayarak ibâdetle meşgul olmaktan daha sevimlidir. Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duymadın mı?: "Eğer (insanlar) yatsı ve sabah namazlarını cemaatle kılmanın ne kadar faziletli olduğunu bilselerdi, sürünerek olsa bile mutlaka onlara katılırlardı. Bu ikisini cemaatle kılmak, onların arasındaki günahlara kefaret sayılır."[2]

144- Rivâyet edildiğine göre Resulullah (s.a.a), namazlarının birisinde rükûsunu normalin üstünde uzattı. Bunun sebebi kendisine sorulunca şöyle buyurdu:

> Ali b. Ebî Tâlib, namaza katılıp o rekâtı yakalayıncaya kadar Cebrâîl elimi tuttu ve bekletti.[3]

43- Bin Rekâtlık Namaz

145- Cemil b. Sâlih, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakletmiştir; buyurdu:

1- Keşfü'l-Yakîn Fi Fezâil-i Emiri'l-Müminin (a.s).

2- Sefînetü'l-Bihâr, c.1, s.176.

3- İhkâku'l-Hak, c.6, s.89.

Eğer Ramazan ve gayrı Ramazan'da gece ve gündüzde bin rekât namaz kılabilir isen, bunu yap. Hiç şüphesiz, Ali (a.s) bir gece ve gündüzde bin rekât namaz kılardı![1]

146- İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle rivâyet edilmiştir; buyurdu:

…Ali (a.s) (bir) gece ve gündüzde bin rekât namaz kılardı.[2]

147- Yine senetli bir şekilde İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle nakledilmiştir:

Ali b. Hüseyin (Zeyne'l-Âbidîn -a.s-) (bir) gündüz ve gecede bin rekât namaz kılardı. Nitekim Emirü'l-Müminin de (a.s) böyle yapardı. Onun beş yüz hurma ağacı vardı; her ağacın yanında iki rekât kılardı.[3]

148- Senetli bir şekilde Ebû Basîr'den şöyle nakledilmiştir:

Biz İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) yanına gittik. Ben ona "Ramazan ayında namaz kılma hakkında ne diyorsunuz?" diye sorunca şöyle buyurdu: "Ramazan ayı başka hiçbir ayın sahip olmadığı eşi benzeri olmayan bir hürmet ve hakka sahiptir. Ramazan ayında gece ve gündüzde yapabildiğin kadar müstehap namaz kıl. Bir gece ve gündüz boyu bin rekât namaz kılabilirsen, bunu yap. Hiç şüphesiz Ali (a.s) da ömrünün sonlarında her bir gece ve gündüzde bin rekât namaz kılardı. O hâlde ey Ebâ Muhammed, Ramazan'da başka aylardan daha fazla namaz kıl…"[4]

1- Câmiu Ahâdisi'ş-Şîa, c.7, s.201.

2- İhkâku'l-Hak, c.8, s.600.

3- Bihâru'l-Envâr, c.41, s.15.

4- el-Kâfî, c.4, s.154.

44- İmâm Ali'nin (a.s) Münâcâtlarından Örnekler

149- "İlahi, benim senden özür dilemem, özrünün kabulüne ihtiyacı olmayan birisinin özür dilemesi gibi değildir. O hâlde benim özrümü kabul buyur, ey günahkarların özür dilediği en hayırlı kimse."[1]

150- Esbağ b. Nübâte'den Emirü'l-Müminin'in (a.s), secdesinde şöyle münacat ettiği rivâyet edilmiştir:

> Ey benim efendim, ben seninle zelil bir kölenin efendisiyle münacat ettiği gibi münacat ediyorum ve (hacetlerimi) lütfedeceğine yakîni olan ve verdiğinde indindekinden hiçbir şeyin eksilmeyeceğini bilen bir kimsenin istemesi gibi istiyorum. Günahları ancak senin bağışlayabileceğini bilen birisinin istiğfar etmesi gibi senden mağfiret diliyorum ve senin her şeye kadir olduğunu bilen birisi gibi sana tevekkül ediyorum.[2]

45- İmâm Ali'nin (a.s) İhlası

151- Emirü'l-Müminin (a.s):

> (Allah'ım,) ateşinden korktuğum ve cennetine tamah ettiğim için sana kulluk etmedim. Sadece seni ibâdet ve kulluğa lâyık gördüğüm için sana ibâdet ettim…[3]

152- Hz. Ali (a.s) hakkında yine şöyle rivâyet edilmiştir:

> Hendek Savaşı'nda Hz. Ali (a.s) Amr b. Abdeved'e galip geldiğinde ona darbe vurmadan bir müddet bekledi. Olaya şahit olan bazıları bu durumu yadırgayınca Hüzeyfe Hz. Ali'yi (a.s) savunmaya yeltendi. Bunu gören Allah Resulü (s.a.a) *"Dur ey Hüzeyfe, Ali'nin kendisi*

1- Nehcü's-Saâde, c.6, s.191, el-Beledü'l-Emîn, s.316 (az farkla).

2- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.211, Ravzatü'l-Vâizîn, c.2, s.326.

3- Bihâru'l-Envâr, c.70, s.186, Evâli'l-Leâlî, c.1, s.404 (az farkla).

neden beklediğini açıklayacaktır." buyurdu. Sonra Hz. Ali (a.s) Amr'ı öldürüp geri dönünce Allah Resulü (s.a.a) niye beklediğinin sebebini sorunca, Hz. Ali (a.s) şu cevabı verdi: "Adam benim anneme küfretti ve yüzüme tükürdü. (Öfkelendiğim için) onu kendi nefsimin hazzı için öldüreceğimden korktum; bundan dolayı onu kendi haline bıraktım ki gazabım dinmiş olsun. Ardından onu (sırf) Allah rızâsı için öldürdüm."[1]

46- İmâm Ali'nin (a.s) Namazda Her Şeyden Kopması

153- Rivâyet edildiğine göre Uhud Savaşı'nda Hz. Ali'nin (a.s) ayağına çıkarılması çok zor olan bir ok saplandı. Resulullah (s.a.a), Hz. Ali namaza durduğunda okun çıkarılmasını emretti. Namazdan sonra okun çıkarıldığını gören Hz. Ali (a.s) bunun farkında olmadığını söyledi.[2]

1- Bihâru'l-Envâr, c.41, s.50.

2- İhkâku'l-Hak, c.8, s.602

47- İmâm Ali'nin (a.s) Allah'a Tevekkülündeki İhlası

154- Senetli bir şekilde İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakledilmiştir:

> Hz. Ali'nin (a.s) hizmetçisi Kamber, onu çok seviyordu. Ali (a.s) dışarıya çıktığında, Kanber de elinde kılıç onun ardından çıkardı. Hz. Ali (a.s) bir gece onu görünce şöyle buyurdu: "Ey Kanber ne oluyor sana?" Kanber: "Ey Emire'l-Müminin, sizin arkanızdan yürümek için geldim." deyince, şöyle buyurdu: "Yazıklar olsun sana, beni gök ehlinden mi koruyacaksın, yer ehlinden mi?" Kanber "Yer ehlinden." dedi. Bunun üzerine şöyle buyurdu: "Şüphesiz yer ehli, Allah'ın izni olmadan bana hiçbir şey yapamazlar; dön geriye dön."[1]

48- İmâm Ali'nin (a.s) Güzel Ahlâkı

155- Bir gün Emirü'l-Müminin (a.s) bir hizmetçisini birkaç kere çağırdı; ama o cevap vermedi, İmâm (a.s) (onu bulmak için) dışarıya çıktığında onu evin kapısında buldu ve "Neden bana cevap vermedin?" diye sordu; "Tembellik ve halsizlikten cevap vermedim; ayrıca beni cezalandırmayacağınızdan da emindim." Bu cevabı duyan Ali (a.s) şöyle buyurdu: "Allah'a

---

1- el-Kâfî, c.2, s.64

hamdolsun ki beni yaratıklarının, kendilerini emniyette gördükleri kimselerden karar kılmıştır." Ardından köleye hitaben "Hadi git artık, sen, Allah rızâsı için azatsın!"[1]

156- İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakledilmiştir:

Emirü'l-Müminin (a.s), bir gün zimmî[2] bir kâfirle yol arkadaşı oldu. Zimmî, İmâm'a (a.s) "Ey Allah'ın kulu, nereye gidiyorsun." diye sorunca, "Kûfe'ye." buyurdu. Yollarının birbirinden ayrıldığı noktaya geldiklerinde, İmâm (a.s) onun gittiği istikamette yürümeye devam etti. Zimmî "Hani sen Kûfe'ye gideceğini söylemiştin?" deyince, İmâm (a.s) "Evet, doğrudur." dedi. Adam, "O zaman yanlış istikamete gidiyorsun." dedi. İmâm (a.s) "Hayır dedi, yolu biliyorum!" "Peki, neden benim gittiğim yöne döndünüz?" dedi zimmî adam. İmâm (a.s) şöyle devam etti: "İyi bir yol arkadaşlığının adabından birisi de ayrılış sırasında yolcunun arkadaşıyla bir miktar yürüyüp onu uğurlamasıdır. Bizim Peygamber'imiz (s.a.a) bize böyle emretmiştir." Zimmî şaşırarak şöyle dedi: "Bunu gerçekten Peygamber'iniz mi söylemiş?" İmâm (a.s) "Evet." buyurdu. Zimmî adam bu durumu ve bu sözleri duyup görünce, şöyle dedi: "Hiç şüphesiz, bunu yapanın (bu işi) değerli amellerindendir (güzel ahlakındandır); ben şehâdet ediyorum ki senin dinindeyim artık!" Kısacası Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) de kim olduğunu anlayınca adam Müslüman oldu.[3]

49- İmâm Ali'nin (a.s) Tevazusu

157- İmâm Ali'nin (a.s) dostları ve arkadaşlarından olan, Sa'saa b. Sûhân ve diğer bazıları İmâm (a.s) hakkında şöyle demişlerdir:

1- Bihâru'l-Envâr, c.41, s.48.

2- İslam devletinin hakimiyeti altında yaşayan kâfirler.

3- Hilyetü'l-Ebrâr, c.1, s.468, Bihâru'l-Envâr, c.41, s.53.

O bizim aramızda, bizden birisi gibiydi. Oldukça yumuşak ve mütevazı idi ve herkesi kendine cezp ediyordu. (Buna rağmen) biz elleri bağlı başında kılıç sallanan bir esir gibi ondan çekiniyorduk.[1]

158- Yine şöyle rivâyet edilmiştir:

Hz. Ali (a.s) bizzat pazara giderdi; hurma, un, tuz ve benzer eşyayı bazen elbisesinde bazen de elinde, (evine) taşırdı ve şöyle derdi: "Ailenin ihtiyacı olan şeyleri, onlara taşımak kâmil insanın kemalinden bir şey eksilmez."[2]

159- İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle rivâyet edilmiştir:

Emirü'l-Müminin (a.s) (bir gün) bir bineğe bindiği hâlde ashabının arasına çıktı. Onlar İmâm'ın (a.s) arkasından yürümeye başladılar; bunu gören Ali (a.s) onlara dönüp "Bir ihtiyacınız mı var?" diye sordu. "Hayır, ya Emire'l-Müminin." dediler; "Ancak seninle birlikte yürümek hoşumuza gidiyor." Bunu üzerine şöyle buyurdu: "Dağılın gidin. Hiç şüphesiz yaya birisinin binen birisiyle yürümesi, binen kimsenin bozulmasına ve yaya kimsenin zilletine yol açar…"[3]

50- İmâm Ali'nin (a.s) Tahammülü

160- Resulullah (s.a.a):

Ali tahammül açısından insanların en üstünüdür.[4]

161- İbn Abbâs Resulullah'tan (s.a.a) nakletmiştir; buyurdu:

Eğer tahammül bir insan şeklini alsaydı, Ali olurdu.[5]

1- İhkâku'l-Hak, c.18, s.152.

2- İhkâku'l-Hak, c.18, s.153, Bihâru'l-Envâr, c.41, s.54 (az farkla).

3- Bihâru'l-Envâr, c.41, s.55, Câmi-ü Ahâdîsi'ş-Şîa, c.16, s.880 (az farkla).

4- İhkâku'l-Hak, c.15, s.410.

5- el-Fusûlü'l-Mie, c.4, s.184, Ferâidü's-Simtayn (Hemvînî), c.2, s.68.

51- İmâm Ali'nin (a.s) Sabrı

162- Hz. Ali (a.s), hilâfetin elinden alınması ve bu konudaki tavrı hakkında okuduğu meşhur "Şıkşıkıyye" hutbesinin bir bölümünde şöyle buyurmuştur:

> …Düşündüm; kesilmiş elimle hamle mi edeyim; yoksa bu kapkaranlık körlüğe sabır mı edeyim? Hem de öylesine bir körlük ki ihtiyarları tamamıyla yıpratır; çocuğu kocaltır; inanan da Rabbine ulaşıncaya dek bu zulmette zahmet çeker. Gördüm ki sabretmek daha doğru; sabrettim; ettim ama gözümde diken vardı, boğazımda kemik; mirâsımın yağmalandığını görüyordum…[1]

163- Hz. Ali'den (a.s) nakledilmiştir; Resulullah (s.a.a) buyurdu:

> Ya Ali, insanlar ahirete meyilsizleşip dünyaya yöneldiğinde, miras malını sınır tanımaz bir şekilde yediklerinde ve malı bir yığma tutkusu ve hırsıyla yediklerinde, Allah'ın dinini aldatma vesilesi haline getirdiklerinde ve Allah'ın malını elden ele (haksız yere) dolaştırdıklarında ne yapacaksın?!"
>
> Ben, "Ya Resulallah dedim, onları ve yaptıklarını bırakıp Allah'ın ve Resulü'nün (bana) seçtiğini ve ahiret yurdunu seçerim. Allah'ın meşiyyetiyle sana kavuşuncaya kadar dünya musibetleri ve arzularına karşı sabrederim."
>
> Bunun üzerine Resulullah (s.a.a) "Doğru söyledin ya Ali" buyurdu ve şöyle dua etti: "Allah'ım, bunları Ali'ye nasip buyur."[2]

1- Nehcü'l-Belâğa, Hutbe: 3, el-Müsteksâ, C.1, S.393, Zımahşerî (Meşhur Sünni Müfessir), Kitâbu'l-Cemel, S.62, Mecmeü'l-Emsâl, C.1, S.197, (Meydânî)…

2- İhkâku'l-Hak, c.8, s.614.

52- İmâm Ali'nin (a.s) Zühdü

164- Kumeysa b. Câbir'den şöyle nakledilmiştir:

> Ben dünyada Ali b. Ebî Tâlib'den daha zahit (dünyaya meyilsiz) birisini görmedim![1]

165- Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

> Ya Ali, Allah seni öyle bir süs ile süslemiştir ki kullar Allah katında ondan daha sevimli olan bir süsle süslenmemiştir; bu süs Allah (azze ve celle) indindeki iyilerin ziyneti olan dünyadaki zühd (dünyaya meyilsizlik)tir. Allah sana öyle bir hal vermiştir ki dünya senden bir şey azaltmaz, sen de dünyadan. Allah sana miskinlerin sevgisini vermiştir; sen onların izleyicilerin olmalarına, onlar da senin imâmları olmana razı olurlar.[2]

166- Senetli bir şekilde İmâm Muhammed Bâkır (a.s) 'dan şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

> Allah'a yemin olsun ki, Hz. Ali (a.s) köleler gibi yer, köleler gibi otururdu; o, iki gömlek aldığında, onların en güzelini hizmetçisine verir, kendisi öbürünü giyerdi.[3]

167- Yine şöyle rivâyet edilmiştir:

> Ali (a.s), yamalı elbise giyerdi ve ayakkabıları hurma lifinden idi.[4]

168- İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) senetli bir şekilde şöyle nakledilmiştir:

1- Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.165.

2- İhkâku'l-Hak, c.4, s.490, Keşfü'l-Yakin, s.85, el-Meheccetü'l-Beyzâ, c.4, s.190, Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.170 (az farkla).

3- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.232, Ravzatü'l-Muttakîn, c.13, s.262 (az farkla).

4- İhkâku'l-Hak, c.8, s.301.

Hz. Ali (a.s), ayakkabının bir tekiyle yürür ve diğerini yamamaya çalışırdı ve bunda bir beis görmezdi.[1]

169- Yine şöyle rivâyet edilmiştir:

Hz. Ali'nin (a.s) kendisi elbisesini yamardı ve şöyle buyururdu: "Yamalı elbise giymek, kalbe huşu verir ve müminin onu izlemesine yol açar."[2]

170- Hz. Emirü'l-Müminin Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir:

Allah beni yaratıklarına imâm olarak tayin etmiş ve bana kendimi, yememi, içmemi ve elbisemi insanların zayıflarına uygun bir şekilde uyarlamamı farz kılmıştır ki fakir benim fakirliğime uysun ve zengini zenginliği azdırmasın.[3]

171- Senetli bir şekilde Zeyd b. Hasan'dan şöyle nakledilmiştir; İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) duydum ki şöyle buyuruyordu:

Emirü'l-Müminin (a.s), yemeği Resulullah'a (s.a.a) en çok benzeyen kimseydi; onun kendisi ekmek, sirke ve zeytin yağı yerdi; ama insanlara ekmek ve et yedirirdi.[4]

53- İmâm Ali'ye (a.s) Göre Dünya

172- Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir:

Sizin dünyanız benim yanımda, cüzamlı bir kimsenin elinde bulunan bir domuz kemiğinden farksızdır![5]

173- Yine Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir:

1- el-Kâfî, c.6, s.477.

2- İhkâku'l-Hak, c.8, s.303.

3- Hilyetü'l-Evliyâ, c.1, s.340.

4- el-Kâfî, c.6, s.331.

5- Gurerü'l-Hikem, s.582.

Ey dünya, ey dünya, kendini bana mı sunuyorsun? Ya da bana mı hevesleniyorsun? Zamanın asla gelip çatmasın. Heyhat! Benden başkasını aldatmaya çalış; benim sana ihtiyacım yok! Hiç şüphesiz ben seni dönüşü olmayan üç talakla boşamışım.

Şu şiir de İmâm'dan (a.s) nakledilmiştir:

Dünyayı üç talakla boşa. Ondan başka bir eş seç kendine. Dünya kötü bir eştir; peşinden geleni kim olursa olsun umursamaz.[1]

174- Abdullah b. Abbâs'tan şöyle nakledilmiştir:

Zî-kâr bölgesinde Emirü'l-Müminin'in (a.s) yanına vardım; İmâm (a.s) ayakkabısını yamıyordu. Bana "Bu ayakkabının sence değeri nedir?" diye sordu. Ben, "Onun bir değeri yoktur." dediğimde, şöyle buyurdu: "Vallahi bu, size emirlik yapmaktan daha değerlidir benim için. Bir hakkı ayakta tutar veya bir batılı defedersem, o başka!..."[2]

54- İmâm Ali'nin (a.s), Kılıcını Satmaya Mecbur Kalışı

175- Ebû Hayyân Teymî babasından şöyle nakletmiştir:

Ali b. Ebî Tâlib'in minber üzerinde şöyle buyurduğunu duydum: "Benim şu kılıcımı kim benden satın almak ister? Eğer bir gömleğin parasına sahip olsaydım, onu satmazdım." Adamın birisi ayağa kalkarak "O hâlde bir gömleğin parasını size borç verelim." dedi. Ravî diyor ki Abdürrezzâk dedi ki: "O sıralar Şam'ın dışında bütün (İslam) dünyası Ali'nin elindeydi!"[3]

1- Menâkıbu Âl-i Ebî Tâlib, c.2, s.102.

2- Nehcü'l-Belâğa, Hutbe: 33, Tezkiretü'l-Havâs, s.110 (az farkla).

3- Fezâilü'l-Hamse, c.3, s.3, İhkâku'l-Hak, c.8, s.251, el-İstîâb, c.3, s.1114, el-İmâm Ali, c.3, s.237 (az farkla).

176- Mecmaü't-Teymî'den senetli bir şekilde şöyle nakledilmiştir:

Ali b. Ebî Tâlib, kılıcı elinde pazara çıktı ve şöyle seslendi: "Kim bu kılıcı benden satın alabilir? Eğer bir gömlek alabileceğim dört dirhemim olsaydı, onu satmazdım!"[1]

55- İmâm Ali'nin (a.s) Kanaatkârlığı

177- Ebû İshâk Sübey'î'den şöyle rivâyet edilmiştir:

Bir Cuma gününde ben babamın boynuna binmiştim ve Emirü'l-Müminin (a.s) kollarını hareket ettirdiği hâlde hutbe okuyordu. "Babacığım dedim, Emirü'l-Müminin'i (a.s) hararet mi basmış?" Babam "Hayır dedi, ne hararetten dolayıdır, ne de soğuktan; gömleğini yıkamış, başka bir gömleği de olmadığı için kollarını sallayarak (gömleğini kurutmaya çalışıyor)!!"[2]

178- Esved ve el-Kame'den şöyle rivâyet edilmiştir:

Emirü'l-Müminin'in (a.s) yanına gittik; önünde hurma yaprağından örülmüş bir tepsi vardı, tepsinin üzerinde de arpa kabuklarının gözüktüğü bir veya iki arpa ekmeği vardı. Ekmekleri (kuru olduğu için) dizinde kırıyor ve tam ezilmemiş tuzla beraber yiyordu. İmâm'ın Fizze ismindeki hizmetçisine dedik ki: "Neden şu unu Emirü'l-Müminin'in için eleyerek (pişirmedin)?" Fizze cevabımızda şöyle dedi: "O güzel ekmek yesin de vebali benim boynumda mı kalsın?!" Bu cevaba Ali (a.s) tebessüm etti ve şöyle buyurdu: "Unu elememesini ben emrettim!" *"Peki neden ya Emire'l-Müminin?"* diye sorduğumuzda şu cevabı verdi: "Bu, nefsi daha iyi ram

---

1- İhkâku'l-Hak, c.8, s.252.

2- el-Ğârât, c.1, s.98.

eder ve mümin bana uyar ve ben de (bilahare) arkadaşlarıma kavuşurum!"[1]

179- Süveyd b. Gafele'den şöyle nakledilmiştir:

Ali'nin (a.s) yanına gittim. Bir de baktım ki oturmuş; önünde de bir kabın içerisinde ekşidiği kokusundan anlaşılan biraz ayran elinde de üzerinde arpa kabukları gözüken bir parça ekmek var. Ekmeği eliyle kırıp ayranın içine atıyordu. Bana "Yaklaş da ekmeğimizden sen de ye." buyurdu. Ben de "Orucum." dedim…[2]

180- Yine rivâyet edildiğine göre bir gün Ali (a.s) bir kasabın yanından geçiyordu. Elinde iyi bir et vardı. Hz. Ali'yi (a.s) görünce 'Ya Emire'l-Müminin dedi, bende iyi et var, ondan satın alır mısın?' İmâm (a.s) 'Verecek param yoktur' buyurdu. Kasap ben sabredebilirim ya Emire'l-Müminin' deyince, Ali (a.s) 'Ben de et yememeğe sabredebilirim!!' buyurdu."[3]

181- Hz. Ali'nin (a.s) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

(Kendisini kastederek) şu gördüğünüz emiriniz, dünyanızdan iki parça elbiseyle yetinmiştir; sene boyu et yemeği yemez ve sadece kurbanlık hayvanın ciğerinden biraz almakla yetinir![4]

56- İmâm Ali'nin (a.s) Yemeği

182- Ahnef b. Kays'tan şöyle rivâyet edilmiştir:

Bir iftar vaktinde Hz. Ali'nin yanına gittim. İmâm (a.s) içinde arpa unu olan, ağzı mühürlü bir torbayı istedi. Ben "Ya Emire'l-Müminin, elinden alınmasından korktuğun için mi ağzını mühürledin?" dediğimde, şöyle buyurdu: "Hayır, ancak Hasan veya Hüseyin'in

---

1- Mecmûatu Verrâm, c.1, s.48, İhkâku'l-Hak, c.8, s.277.

2- İrşâdü'l-Kulûb, s.215.

3- İrşâdü'l-Kulûb, s.119.

4- İhkâku'l-Hak, c.8, s.289.

onları hayvan yağı veya zeytin yağı ile yağlamalarından korkuyorum!" *"Onlar sana haram mı?"* dedim. "Hayır dedi, ne var ki imâmlara halkın zayıf sınıfları ve fakirleriyle aynı yemekten yemelidir ki, fakir fakirliğinden şikâyet etmesin; zengin de zenginliğinden dolayı azmasın."[1]

183- Yine şöyle rivâyet edilmiştir:

Hz. Ali (a.s) her gün takriben üç kilo arpa (ekmeği) pişiriyor ve onları bir şeyin içerisine koyar ve ağzını mühürlerdi ve her iftar vakti ondan bir tanesini yerdi. Bazen de pişirilmemiş arpa unu yerdi. Ekmekleri koyduğu şeyin ağzını neden mühürlediği sorulunca, şöyle buyurdu: "Hasan ve Hüseyin'in zeytin yağıyla yağlamasından korktuğum için."[2]

184- Bir diğer rivâyette ise şöyle geçmektedir:

Hz. Ali (a.s), yediği arpa ununu koyduğu torbanın ağzını mühürler ve şöyle derdi: 'Karnıma bilmediğim şeyin girmesini sevmem.[3]

185- Adiy b. Sâbit diyor ki:

Emirü'l-Müminin'e (a.s) Pelte tatlısı getirildi. İmâm (a.s), onu yemekten çekindi ve şöyle buyurdu: "Resulullah'ın (s.a.a) yemediği bir şey olduğu için ben de yemek istemiyorum."[4]

186- Yine Habbetü'l-Aranî'den şöyle nakledilmiştir:

Hz. Ali'nin önüne birileri tarafından Pelte tatlısı getirilip konulduğunda tatlıya hitaben şöyle buyurdu: "Allah'a andolsun ki senin kokunda güzel, rengin de

---

1- İhkâku'l-Hak, c.8, s.283.

2- İhkâku'l-Hak, c.8, s.284.

3- İhkâku'l-Hak, c.8, s.280.

4- İrşâdü'l-Kulûb, s.214, el-Menâkıb (Hârezmî), İhkâku'l-Hak, c.8, s.287 (az farkla).

güzel, tadında güzeldir ama ben nefsimi alışmadığı bir şeye alıştırmak istemiyorum."[1]

187- Sa'd b. Külsüm diyor ki: İmâm Cafer-i Sâdık'ın yanında idim. İmâm (a.s) Emirü'l-Müminin'den (a.s) söz açtı ve lâyığıyla onu övdükten sonra şöyle buyurdu:

Allah'a andolsun ki Ali b. Ebî Tâlib (a.s) ölünceye kadar dünyadan asla haram yemedi. Ona Allah'ın razı olduğu iki şey sunulduğunda, onlardan dini için en önemli ve en çetin olanı hangisi olursa, onu seçerdi…[2]

1- İhkâku'l-Hak, c.8, s.286.

2- el-Avâlim, c.18, s.90.

İMÂM ALİ'NİN (A.S) ADALETİ VE BEYTÜLMAL HAKKINDAKİ HASSASİYETİ

57- İmâm Ali'nin (a.s) Adaleti

188- Resulullah (s.a.a):

Ali insanların raiyet (idaresi altındaki insanlar) hakkında en adil olanıdır.[1]

189- Hz. Ali'nin bir hutbesinde şöyle geçmektedir:

Allah'a andolsun ki yedi iklimi, feleklerinin altında olanlarla birlikte bana verseler ve karşılığında benden bir karıncanı ağzından bir arpa kabuğunu almamı isteseler bunu yapmam. Hiç şüphesiz sizin dünyanız benim yanımda bir çekirgenin ağzında çiğnediği yapraktan daha değersizdir. Ne yapsın Ali fani olacak nimeti ve baki kalmayacak lezzeti?![2]

58- İmâm Ali (a.s) ve Müslümanların Beytülmali

190- Senetli bir şekilde İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babalarından şöyle nakletmiştir:

Emirü'l-Müminin (a.s) kendi hükümet yetkililerine şöyle yazdı: "Kalemlerinizin ucunu inceltin; satırlarınızın arasını yaklaştırın, fuzuli şeyleri yazmaktan sakınıp asıl maksadınızı yazın ve sözü uzatmayın.

1- İhkâku'l-Hak, c.15, s.392.

2- Sefînetü'l-Bihâr, c.3, s.131.

Zira, hiç şüphesiz Müslümanların malı zarar ve ziyan kaldırmaz."[1]

191- Hilâl b. Müslim-i Cühderî diyor ki: Dedem Hürre (veya Hüvve)'den şöyle duydum:

Ali b. Ebî Tâlib'i gördüm; yanına akşam vakti bir mal getirdiler. "Şu malı Müslümanlara bölüştürün." diye emirde bulundu. Dediler ki: *"Ya Emire'l-Müminin artık akşam oldu. Bu işi yarına bıraksak."* deyince, "Peki, benim yarına kadar yaşayacağıma garanti veriyor musunuz?" buyurdu. Onlar da *"Bizim elimizde ne var ki?"* cevabını verince, "O hâlde geciktirmeden onu bölüştürün." buyurdu. Bunun üzerine bir mum yakarak, o malı geciktirmeden o gece taksim ettiler![2]

192- Yine şöyle rivâyet edilmiştir:

Ali (a.s), beytülmalde olan her şeyi, hiçbir şeyi göz ardı etmeden her Cuma günü dağıtırdı. Bir defasında beytülmalin bulunduğu yere girdiğinde orada bir miktar altın ve gümüş buldu ve şöyle dedi: "Ey sarı (altın) sararadur ve ey beyaz (gümüş) ağaradur ve benden başkasını aldatmaya çalış, benim sana ihtiyacım yoktur."[3]

193- Senetli bir şekilde Esbağ b. Nübâte'den şöyle nakledilmiştir:

Emirü'l-Müminin Ali'ye (a.s) bir mal getirildiğinde onu Müslümanların mallarının bulunduğu eve bırakır; sonra müstahak olan kimseleri bir araya toplardı. Sonra elini mallara daldırır sağlı sollu elleriyle avuç avuç dağıtır ve şöyle buyururlardı: "Ey sarı (altın) ve ey be-

---

1- el-Hisâl, s.310, Nehcü's-Saâde, c.4, s.30, Bihâru'l-Envâr, c.41, s.105.

2- Bihâru'l-Envâr, c.41, s.107.

3- İhkâku'l-Hak, c.18, s.19.

yaz (gümüş); beni aldatmaya çalışma; benden başkasıyla uğraş…"

Bilahare beytülmalde bulunan her şeyi dağıtıp ve her hak sahibinin istihkakını kendisine ulaştırırdı. Sonra malların toplandığı yerin süpürülüp su serpilmesini emrederdi. Sonra oracıkta iki rekât namaz kılardı ve dünyayı üç talakla boşardı. Namazının selâmını verdikten sonra şöyle derdi: "Ey dünya benim peşimden gelme, bana boşuna heveslenme ve beni aldatmaya çalışma; zira ben seni dönüşü olmayan üç talakla boşadım."[1]

59- İmâm Ali'nin (a.s), Kardeşi Akîl'e Karşı Tavrı

194- Muhammed b. Müslim İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle rivâyet etmiştir:

Hz. Ali (a.s) hilâfete geçtiğinde minbere çıktı. Allah'a hamd u senâdan sonra şöyle buyurdu: Allah'a andolsun ki ben Medîne'de bir hurma dalına sahip olduğum müddetçe sizin ganimetlerinizden bir şey eksiltmeyeceğim (kullanmayacağım). Kendinizi buna inandırın zannediyorsunuz ki ben kendimi mahrum bırakıp size mi vereceğim?

O sırada Hz. Ali'nin (a.s) kardeşi Akîl ayağa kalkarak İmâm'a (a.s) hitaben şöyle dedi: "Seni Allah'a yemin veriyorum, beni Medine'deki şu siyahla aynı mı tutacaksın?" İmâm (a.s) "Otur dedi, burada senden başka konuşacak birisi yok muydu? Sen o siyaha ancak iyi bir geçmiş takvayla üstün olabilirisin."[2]

195- Amr b. Alâ şöyle söylemiştir:

1- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.233.

2- el-Kâfî, c.8, s.129.

Akil beytülmalde olan hissesini isteyince, Emirü'l-Müminin (a.s) "Cuma gününe kadar sabret." buyurdu. O da bekledi. Cuma günü olduğunda Emirü'l-Müminin (a.s) Cuma namazını bitirdiğinde Akil'e hitaben şöyle buyurdu: "Şunların (Müslümanların) hepsine top yekun hıyanet eden birisi hakkında ne dersin?" Akil de "Ne kötü bir insandır böyle birisi." cevabını verince şöyle buyurdu: "Sen bana diyorsun ki onlara hıyanet edip sana vereyim!"[1]

60- İmâm Ali'nin (a.s) Fedakârlıklarından Örnekler

196- Rivâyet edildiğine göre Emirü'l-Müminin (a.s) bir gün kerbasçılar[2] pazarına geldi. Yakışıklı bir adamla karşılaştı ve "Beş dirheme satacak iki elbisen var mı?" diye adama sordu. Adam yerinden sıçrayarak *"Evet ey Emire'l-Müminin, istediğin bende vardır."* dedi. İmâm (a.s) adamın kendisini tanıdığını anlayınca (almadan) yanından ayrıldı. Sonra bir gencin yanında durdu ve *"Ey genç, beş dirheme satacak iki elbisen var mı?"* diye ona da sordu. O da "Evet." dedi. Emirü'l-Müminin (a.s) birisini üç, birisini de iki dirhem olmak üzere iki elbise aldı. Yanında bulunan hizmetçisi Kanber'e "Ey Kanber buyurdu, üç dirhemliği sen al!" Kanber "Siz minbere çıkıyor, insanlara hutbe okuyorsunuz; siz onu giymeye benden daha evlasınız" deyince İmâm (a.s) şöyle buyurdu:

"Sen daha gençsin ve gençlik arzuları taşıyorsun. Ben kendimi sana tercih etmeye Allah'tan utanırım. Ben Resulullah'tan (s.a.a) duydum ki, şöyle buyuruyordu*: Hizmetçilerinize kendi giydiklerinizden giydirin ve kendi yediklerinizden yedirin…"*[3]

1- Bihâru'l-Envâr, c.41, s.114, el-Ğârât, c.1, s.150 (az farkla).

2- Kerbas bir türlü pamuklu bezin ismidir

3- Ravzatü'l-Vâizîn, c.1, s.107

197- İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) "**O kullar, adaklarını yerine getirirler ve fenalığı salgın (olan) bir günden korkarlar.**" âyetlerinin tefsirinde şöyle nakledilmiştir:

Henüz küçük yaşta olan Hasan ve Hüseyin (a.s) hasta olmuşlardı. Hz. Peygamber (s.a.a) iki kişiyle birlikte onların ziyaretine gittiler. Onlardan birisi bu ziyaret esnasında: "Ey Ebe'l-Hasan dedi, çocuklarının şifası için bir adak ada, Allah onlara şifa versin." dedi. Ali (a.s), "Üç gün Allah'a şükür niyetiyle oruç tutarım." dedi. Hz. Fâtıma (a.s) da aynı şeyi söyledi. Aynı şekilde iki çocuk (Hasan ve Hüseyin (a.s)) de "Biz de üç gün oruç tutarız." dediler. Aynı şeyi hizmetçileri Fizze de söyledi. Hasan ve Hüseyin'e (a.s) Allah şifa verdi. Fakat o günlerde evlerinde yiyecek herhangi bir şey yoktu. Ali (a.s), Şem'ûn ismini taşıyan ve yün işiyle uğraşan Yahudi bir komşusuna giderek "Acaba bana bir miktar yün verir misin ki Muhammed'in (s.a.a) kızı üç sa' (takriben dokuz kilo) arpa karşılığında senin için dokusun?" O da evet dedi. Hz. Ali (a.s) aldığı yün ve arpa ile birlikte geri gelip durumu Hz. Fâtıma'ya (a.s) anlattı; o da kabul edip itâat etti. Sonra yünü alıp üçte birini dokudu. Ardından da arpanın üçte birini alıp öğüttü ve hamurunu yoğurup her birisi için bir parça olmak üzere beş parça ekmek pişirdi.

Hz. Ali (a.s), Resulullah (s.a.a) ile akşam namazını kılıp evine döndü ve iftar için yemek sofrası açıldı. Hz. Ali tam ilk lokmayı ekmekten kesmişti ki bir dilenci kapının önünde durup şöyle seslendi:

"Selâm olsun size Ey Muhammed'in Ehlibeyt'i, ben Müslümanların fakirlerinden bir fakirim; yediğinizden bana da yedirin; Allah size cennet sofralarından yedirsin."

Hz. Ali (as.s) lokmayı elinden bıraktı ve bilahare (hepsi ekmeklerini vermeğe karar verdiler ve) Hz. Fâtıma (a.s) sofrada bulunanların hepsini alıp dilenci-

ye verdi ve kendileri suyla iftar edip o geceyi öylece sabahladılar. Ertesi gün yine oruç tuttular. Hz. Fâtıma yünün diğer üçte birini de dokuduktan sonra arpanın da üçte birini öğütüp ondan hamur yoğurdu ve her birisi için yine bir parça ekmek pişirdi.

Hz. Ali (a.s) Peygamber (s.a.a) ile akşam namazını kılıp eve döndükten sonra, iftar etmek için beşi de sofra başına oturdular. Hz. Ali (a.s) ilk lokmayı alacağı sırada, bu sefer bir yetim kapıya dayanıp şöyle seslendi:

"Selâm olsun size ey Muhammed'in Ehlibeyt'i, ben Müslümanların yetimlerinden bir yetimim; yediğinizden bana da yedirin; Allah size cennet sofralarından yedirsin."

Hz. Ali (a.s) lokmayı elinden bıraktı ve bilahare Hz. Fâtıma sofrada olanların hepsini alıp ona verdi ve o gün de suyla iftar edip aç sabahladılar. Yine o şekilde oruca niyetlendiler. Hz. Fâtıma yünün geriye kalan üçüncü kısmını da dokudu ve ardından kalan arpayı öğütüp yoğurdu ve beş parça ekmek pişirdi.

Hz. Ali (a.s), Peygamber'le (s.a.a) akşam namazını kılıp eve döndü; önüne sofra açıldı ve beşi de sofranın başına oturdular. Yine Hz. Ali (a.s) ilk lokmayı kesmişti ki müşriklerden esir alınan birisi kapıya dayandı ve *"Selâm olsun size ey Muhammed'in Ehlibeyt'i, bizi esir ediyor, bağlıyor ve yemek yedirmiyor musunuz?"* Bunun üzerine onlar da sofrada olanların hepsini ona verdiler ve iftar edecek başka bir şeyleri de olmadığı için aç sabahladılar.

Şuayb kendi hadisinde şöyle diyor:

Ertesi gün Hz. Ali (a.s), Hasan ve Hüseyin (a.s) ile birlikte Hz. Peygamber'in (s.a.a) huzuruna geldiler. Hz. Peygamber, onları açlıktan bir kuş yavrusu gibi titrer hâlde görünce şöyle buyurdu:

"Ey Ebe'l-Hasan, sizi bu hâlde görmek bana çok ağır geliyor; gelin birlikte Fatıma'ya gidelim." Daha sonra

onlarla beraber Hz. Fâtıma'nın (a.s) evine geldiler. Hz. Fâtıma (a.s), açlıktan karnı sırtına yapışmış ve gözleri çukurlaşmış bir hâlde mihrabında duruyordu. Onu bu hâlde gören Resulullah (s.a.a), Hz. Fâtıma'yı bağrına bastı ve şöyle buyurdu: "Ey vah! Demek siz üç gündür bu haldesiniz ve ben sizden gafilim!" Bu sırada Cebrâîl (a.s) nazil oldu ve: "Ey Muhammed, Allah'ın sana Ehlibeyt'in hakkındaki müjdesini al." dedi. Resulullah (s.a.a), "Neyi alayım ey Cebrâîl?' diye sorduğunda Cebrâîl (a.s) İnsan Sûresini 17. âyete kadar Peygamber'e (s.a.a) okudu."[1]

198- Şîa ve Sünnî kaynaklarının hemen hepsi İnsan Suresi'ndeki şu âyetlerin Hz. Ali (a.s), Hz. Fâtıma (a.s), Hz. Hasan (a.s), Hz. Hüseyin (a.s) ve Fizze ismindeki hizmetçileri hakkında nazil olduğu hususunda mutabıktırlar:

Kuşkusuz iyiler de karışımı kâfûr olan dolgun bir kadehten içerler.

Bir kaynak ki ondan Allah'ın kulları içerler, güzel yollar açarak akıtırlar onu.

O kullar adaklarını yerine getirirler ve fenalığı salgın (olan) bir günden korkarlar.

Düşküne, yetime ve esire seve seve yemek yedirirler.

Size sırf Allah rızâsı için yemek yediriyoruz. Sizden ne bir karşılık, ne de bir teşekkür bekliyoruz.

1- Ravzatü'l-Vâizin, c.1, s.160, Ebu'l-Futûh Tefsiri, c.11, s. 346, Ferâtü'l-Kûfî Tefsiri, s.196, İrşadü'l-Kulûb, s.222, (az farkla), Mecmaü'l-Beyân Tefsiri, c.10 s. 404 (özetlenmiş şekilde). Bu âyetlerin yukarıda ismi geçen mübarek zatlar hakkında nazil olduğu ve adak olayı, Ehl-i Sünnet'in de muhtelif tefsir ve tarih kitaplarında cüzi farklarla nakledilmiştir. Örneğin Zemahşerî, Tefsir-i Keşşaf, İnsan Sûresi'nin tefsiri. Aynı hadisi Fahr-i Râzî, Tefsir-i Kebîr'inde Keşşaf'tan ve Vâhidî'den nakletmiştir…

Biz sert ve belalı bir günde Rabbimizden korkarız." derler.

Allah da onları o günün fenalığından korur, yüzlerine parlaklık, gönüllerine sevinç verir.

Sabırlarına karşılık onlara bir cennet ve ipekten elbiseler verir… ila 17. âyet.[1]

Ehlibeyt İmâmları'nın dışında İbn Abbâs, Mücâhid ve Ebû Sâlih gibi râviler de bunu rivâyet etmişlerdir.[2]

61- İmâm Ali'nin (a.s) Dul Kadınları Koruması

199- Rivâyet edildiğine göre Hz. Ali (a.s) bir gün omzunda su tulumu taşıyan bir kadını gördü. Tulumunu ondan alıp kendisi onu kadının gideceği yere götürdü ve durumunu sordu. Kadın şu cevabı verdi: "Ali b. Ebî Tâlib benim kocamı sınırlardan birisine gönderdi ve bilahare kocam orada öldürüldü ve birçok yetim çocuk benim için geride bıraktı. Onları geçindirecek hiçbir şeyim olmadığı için zaruret icabı insanlara hizmet ederek, geçimimizi sağlamaya çalışıyorum."

İmâm (a.s) ondan ayrıldı ve evine dönüp o geceyi üzüntülü ve kaygılı bir şekilde geçirdi. Sabah olduğunda, bir yiyecek dolu bir sepeti sırtlayıp, kadının evine doğru yola koyuldu. Yolda bazıları "Ver de biz taşıyalım." dediklerinde, "Hayır buyurdu. Kıyâmet gününde benim vizr u vebalimi kim taşıyacak?!" Böylece kendisi sepeti kadının kapısına kadar getirip kapıyı çaldı. Kadın kapının arkasına gelerek "Kim o" diye seslendi. İmâm (a.s) "Ben kırbayı seninle taşıyıp getiren kimseyim. Kapıyı aç da çocuklar için getirdiğim şeyleri vereyim." Kadın "Allah senden razı olsun ve benimle Ali b. Ebî Tâlib arasında hükmetsin." deyip kapıyı açtı.

1- İnsan Suresi, 5-17.

2- Mecmeü'l-Beyân Tefsiri, c.10, s.404.

İçeri giren Ali (a.s) şöyle buyurdu: "Şüphesiz ben sevap kazanmak istiyorum. İki şeyden birisini seçin, ya hamur hazırlayıp ekmek pişirin, ya da siz çocukları meşgul edin ben ekmek pişireyim."

Kadın "Ben ekmek pişirmeyi daha iyi beceririm, ben ekmek pişirmeyi bitirinceye kadar, sen çocuklarla meşgul ol." Kadın unu hamur yapmaya koyuldu. Ali (a.s) de getirdiği eti pişirip etten, hurmadan ve başka şeylerden hazırladığı lokmaları çocukların ağzına koyuyor ve her defasında şöyle diyordu: "Yavrum, Ali b. Ebî Tâlib'i, sizin hakkınızdaki ihmalinden dolayı helal edin."

Kadın, hamuru hazırlandığında "Ey Allah'ın kulu tandırı yak." deyince, Ali (a.s) tandırı yaktı. Tandır iyice kızışıp harareti yüzüne vurduğunda şöyle diyordu: "Tat ey Ali, bu, dul kadınları ve yetimleri ihmal edenin cezasıdır."

O sırada Ali'yi (a.s) önceden tanıyan bir kadın onu görünce, ev sahibi kadına şöyle dedi: "Yazıklar olsun sana bu Müminlerin Emiri (Ali)dir."

Kadın bunu duyunca telaşlanarak şöyle dedi: "Ey Emirü'l-Müminin, mahcubum senin önünde (beni bağışlayın)." İmâm (a.s), cevabında "Hayır, ben sana mahcubum ey Allah'ın cariyesi; hakkınızda yaptığım ihmalden dolayı."[1]

62- İmâm Ali (a.s) ve Yetimlerin Kefâleti

200- Ebû Tufeyl'den şöyle rivâyet edilmiştir:

> Ben Ali'yi (a.s) gördün ki yetimleri çağırıp onlara bal yedirerek onlara muhabbet ediyordu; öyle ki dostlarından bazısı keşke ben de yetim olsaydım demişti![2]

1- Bihâru'l-Envâr, c.41, s.52.

2- Bihâru'l-Envâr, c.41, s.29.

201- Senetli bir şekilde Ebû Basîr'den o da İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) rivâyet etmiştir ki; Emirü'l-Müminin (a.s) şöyle buyurdu:

> Hidâyet edici ve hidâyet edilen benim. Yetimlerin babası, dulların ve miskinlerin eşi benim; benim her zayıfın sığındığı ve her korkanın emniyet bulduğu yer…[1]

63- İmâm Ali'nin (a.s) Köleleri Azâd Etmesi

202- Zeydü'ş-Şehhâm İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakletmiştir; buyurdu:

> Ali (a.s) kendi el emeğinden kazandığı malla bin köle azâd etmiştir.[2]

203- Yine İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle nakledilmiştir:

> Ali (a.s) bin köle azâd etmiştir…[3]

64- İmâm Ali'nin (a.s), Valilerinden Hesap Sorması

204- Ali'nin (a.s) Basra valisi Osman b. Huneyf'in bir düğüne çağrıldığını ve gittiğini duydukları zaman ona yazdığı mektubun bir bölümü:

> (Allah'a hamdüsenâdan, Resulü'ne ve soyuna salâtü selâmdan) sonra; ey Huneyfoğlu, Basralılardan bir bölüm, duyduk ki seni düğüne çağırmış; sen de hemen gitmişsin. Renk renk yemekler, büyük büyük kâseler hoşuna gitmiş. Oysa ben sanmazdım ki yoksulları çağrılmayan, zenginleri dâvet edilen bir topluluğun

---

1- el-İhtisâs, s.242.

2- el-Mehâsin, c.2, s.624, Bihâru'l-Envâr, c.41, s.43, Hilyetü'l-Ebrâr, c.1, s.362, el-Kâfî, c.5, s.76 (az farkla), el-Ğârât, c.1, s.92 (az farkla).

3- İhkâku'l-Hak, c.8, s.600.

dâvetine icâbet edesin. Dişlediğin yemeğe bir bak, haram helâl olduğunda şüphen olursa, at o yemeği ağzından; helâl olduğunu iyice bilirsen, birazcık ye.

Bil ki her uyan kişinin uyduğu, yolundan gittiği, bilgisinden ışıklandığı bir imâmı vardır. Gene bil ki sizin imâmınız, dünyasında köhne bir elbiseyle iki parça ekmeği kendisine yeter bulmaktadır. Bilirim, sizin buna gücünüz yetmez; yetmez ama çekinip gayret ederek, temiz olmaya, doğru yola gitmeye gayret göstererek yardım edin bu yolda bana; gücünüz yettiği kadar yolumda olun. Andolsun Allah'a ki ben dünyanızdan ne bir gümüş, ne bir altın toplayıp biriktirdim, ne şu çok ganimetlerden bir mal yığdım, nede üstümdeki yıpranmış elbiseden başka bir elbise aldım.

Evet, gökyüzünün gölgelendirdiği şu dünya yüzünden, elimizde bir Fedek vardı; ona da toplumun bir kısmı haris oldu, bir kısmı cömertlik etti; Allah ne de güzel hükmedicidir. Ben ne yapayım Fedek'i, yahut ondan başka bir yeri ki bu nefsin konağı, yarın mezardır; onun karanlığında eseri bile kalmaz, haberi bile yiter gider, duyulmaz. O mezarı açan, elleriyle genişletse bile taş, kerpiç düşer, yığılır, toprak dökülür dapdaracık bir hâle getirir. Şimdiden nefsimi takva ile riyâzete alıştırayım ki en büyük korku gününde eminliğe erişsin; mahşerin kaygan yerinden sürçmesin.

Dilesem ben de yağlar ballar bulurum; buğday ekmeğinin hâlisini yerim; ipek elbise giyinirim; fakat nefsimin dileğinin bana üst olması, beni lezzetli yemekler yemeye çekmesi mümkün mü hiç? Ben nasıl doya doya yemek yiyebilirim ki Hicaz'da, yahut Yemâme'de belki yoksullar vardır; günler geçmiştir ki tokluk nedir, görmemişlerdir. Gecemi karnı tok olarak nasıl gündüz edebilirim ki çevremde aç karınlar, yanmış, susuzluktan bunalmış ciğerler vardır. Nitekim diyen (şair) de demiştir:

"Sen karnı tok olarak yatmadasın;

Çevrendeyse tabaklanmamış deriye bile hasret çeken ciğerler var; bu dert yeter sana."[1]

65- İmâm Ali (a.s) ve Müstaz'aflar

205- Hz. Ali'nin (a.s), Mâlik Eşter-i Nahaî'yi Mısır'a vali tayin ettiğinde ona yazdığı Ahit Nâme'sinden bazı bölümler:

Bu, Allah'ın kulu Emirü'l-Müminin Ali'nin, Hârisü'l-Eşteroğlu Mâlik'i Mısır'a vâli tayin ettiği zaman, ona verdiği emirnâmedir…

Ona, Allah'tan çekinmesini, kullukta bulunmayı seçmesini, kitabında, farzlarına, sünnetlerine dâir emredilenleri yerine getirmesini buyurur; çünkü hiçbir kişi yoktur ki Allah'ın emrettiği şeylere uymasın da kutlu olsun, mutluluk bulsun; onlara uymayan da yoktur ki âsî olmasın, kötülüğe düşmesin. Noksan sıfatlardan münezzeh olan Allah kalbiyle, eliyle, diliyle yardım etmesini buyurur; çünkü adı ululandıkça ululansın Allah dînine yardım edene yardım edeceğini, onu üstün tutana üstünlük vereceğini vaad etmiştir. Nefsânî arzularlarla karşılaştığında nefsiyle savaşmasını, onun serkeşliğini giderip zaptetmesini emreder; çünkü "**nefis, gerçekten de kötülüğü pek emredicidir. Ancak Allah'ın acıdığı kişi kurtulur ondan.**"[2] …

Allah'a karşı da insaflı ol, insanlara, ehline ayâline, adamlarından buyruğuna uyanlardan hoşlandıklarına karşı da insafla muâmelede bulun; böyle yapmazsan bil ki zulmetmiş olursun. Allah'ın kullarına zulmedenin düşmanıysa Allah'tır; Allah'la düşmanlığa girişenin delilini Allah batıl kılar; zulümden geçinceye, tövbe edinceye dek de o kişi Allah'la savaşmış olur. Allah'ın

1- Nehcü'l-Belâğa, Mektup: 45.

2- Yûsuf, 53.

nimetlerini bozan, zâil eden, azâbının çarçabuk çatmasına sebep olan şeyler içinde zulümden daha güçlüsü yoktur. Çünkü Allah, mazlûmların duâlarını duyar; zâlimlere de çağı gelince azâbını yollar…

Sonra Allah için, Allah için aşağı tabakayı gör gözet. Onlar başvuracakları bir düzen bulamayan, yok yoksul, muhtaç, darlıkla bunalmış, dertlere karmış, kazançtan âciz kalmış kişilerdir. Bu sınıf içinde dilenenler olduğu gibi, bir şey umup bekleyenler, fakat kimseden bir şey istemeyenler de vardır; onların hakkına dâir Allah'ın sana emrettiği şeyi Allah için olsun, koru. Onlara, memur olduğun beytülmâlden, her şehirde, Müslümanların ganimet olarak elde ettikleri ve devlete ait olan arâzînin gelirinden, ekininden bir pay ayır. Bulunduğun şehirde, o şehre yakın yerlerde olanlarıyla uzaklarda bulunanları aynı hükme tâbidir; onların her biri hakkına riâyet etmeni ister. Nimetler içinde bulunuşun, ehemmiyetli işlere dalışın, onları unutturmasın sana; ehemmiyetli işlere bakman, küçük sayılan işlere bakmayışına bir mâzeret olamaz; böyle bir özürde kabûl olunamaz. Unutturmasın sana onları ehemmiyetli işlere dalman; yüzünü çevirme onlardan. Onların gözlere hor görünenlerini, insanlar tarafından aşağı sayılanlarını, fakat sana gelip hâllerini anlatamayanlarını sen ara, bul. Onları bulmak, hâllerini sorup anlamak için Allah'tan korkan, ona karşı ululanmayan güvendiğin kişiler yolla; onların hâllerini sana bildirsinler. Sonra haklarında öylesine harekette bulun ki Allah'a ulaştığın gün, onlar hakkında özürler getirmeye kalkışmayasın. Çünkü bunlar, halk içinde başkalarından daha fazla insafa lâyık kişilerdir. Bütün bu sınıfların haklarını vermeye gayret et, bilmeyerek hakkına riâyet etmediklerin için de Allah'tan bağışlanmanı dile.

Yetimlerden, kocalmış kişilerden bir düzene baş vuramayanları, kimseden bir şey dilemeyenleri gör gözet. Bu, vâlilere ağır bir yüktür. Fakat hakkın hepsi de ağırdır. Ancak Allah, hayırlı bir sonuca varmalarını isteyip ona dayananlara, vaat ettiğini gerçek bilip inananlara o yükü hafifletir…

İdârene tâbi olanlara ihsanda bulununca da onları minnet altında bırakmaya, ihsanını başlarına kakmaya kalkışma. Yaptığını çok görmekten de çekin. Vaat edince vaadinden dönme. Başa kakmak, ihsanı yok eder; yapılan iyiliği çok görmek, büyük saymak, gerçeğin ışığını söndürür; vaatten dönüş, Allah'ın gazabına, halkın nefretine mucip olur; Yüce Allah, "**Allah katında en beğenilmeyen şey, yapmayacağınız şeyi söylemenizdir**" buyurur… [Saf, 3][1]

206- Senetli bir şekilde İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakledilmiştir:

Emirü'l-Müminin (a.s) vasiyet etti ki Ebû Neyzer, Rebah ve Cübeyr ismindeki köleler, beş yıl mallarında çalışma kaydıyla azâd olsunlar.[2]

66- İmâm Ali'nin (a.s) El Emeğindeki Bereket

207- Zürâre İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle nakletmiştir; buyurdu:

Adamın birisi Emirü'l-Müminin'in (a.s) bir çekirdek yükünün üzerinde oturduğunu gördü ve *"Şu altındaki de nedir ey Ebe'l-Hasan?"* diye sordu. İmâm (a.s) "Allah isterse yüz bin hurma ağacı!" buyurdu. İmâm Bâkır (a.s) şöyle devam etti: "Ali (a.s) onların hepsini ekti ve bir tanesi dahi boşa gitmedi.[3]

1- Nehcü'l-Belâğa, Mektup: 53.

2- Bihâru'l-Envâr, c.71, s.42.

3- Bihâru'l-Envâr, c.41, s.58, Hilyetü'l-Ebrâr, c.1, s.362 (az farkla).

208- İbn De'b'den şöyle rivâyet edilmiştir:

Ali (a.s) üç yüz hurma çekirdeğinin bulunduğu bir yük taşıyordu. *"Bunlar da nedir?"* diye sorduklarında şöyle buyurdu: "Allah isterse, üç yüz hurma ağacıdır." buyurdu. İmâm (a.s) Yenbu' mıntıkasına ait olan bu hurma çekirdeklerinin hepsini dikti ve bir tanesi dahi zayi olmadı (hepsi yeşerip hurma ağacı oldu)!"[1]

209- Yine İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle rivâyet edilmiştir:

Emirü'l-Müminin (a.s) hurma çekirdeği 'İnşallah hurma ağacıdır.' buyurdu. O çekirdeklerden bir tanesi dahi boşa çıkmadı (hepsi hurma ağacı oldu)![2]

67- İmâm Ali'nin (a.s) Cömertliği

210- İbn Abbâs'ın hadisinde şöyle geçmektedir:

Mikdâd, Hz. Ali (a.s) ile karşılaşıp ona "Üç gündür ben hiçbir şey yemedim." deyince, Emirü'l-Müminin (a.s) dışarıya çıkıp kendi zırhını beş yüz dirheme sattı. Paranın bir miktarını Mikdâd'a verip, şaşkın bir vaziyette oradan ayrıldı. Yolda göçebe kılıklı birisi, Hz. Ali'ye "Şu deveyi benden veresiye olarak satın al." diye seslendi. İmâm (a.s) deveyi yüz dirheme ondan satın aldı. Göçebe adam ayrılınca, bu sefer başka bir göçebe çıkıp, "Şu deveyi 150 dirheme bana satar mısın?" deyince, İmâm (a.s) da sattı. Ardından kapıda durup "Ey Hasan ve Hüseyin dedi, gidin şu göçebeyi bulun (getirin)." Bu arada Allah Resulü (s.a.a) Hz. Ali'yi (a.s) gördüğünde, yüzünde tebessüm olduğu hâlde şöyle buyurdu: "Ey Ali, deveyi satan göçebe Cebrâîl ve satın alan da Mîkâil idi. Ey Ali, aldığın yüz elli dirhemin yüz dirhemi deve-

---

1- el-İhtisâs, s.152.

2- Bihâru'l-Envâr, c.41, s.58, Hilyetü'l-Ebrâr, c.1, s.362, el-Kâfî, c.5, s.77.

nin parası, elli dirhemi ise (zırh parasının) beşte birini Mikdâd'a verdiğin içindir."[1]

211- Muhammed b. Fuzey b. Gazvân'dan şöyle nakledilmiştir:

Hz. Ali'ye (a.s): "Daha ne kadar sadaka vereceksin? Ne zamana kadar malını vereceksin? Biraz da kendini (düşünüp) kontrol edemez misin?" diye sorulduğunda şöyle buyurdu: "Allah'a yemin olsun ki, Allah-u Teâlâ'nın benim, bir farzımı dahi kabul ettiğini kesin olarak bilseydim, kendimi sıkardım. Allah'a andolsun ki Allah'ın benden herhangi bir ameli kabul edip etmediğini bilmiyorum!"[2] (Burada Emirü'l-Müminin Ali (a.s), insanın yaptıklarına bel bağlamaması ve sürekli onun lütuf ve merhametine sığınılması gerektiğinin önemini vurgulamaktadır.)

68- İmâm Ali'nin (a.s) Rükû Hâlinde Verdiği Sadaka

212- Hasan b. Zeyd, babası Zeyd b Hasan'dan, o da dedesinden nakletmiştir; Ammâr b. Yâsir'in şöyle dediğini duydum:

Hz. Ali b. Ebî Tâlib (a.s) müstehap bir namazın rükûsunda iken önünde bir sâil durup (yardım istedi). Hz. Ali (a.s) yüzüğünü parmağından çıkartıp sâile verdi. Sâil, Resulullah'ın (s.a.a) yanına gelip olayı anlattı. Ardından Peygamber'e (s.a.a) şu âyet nazil oldu: "**Sizin veliniz ancak Allah, O'nun peygamberi ve namaz kılan ve rükû hâlinde zekât veren müminlerdir. Kim Allah'ı, Peygamber'ini ve inananları veli kabul ederse, bilsin ki, şüphesiz hizbullah olanlar üstün gelirler.**"[3] Resulullah

---

1- Menâkıbu Âl-i Ebî Tâlib, c.2, s.78.

2- Bihâru'l-Envâr, c.3, s.1.

3- Mâide, 55-56.

(s.a.a) de şöyle buyurdu: "Kimin mevlâsı ben isem, hiç şüphesiz Ali onun mevlâsıdır. Allah'ım, onu seveni sev; ona düşman olana düşman ol."[1]

213- Meşhur tefsirci İmâm Sa'lebî kendi tefsirinde şöyle rivâyet etmektedir:

Abdullah b. Abbâs Zemzem kuyusunun yanında durmuş *"Resulullah'tan (s.a.a) şöyle duydum, böyle duydum."* şeklinde insanlara hadis naklediyordu. Bu sırada yüzünün de büyük bölümünü kapatan sarıklı birisi de oraya geldi. İbn Abbâs'ın Resulullah'tan (s.a.a) naklettiği her hadisin ardından o da *"Resulullah şöyle buyurdu."* deyip bir hadis de o naklediyordu. Bunu gören İbn Abbâs, "Allah aşkına, kimsin sen?" diye sorunca, sarığı yüzünden açıp şöyle seslendi: "İnsanlar, beni tanıyan tanıyor; beni tanımayana kendimi tanıtıyorum. Ben Cündep b. Cünâde Ebûzeri'l-Gıfârî'yim. Ben şu iki kulağımla işittim, aksi takdirde her ikisi de sağır olsun ve şu iki gözlerimle gördüm, aksi takdirde her ikisi de kör olsun ki, Hz. Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdular: *Ali insanların önderidir; Ali kâfirleri katledendir; ona yardım edene yardım olunur, onu yalnız bırakan yalnız bırakılır. Onun velâyetini inkâr eden melundur.*

Bilin ki, bir gün benim Hz. Resulullah ile birlikte namaz kılmakta olduğum bir sırada, bir dilenci mescitte (yardım) talebinde bulundu; kimse ona bir şey vermedi. Bu sırada Emirü'l-Müminin Ali (a.s) rükû hâlindeydi. Elinin küçük parmağını ona doğru uzattı. O parmağına yüzük takardı. O dilenci gelip yüzüğü parmağından çıkarıp aldı.

Bunu gören Resulullah (s.a.a), Hz. Ali'nin namazı sona erince başını göğe kaldırarak şöyle dua etti: "Allah'ım, kardeşim Musâ sana dua etti ve "**Rabbim,**

1- İhkâku'l-Hak, c.4, s.3.

göğsümü genişlet; işimi kolaylaştır; dilimdeki düğümü çöz ki, sözümü anlasınlar; ailemden kardeşim Hârûn'u bana yardımcı ver; onunla kuvvetimi artır; onu işime ortak kıl…" dedi.[1] Sen de ona: *'Seni kardeşinle destekleyeceğiz ve size öyle bir kudret vereceğiz ki, âyetlerimiz sayesinde onlar size erişemeyecekler. Siz ve size tâbi olanlar üstün geleceksiniz.'* buyurdun."[2]

Allah'ım, ben de senin peygamberin ve seçtiğin Muhammed'im; benim de göğsümü genişlet; işimde kolaylık sağla; ailemden Ali'yi bana yardımcı ver, onunla kuvvetimi artır.

Ebûzer diyor ki: "Andolsun Allah'a, henüz Hz. Resulullah'ın (s.a.a) sözü tamamlanmamıştı ki, Cebrâîl inerek *'Ey Muhammed oku''* dedi. Allah Resulü (s.a.a) neyi okuyayım?' dediğinde şunu oku dedi:

"Sizin veliniz ancak Allah, O'nun peygamberi ve namaz kılan ve rükû hâlinde zekât veren müminlerdir. Kim Allah'ı, Peygamber'ini ve inananları veli kabul ederse, bilsin ki, şüphesiz hizbullah olanlar üstün gelirler."[3]

1- Tâhâ Suresi, 25. âyetten, 36. âyete kadar.

2- Kasas, 35.

3- Mâide, 55-56. Mecmaü'l-Beyân, c.3 s.210, el-Gadîr, c.2 s.52, el-Mizân, c.6 s.19, Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.166, Tezkiretü'l-Havâs, s.24 (az farkla), Nurü'l-Ebsâr, s.86, İrşâdü'l-Kulûb, s.220.

2. Bölüm

- İmâm Ali'nin (a.s) Kur'ân'daki Faziletleri

- İmâm Ali'nin (a.s) Hadislerde Geçen Bazı Fazilet ve Makamları

İMÂM ALİ'NİN (A.S) KUR'ÂN'DAKİ FAZİLETLERİ

69- Kur'ân Ayetlerinde İmâm Ali'nin (a.s) Faziletleri

214- İbn Abbâs'tan şöyle rivâyet edilmiştir:

> "**Sen ancak korkutucusun ve her kavmin bir hidâyet edicisi vardır.**"[1] âyeti nazil olduğunda Peygamber (s.a.a): "Ben korkutucuyum ve Ali hâdidir (hidâyet edici). Ey Ali benden sonra hidâyet arayanlar, seninle hidâyet bulacaklardır."[2]

215- İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), "**Allah, sizin için kolaylığı istemektedir zorluğu değil.**"[3] âyetinin tefsirinde şöyle nakledilmiştir:

> Söz konusu kolaylık, Emirü'l-Müminin Ali b. Ebî Tâlib'dir (a.s).[4]

216- İmâm Rızâ (a.s) ve babaları kanalıyla Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir; buyurdu:

> "**Öne geçenlerin öne geçeni; onlardır (Allah'a) yakınlaşmış olanlar.**"[5] âyeti benim hakkımda nazil olmuştur.[6]

1- Ra'd, 7.

2- İhkâku'l-Hak, c.4, s.301, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.237, Nûrü'l-Ebsâr, s.87 (az farkla).

3- Bakara, 185.

4- Bihâru'l-Envâr, c.36, s.128, el-Hikem-üz Zâhire, c.1 s.76.

5- Vâkıâ, 10.

6- Bihâru'l-Envâr, c.35, s.335.

217- İmâm Rızâ (a.s) kanalıyla babalarından, Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

> "**Onlar ki, mallarını gece ve gündüz, gizli ve açıktan infak ediyorlar…**"[1] âyeti Ali hakkında nazil olmuştur.[2]

218- İmâm Muhammed Bâkır (a.s):

> "**Mallarını Allah'ın rızâsını kazanmak için infak edenlerin misali…**"[3] âyeti Ali (a.s) hakkında inmiştir.[4]

219- İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) "**Onlar hayırlarda yarışırlar…**"[5] âyetinin tefsirinde şöyle nakledilmiştir; buyurdu:

> Ali b. Abî Tâlib'i (a.s) kimse geçememiştir.[6]

220- Senetli bir şekilde Resulullah'tan (s.a.a) "**…Ve müminlerin sâlihi**"[7] âyetinin tefsirinde şöyle nakledilmiştir; buyurdu:

> O (müminlerin sâlihi), Ali b. Ebî Tâlib'dir.[8]

221- Ebû Basîr, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) "**O kitapta hiçbir şüphe yoktur.**"[9] âyetinin tefsirinde şöyle nakletmiştir:

> Kitap Ali'dir, onda şüphe yoktur; "**Muttakiler için hidâyettir.**"[10]

222- Câbir Cu'fî'den, senetli bir şekilde nakledilmiştir:

> İmâm Muhammed Bâkır'a (a.s) Allah (azze ve celle)'nin "**Kim Rabb'inin zikrinden yüz çevirirse, onu çetin bir azaba müptela eder.**"[11] buyruğu hakkında sor-

---

1- Bakara, 274.

2- Bihâru'l-Envâr, c.41, s.35.

3- Bakara, 265.

4- Ayyâşi Tefsiri, c.1, s.148, Bihâru'l-Envâr, c.41, s.35.

5- Müminun, 61

6- Bihâru'l-Envâr, c.35, s.332, Menâkıbu Âl-i Ebî Tâlib, c.2, s.116.

7- Tahrim, 4.

8- Bihâru'l-Envâr, c.4, s.306, Bihâru'l-Envâr, c.36, s.31.

9- Bakara, 2.

10- Bihâru'l-Envâr, c. 35, s.402.

11- Cin, 17.

dum, şöyle buyurdu: "Kim Ali'den yüz çevirirse, çetin bir azaba yakalanır ve o en şiddetli azaptır."[1]

223- Birkaç vasıtayla, Cafer-i Fezarî'den, şöyle nakledilmiştir:

İmâm Muhammed Bâkır'a (a.s) "**De ki, bu benim yolumdur. Ben basiretle Allah'a davet ediyorum; bana tabi olanlar da.**"[2] âyetinin tefsirini sordum; şöyle buyurdu: "Bana uyan cümlesinden maksat Ali b. Ebî Tâlib'dir."[3]

224- Abdurrahman b. Kesir "**Ve şâhidin ve meşhûd**"[4] âyetinin tefsirinde İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakletmiştir:

Şâhid ve Meşhûd'dan maksat Peygamber (s.a.a) ve Ali'dir (a.s).[5]

225- Muhammed b. Fuzeyl, Ebu'l-Hasan'dan (a.s) şöyle rivâyet etmiştir:

Allah-u Teâlâ'nın "**Allah'ın size fazl ve rahmeti olmasaydı…**"[6] buyruğundaki, "fazl"dan maksat Resulullah (s.a.a) ve "rahmet"ten maksat ise Emirü'l-Müminin'dir (a.s).[7]

226- İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) "**Ey iman edenler, Allah'tan sakının ve doğrularla birlikte olun.**"[8] âyetinin tefsirinde şöyle buyurmuştur:

Yani Ali ile birlikte olun.[9]

227- Ebû Hamza diyor ki; İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s), "**De ki: Sizi tek bir şeyle öğütlüyorum…**"[10] âyetinin açıklamasını sorduğumda şöyle buyurdu:

1- Bihâru'l-Envâr, c.35, s.395.

2- Yusuf, 108.

3- Bihâru'l-Envâr, c.36, s.52.

4- Burûc, 3.

5- Bihâru'l-Envâr, c.c.35, s.386, el-Kâfî, c.1, s.425.

6- Nisâ, 83.

7- Ayyaşî Tefsiri, c.1, s.261.

8- Tevbe, 119.

9- Nûru's-Sekaleyn Tefsiri, c.2, s.281, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.99.

10- Sebe', 46.

Yani, sadece sizi Ali'nin velâyeti ile öğütlüyorum; Allah-u Teâlâ'nın âyetteki "tek öğüt"ünden maksat velâyettir.[1]

228- Ali b. İbrahim, babasından, o da İbn Ebî Ümeyr'den, o da Sümâe'den, o da İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) "**Benim ahdime vefa edin.**"[2] âyetini şöyle açıkladığını nakletmiştir:

Siz Emirü'l-Müminin'in velâyetiyle (onu kabullenmek ve gereklerini yerine getirmekle) benim ahdimi yerine getirin; ben de sizi cennete götürmekle sizin ahdinizi yerine getireyim.[3]

229- İmâm Musâ-yı Kâzım'dan (a.s) şöyle rivâyet edilmiştir:

"**Onları rükû ve secde eder hâlde görürsün; Allah'ın fazl ve rızâsını ararlar; secde eseri yüzlerinde belirmiştir**"[4] âyeti, Ali b. Ebî Tâlib hakkında nazil olmuştur.[5]

230- Ebû Basîr, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) "**Valideyninize iyilik edin**"[6] âyeti hakkında şöyle nakletmiştir:

İki babadan birisi Hz. Resulullah (s.a.a), diğeri ise Ali'dir (a.s).[7]

231- İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle nakledilmiştir:

Allah-u Teâlâ'nın "**Hiç şüphesiz din Allah indinde İslam (teslim olmak)dır.**"[8] buyruğundan maksat Ali b. Ebî Tâlib'in velâyetine teslim olmaktır.[9]

1- el-Kâfî, c.1, s.420, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.99, Bihâru'l-Envâr, c.36, s.143.

2- Bakara, 40.

3- Bihâru'l-Envâr, c.35, s.97 (az farkla), el-Kâfî, c.1, s.431.

4- Fetih, 29.

5- Keşfü'l-Yakîn, s.119.

6- Nisâ, 36.

7- Bihâru'l-Envâr, c.36, s.8.

8- Âl-i İmrân, 19.

9- Bihâru'l-Envâr, c.35, s.341.

İMÂM ALİ'NİN (A.S) HADİSLERDE GEÇEN BAZI FAZİLET VE MAKAMLARI

70- İmâm Ali'nin (a.s) Bazı Fazilet ve Makamları

232- İmâm Rızâ (a.s) kanalıyla babalarından şöyle nakledilmiştir; Resulullah (s.a.a) buyurdu:

Ben ve Ali bir nurdan yaratıldık.[1]

233- İbn Abbâs'tan rivâyet edilmiştir; Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) şöyle buyurduğunu duydum:

Ben ve sen, Allah-u Teâlâ'nın nurundan yaratıldık![2]

234- Selmân-ı Fârisî'den nakledilmiştir; Habib'im Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum:

Adem yaratılmadan 14 bin yıl önce, ben ve Ali, Allah (azze ve celle)'nin huzurunda bir nur idik. Allah Adem'i yarattığında, o nuru Allah ikiye böldü; onun bir parçası ben, diğer parçası ise Ali'dir.[3]

235- Senetli bir şekilde İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakledilmiştir:

Resulullah (s.a.a), kendi eliyle Ali'nin (a.s) başına sarık sardı. Onun bir ucunu ön tarafından sarkıttı; diğer tarafını ise dört parmak kısa olarak arkasından

---

1- Uyûnu Ahbâri'r-Rızâ, c.2, s.58, el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.196, Gâyetü'l-Merâm, s.29.

2- İhkâku'l-Hak, c.5, s.254.

3- İhkâku'l-Hak, c.5, s.243, İrşâdü'l-Kulûb, s.210 (az farkla).

sarkıttı. Sonra "Arkanı dön." dedi; o da arkasını döndü. Daha sonra "Önünü dön." buyurdu; o da önünü döndü. Bunun üzerine şöyle buyurdu: "Meleklerin tacı böyledir."[1]

236- Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakledilmiştir:

Ben güneş gibiyim, Ali ay ve Ehlibeyt'im yıldızlar gibi; onlardan hangisine uyarsanız, hidâyet bulursunuz.[2]

237- Ebûzeri'l-Gıfârî'den şöyle nakledilmiştir: Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Eğer ben ve Ali olmasaydık, Allah (hakkıyla) tanınmazdı. Eğer ben ve Ali olmasaydık, Allah (hakkıyla) ibâdet edilmezdi. Eğer ben ve Ali olmasaydık, ne sevap olurdu ne de mükâfat. Ali ile Allah arasında hiçbir şey örtü ve hicap olamaz... [3]

238- Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakledilmiştir:

Allah katında insanların en üstün meziyete sahip olanı Ali'dir.[4]

239- Ebû Basîr, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle rivâyet etmiştir:

Emirü'l-Müminin (a.s) bir gece, geceden bir müddet geçtikten sonra dışarıya çıktı; o şöyle diyordu: "Gürültülü ve karanlık bir gecedir; imâmınız üzerinde Adem'in gömleği, parmağında Süleyman'ın yüzüğü ve Musâ'nın asası olduğu hâlde size doğru yola çıkmıştır!"[5]

240- Resulullah (s.a.a):

1- Bihâru'l-Envâr, c.42, s.69, el-Gadîr, c.1, s.291 (az farkla).

2- Evâli'l-Liâlî, c.4, s.86.

3- Suleym b. Kays'ın Kitabı, s.247.

4- İhkâku'l-Hak, c.15, s.383.

5- Bihâru'l-Envâr, c.14, s.81, el-Kâfî, c.1, s.231.

Ali, benim hüzün ve kederimi gideren kimsedir.[1]

241- Resulullah (s.a.a):

Ali, temiz İmâmların babasıdır.[2]

242- Resulullah (s.a.a):

Ali, havuz başında benim halifem olacaktır.[3]

243- Resulullah (s.a.a):

Ali, kıyâmet gününde benim havuzumun sahibi olacaktır.[4]

244- Resulullah (s.a.a):

Ali, benimle ölüm anında en son konuşacak kimsedir.[5]

245- Resulullah (s.a.a), Hz. Ali'ye (a.s) hitaben:

Ben seni, kendimle ümmetim arasında açık bir alamet ve nişane kıldım.[6]

246- Resulullah (s.a.a):

Ali, benim ilmimin kapısı ve gönderildiğim şeyleri benden sonra ümmetime açıklayacak kimsedir; ona muhabbet beslemek iman, düşmanlığı nifaktır; ona bakmak merhamet ve onun sevgisi ibâdettir.[7]

247- Resulullah (s.a.a):

Ali, yaratıkların en değerlisi ve Allah'ın Resulü'ne en aziz olanıdır.[8]

248- Resulullah (s.a.a):

1- İhkâku'l-Hak, c.15, s.174.

2- İhkâku'l-Hak, c.15, s.586.

3- İhkâku'l-Hak, c.15, s.15, s.219.

4- İhkâku'l-Hak, c.4, s.270.

5- İhkâku'l-Hak, c.15, s.404.

6- İhkâku'l-Hak, c.15, s.606.

7- Yenâbîü'l-Mevedde, s.235.

8- İhkâku'l-Hak, c.15, 562.

Ali, yaratıkların Peygamber'e en yakın olanıdır.[1]

249- Resulullah (s.a.a):

Ali, insanların en takvalısıdır.[2]

250- Resulullah (s.a.a):

Ali, havuz başında bana ilk kavuşacak kimsedir.[3]

251- Resulullah (s.a.a):

Ali, kıyâmet günü Allah'ın hücceti ve delili olacaktır.[4]

252- Senetli bir şekilde Câbir b. Abdullah kanalıyla Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakledilmiştir:

Ben ve Ali bir ağaçtanız, diğer insanlar ise farklı ağaçlardan.[5]

253- Hasan, Enes'ten Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

Sen, benden sonra ümmetimin ihtilaf ettiği konuları onlara açıklayacaksın.[6]

254- Resulullah (s.a.a):

Ben ve Ali, Allah'ın kulları üzerindeki hüccetleriyiz.[7]

255- Resulullah (s.a.a), Hz. Ali'ye (a.s) hitaben:

Allah, Resulü ve Cibril senden razıdırlar.[8]

256- Ebû Saîd-i Hudrî Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

1- İhkâku'l-Hak, c.15, s.406.

2- İhkâku'l-Hak, c.15, s.408.

3- İhkâku'l-Hak, c.15, s.421.

4- İhkâku'l-Hak, c.15, s.175.

5- Kenzü'l-Ummâl, Hadis: 32943.

6- el-Mecruhîn, c.1, s.380.

7- İrşâdü'l-Kulûb, s.236, Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.161, Târih-i Bağdat, c.2, s.88 (az farkla).

8- İhkâku'l-Hak, c.6, s.83, Kenzü'l-Ummâl, c.13, s.107 (az farkla).

"Ali bendendir, ben de ondan." Bunun üzerine Cebrâîl (a.s) "Ben de sizdenim" dedi.[1]

257- Senetli bir şekilde Ali b. Ebî Tâlib'ten (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

> Ya Ali, insanlar farklı ağaçlardan yaratılmışlardır; ben ve sen ise bir ağaçtan yaratıldık. Ben o ağacın kökü, sen onun gövdesi, Hasan ve Hüseyin ise onun dallarıdır; Şîalarımız ise onun yaprakları. O hâlde kim o ağacın dallarından birisine tutunursa, Allah onu cennete götürür.[2]

258- Resulullah (s.a.a):

> Cebrâîl bana gelerek dedi ki: "Ey Muhammed, sana sırâttan neyle geçebileceğini müjdeleyeyim mi?" Ben "Evet." dediğimde, şöyle dedi: "Sen, Allah'ın nuru ile geçeceksin; Ali de senin nurun ile geçecek; senin nurun Allah'ın nurundandır; ümmetin de Ali'nin nuru ile geçecektir; Ali'nin nuru da senin nurundandır. Allah bir kimse için Ali'nin nurundan bir nasip karar kılmazsa, onun nuru olmaz."[3]

259- İbn Abbâs Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakleder:

> Melekler yedi yıl bana ve Ali'ye salât (ve selâm) etmiştir. "Bunun sebebi nedir?" diye sorulduğunda, şöyle buyurdu "Çünkü benimle birlikte başka bir erkek yoktu da ondan!"[4]

260- İbn Ebî Leylâ Gıfârî, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle duyduğunu rivâyet etmiştir:

> Benden sonra bir fitne çıkacaktır; bu olduğunda Ali b. Ebî Tâlib'den ayrılmayın; o, kıyâmet günü beni ilk

---

1- el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s.344, İhkâku'l-Hak, c.5, s.287 (az farkla).

2- Uyûnu Ahbâri'r-Rızâ, c.2, 73.

3- Ferâtü'l-Kûfî Tefsiri, s.104.

4- Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.79, Ravzatü'l-Vâizîn, c.1, s.85, Bihâru'l-Envâr, c.40, s.77, İ'lâmü'l-Verâ, s.185, et-Terâif, s.19 (az farkla), Ebû'l-Futûh Tefsiri, c.11, s.9 (az farkla).

görecek ve benimle ilk müsafaha edecek kimsedir; o yüce semâda benimle birlikte olacaktır; odur hakla batılın arasını ayıran Faruk![1]

261- Şa'bî, Hz. Ali'den (a.s), o da Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; Resulullah (s.a.a) bana buyurdu ki:

"Müslümanların efendisine ve muttakilerin imâmına merhabalar olsun!" Hz. Ali'ye (a.s) "Bunun karşılığında senin şükrün nasıl oldu?" diye sorduklarında şu cevabı verdi: "Bana böyle bir bağışta bulunduğu için Allah'a hamd ettim ve bana böyle bir öncelik tanıdığı için ondan şükür diledim ve bana yaptığı bağışını artırmasını istedim."[2]

262- Resulullah (s.a.a):

Kıyâmet günü insanlar amelleriyle (mahşere) geleceklerdir; o gün ancak amellerini benim ve Ali b. Ebî Tâlib'in kabul ettiği kimseler, amellerinden faydalanabileceklerdir![3]

263- Senetli bir şekilde Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir; Resulullah (s.a.a) bana buyurdu ki:

Ey Ali, ben kendim için sevdiğim şeyi, senin içinde seviyorum ve kendim için sevmediğim şeyi, senin için de sevmiyorum.[4]

264- Resulullah (s.a.a):

İnsanlar içerisinden (Kevser) havuzu başına ilk gelen kimse ve onların ilk Müslüman olanı Ali b. Ebî Tâlib'dir.[5]

1- Bihâru'l-Envâr, c.c.38, s.36, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.218 (az farkla).

2- Hilyetü'l-Evliyâ, c.1, s.106, el-İmâm Ali b. Ebî Tâlib, c.2, s.440, Câmiü'l-Ahâdis (Suyûtî), c.c.16, s.275, Keşfü'l-Yâkîn, s.471 (az farkla).

3- İhkâku'l-Hak, c.7, s.132.

4- İhkâku'l-Hak, c.6, s.556, Fezâilü'l-Hamse, c.2, s.183, Ferâidü's-Simtayn, c.1, s.216, Uyûnu Ahbâri'r-Rızâ, c.2, s.68 (az farkla).

5- Yenâbîü'l-Mevedde, s.61.

265- Senetli bir şekilde Hz. Ali'nin (a.s), Resulullah'tan (s.a.a) şöyle naklettiği rivâyet edilmiştir:

> Ehlibeyt'imin bana en sevimlisi ve kendimden sonraya bıraktığım en üstün kimse, Ali b. Ebî Tâlib'dir.[1]

266- Yine senetli bir şekilde, Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

> Ey Ali, sen ümmetimin fazilet açısından en üstünü Müslüman olmada en önce davrananı, en çok ilme sahip olanı, en çok tahammül sahibi ve sabırlı olanı, en şecaatli kalbe sahip olanı ve en açık elli olanısın.[2]

267- İmâm Sâdık (a.s), İmâm Muhammed Bâkır (a.s) 'dan, o da Câbir'den şöyle nakletmiştir:

> Ben ve Abbâs Resulullah'ın (s.a.a) yanında oturuyorduk; o sırada Hz. Ali (a.s) içeri girip selâm verdi. Peygamber (s.a.a) selâmının cevabını verdi ve kalkıp onu kucakladı ve iki gözünün arasından öptü ve sağ tarafına oturttu. Abbâs "Ya Resulullah dedi, onu seviyor musun?" Resulullah (s.a.a) ona şu cevabı verdi: "Ey amca Allah'a andolsun ki Allah onu benden daha çok seviyor. Allah (azze ve celle) her Peygamberin neslini onun sulbünde karar kılmıştır. Ama benim neslimi Ali'nin sulbünde karar kılmıştır."[3]

268- Resulullah (s.a.a):

> Allah bana beş haslet verdiği gibi, Ali'ye de beş haslet vermiştir: Bana kapsamlı söz vermiş Ali'ye de kapsamlı ilim; beni peygamber kılmıştır onu da vasî; bana Kevser'i vermiştir, ona da Selsebîl'i; bana vahyi

---

1- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.385., Gâyetu'l-Merâm, s.454, Bihâru'l-Envâr, c.38, s.16.

2- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.48, Yenâbîü'l-Mevedde, s.64, Bihâru'l-Envâr, c.38, s.90, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.49 (az farkla).

3- İhkâku'l-Hak, c.7, s.5.

vermiştir, ona da ilhamı; beni miraca götürmüştür, ona da göklerin kapılarını ve perdelerini açmıştır![1]

269- Resulullah (s.a.a), Hz. Ali'ye (a.s) hitaben:

Ey Ali, ben de dahil kimseye verilmeyen üç özellik sana verilmiştir. Sana benim gibi kayınpeder verilmiştir; ama bana kendim gibi bir kayınpeder verilmemiştir. Sana kızım gibi "sıddîka" eş olarak verilmiştir; ama bana onun gibi bir eş verilmemiştir. Sulbünden Hasan ve Hüseyin gibi iki evlat sana verilmiştir; ama benim sulbümden bana onlar gibi evlat verilmemiştir. Ne var ki siz bendensiniz, ben de sizden.[2]

270- Beyhakî Allah Resulü'nden (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu:

Kim Adem'e ilmi açısından, Nûh'a takvası açısından, İbrahim'e tahammül ve sabrı açısından, Musâ'ya heybeti açısından ve İsâ'ya ibâdeti açısından bakmak isterse, Ali b. Ebî Tâlib'e baksın.[3]

271- İbn Abbâs Resulullah'tan (s.a.a), şöyle rivâyet etmiştir; buyurdu:

Kim İbrahim'e hilim ve tahammülü açısından, Nûh'a hükmü açısından, Yusuf'a güzelliği açısından bakmak isterse Ali b. Ebî Tâlib'e baksın.[4]

272- Yine şöyle rivâyet edilmiştir; Resulullah (s.a.a), bir gün Ali b. Ebî Tâlib'e bakarak, etrafında ashabı bulunduğu bir hâlde şöyle buyurdu:

1- Ravzatü'l-Vâizîn, c.1, s.109, Envârü'l-Hidâye, s.133.

2- İhkâku'l-Hak, c.4, s.444, Menâkıbu Âl-i Ebî Tâlib, c.3, s.262 (az farkla).

3- Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.114, el-Mehecctü'l-Beyzâ, c.4, s.192, Bihâru'l-Envâr, c.39, s.39.

4- Zehâirü'l-Ukbâ, s.94.

Kim Yusuf'un güzelliğini, İbrâhim'in cömertliğini, Süleymân'ın ihtişamını ve Davûd'un kuvvetini görmek istiyorsa, şuna (Ali'ye) baksın.[1]

273- Resulullah (s.a.a):

Ali, mukarrep meleklerin kardeşidir.[2]

274- Senetli bir şekilde Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir: "Resulullah (s.a.a), **Siz ikiniz her inatçı kâfiri cehenneme atın.**' âyetinin tefsirinde şöyle buyurdu:

Allah-u Tebâreke ve Teâlâ kıyâmet günü insanları bir araya topladığında, ben ve sen ey Ali arşın sağ tarafında yer alacağız Allah bana ve sana şöyle hitap edecektir: "Siz ikiniz kalkın ve size buğz eden, size muhalefet eden ve sizi yalanlayanları cehennem ateşine atın."[3]

275- Senetli bir rivâyette Abdüsselâm b. Sâlihi'l-Hirevî, İmâm Ali b. Musâ Rızâ'dan (a.s), o da babalarından, onlar da Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmişlerdir; buyurdu:

Allah benden daha üstün ve indinde benden daha değerli bir yaratık yaratmamıştır.

Ali (a.s) dedi ki: "Ya Resulullah, sen mi daha üstünsün Cebrâîl mi?" Buyurdu ki:

"Ey Ali, şüphesiz Allah Tebâreke ve Teâlâ, mürsel peygamberlerini, mukarrep meleklerine üstün kılmıştır. Beni de bütün peygamberlere ve resullere üstün kılmıştır. Üstünlük benden sonra sana ve senden sonraki imâmlara aittir. Hiç şüphesiz melekler, bizim ve sevenlerimizin hizmetçileridir. Ey Ali Arş'ı taşıyan melekler ve etrafındakiler, Rab'lerinin hamdıyla tesbih eder ve bizim velâyetimize iman edenlere mağfiret dilerler. Ey Ali, biz olmasaydık, Allah ne Ademi yaratırdı ne

---

1- Ravzatü'l-Vâizîn, c.1 s.128.

2- İhkâku'l-Hak, c.15, s.434.

3- Ferâtü'l-Kûfî Tefsiri, s.166.

de Havva'yı, ne cenneti yaratırdı ne de cehennemi, ne göğü yaratırdı ne de yeri. Biz meleklerden nasıl üstün olmayız, oysa biz tevhit konusunda, Rabb'imizi tanıma ve ona tespih, takdis ve tehlil etme hususunda onlardan öne geçtik…"[1]

276- Senetli olarak İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) babasından, onun da babalarından şöyle naklettiği rivâyet edilmiştir; Resulullah (s.a.a) buyurdu:

> Hiç şüphesiz Allah-u Tebâreke ve Teâlâ, kıyâmet günü insanları bir araya getirdiğinde, bana "Makâm-ı Mahmûd" vaadinde bulunmuştur. Ve o mutlaka bana verdiği vaadinde vefa edecektir. Kıyâmet günü olduğunda, bin dereceli bir minder kurulacaktır ki, sizin şu basamaklarınıza benzemez. Ben o minderden yukarı çıkıp en yüksek mertebesinde yer alacağım. O sırada Cebrâîl "Hamd Sancağı"nı getirip benim elime bırakacak ve şöyle diyecektir: "Ey Muhammed, bu Allah'ın sana vaat ettiği Makâm-ı Mahmûddur." Ben Ali'ye "Çık yukarı" diyeceğim. Onun yeri benden bir derece aşağıda olacaktır. (Çıkıp yerini aldığında) ben "Hamd Sancağı"nı onun eline vereceğim. Ardından cennetle görevli Rıdvan meleği, cennetin anahtarlarını getirip şöyle diyecektir: "Ey Muhammed, bu Allah'ın sana vaat ettiği Makâm-ı Mahmûddur." Sonra anahtarları benim elime verecektir; ben de onları Ali'nin kucağına bırakacağım. Bu sefer cehennemle görevli Mâlik isimli melek gelip de şöyle diyecek: "Ey Muhammed, bu Allah'ın sana vaat ettiği Makâm-ı Mahmûd'dur; bunlar da cehennemin anahtarlarıdır. Al ve kendi düşmanlarını, zürriyetinin ve ümmetinin düşmanlarını cehenneme dahil eyle."[2]

1- Kemâlü'd-Din, s.254, Meheccetü'l-Beyzâ, c.1, s.226 (özetlenerek).

2- Ferâtü'l-Kûfî Tefsiri, s.167.

277- Resulullah (s.a.a):

Ali, dünyada saadetli, ahirette ise sâlihlerden olacaktır.[1]

278- Hz. Ali'den (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Ali, müminlerin reisi, mal ve servet ise münafıkların reisidir (söz sahibi).[2]

279- Resulullah (s.a.a):

Ali, Resulullah'ın itretinden (Ehlibeyt'inden)dir.[3]

280- Resulullah (s.a.a):

Ali, Resulullah'ın âilesinin en iyisidir.[4]

281- Resulullah (s.a.a):

Ali, kardeşlerimin en iyisidir.[5]

282- Senetli bir hadiste Enes b. Mâlik'ten şöyle nakledilmiştir: "Resulullah (s.a.a) beni, Ebû Berze Eslemî'nin peşine gönderdi. (Huzuruna geldiğinde) ben de duyduğum hâlde ona şöyle buyurdu:

Ey Ebâ Berze, Rabb'im Ali b. Ebî Tâlib hakkında bana bir söz vermiş ve buyurmuştur ki: Ali hidâyet sancağı ve iman meşalesidir; o benim velilerimin imâmı ve bana itâat edenlerin hepsinin nurudur. Ey Ebâ Berze, Ali b. Ebî Tâlib kıyâmet gününde havuz başında benimle birlikte olacak; benim sancağımı taşıyacak ve benimle birlikte olup Rabb'imin cennet hazinelerini anahtarlarını elinde bulunduracaktır."[6]

1- İhkâku'l-Hak, c.15, s.524.

2- Bihâru'l-Envâr, c.40, s.45, el-Gadîr, c.8, s.89, Keşfü'l-Yakîn, s.172.

3- İhkâku'l-Hak, c.15, s.561.

4- İhkâku'l-Hak, c.15, 255.

5- İhkâku'l-Hak, c.15, s.561.

6- Târih-i Bağdat, c.14, s.102.

283- Zeyd b. Ali, babası İmâm Zeyne'l-Âbidin'den (a.s), o da babasından, o da Hz. Ali'den (a.s) şöyle rivâyet etmişlerdir; Hz. Ali (a.s) buyurdu:

Ben, Resulullah'tan (s.a.a) on özelliğe sahibim ki güneşin üzerine doğup battığı her şeyi, onların bir tanesine bile değişmem: Resulullah (s.a.a) bana buyurdu ki: "Sen benim dünyada da kardeşimsin, ahirette de; kıyâmet günü bana en yakın duracak kimsesin; cennette benim evim senin evinin karşısında olacak, Allah yolunda kardeş olan iki kimsenin evi gibi. Sen velîsin; sen vezirsin; sen vasîsin; ailem üzerinde, malım üzerinde ve Müslümanlar üzerinde ben yokken halifesin. Sen benim, hem dünyada, hem de ahirette sancaktarımsın. Senin dostun, benim dostumdur; benim dostum Allah'ın dostudur. Senin düşmanın, benim düşmanımdır; benim düşmanım Allah-u Teâlâ'nın düşmanıdır." Ben de anahtarları alıp Ali'nin kucağına bırakacağım. Cehennem ve cennet, o gün yeni bir gelinin kocasını dinleyip itâat etmesinden daha çok beni ve Ali'yi dinleyip itâat edecektir! Allah-u Tebâreke ve Teâlâ da "Siz ikiniz her inatçı kâfiri cehenneme atın." buyurduğunda da "Ey Muhammed ve ey Ali, düşmanlarınızı ateşe atın." demek istiyor. Sonra ben ayağa kalkıp Allah'a hamd-u senâ edeceğim; öyle ki benden önce kimse öylesini etmemiştir. Sonra mukarrep meleklere senâ edeceğim; sonra peygamberler ve resullere…[1]

284- Hz. Ali'nin (a.s) şöyle buyurduğu rivâyet edilir:

Benim Resulullah (s.a.a) indinde öyle bir yerim ve derecem vardı ki, mahlukattan hiçbir kimse böyle bir makama sahip değildi. Ben her seher vakti onun yanına varır "Esselâmu aleyke ya Nebiyyallah." diye sesle-

---

1- Teysîrü'l-Metâlib, s.65.

nirdim. Eğer Resulullah (s.a.a), öksürseydi, geri dönerdim; aksi takdirde içeri girerdim.[1]

285- Resulullah'ın (s.a.a), Hz. Ali'nin (a.s) iki omzunun arasına vurarak ona şöyle buyurduğu rivâyet edilmiştir:

Ya Ali, senin yedi haslet ve özelliğin vardır ki kıyâmet günü kimse onlar hakkında seninle boy ölçüşemez: Sen müminlerden Allah'a ilk iman eden kimsesin; Allah'ın ahdine en Sâdık kalan kimsesin; Allah'ın işinde en sağlam duran kimsesin; emrin altında olan raiyete en çok şefkatli ve merhametli olansın; hakları bölüştürmede en adil davranansın; (İslam'ın) yargı hükümlerini en çok bilensin ve kıyâmet gününde en çok meziyete sahip olan, yine sensin.[2]

286- Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir:

(Hayber savaşında) Resulullah'ın (s.a.a) gözüme ağzının suyunu sürdüğü günden beridir asla göz ağrısı çekmedim.[3]

287- Resulullah (s.a.a):

Ali, benim eminimdir (güvendiğim kimsedir).[4]

288- Resulullah (s.a.a):

Ali, insanlar arasından, Allah'ın ahdine en çok vefa eden/sâdık kalan kimsedir.[5]

289- Ömer b. Hattâp'tan , Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye şöyle buyurduğu rivâyet edilmiştir:

Ya Ali, elin benim elimde olacaktır; kıyâmet günü ben nereye girersem, sen de gireceksin.[6]

1- Hasâisu Emiri'l-Mümin (Nesâî), s.112.

2- Hilyetü'l-Evliyâ, c.1, s.106.

3- Müsned-i Ahmed b. Hanbel, c.1, s.125.

4- İhkâku'l-Hak, c.15, s.560.

5- İhkâku'l-Hak, c.15, s.387.

6- İhkâku'l-Hak, c.6, s.499.

290- İmâm Rızâ'dan (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

> Sen, Haşimoğulları'nın yıldızısın.[1]

291- Resulullah (s.a.a):

> Allah indinde ümmetimin en üstünü Ali'dir.[2]

71- Allah Resulü'nün (s.a.a) ve Meleklerin İmâm Ali (a.s) İle Övünmeleri

292- Câbir b. Abdullâh-i Ensarî, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu:

> Hiç şüphesiz Allah (azze ve celle), her gün Ali b. Ebî Tâlib ile mukarrep meleklere iftihar ediyor ve bilahare şöyle buyuruyor: "Ey Ali, ne mutlu, ne mutlu sana…"[3]

293- Resulullah (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) hitaben:

> Hiç şüphesiz Allah, seninle yedi semânın ehline övünmektedir.[4]

294- Resulullah (s.a.a):

> Kıyâmet gününde Adem, oğlu Şeys ile iftihar edecektir ve ben Ali b. Ebî Tâlib ile.[5]

295- Yine Resulullah (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

> Ya Ali,... şüphesiz melekler senin muhabbet ve velâyetinle Allah'a yakınlaşıyorlar. Allah'a andolsun ki gökte seni sevenler yerdekinden daha fazladır…[6]

296- Resulullah (s.a.a):

1- Bihâru'l-Envâr, c.24, s.82.

2- İhkâku'l-Hak, c.15, s.604, el-Müsterşed, s.278, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.278 (az farkla).

3- Yenâbîü'l-Mevedde, s.231, Mülhakâtu İhkâki'l-Hak, c.21, s.258.

4- İhkâku'l-Hak, c.6, s.105.

5- İhkâku'l-Hak, c.6, s.532, Ferâidü's-Simtayn, c.1, s.232, Bihâru'l-Envâr, c.39, s.49.

6- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.272.

Hiç şüphesiz Ali b. Ebî Tâlib'in iki meleği diğer meleklere Ali ile birlikte olduklarından dolayı iftihar etmektedirler. Zira Allah'ı gazaplandıracak bir ameli, ondan Allah'a yükseltmemişlerdir![1]

72- İmâm Ali'nin (a.s) Putları Kırmak İçin Resulullah'ın (s.a.a) Omzuna Çıkması

297- Bir hadiste senetli olarak şöyle nakledilmiştir:

Resulullah (s.a.a) Mekke'nin fethi günü Ali b. Ebî Tâlib'e (a.s) şöyle buyurdu: "Kâbe'nin üzerindeki şu putu görüyor musun?" Hz. Ali "Evet, ya Resulallah" dediğinde,şöyle buyurdu: *"Ben seni omzuma alayım, o putu aşağıya indir."* Hz. Ali "Ben seni omuzlayayım ya Resulallah" dedi. Resulullah ona şu cevabı verdi: *"Allah'a andolsun ki eğer Rabîa ve Muzar kabileleri hep birlikte, ben diriyken benim bir parçamı bile taşımaya çalışsalar, bunu yapamazlar. Ama sen yerinde dur ya Ali."*

Ardından Allah Resulü eliyle Hz. Ali'nin iki topuğundan tutup yerden kaldırıverdi ve yukarıya doğru yükseltti; o kadar kaldırdı ki, koltuk altlarının beyazlığı gözüktü. Sonra ona *"Ne görüyorsun ya Ali?"* diye sordu. Hz. Ali şöyle dedi: "Görüyorum ki Allah (azze ve celle) beni seninle şereflendirmiştir. Öyle ki eğer ben gökyüzüne dokunmak istesem bunu yapabilirim." Sonra *"İndir putu ya Ali"* buyurdu. Hz. Ali de indirip aşağıya fırlattı. Sonra Resulullah (s.a.a) Hz. Ali'nin altından çıkıp ayaklarını bıraktı. Hz. Ali yere düştü ve güldü. Resulullah, *"Niye güldün ya Ali?"* diye sorunca, Hz. Ali şöyle cevap verdi: "Ta Kâbe'nin üzerinden aşağıya düştüm, ama hiçbir şey olmadı bana." Resulullah da şöyle buyurdu: *"Nasıl bir şey olabilirdi sana, oysa seni omuzlayan Muhammed ve indiren Cebrâîl idi!"*[2]

1- et-Terâif, s.79, Menâkıbu Alî b. Ebî Tâlib, s.127.

2- Menâkıbu Alî b. Ebî Tâlib, s.202, et-Terâif, s.80, Keşfü'l-Yakîn, s.446 (az farkla).

73- İmâm Ali (a.s) ve "Leyletü'l-Mebit" Olayı

298- Hadis erbabından bazısı şöyle nakletmişlerdir:

> Hz. Ali (a.s), hicret gecesinde Resulullah'ın (s.a.a) yatağına yattığında, Allah-u Teâlâ Cebrâîl ve Mîkâil'e vahyederek aşağıya inmelerini ve Ali'yi (a.s) o gece sabaha kadar korumalarını emretti. Onlar da "Ne mutlu, ne mutlu sana, kim senin gibi olabilir ey Ali. Allah seninle meleklerine iftihar etmektedir."

İmâm Gazali, İhyaü'l-Ulûm kitabında bu geceyle ilgili şöyle yazmaktadır:

> Hz. Ali'nin Resulullah'ın (s.a.a) yatağına yattığı gece Allah-u Teâlâ, Cebrâîl ve Mîkâil'e şöyle vahyetti: "Ben siz ikinizi birbirinize kardeş kıldım ve birinizin ömrünü diğerininkinden daha uzun olarak kararlaştırdım. Sizden hanginiz fedakarlık edip de arkadaşına ömrünü bağışlar?" Onların ikisi de yaşamayı sevdi ve seçti. Bunun üzerine Allah-u Teâlâ onlara şöyle vahyetti: "Neden Ali b. Tâlib gibi olmadınız; ben onunla Muhammed arasında kardeşlik bağı kurdum; işte Ali onun yatağında yatmış canını ona feda etmeyi ve hayatını ona bağışlamayı amaçlamıştır. O hâlde inin aşağıya ve onu düşmanından koruyun." Bunun üzerine Cebrâîl (a.s) Hz. Ali'nin baş ucunda, Mîkâîl de ayak ucunda durup şöyle seslendiler. "Ne mutlu sana, ne mutlu sana, kim senin gibidir ey Ebu Tâlib'in oğlu? Allah seninle meleklerine övünmektedir. Allah (azze ve celle) bu olayla ilgili şu âyeti de indirmiştir:
>
> **"Ve insanlardan kimi de vardır ki, Allah'ın rızâsına ermek için kendini feda eder. Allah ise kullarına çok merhametlidir."**[1]

1- Nûrü'l-Ebsâr, s.96. (Bakara, 107)

299- Yine senetli bir şekilde Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakledilmiştir:

Allah Cebrâîl ve Mîkâil'e vahyederek "Ben siz ikinizin arasında kardeşlik bağı oluşturdum ve birinizin ömrünü diğerinden daha uzun olarak kararlaştırdım. Şimdi sizden hanginiz ömrünü kardeşine bağışlamak ister?" Onların ikisi de ölümü istemediler (dolayısıyla da fedakarlık yapmak istemediler). Bunun üzerine Allah onlara vahiy gönderdi ve buyurdu ki "Ben velim olan Ali ile Peygamberim Muhammed arasında kardeşlik oluşturdum. İşte Ali, Resulullah'ın canını kendi canına tercih etmiş ve onun yatağına yatarak, canıyla onu korumaya çalışmaktadır. Siz ikiniz de yere inin ve onu düşmanından koruyun." Bunun üzerine onlar aşağıya inip, Cebrâîl baş ucunda ve Mîkâîl ayak ucunda olmak üzere oturdular. Cebrâîl o sırada şöyle diyordu: "Ne mutlu sana, ne mutlu sana, kim senin gibidir, ey Ebû Tâlib'in oğlu, Allah (azze ve celle) seninle meleklere övünmektedir." Allah bu olayla ilgili şu âyeti indirmiştir:

"Ve insanlardan kimi de vardır ki, Allah'ın rızâsına ermek için kendini feda eder. Allah ise kullarına çok merhametlidir."[1]

300- Ebû Saîd-i Hudrî'den şöyle rivâyet edilmiştir:

(Hicret gecesinde) Resulullah (s.a.a) mağaraya gittikten sonra, Allah (azze ve celle), Cebrâîl ve Mîkâil'e vahyederek "Ben siz ikinizin arasında kardeşlik bağı oluşturdum ve birinizin ömrünü diğerinden daha uzun olarak kararlaştırdım. Şimdi sizden hanginiz hayatını diğerine bağışlamak ister?" Onların ikisi de yaşama sevgisini tercih ettiler. Bunun üzerine Allah (azze

---

1- Yenâbîü'l-Mevedde, s.92, el-Gadîr, c.2, s.48, et-Terâif, s.37 (az farkla).

ve celle) onlara vahiy gönderdi ve buyurdu ki "Neden Ali b. Ebî Tâlib gibi olmadınız? Ben onunla Muhammed (s.a.a) arasında kardeşlik oluşturdum. Ali onun yatağında canıyla onu korumaya çalışıyor! Siz ikiniz de yere inin ve onu düşmanından koruyun." Bunun üzerine Cebrâîl onun baş ucunda ve Mîkâîl ayak ucunda duruyorlardı. Cebrâîl o sırada şöyle diyordu: Kim senin gibidir, ey Ebû Tâlib'in oğlu, Allah (azze ve celle) seninle meleklere övünmektedir.' Allah bu olayla ilgili şu âyeti indirdi:

"Ve insanlardan kimi de vardır ki, Allah'ın rızâsına ermek için kendini feda eder. Allah ise kullarına çok merhametlidir."[1]

301- Hekim b. Cübeyr, İmâm Zeyne'l-Âbidin'den (a.s) **"Ve insanlardan kimi de vardır ki, Allah'ın rızâsına ermek için kendini feda eder…"** âyeti hakkında şöyle nakletmiştir; buyurdu:

Bu âyet Resulullah'ın (s.a.a) yatağına yattığı sırada Ali (a.s) hakkında nazil olmuştur.[2]

302- Enes b. Mâlik'ten şöyle nakledilmiştir:

Resulullah (s.a.a), yanında Ebûbekir ile birlikte mağaraya yöneldiğinde, Hz. Ali'ye, Resulullah'ın abasını giyerek yatağına yatmasını emretti. Hz. Ali, kendini ölüme hazırlamış bir hâlde Resulullah'ın yatağına yattı! Kureyş'in çeşitli boylarından oluşmuş bir grup insan, Resulullah'ı öldürmek için geldiler. Onlar yatakta Resulullah'ın yattığından emindiler. Tam kılıçlarını sallayacakları sırada, dediler ki "Uykudan uyandırın da kılıç darbelerinin acısını tatsın ve kılıçların nasıl indiğini görsün!" Yatakta yatanı uyandırdıklarında, ani-

---

1- İrşâdü'l-Kulûb, s.224, Hilyetü'l-Ebrâr, c.1, 280 (az farkla).

2- el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.2, s.61, Hilyetü'l-Ebrâr, c.1, s.274, Bihâru'l-Envâr, c.19, s.55.

den önlerinde Ali b. Ebî Tâlib'i görünce, onu bırakıp Resulullah'ı bulmak için dağıldılar. Bunun üzerine Allah (azze ve celle) şu âyeti indirdi:

"Ve insanlardan kimi de vardır ki, Allah'ın rızâsına ermek için kendini feda eder. Allah ise kullarına çok merhametlidir."[1]

74- İmâm Ali (a.s) ve Mirâç Gecesi

303- Abdullah b. Ömer'den nakledilmiştir:

Resulullah'a (s.a.a) "Rabb'in hangi dille (lehçey-le) seninle konuştu?" diye sorulduğunda, Allah Resulü'nün şöyle buyurduğunu duydum: "Rabb'im, Ali b. Ebî Tâlib'in diliyle benimle konuştu. Bana şöyle sormamı ilham etti: "Ey Rabb'im, sen mi benimle konuştun, yoksa Ali mi?" Cevabımda şöyle buyurdu: "Ey Ahmed, ben başka şeylere benzemem; ben insanlarla kıyaslanmam ve benzerlerle tarif edilmem. Ben seni kendi nurumdan yarattım; Ali'yi de senin nurundan yarattım. Ben senin kalbinin derinliğine baktığımda, kalbinde Ali b. Ebî Tâlib'den daha sevimli birisini bulmadım. Bu yüzden onun diliyle sana hitap ettim ki kalbin mutmain olsun."[2]

304- Resulullah (s.a.a):

Miraç gecesi dördüncü göğe götürüldüğümde, Ali b. Ebî Tâlib'in şeklinde birisini gördüm. Cebrâîl'de dedim ki: "Bu benim kardeşim Ali'dir." Bunun üzerine bana şöyle vahyedildi: "Bu Allah'ın Ali b. Ebî Tâlib şeklinde yarattığı bir melektir. Her gün yetmiş bin melek onu ziyaret ederler. Onlar tespih ederler, tekbir getirirler ve onların sevabı Ali b. Ebî Tâlib'in sevenleri içindir."[3]

1- Hilyetü'l-Ebrâr, c.1, s.275.

2- Keşfü'l-Yakîn, s.229.

3- Bişâretü'l-Mustafâ, s.160.

305- Resulullah (s.a.a):

(Miraç gecesinde) uğradığım her göğün ehli Ali b. Ebî Tâlib'e müştak idiler. Aynı şekilde cennette bulunan her Peygamber Ali b. Ebî Tâlib'e müştak idi![1]

306- Resulullah (s.a.a):

Miraç gecesi olduğunda, önümde Arş'ın altına baktım. Bir de gördüm ki Ali b. Ebî Tâlib Arş'ın altında önümde durmuş Allah'ı tespih ve takdis ediyor! Cebrâîl'e dedim ki "Ali b. Ebî Tâlib benden öne mi geçmiş (benden önce mi miraca çıkmış)?" "Hayır dedi, ama bunun (sırrını) sana açıklayacağım. Bil ki ey Muhammed, hiç şüphesiz Allah (azze ve celle), Arş'ının fevkinde Ali b. Ebî Tâlib'e çok senâ ve salât eder. Bundan dolayı Arş, Ali b. Ebî Tâlib'e müştak oldu. Allah-u Teâlâ da Arş'ının altında bu meleği Ali b. Ebî Tâlib'in şeklinde yarattı ki ona bakarak şevkini yatıştırsın. Bu meleğin tespih ve zikrini de senin Ehlibeyt'inin Şîalarına sevap olarak kararlaştırdı ey Muhammed."[2]

75- İmâm Ali (a.s) ve Bedir Gecesi

307- Bedir Savaşı'nda Hz. Ali için sabit olan makamlardan birisi şudur ki, Peygamber (s.a.a) Bedir gecesinde, ashabına hitaben: "Kim bizim için su getirmeye çıkacaktır?" Kimseden ses çıkmayınca Hz. Ali (a.s) "Ben ya Resulallah" dedi. Ardından kırbayı alıp kuyunun başında geldi. Onu suyla doldurup dışarıya çıkardı. Tam o sırada bir rüzgar esip kırbayı devirdi ve su yere döküldü. Geri dönüp ikinci kez doldurdu, yine bir rüzgar kırbayı devirdi. Bu olay üç kez tekrarlandı ve dördüncüde bilahare kırbayı doldurup, Resulullah'ın (s.a.a) ya-

1- İhkâku'l-Hak, c.6, s.108, Zehâirü'l-Ukbâ, s.95, Cevâhirü'l-Metâlib, s.257 (az farkla).

2- Menâkıbu Âl-i Ebî Tâlib, c.2, s.233, Bihâru'l-Envâr, c.39, s.97.

nına götürmeyi başardı. Sonra başına gelen olayı anlattı. Allah Resulü (s.a.a) şöyle buyurdu: "Birinci rüzgar bin melekle Cebrâîl idi; onlar seni selâmladılar. İkinci rüzgar bin melekle Mîkâil'di; sana selâm verdiler; üçüncü rüzgar ise bin meleğin eşliğinde İsrâfil'di; onlar da seni selâmladılar."[1]

308- Senetli bir rivâyette, Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir:

> Bedir gecesi olduğunda Allah Resulü (s.a.a) ashaba hitaben "Kim bize su getirecek?" buyurdu. İnsanlar bundan çekinince ben ayağa kalktım, bir kırba alıp, oldukça derin ve karanlık bir kuyunun yanına geldim ve kuyunun içerisine girdim. O sırada Allah-u Teâlâ, Cebrâîl'e, Mîkâil'e ve İsrâfil'e, savaşta Resulullah'a (s.a.a) yardım için hazırlanmalarını vahyetti. Bunun üzerine onlar gökten aşağıya indiler. İnerken öyle bir ses çıkarıyorlardı ki, duyanlara başka her şeyi unutturuyordu. Onlar kuyunun hizasına geldiklerinde, durup hep birlikte saygı, tekrim ve tazim için ona selâm verdiler."[2]

76- Allah-u Teâlâ'nın İmâm Ali (a.s) İle Gizli Konuşması

309- Câbir b. Abdullah'tan şöyle nakledilmiştir:

> Resulullah (s.a.a) Tâif vakasında Hz. Ali'yi çağırıp, onunla gizli sohbet etmeye başladı. İnsanlar *"Amcasının oğluyla bu gizli konuşması amma da uzun sürdü!"* dediklerinde Allah Resulü (s.a.a) şöyle buyurdu: "Onunla ben değil Allah gizli konuşuyordu."[3]

1- İ'lâmü'l-Verâ, s.192, Menâkıbu Âl-i Ebî Tâlib, c.2, s.242 (az farkla), Bihâru'l-Envâr, c.40, s.7

2- Tezkiretü'l-Havâs, s.50, Menâkıbu Âl-i Ebî Tâlib, c.2, s.241 (az farkla).

3- Fezâilü'l-Hamse, c.2, s.117, Sahîh-i Tirmizî, c.13, s.173, Zehâirü'l-Ukbâ, s.85, et-Tâc, c.2, s.332.

310- Yine bir başka senetli hadiste Câbir b. Abdullah'tan şöyle nakledilmiştir:

> Resulullah (s.a.a), Tâif gazvesinde, Hz. Ali'yi yanına çağırarak, onunla gizli konuştu. İçlerinde Ebûbekir ve Ömer'in de bulunduğu bir grup insan, *"Onunla gizli konuştu, ama bizimle konuşmadı."* dediklerinde, Allah Resulü (s.a.a) kalkıp insanlara hutbe okumaya başladı; Allah'a hamdusenâ ettikten sonra şöyle buyurdu: "Ey insanlar, sizler, benim Ali ile gizli konuştuğumu söylüyorsunuz (bunu eleştiriyorsunuz). Allah'a andolsun ki onunla gizli konuşan ben değildim, Allah'tı!"[1]

77- İmâm Ali'nin (a.s) Resulullah (s.a.a) İle Özel Konuşması

311- Mücâhid kanalıyla, Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir:

> Allah (azze ve celle)'nin kitabında öyle bir âyet vardır ki, ona benim dışımda, ne benden önce amel eden olmuştur ne de benden sonra olacaktır. O âyet şöyledir: **"Ey iman edenler! Peygamber ile gizli bir şey konuşacağınız zaman bu konuşmanızdan önce bir sadaka veriniz. Bu sizin için daha hayırlı ve daha temizdir. Şâyet bir şey bulamazsanız, artık Allah bağışlayan ve merhamet edendir."**[2] Bu hüküm farz olduktan bir müddet sonra nesh edildi.[3]

312- Yine Mücâhid'den şöyle nakledilmiştir:

> Peygamber (s.a.a) ile gizli-özel konuşmak isteyen bir dinar sadaka vermesi gerekirdi. Bunu ilk yapan, Ali b Ebî Tâlib'dir.[4]

1- el-İhtisâs, s.195.

2- Mücadele, 12.

3- Fezâilü'l-Hamse, c.1, s.293.

4- Fezâilü'l-Hamse, c.1, s.295.

313- Şu rivâyet de yine Mücâhid'den nakledilmiştir:

İnsanlar sadaka verinceye kadar Peygamber (s.a.a) ile özel konuşmaktan nehyedildiler. (Bu olayda) Resulullah (s.a.a) ile özel konuşmaya muvaffak olan sadece Ali b. Ebî Tâlib'di. O bir dinar sadaka verdi, ardından Resulullah ile özel olarak görüşüp, on haslet hakkında Resulullah'a soru sordu. Ardından ruhsat indi ve bu hüküm kalktı.[1]

78- İmâm Ali (a.s) ve Mübâhele Olayı

314- Mübâhele olayı, Hz. Emirü'l-Müminin'in (a.s), iki evladının ve zevcesi Hz. Fâtıma'nın (a.s) eşsiz faziletini ortaya çıkaran bir olaydır. Resulullah (s.a.a) fetihten sonra onların vücudundan yardım almış ve bu vesileyle hakkaniyeti en bariz şekliyle bir kez daha ortaya çıkmıştır. Bu olaydan sonra çeşitli heyetler grup grup Resulullah'ın (s.a.a) yanına geliyor, ya Müslüman oluyorlardı, yada Allah Resulü'nden emân istiyorlardı ki kendi kavimlerine dönüp Resulullah'ın görüşlerini anlatsınlar.

Resulullah'ın huzuruna çıkan heyetlerden birisi de Necrân başpapazı Ebû Hârise başkanlığında gelen otuz kişilik bir Hıristiyan grubuydu. Bunların arasında Âkib, Seyyid ve Abdü'l-Mesih isminde üç Hıristiyan alimi de vardı. Onlar ikindi namazı vaktinde Medine'ye geldiler. Üzerlerinde atlastan elbiseler ve haçlar vardı. Onlar önce Yahudilerle karşılaşıp onlarla tartıştılar. Kur'ân'da da nakledildiği üzere, Hıristiyanlar Yahudilere "Sizin sağlam bir tutanağınız yoktur." dediler; Yahudiler de onlara aynı şeyi söylediler. Allah Resulü ikindi namazını kıldıktan sonra, başlarında papazları bulunduğu hâlde Resulullah'ın yanına geldiler. Papazları Resulullah'a Hz. Mesih hakkında ne düşündüğü sordu. Resulullah da "O

1- Fezâilü'l-Hamse, c.1, s.295.

Allah'ın kulu ve seçtiği bir kimsedir." buyurdu. Papaz "Onun babası var mıydı?" diye sorunca, Allah Resulü "O bir nikahtan değildi ki babası olsun." buyurdu. Papaz şöyle devam etti: "O hâlde nasıl ona yaratılmış bir kuldu diyebiliyorsun? Oysa her mahluk kulun nikahtan dünyaya geldiğini ve bir babasının olduğunu görüyorsun." Bunun üzerine Allah-u Teâlâ şu âyetleri indirdi:

> **Allah nezdinde İsâ'nın durumu, Adem'in durumu gibidir. Allah onu topraktan yarattı. Sonra ona "Ol!" dedi ve oluverdi.**
>
> **Gerçek, Rabbinden gelendir. Öyle ise şüphecilerden olma.**
>
> **Sana bu ilim geldikten sonra seninle bu konuda çekişenlere de ki: "Gelin oğullarımızı ve oğullarınızı, kadınlarımızı ve kadınlarınızı, canlarımızı ve canlarınızı çağıralım; sonra karşılıklı lanetleşelim de Allah'ın lanetini yalan söyleyenlerin üstüne kılalım."[1]**

Allah Resulü (s.a.a), âyetleri Hıristiyanlara okudu. Ve onları mübâheleye (lanetleşmeye) çağırdı ve şöyle ekledi:

> Allah bana, lanetleşmenin ardından batıl olan kimseye azap nazil olacağını ve hakkın batıldan ayrılacağını haber verdi.

Başpapaz ve arkadaşları bir araya gelip istişare ettiler ve bir sonraki güne kadar mühlet isteme kararı aldılar. Mühlet alıp ikametgahlarına döndüklerinde, baş papazları onlara şöyle dedi:

> Muhammed'e dikkat edin; eğer yarın mübâheleye ailesi ve çocuklarıyla çıkarsa, onunla mübâhele etmekten sakının; ama eğer arkadaşlarıyla çıkarsa, mübâhele etmekten korkmayın ve onun bir şey olmadığını bilin.

1- Âl-i İmrân, 59-60-61.

Ardından Âkıb isimli alimleri şöyle dedi:

> Vallahi siz de Muhammed'in mürsel bir peygamber olduğunu biliyorsunuz! Hiç şüphesiz o, sizin peygamberiniz hakkında en doğru olanı söylemiştir. Allah'a andolsun ki bir peygamberle lanetleşen her topluluğun mutlaka büyükleri helak olmuş ve küçükleri büyümemiştir. Eğer siz de lanetleşirseniz, hiç şüphe yok ki siz de helak olacaksınız. Eğer illa da dininizde kalmak ve bulunduğunuz konumu korumak istiyorsanız, adamla vedalaşın ve memleketinize geri dönün.

Sabah olunca, Resulullah'ın yanına doğru hareket ettiler. Bir baktılar ki Allah Resulü, Ali'nin, elinden tutmuş; önünde Hasan ve Hüseyin, arkasında ise Fâtıma yürümekteler. Başpapaz, onların kim olduğunu sordu. Şöyle tarif ettiler:

> Elinden tuttuğu amcasının oğlu, damadı, çocuklarının babası ve yaratıklardan en çok sevdiği Ali b. Ebî Tâlib'dir. Şu iki çocuk, kızının Ali'den olan evlatlarıdır; onlar da yaratıklar içinden en çok sevdikleridir. Şu kadın ise, kızı Fâtıma'dır. O da insanlardan kendisine en aziz olan ve kalbine en yakın olanıdır.

Başpapaz, Âkıb, Seyyid ve Abdü'l-Mesih'e baktı ve "Bakın dedi, o en değerli evlatları ve ailesiyle mübâheleye gelmiştir! Bu da onun hak olduğuna inancının tam olduğunu gösteriyor. Allah'a andolsun ki eğer aleyhine işleyecek bir hüccetten korksaydı, onları getirmezdi. O hâlde onunla lanetleşmekten korkun. Allah'a andolsun ki Kaysar'ın yanımdaki yeri olmasaydı ona teslim olurdum! Lakin olunla aranızda anlaşarak memleketinize geri dönün ve durumunuzu gözden geçirin."

"Ey Hıristiyanlar grubu, andolsun ben öyle simalar görüyorum ki Allah isterse onlar için dağı yerinden oynatır, yok eder. Onunla lanetleşmeyin, yoksa helâk olursunuz ve yeryüzünde kıyâmet gününe kadar bir tane Hıristiyan kalmaz!"

Başka bazı rivâyetlerde ise şöyle geçmektedir: "Necrân

Hıristiyanları, Resulullah'ın (s.a.a) huzuruna vardıklarında Allah Resulü onlarla Hz. İsâ (a.s) hakkındaki yanlış düşünceleri üzerinde tartışıp onları Allah'ın son hak dini olan İslâm'a davet etti. Onlar, "Ey Muhammed, bizler Müslüman olmuşuz!" dediler. Resulullah (s.a.a) "Yalan söylüyorsunuz." buyurdu. Çünkü sizler "Haç'a hala ilgi gösteriyor, şarap içiyor ve domuz eti yiyorsunuz." Onlar İslâm dinine girmeyi kabul etmeyince, Resulullah (s.a.a) kendisine inen ve onları mübâheleye davet eden âyeti okudu; âyet şöyledir:

> **"Artık sana gelen bunca ilimden sonra onun hakkında seninle çekişip tartışmalara girişirlerse de ki: "Gelin oğullarımızı ve oğullarınızı kadınlarımızı ve kadınlarınızı, canlarımızı ve canlarınızı çağıralım sonra karşılıklı lanetleşelim de Allah'ın lanetini yalan söyleyenlerin üstüne kılalım."**[1]

Resul-i Ekrem (s.a.a) işte bu âyeti kerimeyi Necrân Hıristiyanlarına okuyup onları mübâhele etmeğe (lânetleşmeğe) davet ettiği zaman, "Bize bir gün izin ver; düşünüp karar verelim. Yarın sizinle görüşüp kararımızı bildirelim." dediler. Yerlerine döndüklerinde aralarında konuşup alimlerinden ve söz sahiplerinden olan Âkıb'a görüşünü sordular; Âkıb kendilerine şöyle dedi:

> Ey Hıristiyanlar, siz de biliyorsunuz ki Muhammed seçilmiş bir peygamberdir; siz onunla mübâhele ederseniz, hepimiz helak oluruz.

Başka bir rivâyette şöyle geçer:

> Allah'a andolsun ki şimdiye kadar hangi kavim (topluluk) bir peygamberle mübâhele etmişse, helak ateşinde yanmıştır, yok olmuştur. En iyisi kararınızdan vazgeçerek onunla vedalaşıp memleketinize geri dönün.

1- Âl-i İmrân, 61.

Ertesi gün Hz. Muhammed Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin'in elinden tutmuş, Hz. Ali ve Hz. Fâtıma da arkasında mübâhele yerine geldiler.

Resulullah onlara hitaben: "Ben dua edince siz amin deyin" buyurdu. Hıristiyanların papazı, Peygamber (s.a.a) ve yanındakileri görünce, "Ey Hıristiyanlar, bu gördüğüm kişiler Allah'tan dağı yerinden sökmesini isteseler, dualarını kabul edip dağı yerinden söker. Sakın onunla mübâhele etmeyin; yoksa hepiniz helak olursunuz ve kıyâmet gününe kadar bir Hıristiyan dahi yeryüzünde kalmaz.' dedi.

Hıristiyanlar bunu duyunca, "Ey Ebe'l-Kâsım, biz seninle mübâhele etmemeye karar verdik; sen kendi dininde kal, biz de kendi dinimizde.' dediler. Resul-i Ekrem (s.a.a) bu teklif üzerine "Siz de Müslüman olun ki diğer Müslümanlar gibi her türlü haktan yararlanın; size de diğer Müslümanlara davranıldığı gibi davranılsın." buyurdu. Ancak Hıristiyanlar, "Biz dinimizden vazgeçmek istemiyoruz." deyince, Resulullah (s.a.a) "O hâlde sizinle savaşmaktan başka bir çaremiz yoktur." buyurdu. Hıristiyanlar, "Biz Araplarla savaşmayız." dediler ve kendilerini zorla dinlerinden vazgeçirmemeleri şartıyla yılda iki bin hulle (takım elbise) başka bir rivâyete göre buna ek olarak otuz üç zırh, otuz üç deve, otuz dört at vermeyi önerdiler. Peygamber (s.a.a) de bu öneriyi kabul ederek onlarla anlaştı.

Resulullah (s.a.a) bu olay üzerine şöyle buyurdu:

> Canımı elinde tutan Allah'a andolsun ki azap ve bela Necrânlıların başları üzerinde dolaşıyordu; eğer lanetleşmeğe kalkışsalardı, maymun ve domuz şekline dönüşürlerdi; bütün vadi ateşle dolar ve Allah bütün Necrân ehlini yok ederdi...[1]

1- Keşfü'l-Yakîn, s.213, el-İrşâd, s.89, et-Terâif, s.42, el-Keşşâf (Zımahşerî), Tefsîrü'l-Kebîr (Fahrettin Râzî) mübâhele âyetinin tefsirinde, Nuru'l-Ebsâr, s.100, Tefsir-i Taberî, c.3, s.212-213, Esbâb-ün Nüzûl (Vâhidî), c.74-75…

79- İmâm Ali (a.s) ve "Güneşin Geri Getiriliş" Hadisi

315- Esmâ bint-i Ümeys'ten şöyle nakledilmiştir:

> Bir gün Resulullah (s.a.a), başını Hz. Ali'nin (a.s) dizlerine koyarak uyudu ve güneş batıncaya kadar öylece kaldı; öyle ki Hz. Ali, ikindi namazını kaçırdı. Bunu gören Resulullah (s.a.a), şöyle dua etti: "Allah'ım, Ali senin ve Resulü'nün itâatindedir. Güneşi onun için geri getir." Esmâ diyor ki "Vallahi ben güneşin batışını gördüm. (O duanın) ardından güneşin yeniden çıktığını ve bütün dağlara ve yere ışıdığını da gördüm. Bunun üzerine Hz. Ali kalkıp abdest alarak namazını kıldı ve ardından güneş yeniden battı."[1]

316- Senetli bir hadiste İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakledilmiştir:

> Bir gün Resulullah (s.a.a), ikindi namazını kıldıktan sonra Hz. Ali geldi; o, henüz ikindi namazını kılmamıştı. Allah-u Teâlâ, Resulü'ne vahyetti ve Resulullah (s.a.a) başını Hz. Ali'nin dizlerine koyarak (uyudu). Başını kaldırdığında güneş batmıştı. "Ya Ali, ikindi namazını kıldın mı?" diye sordu. Hz. Ali "Hayır." deyince şöyle dua etti: "Allah'ım, Ali senin itâatine meşguldür; güneşi onun için geri döndür." Bunun üzerine güneş Hz. Ali için geri döndürüldü.[2]

80- Güneşin İmâm Ali'yi (a.s) Selâmlaması

317- Senetli bir şekilde Hz. Emirü'l-Müminin Ali'den (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) kendisine hitaben şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

1- Men Lâ Yahzurhu'l-Fakîh, c.1, s.130, el-Emâlî (Şeyh Müfîd), s.94, Tezkiretü'l-Havâs, s.53 (az farkla).

2- İsbâtü'l-Hüdât, c.1, s.321, Bihâru'l-Envâr, c.41, s.169, Cevâhirü'l-Metâlib, s.109 (az farkla).

"Ey Ebe'l-Hasan, güneşi konuştur; şüphesiz o seninle konuşacaktır." Hz. Ali şöyle seslendi: "Selâm olsun sana ey Allah'ın itâatkar kulu!" Güneş şöyle cevap verdi: "Ve aleykesselâm ey Müminlerin Emiri, muttakilerin imâmı ve yüzü akların önderi. Ey Ali, sen ve senin Şîaların cennette yer alacaksınız. Ey Ali, (mahşer günü) yer yarılıp da dışarıya ilk çıkacak kimse, Muhammed'dir (s.a.a); sonra da sensin. İlk diriltilecek kimse Muhammed (s.a.a), sonra da sensin. İlk giydirilecek kimse Muhammed (s.a.a), sonra da sensin." (Bu sözlerin) ardından Ali (a.s), gözlerinden yaşlar aktığı hâlde secdeye kapandı. Peygamber (s.a.a) de, onun üzerine kapanıp *"Ey benim kardeşim ve habibim diye seslendi, kaldır başını Allah seninle yedi göğün ehline övündü!"*[1]

318- Abdullah b. Mes'ûd'dan şöyle nakledilmiştir:

Biz Peygamber (s.a.a) ile birlikte olduğumuz bir sırada, Hz. Ali (a.s) içeri girdi. Resulullah ona hitaben şöyle buyurdu: *"Ey Ebe'l-Hasan, Allah katındaki değerini sana göstermemi ister misin?"* Hz. Ali (a.s) "Evet, anam babam sana feda olsun ya Resulallah!" deyince, şöyle buyurdu: *"Yarın sabah olduğunda, benimle birlikte güneşin karşısına çık; o, Allah-u Teâlâ'nın izniyle seninle konuşacaktır."*

İbn Mes'ûd diyor ki:

Kureyş ve Ensâr'ın hepsi toplandılar. Resulallah sabah namazından sonra Hz. Ali'nin elinden tuttu ve beraber dışarıya çıktılar. Dışarıda oturup güneşin çıkmasını beklediler. Güneş doğduğunda Resulullah (s.a.a) *"Ya Ali buyurdu, konuş güneşle, o memurdur ve seninle konuşacaktır."* Hz. Ali güneşe şöyle hitabetti: "Allah'ın selâmı, rahmet ve berekâtı senin üzerine ol-

---

1- el-Yakîn, s.165, Bihârül Envâr, c.41, s.169 (az farkla), el-Menâkıb (Hârezmî), s.113 (az farkla).

sun, ey Allah'ın söz dinleyen, itâatkar yaratığı." Güneş de şöyle cevap verdi: "Ve aleykesselâm ve rahmetullahi ve berakatuh. Ey vasîlerin en üstünü; Allah sana dünya ve ahirette, hiçbir gözün görmediği ve hiçbir kulağın duymadığı özellikler vermiştir!" Hz. Ali "Bana verilen nedir ki?" deyince şu cevabı verdi: "Onları söylemem için bana izin verilmemiştir; yoksa insanlar fitneye düşerler! Ama dünyada verildiğin ilim ve hikmetten dolayı ne mutlu sana! Ahirette ise sen Allah-u Teâlâ'nın, Kur'ân'da övdüğü şu kimselerden olacaksın: **'Şimdi hiç kimse kendileri için, yaptıklarına karşılık gözler aydınlığı olacak şeylerden neler gizlenmiş olduğunu bilemez. Öyle ya iman eden kimse, fâsık olan gibi olur mu? Onlar eşit olamazlar.'**[1] Evet sensin Allah'ın imana has kıldığı mümin."

Güneşin Hz. Ali ile üç kez konuştuğu rivâyet edilmiştir.[2]

81- "Sergi" Hadisi ve İmâm Ali (a.s)

319- Selmân-ı Fârisî'den şöyle rivâyet edilmiştir:

Ebûbekir, Ömer ve Osman, Resulullah'ın (s.a.a) yanına gelip dediler ki: "Ya Resulallah, neden her durumda Ali'yi bizden üstün tutuyorsun?" Allah Resulü (s.a.a) şöyle buyurdu: "Onu üstün tutan ben değilim, Allah-u Tâlâ'dır." Onlar, "Bunun delili nedir?" diye sorunca, şu cevabı verdi: "Eğer kabul etmiyorsanız, ölülerden Ashâb-ı Kehf kadar doğru konuşan olmaz; ben sizi ve Ali'yi Ashâb-ı Kehf'e göndereceğim, Selmân'ı da sizin şahidiniz kılacağım. Gidin ve Ashâb-ı Kehf'e selâm verin; sizden hanginiz için Allah onları diriltir de cevabınızı verirse, üstün olan odur." Onlar da "Ra-

1- Secde, 17-18.

2- es-Sâkıbu Fil-Menâkıb, s.255.

zıyız." dediler. Allah Resulü (s.a.a), bir serginin açılmasını emretti, Ali'yi (a.s) onun ortasına ve onların da her birisini serginin bir köşesine, Selmân'ı da dördüncü köşeye oturttu. Sonra şöyle seslendi: "Ey rüzgar, onları Ashâb-ı Kehf'e götür; daha sonra da bana geri getir."

Selmân diyor ki: Rüzgar, o serginin altına dolarak bizi hareket ettirdi. Aniden kendimizi büyük bir mağaranın yanında bulduk ve aşağıya indik. Emirü'l-Müminin (a.s) buyurdu ki: "Ey Selmân, bu (Ashâb-ı Kehf'in) bulunduğu mağara ve Rakîm bölgesidir. Onlara söyle öne geçsinler, yada biz geçelim." Onlar "Biz öne geçeceğiz." dediler. Her biri kalkıp namaz kıldı ve dua etti; ardından "Selâm olsun size ey Ashâb-ı Kehf." diye seslendi. Kimse cevaplarını vermedi. Bu sefer Emirü'l-Müminin (a.s) kalkıp iki rekât namaz kıldı, dua etti ve "Ey Ashâb-ı Kehf." diye seslendi. Hem mağara ve hem de içindekiler "Lebbeyk!" diye cevap verdiler. Emirü'l-Müminin (a.s) şöyle devam etti: "Selâm olsun size ey Rab'lerine iman eden ve hidâyetleri artan gençler!" Onlar şöyle cevap verdiler: "Ve aleykesselâm ey Resulullah'ın kardeşi, vasîsi ve Müminlerin Emiri; Allah bizden, Allah'a ve Resulü Muhammed'e imandan sonra senin vilâyetine ceza günü olan kıyâmete kadar (bağlı kalacağımıza dair) söz aldı." Onlar (Hz. Ali'yle gelen üç kişi) yüz üstü yere düştüler ve Selmân'a seslenerek "Ey Ebâ Abdillah! bizi geri çevir." dediler. Selmân "Bu, benim işim değil" deyince, Hz. Ali'ye seslenerek "Ey Ebe'l-Hasan, bizi geri götür." dediler. Hz. Ali de (a.s) "Ey rüzgar, bizi Resulullah'a geri götür." buyurdu ve rüzgar bizi hareket ettirdi; aniden kendimizi Resulullah'ın huzurunda bulduk. (Biz bir şey söylemeden) Resulullah (s.a.a) bütün olup bitenleri bize anlattı ve "İşte habibim Cebrâîl! Bunları bana o haber verdi!"

buyurdu. Bunun üzerine onlar da "Şimdi Allah (azze ve celle) vasıtasıyla Ali'nin ümmet içerisinden bize üstün kılındığını anladık." dediler.[1]

82- İmâm Ali'nin (a.s) Kapısından Başka Bütün Kapıların Kapatılması

320- Resulullah (s.a.a):

Ali'nin kapısının dışında, mescide açılan bütün kapıları kapatın.[2]

321- Resulullah (s.a.a):

Ali'nin kapısının dışında mescidin bütün kapılarını (mescide açılan kapıları) kapatın.[3]

322- Abdullah b. Abbâs'tan şöyle nakledilmiştir:

Resulullah (s.a.a), Ali'nin kapısının dışında mescidin bütün kapılarının kapatılmasını emretti.[4]

323- Yine Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Allah-u Teâlâ Hz. Musâ'ya sadece kendisinin ve kardeşi Harûn'un iki oğlu Şeber ve Şübeyr'in oturacağı temiz bir mescid yapmasını emretti; Allah-u Teâlâ bana da sadece benim, Ali'nin ve iki oğlu Hasan ve Hüseyin'in oturabileceği bir mescid yapmamı emretmiştir. O hâlde Ali'nin kapısının dışında, şu kapıların hepsini kapatın![5]

324- Nâsih b. Abdullah'tan da şöyle rivâyet edilmiştir:

1- İrşâdü'l-Kulûb, s.268, et-Terâif, s.83 (kısaltılmış şekilde).

2- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.274, Uyûnu Ahbâri'r-Rızâ, c.2, s.67, Bihâru'l-Envâr, c.39, s.20.

3- Ferâidü's-Simtayn, c.1, s.208, Mülhakâtu İhkâki'l-Hak, c.21, s.248 (az farkla).

4- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.274.

5- İhkâku'l-Hak, c.5, s.580.

Hiç şüphesiz Peygamber (s.a.a), Ali'nin kapısının dışında bütün kapıların kapatılmasını emretti.[1]

325- Zeyd b. Erkam'dan şöyle nakledilmiştir:

Resulullah'ın (s.a.a) ashabından bazılarının mescide açılan kapıları vardı. Bir gün şöyle buyurdu: 'Ali'nin kapısının dışında bu kapıların hepsini kapatın.' Bazı kimseler bu konuda eleştirel sözler söylediklerinde, Allah Resulü (s.a.a) ayağa kalkıp Allah'a hamdüsenâdan sonra şöyle buyurdu: "Ben Ali'nin kapısının dışında şu kapıların hepsinin kapatılmasını emrettim, fakat bazılarınız bu konuda (ileri geri) konuşmuştur! Allah'a yemin olsun ki ben (kendi yanımdan) bir şeyi açıp kapamış değilim; ben ancak bana emredilen (İlahî) bir emre uymuşumdur!"[2]

326- Resulullah (s.a.a):

Sizin kapınızı kapatıp Ali'nin kapısını açık tutan ben değilim; Ali'nin kapısını açık tutup sizin kapınızı kapatan Allah-u Teâlâ'dır![3]

83- İmâm Ali (a.s), İhlâs Suresi Gibidir

327- Resulullah (s.a.a):

Ali'nin bu ümmetteki misali, Kur'ân'daki "Kul huvellahu ehad" suresi gibidir.[4]

328- Abdullah b. Abbâs'tan Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

1- İhkâku'l-Hak, c.5, s.569, Sahîh-i Tirmizî, c.13, s.176 (çok az bir farkla).

2- Keşfü'l-Yakin, s.209, el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.273, Hasâisu Emiri'l-Müminin (Nesâî), s.72, Müstedrekü's-Sahîhayn (Hâkim Nişâ-bûrî), c.3, s.125 (az farkla), Tezkiretü'l-Havâs, s.46 (az farkla).

3- İhkâku'l-Hak, c.5, s.557.

4- Menâkıbu Ali b. Ebî Tâlib, s.70, Keşfü'l-Yakîn, s.297, Yenâbîü'l-Mevedde, s.235 (az farkla).

Ya Ali, senin insanlar arasındaki misalin, Kur'ân'daki "Kul huvellahu ehad" suresi gibidir. Kim bu sureyi bir defa okursa, Kur'ân'ın üçte birini okumuş gibi olur; iki defa okursa Kur'ân'ın üçte ikisini okumuş gibi olur; üç defa okursa, Kur'ân'ın hepsini okumuş gibi olur. Aynı şekilde ey Ali, kim seni kalbiyle severse, imanın üçte birisini elde etmiş olur; kim hem kalbiyle hem de diliyle severse (diliyle sana yardımcı olursa), imanın üçte ikisini elde etmiş olur ve kim kalbiyle, diliyle ve eliyle severse (dili ve eliyle de sana yardımcı olursa), imanın hepsini kendinde toplamış olur. Beni hak olarak peygamberliğe seçen (Allah'a) andolsun ki yer ehli de seni gök ehli gibi sevselerdi, Allah, onlardan hiçbirisini (cehennem) ateşiyle azaplandırmazdı![1]

329- Senetli bir hadiste İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Senin misalin, "Kul huvellahu ehad" gibidir. Hiç şüphesiz, kim bu sureyi bir defa okursa, sanki Kur'ân'ın üçte birini okumuştur; kim iki defa okursa, sanki Kur'ân'ın üçte ikisini okumuştur ve kim üç defa okursa, sanki bütün Kur'ân'ı okumuştur. Aynı şekilde kim seni kalbiyle severse, kulların amellerinin sevabının üçte birisini elde etmiş olur; kim kalbiyle seni sever ve diliyle de sana yardımda bulunursa, kulların amellerinin üçte ikisini elde etmiş sayılır ve kim seni kalbiyle sever, dili ve eliyle de sana yardımda bulunursa, kulların amellerinin hepsinin sevabını elde etmiş olur.[2]

330- Ebû Basîr diyor ki İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) duydum; o da babası İmâm Muhammed Bâkır (a.s) kanalıyla babalarından şöyle nakilediyordu:

1- İhkâku'l-Hak, c.5, 621, el-Mehâsin, s.153.

2- el-Mehâsin, s.153.

Bir gün Resulullah (s.a.a) ashabına hitaben şöyle buyurdu: "Sizden kim ömür boyu oruç tutmakta?" Selmân (r.a), "Ben ya Resulallah." dedi. Resulullah buyurdu: "Hanginiz sabaha kadar ibâdet etmekte?" Selmân yine "Ben ya Resulallah." cevabını verdi. Yine buyurdu: "Sizden kim her gün Kur'ân'ı hatmetmekte?" Bu sefer de Selmân "Ben ya Resulallah." deyince, ashaptan bazısı buna kızdı ve (öfkesini) şöyle dile getirdi: Ya Resulallah, Selmân Fars ırkındandır ve (bu sözlerle) bize üstünlük taslamak istiyor. Sen *"Hanginiz bir ömür boyu oruç tutmakta?"* diyorsun, o "Ben" diyor, oysa o, günlerinin çoğusunu yiyor! *"Hanginiz sabaha kadar ibâdet etmekte?"* diye sordunuz, o yine "Ben" dedi; oysa o, gecenin çoğunu uyumakla geçiriyor. *"Hanginiz her gece Kur'ân'ı hatmetmekte?"* diye sorduğunuzda da yine o "Ben" dedi; oysa o, gününün çoğunu suskunlukla geçiriyor. Allah Resulü (s.a.a) adama hitaben şöyle buyurdu: "Yavaş ol ey Filan! Sen kim, Lokman-ı Hekim'in benzeri (Selmân) kim?! Ona sor; hiç şüphesiz sana anlatacak (nasıl olduğunu)!" Adam Selmân'a dönerek "Ey Allah'ın kulu dedi, sen ömür boyu oruç tuttuğunu zannetmiyor musun?" Selmân "Evet." deyince, adam "Ama ben senin çoğu günlerde yediğini gördüm." dedi. Bunun üzerine Selmân şu karşılığı verdi: "Senin anladığın gibi değil. Ben her ayın üç gününü oruç tutuyorum; Allah-u Teâlâ da buyurmuştur ki: '**Kim bir iyiliği yerine getirirse, onun için o iyiliğin on misli verilir.**'[1] Şa'bân'ı da Ramazan ayına bağlıyorum; o zaman bütün ömrümü oruç tutmuş gibi oluyorum." Adam şöyle devam etti: "Sen gecenin hepsini ibâdetle geçirdiğini sanmıyor musun?" "Evet." deyince şöyle devam etti: "Oysa senin gecelerinin çoğu uyumakla

1- En'âm, 160.

geçmektedir." Yine Selmân "Yanlış anlamışsın." dedi ve şöyle devam etti: "Ben Habib'im Resulullah'tan (s.a.a) duydum ki şöyle buyuruyordu: *'Kim abdestli uyursa, bütün geceyi sabaha kadar ibâdetle geçirmiş sayılır!'* Ben de abdestli olarak uyuyorum." Bilahare "Sen her gün Kur'ân hatmettiğini zannediyorsun değil mi?" diye sordu. Yine Selmân "Evet." deyince, şöyle dedi: "Halbuki senin günlerinin çoğu suskunlukla geçiyor!" "Bunu da yanlış anlamışsın." dedi Selmân ve şöyle açıkladı:

Ben Habib'im Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye şöyle buyurduğunu duydum: "Ey Ebe'l-Hasan, senin ümmetim içindeki misalin, 'Kul huvellahu ehad' suresi gibidir; kim onu bir defa okursa, Kur'ân'ın üçte birisini okumuş gibi olur, kim onu iki defa okursa, Kur'ân'ın üçte ikisini okumuş gibi olur ve onu üç defa okursa, Kur'ân'ı hatmetmiş gibi olur! (Ey Ali,) kim seni kalbiyle severse, imanın üçte biri onun için sağlanmış olur. Kim hem kalbi, hem de diliyle severse, imanın üçte ikisi onun için tamamlanmış olur ve eğer kim kalbiyle ve diliyle sever ve eliyle de sana yardımcı olursa, imanını kamilleştirmiş olur. Beni hak olarak (peygamberliğe) seçen (Allah'a) andolsun ki ya Ali, eğer yer ehli de gök ehlinin sevdikleri gibi seni sevselerdi, kimseye ateşle azap edilmezdi."

Selmân şöyle devam etti: İşte ben de her gün "Kul huvellahu ehad" suresini üç defa okuyorum. Adam bu cevapları Selmân'dan alınca, ağzına taş tıkanmış birisi gibi yerinden kalkıp gitti![1]

84- İmâm Ali (a.s), Büyük Haber

331- Senetli bir hadiste Ebû Hamza Sümâlî'den şöyle nakledilmiştir:

1- Meâni'l-Ahbâr (Sadûk), s.222.

İmâm Muhammed Bâkır'a (a.s) dedim ki: Canım sana feda olsun, Şîalar sizden "**Birbirlerine neyi sorarlar? O büyük haberden mi?**"[1] âyetinin tefsirini soruyorlar. İmâm (a.s) cevabında şöyle buyurdu: "Evet bu benim işimdir; istersen onu sana haber veririm, istersen vermem?" Sonra şöyle buyurdu: "Ama ben onun tefsirini sana haber vereyim." Ebû Hamza diyor ki peki "**Birbirlerine neyi sorarlar?**" dedim; "Bu âyet Emirü'l-Müminin (a.s) hakkındadır." dedi ve şöyle devam etti: Emirü'l-Müminin (a.s) buyuruyordu ki: "Allah'ın benden büyük âyeti yoktur; yine Allah'ın benden daha büyük bir haberi yoktur. Benim velâyetim geçmiş ümmetlere sunuldu, ama onlar onu kabul etmekten çekindiler." Ebû Hamza diyor ki İmâm'a "**De ki: Bu büyük bir haberdir. Ama siz ondan yüz çeviriyorsunuz.**"[2] âyetini sordum. Buyurdu ki: "Vallahi o Emirü'l-Müminin'dir (a.s)."[3]

332- Senetli bir hadiste İmâm Rızâ (a.s) "**Birbirlerine neyi sorarlar? O büyük haberden mi? Öyle bir haber ki onda ihtilafa düşerler.**" âyetinin tefsirinde Hz. Emirü'l-Müminin'den (a.s) şöyle nakletmiştir:

Allah'ın benden daha büyük bir haberi yoktur, Allah'ın benden daha büyük bir âyeti de yoktur. Çeşitli dillerdeki geçmiş ümmetlere benim faziletim sunuldu, ama onlar benim faziletime ikrar etmediler.[4]

333- Resulullah (s.a.a):

(Kur'ân'da geçen) büyük haber, Ali'dir.[5]

1- Nebe', 1-2.

2- Sâd, 67-68.

3- Besâirü'd-Derecât, s.76.

4- Sefînetü'l-Bihâr (Yeni baskı), c.8, s.163.

5- Mülhakât-ı İhkâk-i Hak, c.20, s.545.

85- İmâm Ali (a.s), Nûh'un Gemisi Gibidir

334- Hz. Ali'den (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) kendisine hitaben şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

> Ya Ali, ümmetim içerisinde senin misalin, Nûh'un gemisinin misalidir; ona binen kurtulur, binmeyen boğulur.[1]

335- Yine senetli bir hadiste İbn Abbâs'tan, Hz. Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

> Sen benim ümmetimin imâmı ve benden sonra onların üzerindeki halifemsin; senin ve benden sonra evlatlarından gelecek İmâmların misali Nûh'un gemisinin misalidir; ona binen kurtulur, binmeyen ise boğulur.[2]

336- Yine Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

> …Ve beni sevdiğini iddia edip de sana düşman olan, yalan söylüyor; zira hiç şüphesiz sen bendensin, ben de senden. Senin etin benim etimden, senin kanın benim kanımdan, senin ruhun benim ruhumdan, senin gizlin benim gizlimden ve senin açığın benim açığımdandır; sen benim ümmetimin imâmı ve benden sonra onların üzerindeki halifemsin; sana itâat eden saadete kavuşur ve sana muhalefet eden bedbaht olur; seni seven karlı çıkar ve sana düşmanlık besleyen hüsrana uğrar; senden ayrılmayan kurtuluşa erir,senden ayrılan helak olur;senin ve benden sonra senin evladından gelecek İmâmların misali, Nûh'un gemisinin misalidir; ona binen kurtulur, binmeyen boğulur…[3]

1- el-Hisâl (Sadûk), c.2, s.573, Nurü's-Sekaleyn Tefsiri, c.2, s.360.

2- İsbâtü'l-Hüdât, c.1, s.612.

3- Kemâlü'd-Din, s.241.

86- İmâm Ali (a.s), Kurtuluş Gemisidir

337- Senetli bir hadiste İmâm Ali Rızâ (a.s) babasında, o da babalarından, onlar da Hz. Emirü'l-Müminin'den (a.s) şöyle nakletmişlerdir; Resulullah (s.a.a) buyurdu ki:

> Her ümmetin bir sıddıkı ve fârûku vardır; bu ümmetin sıddıkı ve fârûku ise Ali b. Ebî Tâlib'dir. Hiç şüphesiz bu ümmetin kurtuluş gemisi ve hıtta kapısı Ali'dir.[1]

338- Bir başka senetli hadiste yine İmâm Ali Rızâ (a.s) babasından, onlar da Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmişlerdir; buyurdu:

> Kim benim dinime sarılmak ve benden sonra kurtuluş gemisine binmek isterse, Ali b. Ebî Tâlib'e uysun; onun düşmanıyla düşman ve dostuyla dost olsun; hiç şüphesiz o, hem hayatımda hem de benden sonra vasîm ve ümmetimin üzerindeki halifemdir; o, benden sonra her kadın ve erkek Müslümanın imâmıdır ve her kadın ve erkek müminin emiridir; onun sözü benim sözüm, onun emri benim emrim ve onun nehyi benim nehyimdir; ona uyan bana uymuştur; ona yardım eden, bana yardım etmiştir ve onu yalnız bırakan, beni yalnız bırakmış sayılır.
>
> Sonra şöyle devam ettiler: "Kim benden sonra Ali'den ayrılırsa, kıyâmet günü, o beni görmeyecektir, ben de onu. Kim Ali'ye muhalefet ederse, Allah cenneti ona haram kılar ve yerini ateş olarak kararlaştırır. Kim Ali'yi yalnız bırakırsa, kıyâmet günü Allah da onu yalnız bırakır ve kim Ali'ye yardım ederse, Allah da kıyâmet günü ona yardım eder ve sorgulama sırasında hüccetini ona telkin eder…"[2]

1- Nurü's-Sekaleyn Tefsiri, c.1, s.82, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.28 (az farkla).

2- İsbâtü'l-Hüdât, c.1, s.504, İhkâku'l-Hak, c.5, s.56 (az farkla).

87- İmâm Ali (a.s) Allah'ın Kapısıdır

339- Senetli bir hadiste Muhammed b. Ferât, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s), o da babasından ve dedesinden şöyle nakletmiştir; Resulullah buyurdu ki:

> Hiç şüphesiz Ali b. Ebî Tâlib, Allah'ın ve benim halifemdir; Allah'ın ve benim hüccetimdir; Allah'ın ve benim kapımdır; Allah'ın ve benim seçtiğim kimsedir; Allah'ın ve benim habibimdir; Allah'ın ve benim halilim (dostum)dur; Allah'ın ve benim kılıcımdır; o benim kardeşim, arkadaşım, vezirim ve vasîmdir; onu seven beni sevmiştir, ona düşman olan bana düşman olmuştur; onun savaşı, benim savaşımdır ve onun barışı, benim barışımdır; onun sözü benim sözümdür ve onun emri benim emrimdir; onun eşi benim kızımdır ve onun evlatları benim evladımdır; o, vasîlerin efendisi ve benden sonra bütün ümmetimin en hayırlısıdır![1]

340- Senetli bir hadiste, Nu'mân b. Saîd, Hz. Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

> Benim Allah'ın hücceti; benim Allah'ın halifesi; benim Allah'ın sırâtı (dosdoğru yolu); benim Allah'ın kapısı; benim Allah'ın ilminin haznedarı; benim Allah'ın sırrına emin kılınan; benim yaratıkların imâmı ve rahmet peygamberi Muhammed'den (s.a.a) sonra yaratıkların en üstünü.[2]

341- Yâsir-i Hâdim, İmâm Rızâ'dan (a.s), o da babaları kanalıyla Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu:

> Ya Ali, sensin Allah'ın hücceti; sensin Allah'ın kapısı; sensin Allah'a giden yol; sensin (Kur'ân'daki) büyük haber; sensin sırât-ı müstakîm; sensin en yüce örnek…[3]

1- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.169, Bihâru'l-Envâr, c.38, s.151, Bişâretü'l-Mustafâ, s.31, İhkâku'l-Hak, c.4, s.291 (az farkla).

2- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.39.

3- Bihâru'l-Envâr, c.36, s.4.

342- İmâm Rızâ'nın (a.s) babaları kanalıyla İmâm Hüseyin'den (a.s) şöyle naklettiği rivâyet edilmiştir; Allah Resulü (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) hitaben buyurdu ki:

> Ya Ali, sen Allah'ın hüccetisin; sen Allah'ın kapısısın; sen Allah'ın yolusun; (Kur'ân'da bahsedilen) büyük haber sensin; sırât-ı müstakim sensin; en yüce örnek sensin. Ey Ali, sensin Müslümanların imâmı, Müminlerin Emiri, vasîlerin en hayırlısı ve sıddıkların efendisi. Ey Ali, sensin en yüce fârûk (hakkı batıldan ayıran) ve sensin en büyük sıddık. Ya Ali, sen benim ümmetim üzerindeki halifemsin; benim borçlarımı ödeyecek olan ve vaatlerimi yerine getiren de sensin…[1]

343- Mufazzal b. Ömer, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle duyduğunu nakleder; buyurdu ki:

> Emirü'l-Müminin (a.s), müracaat edilmesi gereken Allah kapısıydı; Allah'ın yoluydu, ondan başkasını kat eden helak olurdu; aynı konum, ardı ardına gelen diğer hidâyet imâmları için de geçerlidir; Allah onları, yeryüzünün rükünleri olarak karar kılmıştır ki ehlini sarsmasın; Allah onları yeryüzü ve yer içinde olanlar için kamil hüccet kılmıştır.[2]

88- İmâm Ali (a.s), Dinin Kapısıdır

344- Abdullah İbn Mes'ûd'dan, Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

> Ali b. Ebî Tâlib, dinin kapısıdır; kim o kapıdan girerse, mümin ve kim ondan dışarı çıkarsa, kâfir olur.[3]

1- Uyûnu Ahbâri'r-Rızâ, c.2, s.6.

2- el-İhtisâs, s.17.

3- İhkâku'l-Hak, c.7, s.145.

89- İmâm Ali (a.s), Hidâyet Kapısıdır

345- Abdullah b. Abbâs kanlıyla Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakledilmiştir:

> Hiç şüphesiz Ali, benden sonra hidâyet kapısı ve (insanları) Rabb'ime davet eden kimsedir; odur müminlerin sâlihi. **"(İnsanları) Allah'a çağıran, iyi iş yapan ve 'Ben Müslümanlardanım.' diyen kimseden, sözü daha güzel kimdir?"**[1]

346- Ebû Hureyre'den şöyle nakledilmiştir:

> Resulullah (s.a.a), Hz. Ali'ye baktı ve şöyle buyurdu: "Bu öyle bir hidâyet kapısıdır ki ondan giren emân bulur; o Allah'ın kulları üzerindeki hüccetidir."[2]

347- Senetli bir hadiste İmâm Muhammed Bâkır (a.s), babası İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakletmiştir:

> Ali (a.s), hidâyet kapısıdır; kim ona muhalefet ederse, kâfir olur ve kim onu inkâr ederse ateşe girer.[3]

348- İmâm Hüseyin'den (a.s) şöyle nakledilmiştir: Ceddimden (Resulullah'tan) (s.a.a) bir hutbesinde şöyle buyurduğunu duydum:

> Hiç şüphesiz Ali, hidâyet şehridir; kim ona girerse kurtulur ve kim ondan yüz çevirirse helak olur.[4]

90- İmâm Ali (a.s), İmân ve Emân Kapısıdır

349- Ebû Hamza Sümâlî, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle duyduğunu rivâyet etmiştir; buyurdu:

> Hiç şüphesiz Ali (salavatullahi aleyh), Allah'ın açtığı bir kapıdır; kim ondan girerse, mümin ve kim ondan çıkarsa, kâfir olur.[5]

1- Bihâru'l-Envâr, c.36, s.28 (Fussilet, 33).

2- el-Müsterşed, s.618.

3- İkâbü'l-A'mâl, s.249.

4- Mülhakât-ü İhkâki'l-Hak, c.20, s.336, Bihâru'l-Envâr, c.40, s.202.

5- el-Kâfî, c.2, s.388, Bihâru'l-Envâr, c.40, s.97, İrşâdü'l-Kulûb, s.179.

350- Senetli bir rivâyette İbrahim b. Ebî Bekr'den şöyle nakledilmiştir: İmâm Musâ Kâzım'dan (a.s) duydum ki şöyle buyuruyordu:

> Ali (a.s), hidâyet kapılarından bir kapıdır; kim Ali'nin kapısından girerse mümin ve kim dışarı çıkarsa kâfir olur; ne giren ve nede çıkan (kararsız) kimseler ise, durumları Allah'a kalmış olan sınıftandır.[1]

351- Senetli bir hadiste İbn Abbâs'tan şöyle nakledilmiştir: Resulullah'tan (s.a.a) duydum, şöyle buyuruyordu:

> Ey insanlar topluluğu, bilin ki Allah'ın bir kapısı vardır ki kim ondan girerse, ateşten amânda kalır.
>
> Ebû Saîd-i Hudrî ayağa kalkarak *"Ya Resulallah, bu kapıyı bize göster de onu tanıyalım."* dediğinde, şöyle buyurdu:
>
> "O vasîlerin efendisi, Müminlerin Emiri, Resul-i Rabbi'l-Âlemîn'in kardeşi, ve bütün insanlar üzerine halife olan Ali b. Ebî Tâlib'dir."[2]

91- İmâm Ali (a.s), Allah'ın Sağlam İpidir

352- Saîd b. Cübeyr, Abdullah b. Abbâs'tan şöyle nakletmektedir:

> Biz Resulullah (s.a.a) ile birlikte olduğumuz bir sırada, bir göçebe çıkageldi ve şöyle dedi: "Ya Resulallah, ben senden '**Allah'ın ipine sarılın.**' buyurduğunuzu duydum. Sarılmamız gereken Allah'ın ipi nedir acaba?" Peygamber (s.a.a), elini Ali'nin eline vurarak şöyle buyurdu: "İşte buna sarılın; budur Allah'ın sağlam ipi!"[3]

353- İbn Yezid'den şöyle nakledilmiştir:

1- el-Kâfî, c.2, s.388.

2- Keşfü'l-Yakîn, s.244.

3- İhkâku'l-Hak, c.14, s.385.

Hz. Ebel-Hasan'a (a.s), "**Topluca Allah'ın ipine sarılın.**" âyetinin tefsirini sordum; şöyle buyurdu: "Ali b. Ebî Tâlib (a.s), Allah'ın sağlam ipidir."[1]

354- Bir hadiste Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir:

Allah-u Teâlâ'nın "**Topluca Allah'ın ipine sarılın.**" diye yaratıklarını sarılmaya emrettiği Allah'ın sağlam ipi, benim.[2]

355- Senetli bir hadiste Hüzeyfe b. Üseyd-i Gıfârî, Resulullah'ın (s.a.a) kendisine hitaben şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

Ey Hüzeyfe, benden sonra Allah'ın sizin üzerinizdeki hücceti Ali b. Ebî Tâlib'dir; ona kâfir olmak, Allah'a kâfir olmaktır; ona şirk koşmak, Allah'a şirk koşmaktır; onda şüphe etmek, Allah'ta şüphe etmektir; onun hakkında yamuk düşünmek, Allah hakkında yamuk düşünmektir; onu inkâr etmek, Allah'ı inkâr etmektir ve ona iman etmek, Allah'a iman etmektir; zira o, Resulullah'ın kardeşi ve vasîsidir; onun ümmetinin imâmı ve mevlâsıdır; odur Allah'ın muhkem ipi ve kopmayan sağlam kulpu. Ali hakkında (onun bir suçu olmadan) iki grup helak olacaktır: Onu (ona ilahlık sıfatları yakıştırarak) aşırı seven ve onun hakkını yiyerek hakkında düşmanlık yapan. Ey Hüzeyfe, Ali'den ayrılma; yoksa benden ayrılmış olursun. Ali'ye muhalefet etme; yoksa bana muhalefet etmiş olursun. Hiç şüphe yok ki Ali bendendir, ben de ondanım; kim onu öfkelendirirse, beni öfkelendirmiş olur ve kim onu razı ederse, beni razı etmiş olur![3]

1- Ayyâşi Tefsiri, c.1, s.194, Nurü's-Sekaleyn Tefsiri, c.1, s.377, Bihâru'l-Envâr, c.36, s.15.

2- Hilyetü'l-Ebrâr, c.1, s.286.

3- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.165, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.57 (az farkla), el-İsnâ Aşeriyye, s.62 (az farkla).

92- İmâm Ali (a.s); Ürvetü'l-Vüskâ'dır (Allah'ın Sağlam Kulpudur)

356- Resulullah (s.a.a):

Benden kısa bir müddet sonra öyle karanlık bir fitne meydana gelecektir ki ondan ancak "ürvetü'l-vüskâ"ya (Allah'ın sağlam kulpuna) sarılanlar kurtulacaktır. *"Bu sağlam kulp nedir ya Resulallah?"* diye sorulunca, "Ali b. Ebî Tâlib'dir!" buyurdu.[1]

357- Resulullah (s.a.a), Hz. Ali'ye hitaben:

Sensin (Allah'ın) sağlam kulpu.[2]

358- Hz. Ali (a.s):

Allah'ın kopmayan sağlam kulpu benim. Allah işiten ve bilendir.[3]

93- İmâm Ali (a.s), "Sırât-ı Müstakîm"dir

359- İbn Abbâs'tan şöyle nakledilmiştir: Allah Resulü (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) hitaben buyurdu ki:

Apaçık yol sensin; sırât-ı müstakim (dosdoğru yol) sensin; müminlerin reisi sensin.[4]

360- Yine İbn Abbâs'tan Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Ya Ali, sen benim havuzumun sahibisin; sancağımın sahibisin; vaatlerimi yerine getirensin; kalbimin habibisin; ilmimin vârisisin; sen peygamberlerin miraslarının emanet edildiği kimsesin; sen Allah'ın yeryüzündeki eminisin; sen Allah'ın yaratıklarına hüccetisin; sen imanın direğisin; sen karanlığın çırağısın; sen hidâyet meşalesisin; sen din ehli için yükseltilen

---

1- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.206.

2- Bihâru'l-Envâr, c.36, s.20.

3- Hilyetü'l-Ebrâr, c.1, s.286.

4- İhkâku'l-Hak, c.14, s.378.

nişanesin; sana uyan kurtulur, senden yüz çeviren helak olur; sensin apaçık yol; sensin sırât-ı müstakim; sensin yüzü akların önderi; sensin dinin reisi; benim mevlâsı olduğum herkesin sen de mevlâsısın ve ben her kadın ve erkek müminin mevlâsıyım; seni ancak doğumu temiz olan (helalzade olan) kimse sever ve sana ancak doğumu habis olan (zina zade olan) kimse düşmanlık besler. Ben miraca götürüldüğümde, Rabbim benimle konuştuğu zaman, bana şöyle hitapta bulundu: "Ey Muhammed, Ali'ye benden selâm söyle ve ona bildir ki benim velilerimin imâmı ve bana itâat edenlerin nurudur. O hâlde bu kerametten dolayı ne mutlu sana ya Ali!"[1]

361- İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakledilmiştir:

"Bizi sırât-ı müstakîme (dosdoğru yola) hidâyet et."[2] âyetindeki "sırât-ı müstakîm"den maksat Emirü'l-Müminin'dir (a.s).[3]

362- Bir başka senetli hadiste yine İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakledilmiştir:

Sırât-ı müstakîm Emirü'l-Müminin'dir (a.s).[4]

363- Senetli bir hadiste Ebû Hamza Sümâlî'den şöyle nakledilmiştir:

İmâm Cafer-i Sâdık'a (a.s) Allah (azze ve celle)'nin **"Bu benim dosdoğru yolumdur. O hâlde onu izleyin."[5]** buyruğunun tefsirini sorduğumda, şöyle buyurdu: "Vallahi o Ali'dir ki hem mizândır, hem de sırât!"[6]

1- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.59.

2- Fatiha, 6

3- Ayyâşî Tefsiri, c.1, s.24, Bihâru'l-Envâr, c.92, s.240.

4- Bihâru'l-Envâr, c.35, s.366.

5- En'âm, 153.

6- Besâirü'd-Derecât, s.79.

94- İmâm Ali (a.s), İnsanların En Hayırlısıdır

364- Resulullah (s.a.a):

> Ali, insanların en iyisidir; kim bunu reddederse, kâfir olur (hakkın üstünü örtmüş olur).[1]

365- İmâm Rızâ (a.s) kanalıyla babalarından, bilahare Emirü'l-Müminin'den (a.s) Resulullah'ın (s.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

> Ya Ali, sen insanların en iyisisin; sende ancak kâfir olan şüphe eder.[2]

366- Yine Hz. Ali'den (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) kendisine hitaben şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

> Sen insanların en iyisisin; bu (gerçeği) ancak kâfir olan inkâr eder.[3]

367- Resulullah (s.a.a):

> Ya Ali, sen insanların en hayırlısısın; kim bunda şüphe ederse kâfir olur (hakkın üzerini kapatmış olur).[4]

368- Resulullah (s.a.a):

> Benden sonra yeryüzünde yürüyen en iyi insan, Ali b. Ebî Tâlib'dir.[5]

369- Resulullah (s.a.a):

> Ali, yaratıkların en iyisidir.[6]

370- Resulullah (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) hitaben:

1- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.2, s.171, Eş-Şehâb, s.33, el-Müsterşed, s.279 (az farkla).

2- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.72, Uyûnu Ahbâri'r-Rızâ, c.2, s.59, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.30 (az farkla).

3- İhkâku'l-Hak, c.15, s.274, Bihâru'l-Envâr, c.38, s.4, el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.72 (cüzi farklılıkla).

4- İhkâku'l-Hak, c.4, s.255.

5- Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.157, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.212, İhkâku'l-Hak, c.15, s.212, Keşfü'l-Yakîn, s.292 (az farkla).

6- İhkâku'l-Hak, c.15, 265.

Sen, ümmetimin dünyada da ahirette de en iyisisin.[1]

371- Senetli bir şekilde İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakledilmiştir:

Bil ki Hz. Emirü'l-Müminin (a.s) hiç şüphesiz Allah indinde bütün imâmlardan üstündür; onların amellerinin sevabı onun içindir de; onlar, amelleri ölçüsünde faziletlendirilmişlerdir.[2]

372- Resulullah (s.a.a):

Rabb'im bana ne fazilet verdiyse, bir benzerini Ali'ye de tahsis etti.[3]

373- İbn Abbâs kanalıyla Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakledilmiştir:

Ali b. Ebî Tâlib, Allah-u Teâlâ'nın yarattıklarının en üstünüdür, ben hariç…[4]

374- Resulullah (s.a.a):

Ali, alemlerin erkeklerinin en üstünüdür.[5]

375- Resulullah (s.a.a):

Ali, Allah indinde ümmetimin en üstünüdür.[6]

376- Resulullah (s.a.a):

Hiçbir kimse Ali'nin kazandığı fazileti kazanamamıştır; o, (yol) arkadaşını hidâyete götürür ve helak olmasına engel olur.[7]

377- Resulullah (s.a.a):

1- Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.157, Keşfü'l-Yakîn, s.295.

2- Bihâru'l-Envâr, c.39, s.92.

3- İhkâku'l-Hak, c.6, s.104.

4- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.238.

5- İhkâku'l-Hak, c.15, s.412.

6- İhkâku'l-Hak, c.15, s.604.

7- Fezâilü'l-Hamse, c.1, s.167, el-Gadîr, c.5, s.363 (az farkla), İhkâku'l-Hak, c.17, s.29.

Ali, benden sonra kıbleye namaz kılanların en iyisidir.[1]

378- Resulullah (s.a.a):

Ali, insanların en iyisidir.[2]

379- Resulullah (s.a.a):

Ali, ümmetin en iyisidir.[3]

95- İmâm Ali (a.s) Resulullah'tandır (s.a.a)

380- Senetli bir hadiste Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'yi (a.s) eleştiren bazı sahabeye hitaben şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Ne istiyorsunuz Ali'den? Ne istiyorsunuz Ali'den?! Hiç şüphesiz Ali bendendir, be de ondanım; o benden sonra her müminin velisidir.[4]

381- İmâm Musâ Kâzım'ın (a.s), babaları kanalıyla Resulullah'tan (s.a.a) şöyle rivâyet ettiği nakledilmiştir:

Muhakkak Ali bendendir, ben de Ali'denim; onun ruhu, benim ruhumdandır; onun tıyneti benim tıynetimdendir; o benim kardeşim, vasîm ve hem hayatımda, hem de vefatımdan sonra ümmetim üzerindeki halifemdir; kim ona itâat ederse, bana itâat etmiştir; kim ona uyum sağlarsa, bana uyum sağlamıştır ve kim ona muhalefet ederse bana muhalefet etmiştir.[5]

382- Ümmü'l-Müminin Ümmü Seleme'nin Resulullah'tan (s.a.a) şöyle rivâyet ettiği nakledilmiştir:

1- İhkâku'l-Hak, c.15, s.212.

2- İhkâku'l-Hak, c.15, s.260.

3- İhkâku'l-Hak, c.15, s.280.

4- Menâkıbu Ali b. Ebî Tâlib, s.224, Mülhakâtu İhkâki'l-Hak, c.21, s.136, Kenzü'l-Ummâl, c.11, s.599, el-Mürâciât, s.153, Sahîh-i Tirmizî, c.13, s.165, et-Tâc, c.3, s.297 (az farkla).

5- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.51.

> Ali bendendir, ben de Ali'den; onun olduğu yerde ben de varım (onun çizgisi benim çizgimdir).[1]

383- İbn Mes'ûd'dan Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

> Ali b. Ebî Tâlib, bana göre bedenimdeki ruhum gibidir.[2]

384- Resulullah (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) hitaben:

> Ya Ali, sen bendensin, ben de sendenim; senin etin benim etime ve senin kanın benim kanıma karışmıştır; Allah ile kulları arasında benden sonraki bağ ve vesile sensin; kim senin velâyetini inkâr ederse, kendisiyle Allah arasındaki bağı koparmıştır ve cehennemin derekelerine (aşağı tabakalarına) düşecektir.[3]

385- Habeşî b. Cünâde'den şöyle nakledilmiştir; Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum:

> Ali bendendir, ben de Ali'den; bana ait olanı ancak ben veya Ali eda eder.[4]

386- Resulullah (s.a.a):

> Ali bendendir, ben de ondanım ve o, benden sonra her müminin velisidir.[5]

387- İmrân b. Husayn'dan da şöyle nakledilmiştir; Allah Resulü(s.a.a) buyurdu:

> Hiç şüphesiz Ali bendendir, ben de ondanım ve o, benden sonra her müminin mevlâsıdır.[6]

1- İhkâku'l-Hak, c.5, s.317.

2- İhkâku'l-Hak, c.5, s.242.

3- Kitabu Süleym b. Kays, s.244.

4- İhkâku'l-Hak, c.5, s.274, Yenâbîü'l-Mevedde, s.54, Müsned-i A -med b. Hanbel, c.5, s.171, Sünen-i İbn Mâce, c.1, s.55, Menâkıbu Ali b. Ebî Tâlib, s.227, et-Tâc, c.3, s.331, Sahîh-i Tirmizî, c.13, s.169 (az farkla).

5- Menâkıbu Ali b. Ebî Tâlib, s.230.

6- Zehâirü'l-Ukbâ, s.68, Müsned-i Ahmed b. Hanbel, c.5, s.606.

388- Resulullah (s.a.a):

Ben Ali'denim ve Ali bendendir.[1]

389- Resulullah (s.a.a):

Ali bendendir ve ben Ali'denim.[2]

390- İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), babaları kanalıyla Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye hitaben şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Ya Ali, sen bendensin, ben de senden; senin dostun, benim dostumdur ve benim dostum, Allah'ın dostudur; senin düşmanın, benim düşmanımdır ve benim düşmanım, Allah'ın düşmanıdır. Ya Ali, ben seninle savaşanla savaştayım ve seninle barışık olanla barışığım…[3]

391- İbn Abbâs, Resulullah'ın (s.a.a) Abdurrahman b. Avf'a hitaben şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

Ey Abdurrahman, siz benim ashabımsınız, ama Ali b. Ebî Tâlib bendendir ve ben de Ali'denim; kim Ali'yi başka birisiyle kıyaslamaya kalkışırsa, bana cefa etmiştir ve kim bana cefa ederse, bana eziyet etmiş olur ve kim bana eziyet ederse, Rabb'imin laneti onun üzerine olacaktır.[4]

392- Hz. Ali'den de (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Ali bendendir ve ben de ondanım; onun eti, benim etim ve onun kanı, benim kanımdır.[5]

393- Resulullah (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) hitaben:

Sen bendensin ve ben de sendenim.[6]

1- İhkâku'l-Hak, c.5, s.279.

2- İhkâku'l-Hak, c.5, s.281.

3- el-Emâlî (Şeyh Müfid), s.213.

4- Ferâidü's-Simtayn, c.2, s.68, İhkâku'l-Hak, c.4, s.502.

5- İhkâku'l-Hak, c.6, s.448.

6- Sahih-i Buhârî, c.3, s.1140, Sahîh-i Tirmizî, c.13, s.167 (az farkla), İhkâku'l-Hak, c.5, s.313, Uyûnu Ahbâri'r-Rızâ, c.2, s.59, et-Tâc, c.3, s.296.

96- İmâm Ali (a.s), Resulullah'ın (s.a.a) Özüdür

394- Resulullah (s.a.a):

Ali, benim özümdür.[1]

395- Resulullah (s.a.a):

Ali, bana göre benim özüm gibidir.[2]

396- Resulullah (s.a.a):

Ali, benim köküm ve Cafer (Tayyâr) de dalımdır.[3]

397- Resulullah (s.a.a):

Ali, bana göre benim özüm gibidir; ona itâat etmek, bana itâat etmektir; ona karşı gelmek bana karşı gelmektir.[4]

97- İmâm Ali (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) Başı Gibidir

398- İbn Abbâs, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir; buyurdu:

Ali, bana göre bedenimdeki başım gibidir.[5]

98- İmâm Ali (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) Benzeridir

399- Enes b. Mâlik kanalıyla, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakledilmiştir; buyurdu:

Her peygamberin mutlaka ümmetinde bir benzeri olur; benim benzerim de Ali'dir.[6]

1- İhkâku'l-Hak, c.15, s.448.

2- İhkâku'l-Hak, c.6, s.457.

3- İhkâku'l-Hak, c.6, s.486.

4- el-İsnâ Aşeriyye, s.61.

5- Bihâru'l-Envâr, c.38, s.319, el-Gadîr, c.10, s.278, Nûrü'l-Ebsâr, s.89, Fezâilü'l-Hamse, c.1, s.297, Gâyetü'l-Merâm, s.455, Keşfü'l-Yakîn, s.299, Eş-Şehâb, s.33.

6- İhkâku'l-Hak, c.6, s.460, Gâyetü'l-Merâm, s.455, Yenâbîü'l-Mevedde, s.235, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.249 (az farkla).

99- İmâm Ali (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) Kardeşidir

400- Selmân-ı Fârisî'nin, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle duyduğu nakledilmiştir:

> Hiç şüphesiz, benim kardeşim, vezirim ve kendimden sonraya bıraktığım en iyi kimse, Ali b. Ebî Tâlib'dir.[1]

401- Zeyd b. Ali, babası İmâm Zeyne'l-Âbidîn'den (a.s), o da İmâm Hüseyin'den (a.s), o da Emirü'l-Müminin'den (a.s) nakletmiştir; Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

> Ya Ali, Allah-u Teâlâ, bana bir kardeş ve vasî tutmamı emretti. O hâlde sen benim kardeşim, vasîm ve ehlim üzerindeki halifemsin; hem hayatımda, hem de vefatımdan sonra. Sana uyan, bana uymuştur; senden yüz çeviren, benden yüz çevirmiştir; sana kâfir olan, bana kâfir olmuştur ve sana zulmeden, bana zulmetmiştir. Ya Ali, sen bendensin ve ben de sendenim. Ya Ali, sen olmasaydın, nehir ehliyle savaşılmazdı.
>
> Hz. Ali diyor ki: "Ben, ya Resulallah, nehir ehli de kimdir?" diye sorduğumda şöyle buyurdu: "Onlar öyle bir topluluktur ki, ok yaydan çıkıp gittiği gibi İslam'dan çıkarlar."[2]

402- Senetli bir hadiste, İbn Abbâs'tan nakledilmiştir; dedi ki, Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

> Hiç şüphesiz, Allah Tebâreke ve Teâlâ, benim ile Ali arasında kardeşlik bağı oluşturdu; yedi göğün fevkinde, kızımı ona nikahladı, mukarrep meleklerini de buna şahit tuttu ve onu vasî ve halife tayin etti. O hâlde, Ali bendendir ve ben de ondanım; onu seven, beni sevendir; ona düşman olan, bana düşmandır.

1- Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.153, el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.284.

2- el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s.203.

Hiç şüphesiz melekler onun muhabbetiyle Allah'a yakınlaşmaktadırlar.[1]

403- Senetli olarak, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) nakledilen, uzun bir hadisin sonunda şöyle geçmektedir: Allah Resulü (s.a.a) Hz. Ümmü Seleme'ye hitaben şöyle buyurdu:

Ey Ümmü Seleme, dinle ve şâhid ol ki, bu Alî b. Ebî Tâlib, dünyada da benim kardeşimdir, ahirette de. Ey Ümmü Seleme, dinle ve şâhid ol ki, bu Alî b. Ebî Tâlib dünyada da benim vezirimdir, ahirette de. Ey Ümmü Seleme, dinle ve şâhid ol ki, bu Ali b. Ebî Tâlib, dünyada da benim sancağımı taşıyandır, ahirette de. Ey Ümmü Seleme, dinle ve şâhid ol ki, bu Ali b. Ebî Tâlib, benden sonra, benim vasîm ve halifemdir; vaatlerimi yerine getirendir ve havuzumu koruyan (ehil olmayanları ona yaklaştırmayan) kimsedir. Ey Ümmü Seleme, dinle ve şâhid ol ki, bu Ali b. Ebî Tâlib, Müslümanların efendisi, muttakîlerin imâmı, yüzü akların önderi ve nâkisler (biatini bozanlar), mârıklar (dinden çıkanlar) ve kâsıtlar (zalimler) ile savaşacak kimsedir.

Ümmü Seleme diyor ki: "Ben nâkislar kimlerdir ya Resulallah?", diye sorduğumda şöyle buyurdu:

"O kimselerdir ki Ali ile Medine'de biatleşir, ama Basra'da biatlerini bozarlar."

"Peki kâsıtlar kimlerdir?" dediğimde, şöyle buyurdu: "Muaviye ve onun Şâm ehlinden olan yandaşları." "Mârıklar kimledir?" dediğimde ise, "Nehrevân ashabıdır (hariciler) buyurdu."[2]

404- Ebû Saîd Akîsâ, Hz. İmâm Hüseyin'den (a.s), o da Emirü'l-Müminin Ali'den (a.s), şöyle nakletmiştir; Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

1- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.55, el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.108.

2- Meâni'l-Ahbâr, s.195.

Ya Ali, sen benim kardeşimsin, ben de senin; ben nübüvvet için seçilmişim ve sen İmâmet için; ben tenzil sahibiyim, sen ise tevil sahibi. Ben ve sen bu ümmetin babalarıyız. Ya Ali, sen benim vasîm, halifem, vezirim, vârisim ve evlatlarımın babasısın; senin Şîaların (taraftarların) benim Şîalarımdır; sana yardım edenler bana yardım edenlerdir; senin dostların, benim dostlarımdır ve senin düşmanların, benim düşmanlarım. Ya Ali, sen yarın (mahşer gününde), havuz başında benim arkadaşım olacaksın ve sen 'makâm-ı mahmûd'da da benim arkadaşımsın. Sen dünyada benim sancaktarım olduğun gibi, ahirette de benim sancaktarım olacaksın. Hiç şüphesiz seni seven, saadete kavuşur ve sana düşman olan, bedbaht olur. Melekler, zikri mukaddes Allah'a senin muhabbet ve velâyetinle yakınlaşırlar. Allah'a andolsun ki, gökte seni sevenler, yerdekilerden daha fazladır. Ya Ali, sen benim ümmetimin emini ve benden sonra onların üzerine Allah'ın hüccetisin; senin sözün, benim sözüm; senin emrin, benim emrim; senin itâatin, benim itâatim; senin engel olman, benim engel olmam; senin sakındırman, benim sakındırmamdır ve sana karşı gelmek bana karşı gelmektir. Senin hizbin, benim hizbimdir ve benim hizbim Allah'ın hizbidir. **"Kim Allah'ın, Resûlünün ve iman edenlerin velâyetini kabul ederse, (bilsin ki) hiç şüphesiz galip gelecek olanlar Allah'ın hizbidir."**[1]

405- İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s), babalarından, Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Ya Ali, sen benim kardeşimsin, ben de senin kardeşin. Ya Ali, sen bendensin ve ben de senden. Ya Ali, sen benden sonra benim vasîm, halifem ve Allah'ın ümme-

1- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.272; (Mâide, 56).

tim üzerine hüccetisin; hiç şüphesiz seni seven, saadetli ve sana düşman olan bedbaht olur.[1]

406- Hüseyin b. Hâlit, İmâm Ali Rızâ'dan (a.s), o da babasından, o da babalarından, onlar da Hz. Ali'den (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir:

> Ya Ali, sen benim kardeşim, vezirim, dünya ve ahirette sancaktarımsın; sensin benim (Kevser) havuzumun sahibi; seni seven, beni sevmiştir ve sana düşman olan, bana düşman olmuştur.[2]

407- Resulullah (s.a.a):

> Hiç şüphesiz benim kardeşim, vezirim ve vasîm Ali b. Ebî Tâlib'dir.[3]

408- Rivâyetlerde şöyle geçmektedir:

> Resulullah (s.a.a) ashabının arasında kardeşlik oluşturdu. Ebûbekir'i Ömer ile, filanı filan ile kardeş yaptı… Hz. Ali (a.s) Resulullah'a gelerek 'Ashabın arasında kardeşlik oluşturdun, ama beni kimseyle kardeş yapmadın?' deyince, Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu: 'Sen benim dünyada da kardeşimsin, ahirette de.[4]

409- Câbir b. Abdullah ve Saîd b. Müseyyir'den şöyle nakledilmiştir:

> Resulullah (s.a.a), ashabı arasında kardeşlik oluşturdu; geriye Ebubekir, Ömer ve Ali kaldı. Ebubekir ve Ömer'i de kardeş yaptıktan sonra Hz. Ali'ye şöyle buyurdu: 'Sen benim kardeşimsin, ben de senin. Eğer birisi seni tanımazdan gelirse, de ki: "Ben Allah'ın kulu ve Resulullah'ın kardeşiyim." Bunu senden sonra ancak yalancı olan iddia eder![5]

1- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.295.

2- Uyûnu Ahbâri'r-Rızâ, c.1, s.294, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.26 (az farkla).

3- el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s.278.

4- el-Gadîr, c.3, s.113, Sahîh-i Tirmizî, c.13, s.169 (az farkla).

5- el-Gadîr, c.3, s.115.

410- Mekhûl, Ebû Emâme'den şöyle rivâyet etmiştir:

> Peygamber (s.a.a) insanlar arasında kardeşlik oluşturduğunda, kendisiyle de Ali (a.s) arasında kardeşlik oluşturdu.[1]

411- Senetli bir hadiste, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakledilmiştir:

> Hiç şüphesiz benim kardeşim, vezirim ve ehlim arasındaki halifem ve kendimden sonraya bıraktıklarımın en iyisi, Ali b. Ebî Tâlib'dir; o borcumu eda edecek ve vaatlerimi yerine getirecektir.[2]

412- Câbir b. Abdullah'tan rivâyet edilmiştir; Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

> Ben cennetin kapısına şöyle yazıldığını gördüm: "Allah'tan başka ilah yoktur, Muhammed Allah'ın resulüdür ve Ali onun kardeşidir."[3]

413- Resulullah (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) hitaben:

> Sen benim kardeşimsin ve ben de senin kardeşinim.[4]

414- Resulullah (s.a.a):

> Allah gökleri yaratmadan iki bin yıl önceden beridir Cennet'in kapısına şöyle yazılıdır: "Muhammed Allah'ın Resulüdür; Ali Resulullah'ın kardeşidir."[5]

415- Senetli bir hadiste yine Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakledilmiştir:

> Ali, benim kardeşim, arkadaşım, amcamın oğlu ve kendimden sonra bıraktıklarımın en iyisidir; o benim borcumu ödeyecek ve vaadimi yerine getirecektir.[6]

1- Ferâidü's-Simtayn, c.1, s.111.

2- el-Emâlî (Şeyh Müfid), s.61.

3- Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.339.

4- İhkâku'l-Hak, c.15, s.513.

5- et-Terâif, s.63, Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.339 (az fakla), el-Müsterşed, s.380 (az farkla).

6- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.211, Bihâru'l-Envâr, c.38, s.12.

416- İmâm Cafer-i Sâdık (a.s), babaları kanalıyla, Hz. Emirü'l-Müminin'den (a.s) şöyle nakletmiştir; Resulullah buyurdu ki:

> (Ya Ali,) sen benim kardeşim, vârisim ve vasîmsin; seni seven beni sevendir ve sana düşman olan bana düşmandır. Ya Ali, ben ve sen bu ümmetin iki babalarıyız; senin evlatlarından dünyada efendiler ve ahirette padişahlar olacaktır. Kim bizi tanırsa, Allah (azze ve celle)'yi tanımıştır ve kim bizi inkâr ederse, hiç şüphesiz Allah (azze ve celle)'yi inkâr etmiştir.[1]

417- Zeyd b. Ali, babalarından, onlar da Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakletmişlerdir:

> Resulullah'tan (s.a.a) bana on haslet verilmiştir ki, benden önce kimseye verilmemiş ve benden sonra da kimseye verilmeyecektir: Resulullah bana buyurdu ki: Ya Ali, sen benim dünyada da kardeşimsin, ahirette de. Sen kıyâmet gününde bana en yakın duracak kimsesin. Senin ve benim evim, cennette iki kardeşin evi gibi karşı karşıya olacaktır. Sensin vasî; sensin velî ve sensin vezir. Senin düşmanın, benim düşmanımdır ve benim düşmanım, Allah'ın düşmanıdır; senin dostun, benim dostumdur ve benim dostum, Allah (azze ve celle)'nin dostudur.[2]

418- Câbir-i Cu'fî, diyor ki, Câbir b. Abdullah Ensârî'den şöyle dediğini duydum: Resulullah'ın (s.a.a) Ali b. Ebî Tâlib'e hitaben şöyle dediğini duydum:

> Ya Ali, sen benim kardeşim, vasîm, vârisim ve hem hayatımda hem de vefatımdan sonra ümmetim üzerine halifemsin. Seni seven, beni sevendir; sana buğz eden, bana buğz edendir; senin düşmanın, benim düşmanımdır ve senin dostun, benim dostumdur.[3]

1- İhkâku'l-Hak, c.4, s.227.

2- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.72

3- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.108.

419- İmâm Ali Rızâ (a.s), babasından, o da babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

> Ya Ali, sen benim kardeşim, vezirim, dünya ve ahiretteki sancaktarımsın; sen benim havuzumun sahibisin; seni seven, beni sevmiştir ve sana buğz eden, bana buğz etmiştir.[1]

420- Resulullah (s.a.a):

> Ali, dünya ve ahirette benim kardeşimdir.[2]

421- Ebûzer, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

> Her peygamberin bir halili (dostu) vardır; benim halilim de Ali'dir.[3]

422- İbn Abbâs, Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) şöyle buyurduğunu rivâyet etmiştir:

> Sen, benim kardeşim ve arkadaşımsın.[4]

423- Resulullah (s.a.a):

> Ali, kardeşlerimden en çok sevdiğim kimsedir.[5]

424- Resulullah (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) hitaben:

> Ümmetimin dünyada da, ahirette de en iyisi, benim kardeşim ve vasîm olmana razı değil misin?[6]

425- Hz. Resulullah'tan (s.a.a) senetli olarak şöyle nakledilmiştir:

> Kardeşlerimin içinden en çok sevdiğim, Ali b. Ebî Tâlib'dir ve amcalarımın içinden en çok sevdiğim ise Hamza'dır.[7]

1- Gâyetü'l-Merâm, s.615.

2- İhkâku'l-Hak, c.4, s.195, Kenzü'l-Ummâl, c.11, s.602.

3- İhkâku'l-Hak, c.4, s.223.

4- el-İstîâb, c.3, s.1098.

5- İhkâku'l-Hak, c.15, s.544.

6- el-Müsterşed, s.290.

7- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.444.

100- İmâm Ali (a.s), Resulullah'ın (s.a.a) Habibidir

426- Resulullah (s.a.a):

Ali, benim habibimdir.[1]

427- Beşîrü'd-Dihân, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakletmiştir:

Resulullah (s.a.a), ölümüyle sonuçlanan hastalığında yanında bulunanlara hitaben buyurdu ki: *"Bana Halil'imi (dostumu) çağırın."* (Resulullah'ın zevcelerinden Âişe ve Hafsa,) babalarının peşine adam saldılar. Resulullah (s.a.a) onları gördüğünde yüzünü çevirdi ve tekrar *"Bana Halil'imi çağırın."* buyurdu. Ali'yi çağırmak için gittiler. Ali (a.s) geldiğinde, onu görür görmez üzerine kapandı ve onunla konuşmaya meşgul oldu. Hz. Ali dışarıya çıktığında, o iki kişi yanına gelip şöyle dediler: "Halil'in seninle ne konuştu?" Hz. Ali şu cevabı verdi: "Bana bin kapıdan bahsetti ki her kapı da bin kapıyı açmakta!"[2]

428- Hz. Ümmü Seleme'den şöyle nakledilmiştir:

Resulullah (s.a.a), vefatıyla sonuçlanan hastalığında (bir ara) şöyle buyurdu: *"Halil'imi bana çağırın."* Âişe babasının peşine adam gönderdi. Babası geldiğinde, Allah Resulü (s.a.a) yüzünü kapatıp, tekrar "Bana Halil'imi çağırın." buyurdu. Ebubekir geri döndü, bu sefer Hafsa babasının peşine adam saldı. Babası geldiğinde yine Allah Resulü yüzünü kapatıp *"Bana Halil'imi çağırın."* diye seslendi. Ömer de geri döndü. Bu sefer Hz. Fâtıma, Hz. Ali'nin peşine adam gönderdi. Ali (a.s) geldiğinde Allah Resulü (s.a.a) kalktı ve Hz. Ali içeriye girdi. Sonra Resulullah onu örtüsünün altı-

---

1- İhkâku'l-Hak, c.15, s.526.

2- el-Kâfî, c.1, s.296.

na aldı. Ümmü Seleme şöyle devam etti: Hz. Ali dedi ki "Resulullah (s.a.a) bana bin hadis anlattı. Öyle ki ben de terledim, Resulullah da. Onun teri benim üzerime aktı; benim terim de onun üzerine."[1]

429- Abdullah b. Ömer de Resulullah'ın (s.a.a), hastalığı sırasında şöyle buyurduğunu nakletmektedir:

"Kardeşimi bana çağırın." Ömer yanına çağrıldı; ama Resulullah (s.a.a) ondan yüzünü çevirdi. Sonra yine *"Bana kardeşimi çağırın."* buyurdu. Bu sefer Ebûbekir çağrıldı; ama yine yüzünü çevirdi ve tekrar *"Bana kardeşimi çağırın."* buyurduğunda Osman'ı çağırdılar; bu sefer de yüzünü çevirince, Ali b. Ebî Tâlib yanına çağrıldı. Resulullah kendi örtüsüyle onu örttü ve onun üzerine eğilerek konuşamaya başladı. Hz. Ali, Resulullah'ın yanından ayrıldığında, kendisine "Sana ne söyledi?" diyor sorulunca, şöyle dedi: "Bana bin kapı öğretti ki her kapı da bin kapıyı açmaktadır!"[2]

430- Ümmü'l-Müminin Âişe'den şöyle nakledilmiştir:

Resulullah (s.a.a) vefatı sırasında benim evimdeyken şöyle buyurdu: *"Habib'imi bana çağırın."* Ben Ebûbekir'i onun yanına çağırdım. Resulullah ona baktı başını tekrar yatağa koydu ve tekrar *"Bana Habib'imi çağırın."* buyurdu. Ben "Yazıklar olsun size, Ali b. Ebî Tâlib'i onun yanına çağırın, Vallahi o Ali'den başkasını istemiyor." dedim. Ali'yi görünce, üzerindeki örtüyü kaldırıp Ali'yi onun altına soktu. Vefat edinceye kadar Ali'yi kucaklamış ve ellerini ona sarmış durumdaydı![3]

431- Resulullah (s.a.a):

Ali, insanlardan en çok sevdiğim kimsedir.[4]

1- el-İhtisâs, s.279.

2- el-Mecrûhin, c.2, s.14.

3- İrşâdü'l-Kulûb, s.234.

4- İhkâku'l-Hak, c.15, s.530.

432- Resulullah (s.a.a):

Ali, erkeklerin içinden en çok sevdiğim kişidir.[1]

433- Resulullah (s.a.a):

Ali, ailemden en çok sevdiğim kimsedir.[2]

101- İmâm Ali (a.s) ve Kızartılmış Kuş Hadisi

434- Enes b. Mâlik'ten şöyle rivâyet edilmiştir:

Ümmü Eymen Allah Resulü'ne (s.a.a) (kızartılmış) bir kuş hediye etmişti. Resulullah şöyle dua etti: *"Allah'ım, yaratıklarının sana en sevimli olanını bana ulaştır ki benimle birlikte bu kuştan yesin."* Ali b. Ebî Tâlib içeriye girdi. Resulullah (s.a.a) şöyle dedi: "Allah'ım, onu benim yanıma ulaştır!"[3]

435- Yine Enes'ten şöyle nakledilmiştir:

Resulullah'a (s.a.a) bir kuş getirildi. Allah Resulü şöyle dua etti: *"Allah'ım, yaratıklarının sana en sevimlisi olan kimseyi bana ulaştır ki bu kuştan benimle yesin."* Ali b. Ebî Tâlib çıkageldi. Resulullah şöyle dedi: "Allah'ım onu benim yanıma ulaştır; Allah'ım onu benim yanıma ulaştır!"[4]

436- Enes b. Mâlik'in bir diğer rivâyeti şöyledir:

Resulullah'a (s.a.a) bir kuş hediye edildi. Resulullah şöyle dua etti: *"Allah'ım, yaratıklarından en çok sevdiğin kimseyi bana ulaştır."* O sırada Ali çıkageldi ve Resulullah kuşu onunla birlikte yedi.[5]

437- Senetli bir hadiste yine Enes b. Mâlik'ten şöyle nakledilmiştir:

1- İhkâku'l-Hak, c.15, s.532.

2- İhkâku'l-Hak, c.15, s.533.

3- İhkâku'l-Hak, c.5, s.358, el-İmâm Ali, c.2, s.114 (az farkla).

4- İhkâku'l-Hak, c.5, s.332, Sahîh-i Tirmizî, c.13, s.170 (az farkla).

5- İhkâku'l-Hak, c.5, s.346. et-Terâif, s.72 (az farkla).

Resulullah'ın (s.a.a) yanında bir kuş vardı. Allah Resulü şöyle dua etti: *"Allah'ım, 'Allah'ım, yaratıklarının sana en sevimli olanını bana ulaştır ki benimle birlikte bu kuştan yesin."* Ebûbekir geldi; onu reddetti. Sonra Ömer geldi; onu da reddetti. Sonra Ali gelince, ona izin verdi.[1]

102- İmâm Ali'nin (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) Yanındaki Makamı

438- Senetli bir hadiste Abdullah b. Ömer'den şöyle nakledilmiştir:

Resulullah'a (s.a.a) Ali b. Ebî Tâlib hakkında sorduğumuzda, Allah Resulü öfkelenerek şöyle buyurdu: "Ne olmuş bazı gruplara!? Öyle bir kimsenin hakkında ileri geri konuşuyorlar ki Allah katında aynı benim sahip olduğum mertebeye ve benim sahip olduğum makama sahiptir; nübüvvet hariç!"[2]

439- Senetli bir şekilde Abdullah b. Mes'ûd'dan şöyle nakledilmiştir:

Resulullah'ı (s.a.a) gördüm ki Ali'nin elini elinde tutuyor ve onu öpüyordu. Dedim ki: "Size göre Ali'nin yeri nedir?" Şöyle buyurdu: "Ali'nin benim yanımdaki yeri, benim Allah indindeki yerim gibidir!"[3]

103- İmâm Ali'nin (a.s) Efendilikle Vasıflandırılışı

440- Resulullah (s.a.a):

Ali, müminlerin efendisidir.[4]

1- Hasâisu Emiri'l-Müminin (Nesâî), s.51.

2- Bihâru'l-Envâr, c.27, s.114, Fezâilü'ş-Şîa, s.2, Mülhakâtu İhkâki'l-Hak, c.21, s.319 (az farkla).

3- el-Müsterşed, s.293.

4- el-Kâfî, c.1, s.354.

441- Resulullah (s.a.a):

Ali, vasîlerin efendisidir.[1]

442- Resulullah (s.a.a):

Ali, velilerin efendisidir.[2]

443- Resulullah (s.a.a):

Ben, Ademoğullarının efendisiyim; Ali de Arapların efendisidir.[3]

444- İbn Ebî Leylâ, İmâm Hasan'dan (a.s) şöyle naklet-miştir:

Resulullah (s.a.a) *"Bana Arapların efendisini çağırın."* dedi. Maksadı Ali b. Ebî Tâlib idi. Âişe, "Arapların efendisi sen değil misin?" deyince şöyle buyurdu: "Ben, Ademoğullarının efendisiyim; Ali ise Arapların efendisidir." Ali geldiğinde Ensâr'ın peşine gönderdi; yanına geldiklerinde, onlara hitaben şöyle buyurdu: "Ey Ensâr topluluğu, size, benden sonra sarıldığınız takdirde asla dalalete düşmeyeceğiniz şeyi göstereyim mi?" *"Evet ya Resulallah."* dediklerinde, şöyle devam etti: "Bu Ali'dir; onu, benim sevgim için sevin; ona benim değer verdiğim için değer verin/saygı gösterin. Bunu bana Cebrâîl emretti; bunu ben Allah (azze ve celle) tarafından size söyledim."[4]

445- Ebûzer'den şöyle rivâyet edilmiştir:

Peygamber (s.a.a) Ali b. Ebî Tâlib'e bakarak şöyle buyurdu: "Bu göklerin ve yerlerin ilklerinin en iyisidir, bu vasîlerin efendisidir; bu sıddıkların efendisidir ve muttakilerin imâmıdır."[5]

446- Abdullah b. Abbâs'tan şöyle nakledilmiştir:

1- İhkâku'l-Hak, c.15, s.58.

2- İhkâku'l-Hak, c.15, s.42.

3- Müstedrekü's-Sahîhayn (Hâkim Nişâbûrî), c.3, s.124.

4- Hilyetü'l-Evliyâ, c.1, s.102.

5- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.242.

Peygamber (s.a.a) Ali b. Ebî Tâlib'e bakarak şöyle buyurdu: "Hem dünyada efendidir, hem de ahirette."[1]

447- İbn Abbâs'ın bir rivâyeti de şöyledir:

Resulullah (s.a.a) beni Ali b. Ebî Tâlib'e gönderdi ve ona deki (Resulullah senin için şöyle dedi): "Sen dünyada da efendisin, ahirette de; kim seni severse, beni sevmiştir, kim sana düşmanlık beslerse, bana düşmanlık beslemiştir…"[2]

448- Yine İbn Abbâs şöyle demiştir:

Resulullah (s.a.a), Ali b. Ebî Tâlib'e bakarak şöyle buyurdu: "Sen dünyada efendisin, ahirette de; kim seni severse hiç şüphesiz beni sevmiştir ve benim sevdiğim Allah'ın sevdiğidir; kim de sana düşmanlık beslerse, şüphesiz bana düşmanlık beslemiştir; benim düşmanım ise Allah'ın düşmanıdır. Yazıklar olsun benden sonra sana düşmanlık besleyene."[3]

449- İbn Abbâs, Resulullah'ın (s.a.a) yine Hz. Ali'ye şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

Ya Ali, sen dünyada efendisin, ahirette de; kim seni severse, beni sevmiştir; beni seven de Allah'ı sevmiştir. Kim de sana buğz ederse, bana buğz etmiştir; bana buğz eden de Allah (azze ve celle)'ye buğz etmiştir.[4]

104- Kur'ân'da Bahsi Geçen "Emir Sahipleri", İmâm Ali (a.s) ve Evlatlarıdır

450- Senetli bir hadiste, Ebû Basîr, "**Ey iman edenler, Allah'a itâat edin, Resule itâat edin ve sizden olan emir sahiplerine.**"[5]

1- el-Emâlî (Şeyh Müfid), s.19.

2- Tezkiretü'l-Havâs, s.52.

3- Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.94, İhkâku'l-Hak, c.4, s.49 (az farkla), el-Mürâcaât, s.175 (az farkla).

4- Bişâretü'l-Mustafâ, s.208, el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s.316.

5- Nisâ, 59.

âyetinin tefsirinde İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle nakletmiştir:

> Emir sahipleri, kıyâmet gününe kadar Ali ve Fâtıma'nın evlatlarından gelecek imâmlardır.[1]

451- Câbir Cu'fi, Câbir b. Abdullah Ensârî'den şöyle duyduğunu nakletmektedir:

> Allah (azze ve celle), Peygamberi Muhammed'e (s.a.a) "**Ey iman edenler, Allah'a itâat edin, Resule itâat edin ve sizden olan emir sahiplerine.**" âyeti nazil olduğunda, "Ya Resulallah dedim, Allah ve Resulü'nü tanıyoruz. Peki Allah'ın, itâatlerini senin itâatinle beraber kılan emir sahipleri kimlerdir?" Resul-i Ekrem (s.a.a) şöyle buyurdular: "Onlar, benden sonra benim halifelerim ve Müslümanların imâmlarıdır ey Câbir. Onların ilki Ali bin Ebî Tâlib, sonra Hasan, sonra Hüseyin, sonra Ali bin Hüseyin, sonra da Tevrat'ta Bâkır diye anılan Muhammed bin Ali'dir. Ey Câbir, sen onu göreceksin; gördüğünde benim selâmımı ona iletirsin. Ondan sonra Cafer bin Muhammed es-Sâdık, sonra Musâ bin Cafer, sonra Ali bin Musâ, sonra Muhammed bin Ali, sonra Ali bin Muhammed, sonra Hasan bin Ali ve en sonuncusu Allah'ın yeryüzündeki hücceti ve kulları arasındaki saklantısı olan, benim isim ve künyemi taşıyan Hasan bin Ali'nin oğludur; o ki zikri yüce Allah, onun eliyle yeryüzünün doğusunu ve batısını fethedecektir; o ki Şîalarından ve dostlarının gözünden gaybete çekilecektir, öyle bir gaybet dönemi ki o dönemde Allah'ın, kalbini imanla imtihan ettiği kimseden başkası onun imâmeti üzerinde sabit kalmayacaktır…"[2]

1- Kemâlü'd-Din, s.222.

2- Kemâlü'd-Din, s.253. Bu hadisin büyük bir bölümü Ehl-i Sünnet'e ait şu kaynaklarda da nakledilmiştir: Yenâbîü'l-Mevedde (Kundûzî el-Hanefî), S.114-117-494, Şevâhid-üt Tenzil (Hâkim el-Heskânî el-Hanefî), c.1, S.148, Tefsir-i Fahr-i Râzî, C.3, S.357, Ferâidü's-Simtayn (Hamevî), c.1, s.314.

105- Resulullah'ın (s.a.a) İmâm Ali (a.s) Hakkındaki Duası

452- Senetli bir şekilde Ümmü Atiyye'den şöyle nakledilmiştir:

> Peygamber (s.a.a), Hz. Ali'nin de (a.s) içinde bulunduğu bir orduyu savaşa gönderdi. Ben Resulullah'ın ellerini kaldırarak şöyle dua ettiğini gözlerimle gördüm: "Allah'ım, Ali'yi bir daha bana göstermeden canımı alma!"[1]

453- Resulullah (s.a.a):

> Allah'ım ondan (Ali'den), hararet ve soğukluğu gider." Hz. Ali (a.s) şöyle demiştir: "Ben, o günden itibaren, sıcaklık ve soğukluğun (eziyetini) asla hissetmedim…"[2]

106- İmâm Ali (a.s); Bu Ümmetin En Büyük "Sıddık"ı ve "Fârûk"udur

454- Abbâd b. Abdullah, Ali'den (a.s) şöyle duyduğunu nakletmiştir; buyurdu:

> Ben, Allah'ın kulu ve Resulünün kardeşiyim; en büyük sıddık benim; benden sonra bunu ancak yalancı ve iftiracı kimse iddia eder. Ben insanlardan yedi yıl önce namaz kıldım.[3]

455- Resulullah (s.a.a):

> Ali'dir en büyük sıddık.[4]

1- Sahîh-i Tirmizî, c.13, s. 178, Cevâhirü'l-Metâlib, c.1, s.241, Zehâirü'l-Ukbâ, s.94 (az farkla).

2- Sünen-i İbn Mâce, c.1, s.55, Zehâirü'l-Ukbâ, s.74.

3- İhkâku'l-Hak, c.3, s.386, İ'lâmü'l-Verâ, s.185, Kenzü'l-Ummâl, c.13, s.122, el-Gadîr, c.3, s.221 (az farkla), Sünen-i İbn Mâce, c.1, s.55, el-Mürâcaât, s.48 (az farkla), Câmiü'l-Ahâdis (Suyûtî), c.16, s.243 (az farkla).

4- İhkâku'l-Hak, c. 15, S. 283

456- Ebû Süheyle'den şöyle rivâyet edilmiştir:

Ben ve Selmân-ı Fârisî hac yolculuğuna çıkmıştık, giderken Rebeze'de Ebûzer-i Gıfârî'ye uğrayıp yanında oturduk. O, bize şöyle dedi: Yakında benden sonra bir fitne olacaktır, bundan kaçış yoktur. Bu fitne sırasında Allah'ın kitabına ve büyük insan Ali b. Ebî Tâlib'e sarılın ve onlardan asla ayrılmayın. Şehâdet ederim ki Allah Resulü'nün (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum: *"Ali'dir bana ilk iman eden, beni ilk tasdik eden, kıyâmet gününde benimle ilk müsafaha edecek kimse, odur en büyük sıddık ve odur bu ümmetin hakkı batıldan ayıran 'fârûk'u; odur müminlerin reisi -söz sahibi-; mal ise münafıkların reisidir."*[1]

457- Resulullah (s.a.a):

Çok geçmeden benden sonra bir fitne meydana gelecektir. O zaman olduğunda, Ali b. Ebî Tâlib'in yanında yer alın ve asla ondan ayrılmayın. Hiç şüphesiz hakkı batıldan ayıran fârûk odur.[2]

458- Ebûzer ve Selmân'dan şöyle nakledilmiştir:

Resulullah (s.a.a) Ali b. Ebî Tâlib'in elinden tuttu ve şöyle buyurdu: "İşte budur bana ilk iman eden ve kıyâmet günü benimle ilk müsafaha edecek kimse, odur en büyük 'sıddık' ve bu ümmetin 'fârûk'u ve müminlerin reisi."[3]

459- Senetli bir hadiste ravi Ebûzer'den şöyle duyduğunu nakletmektedir:

Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) şöyle buyurduğunu duydum: "Sen bana ilk iman edensin, kıyâmet

---

1- el-Emâlî (Şeyh Tusi), c. 1, s. 147, Ferâidü's-Simtayn, c.1, s. 39 (az farkla)

2- Keşfu'l-Ğumme, c.1, s.143

3- Gâyetü'l-Merâm, s.505

günü benimle ilk müsafaha edecek kimse sensin, en büyük sıddık sensin, en yüce fârûk sensin, hak ile batılın arasını ayıracaksın. Sen müminlerin reisisin (dünya) malı da kâfirlerin reisidir."[1]

107- İmâm Ali (a.s), Hak İle Beraberdir, Hak Da Ali (a.s) İle

460- Resulullah (s.a.a):

Ali hak ile beraberdir, hak da onunla, havuz başında bana varıncaya kadar birbirlerinden ayrılmazlar.[2]

461- Resulullah (s.a.a):

Ali, nereye dönerse, hak onunla birliktedir.[3]

462- Resulullah (s.a.a):

Hak, Ali b. Ebî Tâlib ile beraberdir, nereye dönerse.[4]

463- Resulullah (s.a.a):

Hak, Ali b. Ebî Tâlib ile beraberdir, nereye dönerse.[5]

464- Ümmü Seleme'den nakledilmiştir: Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum:

Hiç şüphesiz hak, Ali ile birliktedir ve Ali de hakla birlikte. Bu ikisinin birlikteliği (Kevser) havuzu başında bana varıncaya kadar asla bozulmaz.[6]

465- Ebû Ya'lâ Abdurrahman b. Ebî Saîd-i Hudrî kendi Müsnedinde, babasından şöyle nakletmektedir:

1- Keşf'ul Yakin, s.514, İ'lâmü'l-Verâ, s.185, Ebû'l-Futûh Tefsiri, c.11, s.9 (az farkla)

2- Câmiü'l-Ahbâr, s.51, Envârü'l-Hidâye, s.134, Bişâretü'l-Mustafâ, s.20

3- el-Kafi, c.1, s.354

4- Ferâidü's-Simtayn, c.1, s.177

5- Ferâidü's-Simtayn, c.1,s.177

6- Keşfu'l-Yakin, s.234

Ali b. Ebî Tâlib, Resulullah'ın (s.a.a) yanından geçtiğinde, Allah Resulü (s.a.a) şöyle buyurdu: "Hak, bununla birliktedir; hak bununla birliktedir."[1]

466- Resulullah (s.a.a):

Allah, Ali'ye merhamet eylesin; Allah'ım, o nereye dönerse hakkı onunla birlikte döndür.[2]

467- Ebûzer'in hizmetçisi Ebû Sâbit'ten şöyle nakledilmiştir:

Ümmü Seleme'nin yanına gittim; baktım ki Ali'den bahsedip ağlıyor ve diyor ki Resulullah'ın şöyle buyurduğunu duydum: "Ali hakla birliktedir, hak da Ali'yle; bu ikisi kıyâmet günü havuz başında bana varıncaya kadar asla birbirlerinden ayrılmazlar."[3]

468- Hz. Ali'den (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) kendisine hitaben şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Ya Ali, hiç şüphesiz hak seninle beraberdir, senin dilindedir, senin kalbindedir ve gözlerinin önündedir.[4]

469- Resulullah (s.a.a):

Hak, sürekli Ali'yle, Ali de hakla birliktedir; bu ikisi asla birbirlerinden farklılaşmaz, asla birbirinden ayrılmazlar.[5]

470- Resulullah (s.a.a):

Hak Ali'yle birliktedir, Ali de hak ile, o nereye dönerse o da o tarafa döner.[6]

1- Menâkıbu Âl-i Ebî Tâlib, c.3, s.61, Bihâru'l-Envâr, s.38, s.28, İhkâku'l-Hak, c.5, s.634

2- Ferâidü's-Simtayn, c.1, s.76, et-Terâif, s.102, Sahîh-i Tirmizî, c.13, s.166, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.228, Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.147, Bihâru'l-Envâr, c.38, s.35, Müstedrekü's-Sahîhayn, c.3, s.124

3- İhkâku'l-Hak, c.5, s.623, Târih-i Bağdâd, c.14, s.322, Bihâru'l-Envâr, c.38, s.29

4- Bihâru'l-Envâr, c.38, s.34, Keşf-ül-Ğumme, c.1, s.146, İhkâ-kü'l-Hak, c.5, s.632, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.210 (Az farkla)

5- Bihâru'l-Envâr, c.38, s.35, İhkâku'l-Hak, c.5, s.637

6- Eş-Şebâb, s.33, Ebû'l-Futûh Tefsiri, c.1, s.616, Keşfü'l-Yakin, s.234 (Az farkla)

471- İbn Abbâs, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

> Ali hak ile birliktedir, hak da onunla, benden sonra imâm ve halife odur; kim ona sarılırsa, hedefe ulaşır ve kurtulur. Kim de ondan ayrılırsa, yolunu kaybeder ve şaşkın kalır. O benim gusül ve kefenleme işimi üstlenir, borcumu eda eder, o iki torunum Hasan ve Hüseyin'in babasıdır…[1]

472- Ebûzer-i Gıfârî, Ümmü'l-Müminin Ümmü Seleme'den nakletmiştir; dedi ki Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum:

> Hiç şüphesiz Ali hak ile beraberdir, hak da onunla; onların bu birlikteliği havuz başında bana varıncaya kadar asla bozulmaz.[2]

473- Resulullah (s.a.a):

> Ali, hakla birliktedir, hak da Ali'yle.[3]

474- Resulullah (s.a.a), Hz. Ali'ye (a.s) hitaben:

> Sen, hakla berabersin; hak da nereye dönerse seninle beraber olacaktır.[4]

475- Resulullah (s.a.a) yine Hz. Ali'ye (a.s) hitaben:

> Sen, hakla berabersin, hak da seninle beraber.[5]

476- Ammâr b. Yâsir, Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye hitaben şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

> Ya Ali, sen hak üzere olduğun hâlde, çok geçmeden azgın çete seninle savaşacaktır; kim o gün sana yardım etmezse, benden değildir.[6]

477- Bir hadiste râvi Ebûzer-i Gıfârî'den şöyle nakletmiştir: Resulullah'tan (s.a.a) duydum ki şöyle buyuruyordu:

1- İsbâtü'l-Hüdât, c.1, s.573

2- Bihâru'l-Envâr, c.38, s.32

3- İhkâku'l-Hak, c.5, s.637

4- İhkâku'l-Hak, c.5, s.624

5- İhkâku'l-Hak, c.5, s.633, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.209

6- İhkâku'l-Hak, c.5, s.635

Ali, hakla birliktedir, hak da onunla birliktedir; onun dilindedir. Ali nereye dönerse, hak da onunla birlikte döner.[1]

478- Selmân, Ebûzer ve Mikdâd, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmişlerdir:

Şüphe yok ki Ali hakla beraberdir, hak da her halükarda Ali'yle beraberdir. O bana ilk iman eden ve kıyâmet günü benimle ilk müsafaha edecek kimsedir; odur en büyük sıddık ve hakkı batıldan ayıracak en yüce faruk. O, benim vasîm, vezirim ve benden sonra ümmetim arasındaki halifemdir.[2]

479- Resulullah (s.a.a):

Ali, hak ile beraberdir, hak da Ali ile beraberdir. Hak, Ali ne tarafa dönerse, o tarafa döner.[3]

108- İmâm Ali (a.s), Kur'ân'la Birliktedir, Kur'ân Da Onunla

480- Ebûzer ailesinin hizmetçisi Ebû Sâbit kanalıyla Ümmü Seleme'nin Resulullah'tan (s.a.a) şöyle duyduğu nakledilmiştir:

Ali b. Ebî Tâlib, Kur'ân'la birliktedir, Kur'ân'da onunla; o ikisi (Kevser) havuzu başında bana varıncaya kadar, birbirinden ayrılmazlar.[4]

481- Resulullah (s.a.a):

Ali, Kur'ân'la birliktedir, Kur'ân'da Ali'yle.[5]

1- Bihâru'l-Envâr, c.38, s.28

2- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.46, Bihâru'l-Envâr, c.38, s.30 (az farkla)

3- Bihâru'l-Envâr, c.38, s.29

4- İhkâku'l-Hak, c.5, s.641, Bihâru'l-Envâr, c.38, s.38, s.35, Keşfü'l-Yakin, s.236, Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.148, et-Terâif, s.103 (az farkla), Müstedrekü's-Sahîhayn, (Hakim Nişâbûrî), c.3, s.124, Câmîü'l-Ahâdis, (Suyûtî), c.10, s.347 (az farkla)

5- İhkâku'l-Hak, c.5, s.643

482- Ümmü Seleme'den şöyle nakledilmiştir:

Canımı elinde tutan (Allah'a) andolsun ki Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum: "Ali, hak ve Kur'ân'la birliktedir, Kur'ân ve hak da Ali ile birlikte; onlar havuz başında bana varıncaya kadar asla birbirinden ayrılmazlar."[1]

109- İmâm Ali (a.s), Resulullah'ın (s.a.a) Ümmetine Emaneti

483- Zeyd b. Sâbit Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

Hiç şüphesiz ben sizin aranızda iki halife bırakıyorum; Allah'ın kitabını ve Ali b. Ebî Tâlib'i. O sizin için Allah'ın kitabından daha önemlidir;[2] zira Allah'ın kitabında olanları da size açıklayacak olan odur.[3]

110- İmâm Ali (a.s) İçin Gökten Su İndirilmesi

484- Hârezmî kendi senediyle Enes b. Mâlik'ten nakletmiştir:

Allah Resulü (s.a.a) Ebûbekir ve Ömer'e hitaben şöyle buyurdu: "Ali'nin yanına gidin, bu gece yaşadıklarını size anlatsın. Ben de sizin ardınızdan geliyorum." Enes diyor ki "O ikisi hareket etti, ben de onlarla birlikte (Ali'nin bulunduğu yere) geldik. Ebûbekir ve Ömer Hz. Ali'den izin istediler; Ali onların karşısına çıktı. Ebûbekir "Bir olay mı oldu?" diye sordu. Hz. Ali "Hayır

---

1- İhkâku'l-Hak, c.5, s.625, Teysîrü'l-Metâlib, s.55

2- Dikkat etmek gerekir ki hadiste Ali Kur'ân'dan üstündür demek istenmiyor. Vurgulanmak istenen gerçek şudur ki Ali'nin vücudu Müslümanlar için öncelik taşımaktadır. Zira Kur'ân'ın gerçek bir müfessiri olmadan ondan sağlıklı bir şekilde yararlanmak mümkün değildir. Çünkü Kur'ân'ı herkes kafasına göre yorumlayabilir. Nitekim bugün en batıl düşüncelere sahip olan bazı çevreler dahi güya kendi çıkarları doğrultusunda Kur'ân'dan delil göstermeye çalışmaktadır.

3- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.242, Mietu Menkıbe, s.140 (az farkla).

dedi, hayırdan başka bir şey olmadı." Ebûbekir dedi ki "Resulullah (s.a.a) bana ve Ömer'e *'Ali'ye gidin de bu gece yaşadıklarını size anlatsın.'* buyurdu." Enes diyor, o sırada Resulullah da yanımıza ulaştı ve Hz. Ali'ye şöyle buyurdu: "Ya Ali, bu gece yaşadıklarını onlara anlat." Hz. Ali "Ya Resulullah, utanıyorum." deyince, Resulullah (s.a.a) tekrar "Anlat onlara buyurdu, Allah haktan haya etmez." Hz. Ali şöyle başladı anlatmaya:

"(Cenabetten) taharet olmak için su lazım oldu; sabah oldu ama (su olmadığı için) namazımın kaza olmasından korktum. Su bulmaları için bir tarafa Hasan'ı gönderdim, bir tarafa da Hüseyin'i. Fakat geciktiler ve ben buna üzüldüm. Aniden tavanın yarıldığını ve üzerine mendil örtülü bir kovanın bana doğru uzandığını gördüm. Üzerinden mendili açınca, içerisinin suyla dolu olduğunu gördüm. Namaz için taharet alıp, gusledip namazımı kıldım. Ardından kova mendille birlikte tekrar yukarı kalktı ve yarılmış tavan yeniden kavuştu." Allah Resulü (s.a.a) Hz. Ali'ye şöyle buyurdu: "O kova cennetten, içindeki su, Kevser nehrinden, mendil ise cennet kadifesindendi. Ya Ali, kim senin bu gecedeki halini yaşayabilir?! Cebrâîl bile bu gece sana hizmet ediyordu."[1]

111- İmâm Ali (a.s) Hz. Fâtıma'nın (a.s) Eşi-Dengidir

485- Zehhâk b. Mezâhim diyor ki Ali b. Ebî Tâlib'den duydum ki şöyle diyordu:

Ebûbekir ve Ömer, bana gelerek dediler ki "Resulullah'ın (s.a.a) yanına gidip Fâtıma'yla evlilik konusunda onunla konuşsana." Ben Resulullah'ın yanına

---

1- Keşfü'l-Yakin, s.301, et-Terâif, s.85, es-Sâkibu Li'l-Menâkib, s.272, Menâkibu Ali b. Ebî Tâlib (Meğâzilî, s.93 (Az Farkla)

geldim. Beni gördüğünde güldü; ardından şöyle buyurdu: "Seni bana getiren nedir ey Ebe'l-Hasan? Bir hacetin mi var?" Ben ona olan yakınlığımı, İslam'da önceliğimi, ona yardımımı ve cihadımı hatırlattım. "Doğru söylüyorsun ya Ali buyurdu, sen anlattığından daha üstünsün." Ben devam edip "Ya Resulullah dedim, Fâtıma'yı benimle evlendirir misin?" Şöyle buyurdu: "Senden önce de bazı kişiler bu konuda talip oldular ve ben bunu ona açtığımda, yüzünde hoşnutsuzluk emareleri gördüm. Ben şimdi dönünceye kadar burada bekle."

Resulullah (s.a.a) Hz. Fâtıma'nın yanına gitti. Fâtıma (a.s) ayağa kalkıp Resulullah'ın abasını aldı, ayakkabılarını çıkardı, sonra abdest suyu getirip eliyle ona abdest aldırdı ve ayaklarını yıkadı ve bir kenara oturdu. Allah Resulü (s.a.a) "Ya Fâtıma." diye seslenince, "Buyurun ya Resulallah dedi, isteğinizi yerine getirmeye hazırım." Resulullah şöyle devam etti: "Sen, Ali b. Ebî Tâlib'in (bana) yakınlığını, faziletini ve İslam'daki yerini biliyorsun. Ben Rabb'im'den seni yaratıklarının en iyisi ve en çok sevdiğiyle evlendirmesini diledim. Ali, seninle evlilik konusunda bir öneride bulundu; ne dersin?" Hz. Fâtıma sustu, ama yüzünü çevirmedi ve Resulullah (s.a.a), onun yüzünde hoşnutsuzluk emaresi görmedi. Bunun üzerine Allah Resulü (s.a.a) ayağa kalkıp şu cümleleri söylediği hâlde dışarıya çıktı:

"Allah-u Ekber! Onun susması, rızâsını gösteriyor!" Bu sırada Cebrâîl (a.s) nazil olarak "Ya Muhammed dedi, onu Ali b. Ebî Tâlib'le evlendir. Hiç şüphesiz Allah, Fâtıma'nın Ali'ye, Ali'nin de Fâtıma'ya (eş olmasına) razı oldu."

Hz. Ali şöyle devam etmiştir: Bunun üzerine, Allah Resulü (s.a.a) Fâtıma'yı bana nikahladı, sonra bana gelerek buyurdu ki: "Allah'ın adıyla ayağa kalk ve şöyle de: *Maşaallahu, la kuvvete illa billahi, tevekkeltu*

alellah" (Allah'ın istediği olur, Allah'a dayanmayan bir güç yoktur ve ben Allah'a tevekkül ettim.) Sonra beni Fâtıma'nın yanına oturtarak şöyle buyurdu:

"Allah'ım, hiç şüphesiz bu ikisi, yaratıklarından en çok sevdiklerimdir, sen de onları sev, onların zürriyetini mübarek-bereketli kıl; kendi indinden onlar için koruyucu karar kıl. Ben onları ve evlatlarını kovulmuş Şeytan'dan sana sığındırıyorum."[1]

486- Râvi diyor ki babam bana, dedemden, o da kendi babasından şöyle nakletmiştir:

Bir gün Resulullah (s.a.a) ile birlikte onun kapısında oturuyorduk. Birden Hz. Fâtıma'yı, Hz. Hasan'ı taşıdığı hâlde gördük ki şiddetli bir şekilde ağlıyordu. Allah Resulü (s.a.a) onu karşılayıp "Allah gözlerini ağlatmasın, neden ağlıyorsun?" buyurdu ve Hz. Hasan'ı onun elinden aldı. Hz. Fâtıma cevabında şöyle dedi: "Ya Resulullah, Kureyş kadınları beni ayıplayıp şöyle dediler: Baban seni malsız, mülksüz bir fakirle evlendirdi."

Bunun üzerine Allah Resulü (s.a.a) şöyle buyurdu: "Seni ben değil, Allah-u Teâlâ semâda evlendirdi ve buna Cebrâîl, Mîkâîl ve İsrâfîl'i şahit tuttu. Ey Fâtıma, bil ki Allah-u Teâlâ yeryüzüne teveccüh edip ondan babanı seçti ve onu peygamber olarak meb'ûs etti. Sonra ikinci defa teveccüh etti ve bu sefer ondaki yaratıkları arasından eşin Ali'yi seçti ve onu da vasî olarak kararlaştırdı. Ardından seni yedi göğün üstünden Ali'yle evlendirdi, bana da seni onunla evlendirmemi ve onu kendime vasî ve vezir olarak seçmemi emretti. Evet Ali, kalbi en şecaatli olan, insanlardan en çok ilme sahip olan, insanlardan en güzel hüküm verebilen, insanlar içinden en önce iman eden, onların en cömerti olan ve onlar içinden en güzel ahlaka sahip olan kimsedir…"[2]

1- el-Emâlî, (Şeyh Tûsî), c.1, s.38

2- İhkâku'l-Hak, c.4, s.106

487- Senetli bir hadiste Yunus b. Zebyân vasıtasıyla İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle rivâyet edilmiştir:

> Eğer Allah Tebareke ve Teâlâ, Hz. Emirü'l-Müminin'i (a.s), Hz. Fâtıma (a.s) için yaratmasaydı, Adem'den tutun aşağıya doğru (insanlardan) hiçbir kimse Hz. Fâtıma'ya eş olamazdı![1]

488- Câbir b. Abdullah-i Ensârî'den şöyle nakledilmiştir:

> Peygamber (s.a.a) Hz. Ali'ye Hz. Fâtıma'yı nikahladığı zaman, Kureyş'liler gelip "Ya Resulallah dediler, neden Fâtıma'yı çok naçiz bir mehirle Ali'ye nikahladın?" Peygamber (s.a.a) şöyle cevap verdi: "Fâtıma'yı Ali'yle evlendiren ben değilim, Allah onu Tûbâ ağacının yanında evlendirdi; izdivaç merasiminde melekler de hazır bulundu. Allah-u Teâlâ Tûbâ ağacına meyvelerini saçmasını emretti, o da inci, yakut ve yeşil zebercet saçtı…"[2]

489- Resulullah (s.a.a):

> Ey insanlar topluluğu, hiç şüphesiz Ali bendendir; onun evlatları benim evlatlarımdır ve o benim habibimin (kızımın) eşidir, onun emri benim emrimdir ve onun nehyi benim nehyimdir.[3]

112- İmâm Ali (a.s) ve Cennet

490- Saîd b. Cübery, İbn Abbâs'tan Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

> Ben cennet şehriyim, Ali de onun kapısıdır. O hâlde kim cennete girmek isterse, kapısından gelsin.[4]

1- el-Kâfî, c.1, s.461, Bihâru'l-Envâr, c.43, s.107, Câmiu Ahâdisi'ş-Şîa, c.20, s.82 (az farkla)

2- İhkâku'l-Hak, c.19, s.125

3- Ravzatü'l-Vâizin, c.1, s.100

4- el-Emâlî, (Şeyh Tûsî, c.2, s.190, Menâkibu Ali b. Ebî Tâlib, s.86)

491- Resulullah (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) hitaben:

Ben cennet şehriyim, sen de kapısısın. Ey Ali, kapısının dışındaki bir yerden cennete gireceğini zanneden, yalan söylemiştir.[1]

492- İmâm Hüseyin'in (a.s), babası Emirü'l-Müminin'den (a.s) şöyle rivâyet ettiği nakledilmiştir:

Resulullah bana buyurdu ki: "Sen cennete ilk girecek kimsesin." Ya Resulallah dedim, ben senden de mi önce gireceğim? "Evet." buyurdu, sen benim ahiretteki sancaktarım olacaksın, nasıl ki dünyada sancaktarımsın; sancağı taşıyan ise önde hareket eder…[2]

493- Resulullah (s.a.a), Hz. Ali'ye (a.s) hitaben:

Ya Ali, sen ve senin yarenin cennettesiniz; sen ve senin izleyicilerin ya Ali cennettesiniz![3]

194- Resulullah (s.a.a):

Kıyâmet günü olduğunda, benim için Arş'ın sağ tarafında kırmızı yakuttan bir çadır kurulacaktır. İbrahim için Arş'ın sol tarafında yeşil bir çadır dikilecektir; bizim aramızda ise Ali b. Ebî Tâlib için beyaz inciden bir çadır kurulacaktır. İki halilin arasında yer alan habib hakkında ne dersiniz?!![4]

195- Resulullah (s.a.a), Hz. Ali'ye hitaben:

Ya Ali, sen cennette benim sarayımda kızım Fâtıma'yla birlikte olacaksın; o senin dünya ve ahirette eşin olacaktır, ben de senin arkadaşın.

1- el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s.315, Bihâru'l-Envâr, c.40, s.200, el-İmâm Ali, c.2, s.475

2- İlelü'ş-Şerâyi', s.173

3- el-Emâlî, (Şeyh Tûsî), c.1, s.57, Bihâru'l-Envâr, c.7, s.178

4- Ravzatü'l-Vâizin, c.1, s.128, et-Terâif, s.74, Ferâidu's-Simtayn, c.1, s.104 (Az farkla)

Ardından şu âyeti okudular: "**Köşkler/divanlar üzerinde karşı karşıya oturan kardeşler olacaklardır.**"[1] Onlar Allah için birbirlerini sevdikleri hâlde birbirlerine bakacaklardır.[2]

496- Resulullah (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) hitaben:

Senin cennetteki yerin, benim evimin karşısında olacaktır.[3]

497- Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'nin (a.s) elinden tutarak şöyle buyurduğu rivâyet edilmiştir:

"Ya Ali, cennetteki menzilinin, benim menzilimin karşısında olmasına razı değil misin?" Hz. Ali: "Evet razıyım, anam-babam sana feda olsun ya Resulallah" deyince şöyle buyurdu: "Hiç şüphesiz senin cennetteki menzilin benim menzilimin önünde olacaktır."[4]

498- Hz. Zeynep, annesi Hz. Fâtıma'dan (a.s) şöyle nakletmiştir:

Allah Resulü (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) baktı ve şöyle buyurdu: "İşte bu, cennettedir."[5]

499- Abdullah b. Ömer Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

Ya Ali, sen cennettesin.[6]

113- İmâm Ali (a.s), Cennet ve Cehennemi Bölendir

500- Senetli bir hadiste Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

1- Hicr, 47.

2- Bihâru'l-Envâr, c.36, s.72

3- İhkâku'l-Hak, c.6, s.189

4- el-Müstedrek, s.353, İhkâku'l-Hak, c.6, s.187

5- İhkâku'l-Hak, c.6, s.219

6- İhkâku'l-Hak, c.6, s.218

Ya Ali, sen cenneti ve (cehennem) ateşini bölensin; senin muhabbetinle iyiler kötülerden tanınır; hayır ve şer ehli insanlar ve müminlerle kâfirler birbirinden ayrılır.[1]

501- Resulullah (s.a.a):

Ya Ali, sen cenneti ve (cehennem) ateşini bölensin.[2]

502- Resulullah (s.a.a):

Ali, cenneti ve (cehennem) ateşini bölendir.[3]

503- Hz. Ali'den (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) kendisine hitaben şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Ya Ali, sen kıyâmet günü cenneti ve (cehennem) ateşini bölecek kimsesin. Ateşe şöyle hitap edeceksin: 'Bu senindir, bu da benim![4]

504- Emirü'l-Müminin Ali (a.s):

Kıyâmet gününde (cehennem) ateşini ben böleceğim. Ateşe "bu senindir, bu da benim." diye hitap edeceğim.

Bir kalkandır Ali'nin muhabbeti
O muhabbet böler nârı, cenneti
Mustafâ'nın vasîsidir hak üzre
Farzdır inse-cine hak imâmeti.[5]

505- Ebû Saîd, Resulullah'tan (s.a.a) nakletmiştir; şöyle buyurdu:

Kıyâmet günü olduğunda cennetle görevli Rıdvan ve cehennemle görevli Malik isimli melekler, cennet ve cehennemin anahtarlarıyla bana gelecekler; ben onlara "Anahtarları Ali'ye verin" diyeceğim.[6]

1- el-Emâlî (Şeyh Saduk), s.48

2- Nurü's-Sekaleyn Tefsiri, c.5, s.441

3- el-İsnâ Aşeriyye, s.61, el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.81, Câmiü'l-Ahbâr, s.15

4- Yenâbîü'l-Mevedde, s.86

5- Ferâidü's-Simtayn, c.1, s.326

6- İhkâku'l-Hak, c.6, s.210.

506- Abdullah İbn Abbâs Resulullah'ın (s.a.a) kendisine hitaben şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

> Ey İbn Abbâs, Ali'den asla ayrılma; hiç şüphesiz hak onun dilinde ve kalbindedir. O cennetin ve cehennemin kilidi ve anahtarıdır. Onunla (insanlar) cennete ve cehenneme gireceklerdir.[1]

507- Senetli bir hadiste Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakledilmiştir:

> Ya Ali, sen (cehennem) ateşini ve cenneti bölensin. Sen cennet kapısını çalıp sevenlerini sorgusuz bir şekilde ona sokacaksın.[2]

508- İmâm Muhammed Bâkır (a.s) kanalıyla Hz. Emirü'l-Müminin Ali'den (a.s) şöyle rivâyet edilmiştir:

> Cenneti ve (cehennem) ateşini bölen benim; sevenlerimi cennete, düşmanlarımı ise cehenneme sokacağım.[3]

509- Bir rivâyette şöyle geçmektedir:

> Emirü'l-Müminin Ali (a.s) ayağa kalkarak bir hutbe okudu; Allah'a hamd u senâdan sonra şöyle buyurdu:
>
> Ey insanlar topluluğu, bizi seven birisi ateşe girmez ve bize düşmanlık besleyen kimse de cennete girmez. Cenneti ve (cehennem) ateşini bölen benim. Cennet ve cehennem arasını ben taksim edeceğim; "Bu sağdan cennete girsin ve bu soldan ateşe girsin." diye hitap edeceğim. Yine kıyâmet gününde cehenneme şöyle hitap edeceğim: "Bu senin, bu da benim." Bilahare bütün Şîalarım, çakan yıldırımlar, şiddetli şimşekler süratli kuşlar ve koşan atlar gibi sırât üzerinden geçeceklerdir!

510- Câbir-i Cu'fî vasıtayla, Resulullah'ın (s.a.a) Âişe'ye şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

1- İhkâku'l-Hak, c.6, s.214.

2- Uyûnu Ahbâri'r-Rızâ, c.2, s.27, İhkâku'l-Hak, c.7, s.172

3- Besâirü'd-Derecât, s.415

Ali hakkında bana eziyet etme; zira hiç şüphesiz o, Müminlerin Emiri ve Müslümanların efendisidir. Allah kıyâmet gününde onu sırâtın üzerinde oturtacaktır; böylece o, dostlarını cennete ve düşmanlarını da (cehennem) ateşine sokacaktır.[1]

511- İmâm Muhammedü'l-Bâkır (a.s), babalarından, Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

Ya Ali, nasıl olacaksın, cehennemin kenarında durduğunda ve sırâta geldiğinde; (o gün ki) insanlara "geçin" denilecek ve sen cehenneme şöyle hitap edeceksin: "Bu senin, bu da benim!"

Hz. Ali (a.s) "Ya Resulallah, ('bunlar da benim' diyeceğim) o kimseler, kimlerdir?" diye sorduğunda, şöyle buyurdu. "Onlar senin Şîalarındır; sen nerede olursan, onlar da seninle olacaklardır."[2]

512- Resulullah (s.a.a):

Kıyâmet günü Allah-u Teâlâ, bana ve Ali b. Ebî Tâlib'e şöyle buyuracaktır: "Sizi sevenleri cennete ve size buğz edenleri (cehennem) ateşine sokun." Allah-u Teâlâ'nın Kur'ân'daki **"Atın her inatçı kâfiri cehenneme"**[3] sözü de bunu ifade etmektedir.[4]

513- İbn Abbâs, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

Kıyâmet günü olduğunda, Allah, Cebrâîl'e cennetin kapısında oturmasını ve ancak Ali b. Ebî Tâlib'den aldıkları berat belgesini taşıyanları cennete sokmasını emredecektir.[5]

1- İ'lâmü'l-Verâ, s.189.

2- el- Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s.93.

3- Kâf, 24.

4- Bişâretü'l-Mustafâ, s.144.

5- Menâkıbu Ali b. Ebî Tâlib, s.131.

114- İmâm Ali (a.s) ve Cennet Kapısının Halkası

514- Resulullah (s.a.a):

> Ali b. Ebî Tâlib, cennet kapısına asılmış bir halkadır. Kim ona tutunursa, cennete girer.[1]

515- el-Menâkıb kitabında, Hâtib-i Bağdâdî vasıtasıyla Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakledilmiştir:

> Cennet kapısının halkası, altın yüzeyler üzerine yerleştirilmiş kırmızı yakuttan olacaktır. Halka kapıya değdikçe, "Ya Ali, Ya Ali!" diye seslenecektir.[2]

115- İmâm Ali (a.s) Kâbe Gibidir

516- Senâyihî, Hz. Ali'den (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) kendisine hitaben şöyle buyurduğunu nakletmiştir.

> Sen, Kâbe gibisin, (Kâbe'ye olduğu gibi) sana gelinir, sen kimseye gitmezsin. Eğer şu topluluk, sana gelir de hilâfeti sana teslim ederlerse, kabul et. Ama onlar gelmezse, sana gelinceye kadar sen onlara gitme.[3]

517- Resulullah (s.a.a):

> Ya Ali, sen Kâbe yerindesin.[4]

518- Ebûzer-i Gıfârî'den Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

> Ali'nin misali, sizin aranızda veya ümmet arasında (tereddüt Ebûzer'dendir), Kâbe-i Müşerrefe gibidir; ona bakmak ibâdettir; onun ziyaretine gitmek farizâdır.[5]

1- Ferâidü's-Simtayn, c.1, s.180, İhkâku'l-Hak, c.7, s.168.

2- İhkâku'l-Hak, c.7, s.176.

3- İhkâku'l-Hak, c.5, s.646, Bişâretü'l-Mustafâ, s.277 (az farkla).

4- İhkâku'l-Hak, c.5, s.647.

5- İhkâku'l-Hak, c.5, s.647, Bihâru'l-Envâr, c.38, s.199, Keşfü'l-Yakîn, s.298 (az farkla).

116- İmâm Ali (a.s) ve Resulullah (s.a.a), Ümmetin İki Babasıdırlar

519- Resulullah (s.a.a):

Ben ve Ali, bu ümmetin iki babasıyız.[1]

520- Hz. Ali'den (a.s), Resulullah'tan (s.a.a) şöyle duyduğu nakledilmiştir:

Ben ve Ali b. Ebî Tâlib, bu ümmetin iki babasıyız; hiç şüphesiz bizim onların boynundaki hakkımız, anne-babalarının hakkından daha büyüktür. Eğer bize itâat ederlerse, onları ateşten kurtarıp rahatlık ve huzur yurduna götürürüz ve kölelikten kurtarıp en seçkin özgürlere kavuştururuz.[2]

521- Muallâ b. Hüseyin, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

İki babadan birisi benim, diğeri ise Ali b. Ebî Tâlib'dir. Bu iki baba ölüm anında (herkese) görüneceklerdir![3]

522- Hz. Fâtıma'nın (a.s) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Bu ümmetin iki babası Muhammed ve Ali'dir. (Allah'ın salavat ve selâmı onların üzerine olsun.) Eğer onlara itâat ederlerse, eğriliklerini düzeltir ve onları daimi azaptan kurtarırlar ve onlara uyum sağladıklarında, ebedi nimete kavuştururlar onları.[4]

523- Resulullah (s.a.a):

Babalarınızın en faziletli olanı ve taktir ve teşekkür edilmeye en lâyık olanı Muhammed ve Ali'dir.[5]

524- İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

1- İhkâku'l-Hak, c.15, s.518.

2- Bihâru'l-Envâr, c.36, s.9.

3- Bihâru'l-Envâr, c.36, s.13.

4- Bihâru'l-Envâr, c.36, s.9.

5- Bihâru'l-Envâr, c.36, s.9.

Kim, en faziletli babaları olan, Muhammed ve Ali'nin haklarına riâyet ederse, kendi babasının ve diğer kulların haklarından zayi ettiği ona bir zarar vermez; zira Muhammed (s.a.a) ve Ali (a.s) onları ondan razı etmeye çalışırlar.[1]

525- İmâm Hasanü'l-Müctebâ'nın (a.s) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Muhammed ve Ali bu ümmetin iki babalarıdırlar. O hâlde onların hakkını tanıyan ve her hâlinde onlara itâat eden kimseye ne mutlu! Böyle bir kimseyi Allah, cennetinin en faziletli oturanlarından karar kılacak ve onları bağışları ve rızâsıyla mutlu edecektir![2]

526- Esbağ b. Nübâte, Hz. Ali'den (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) kendisine şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

Ya Ali, ben ve sen, bu ümmetin iki babasıyız; kim bizim hakkımızı çiğnerse, bize karşı gelirse, Allah'ın laneti onun üzerine olsun. Ben ve sen, bu ümmetin iki işçisiyiz; kim bize ücretimiz konusunda zulmederse, Allah'ın laneti onun üzerine olsun. Ben ve sen, bu ümmetin iki mevlâsı-efendisiyiz; kim bizden kaçarsa, Allah'ın laneti onun üzerine olsun![3]

527- Yine senetli bir hadiste Hz. Ali'nin (a.s), Resulullah'tan (s.a.a) şöyle naklettiği rivâyet edilmiştir:

Ali'nin insanlar üzerindeki hakkı, babanın evladı üzerindeki hakkı gibidir.[4]

528- Resulullah (s.a.a):

Ali'nin Müslümanlar üzerindeki hakkı, babanın evladı üzerindeki hakkı gibidir.[5]

1- Bihâru'l-Envâr, c.36, s.9.

2- Bihâru'l-Envâr, c.36, s.9.

3- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.46.

4- Bihâru'l-Envâr, c.36, s.5, İhkâku'l-Hak, c.6, s.492 (az farkla).

5- Menâkıbu Ali b. Ebî Tâlib, s.48, Bişâretü'l-Mustafâ, s.269,

529- Câbir b. Abdullah da Resulullah'tan (s.a.a) şu şekilde nakletmiştir:

> Ali'nin bu ümmet üzerindeki hakkı, babanın evlat üzerindeki hakkı gibidir.[1]

530- İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s), şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

> Kim, Allah katındaki değerini anlamak istiyorsa, en değerli iki babası olan Muhammed ve Ali'nin, (Allah'ın salavatı onların üzerine olsun) onun yanında ne kadar değer sahibi olduğuna baksın.[2]

531- İmâm Ali Rızâ (a.s), babaları kanalıyla Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

> Ben Allah (azze ve celle)'nin yarattıklarının efendisiyim; ben Cebrâîl, Mîkâîl, İsrâfîl, Arş'ın taşıyıcısı meleklerden ve bütün mukarrep meleklerden ve Allah'ın peygamber ve resullerinden üstünüm. Şefaatin ve değerli (Kevser) havuzunun sahibiyim ben. Ben ve Ali bu ümmetin iki babalarıyız. Kim, bizi tanırsa, Allah (azze ve celle)'yi tanımıştır ve kim bizi inkâr ederse, Allah (azze ve celle)'yi inkâr etmiştir. Benim ümmetimin iki peygamber torunu ve cennet gençlerinin efendisi olan Hasan ve Hüseyin, Ali'dendir. Hüseyin'in evladından ise dokuz imâm olacaktır ki onlara itâat etmek, bana itâat etmektir; onlara karşı gelmek, bana karşı gelmektir; onların dokuzuncusu, onların kâimi ve Mehdi'si olacaktır.[3]

Yenâbîü'l-Mevedde, s.123, el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s.344, Eş-Şehâb, s.24, Keşfü'l-Yakîn, s.300.

1- Bihâru'l-Envâr, c.36, s.5, İhkâku'l-Hak, c.6, s.491, Ferâidü's-Simtayn, c.1, s.297.

2- Bihâru'l-Envâr, c.23, s.260.

3- Kemâlü'd-Din, s.261.

117- İmâm Ali'nin (a.s) Bazı Özellikleri

532- Senetli bir hadiste, Ubeydullah b. Râfi'den şöyle nakledilmiştir:

> Resulullah (s.a.a) oturduktan sonra, ne zaman kalkmak isterse, Ali'den başkası onun elinden tutmazdı. Resulullah'ın (s.a.a) ashabı da bunu bildikleri için Resulullah'ın elinden ondan başkası tutmazdı.[1]

533- Hammâni'den de yine şu şekilde nakledilmiştir:

> Resulullah (s.a.a) oturduğunda Ali'ye yaslanırdı; kalkmak istediğinde ise, elini Ali'nin eline verirdi.[2]

534- Yine şöyle rivâyet edilmiştir:

> Resulullah (s.a.a) vefat ettiği sırada başı Ali'nin kucağındaydı.[3]

118- Resulullah'ın (s.a.a) Cenaze İşlerini Üstlenen İmâm Ali (a.s) İdi

535- Yezid b, Bilâl'den nakledilmiştir; dedi ki Ali'den (a.s) şöyle duydum:

> Resulullah (s.a.a), benden başka kimsenin ona gusül vermemesini vasiyet etti. Benim avretimi kim görürse, gözleri kör olur.
>
> Hz. Ali şöyle devam etti: "Abbâs ve Üsâme perde arkasından bana su veriyorlardı. Ben Resulullah'ın hangi uzvuna elimi uzatsam, sanki otuz kişi de benimle birlikte onu çeviriyordu; bu durum gusül bitinceye kadar devam etti!"[4]

536- Resulullah (s.a.a):

1- İ'lâmü'l-Verâ, s.189, Hilyetü'l-Ebrâr, c.1, s.233 (az farkla).

2- İ'lâmü'l-Verâ, s.189, Hilyetü'l-Ebrâr, c.1, s.233.

3- İhkâku'l-Hak, c.18, s.186.

4- İhkâku'l-Hak, c.7, s.30.

Ya Ali, sen benim bedenime gusül verirsin; borcumu eda edersin; beni mezarımda defnedersin; zimmetimde olan şeyleri yerine ulaştırırsın; sen dünyada da ahirette de benim sancaktarımsın.[1]

537- Hz. İmâm Hüseyin (a.s), babasından şöyle nakletmiştir:

Peygamber (s.a.a), Hz. Ali'ye (a.s), kendisine gusül verme işlemini üstlenmesini vasiyet etti. Hz. Ali (a.s), "Ya Resulallah, buna dayanamayacağımdan korkuyorum." dediğinde şöyle buyurdu: "Bu işte sana yardım edilecektir!" Hz. Ali şöyle devam etmiştir: "Allah'a yemin olsun ki, Resulullah'ın (s.a.a) hangi uzvunu çevirmek istediysem, benim için çevrildi!"[2]

538- Resulullah (s.a.a):

Benim bedenimi çıplak olarak kimsenin görmesi caiz değildir; Ali hariç.[3]

119- İmâm Ali (a.s), Resulullah'ın (s.a.a) Sancaktarıdır

539- Resulullah (s.a.a):

Ali, benim sancağımın sahibidir (sancaktarımdır).[4]

540- Resulullah (s.a.a):

Ali, hak sancağının sahibidir.[5]

541- İbn Abbâs'tan şöyle nakledilmiştir:

Allah Resulü (s.a.a), Bedir gününde sancağı Ali'ye (a.s) verdi. O sırada Ali (a.s), daha yirmi yaşındaydı.[6]

542- İbn Abbâs'tan yine şöyle nakledilmiştir:

1- İhkâku'l-Hak, c.15, s.551.

2- Fezâilü'l-Hamse, c.3, s.38.

3- İhkâku'l-Hak, c.7, s.33.

4- İhkâku'l-Hak, c.15, s.544.

5- İhkâku'l-Hak, c.15, s.558.

6- Müstedrekü's-Sahîhayn (Hakim), c.3, s.111, el-İmâm Ali, c.1, s.159, İhkâku'l-Hak, c.18, s.72 (az farkla).

Bütün önemli vakıalarda Resulullah'ın (s.a.a) sancağı Ali (a.s) ile birlikteydi; Bedir günü, Uhud günü, Hüneyn günü, Ahzâp (Hendek) günü ve Mekke fethinde. Ensâr'ın sancağı, Sâd b. Ubâde ile birlikteydi, her yerde ve Mekke fethinde. Muhacirlerin sancağı ise Ali (a.s) ile birlikteydi.[1]

543- Bir hadiste Câbir b. Semure'den şöyle nakledilir:

Resulullah'a (s.a.a) *"Kıyâmet günü sizin sancağınızı kim taşıyacak ya Resulallah?"* diye sorduklarında, şöyle buyurdu: "Onu kıyâmet günü o kimse taşıyacaktır ki, dünyada da taşıyordu. O ise Ali b. Ebî Tâlib'den başkası değildir."[2]

544- Yine Câbir b. Semure'den şöyle nakledilmiştir:

Allah Resulü'ne (s.a.a) *"Ya Resulallah, kıyâmet günü senin sancaktarın kim olacaktır?"* diye sorulduğunda, şöyle buyurdu: "Benim ahiretteki sancaktarım, dünyadaki sancaktarım olan Ali b. Ebî Tâlib'dir."[3]

545- Seleme b. Amr b. Ekva'dan şöyle rivâyet edilir:

Allah Resulü (s.a.a), Ebubekir'i, sancağıyla (ki İbn Hişâm'ın nakline göre rengi beyaz idi) Hayber kalelerinden bazısına gönderdi. O savaştı ve geriye döndü; bütün çabalarına rağmen zafer elde edilemedi. Bir gün sonra Ömer b. Hattab'ı gönderdi, o da savaşıp geri döndü, ama fetih nasip olmadı. Bunun üzerine Allah Resulü (s.a.a) şöyle buyurdu: *"Yarın sancağı öyle bir kişinin eline vereceğim ki Allah ve Resulü'nü sever; Allah onun eliyle fethi gerçekleştirecektir; o (geri) kaçacak birisi değildir."*

Seleme şöyle devam etmiştir: Resulullah (s.a.a) Ali'yi yanına çağırdı. O sırada onun gözü ağrıyordu. Allah Resulü, ağız suyunu onun gözüne sürdü; ardın-

---

1- İ'lâmü'l-Verâ, s.191, İhkâku'l-Hak, c.18, s.73 (az farkla).

2- el-Müsterşed, s.334.

3- Keşfü'l-Yakîn, s.304, Menâkıbu Ali b. Ebî Tâlib, s.200 (az farkla)

dan şöyle buyurdu: "Al şu sancağı ve Allah sana fethi nasip edinceye kadar ilerle."[1]

120- İmâm Ali (a.s) ve Sancak Hadisi

546- Abdullah b. Ömer, Ömer b. Hattap'tan Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

Yarın sancağı öyle birisine vereceğim ki, Allah ve Resulü'nü sever, Allah ve Resulü de onu sever; o, ard arda (düşmana) saldıran ve asla (geri) kaçmayan birisidir. Allah fethi ona nasip kılacaktır. Cebrâîl onun sağında ve Mîkâîl de solunda hareket edeceklerdir. İnsanlar o geceyi iştiyak içinde sabahladılar. Sabah olduğunda, Allah Resulü (s.a.a) "Ali nerededir?" diye seslendi. Dediler ki: "Ya Resulallah, onun gözleri görmüyor." "Onu bana getirin." buyurdu. Hz. Ali, onun yanına getirildiğinde, "Bana yaklaş." buyurdu. Hz. Ali yaklaştı ve Allah Resulü, ağız suyunu eliyle onun gözlerine sürdü. Bunun üzerine Ali, sanki önceden gözleri hiç rahatsız olmamış gibi, ayağa kalktı.[2]

547- Resulullah (s.a.a):

Yarın muhakkak sancağı öyle birisine vereceğim ki, peş peşe düşmana saldırır ve geri kaçmaz. O, Allah ve Resulü'nü sever, Allah ve Resulü de onu severler; Allah onun eliyle fethi müyesser kılacaktır![3]

548- Resulullah (s.a.a):

Yarın sancağı muhakkak öyle bir kimseye vereceğim ki, Allah ve Resulü'nü sever; Allah ve Resulü de onu sever. O peş peşe düşmana saldırır ve geri kaçmaz.

1- İhkâku'l-Hak, c.5, s.416, Câmiü'l-Ahâdis (Suyûtî), c.16, s.243 (az farkla).

2- İhkâku'l-Hak, c.5, s.370, Kenzü'l-Ummâl, c.13, s.123 (az farkla).

3- İhkâku'l-Hak, c.5, s.415, Hilyetü'l-Evliyâ, c.1, s.1101, Sahîh-i Müslim, c.15, s.176 (az farkla).

O, alçak gönüllülükle sancağı alacaktır (bir rivâyette "onu hakkıyla alacaktır." geçmekte, bir diğerinde ise "Allah onun eliyle fethi müyesser kılıncaya kadar geri dönmeyecektir." geçmektedir).

Buhâri ve Müslim'de ise rivâyet şu şekilde nakledilmiştir:

Allah Resulü sancak hadisini (ashaba) buyurduklarında insanlar, "Acaba kime verecektir sancağı." söylentileriyle sabahladılar. Sabah açıldığında, erkenden hepsi Resulullah'ın (s.a.a) yanına koştular ve her birisi, sancağın kendisine verilmesini ümit ediyordu. İşte o sırada Allah Resulü "Ali nerededir?" diye seslendi. "O gözlerinden rahatsızdır." dediklerinde, "Peşine adam gönderin." buyurdu. Yanına getirildiğinde, Peygamber (s.a.a) ağzının suyunu onun gözlerine sürdü ve onun için dua etti. Böylece Hz. Ali iyileşti ve Resulullah (s.a.a) sancağı ona verdi.[1]

549- Yine Resulullah'ın (s.a.a) Hayber günü şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Kesinlikle yarın sancağı öyle bir kimseye vereceğim ki, Allah ve Resulü'nü sever, Allah ve Resulü de onu severler; o, (düşmandan) asla kaçmaz. Allah onun eliyle fethi müyesser kılacaktır.

Ardından (o sırada) gözlerinden rahatsız olan Ali'yi (a.s) yanına çağırdı; ağzının suyundan gözlerine sürdü ve sancağı ona verdi…[2]

550- Resulullah (s.a.a):

"Yarın sancağı öyle birisine vereceğim -veya öyle birisi sancağı alacaktır- ki Allah ve Resulü onu severler -veya Allah ve Resulü'nü sever-; Allah, fethi ona müyesser kılacaktır."

1- Bihâru'l-Envâr, c.41, s.85, et-Tâc, c.3, s.294, Sahih-i Buhâri, c.3, s.1140, Nûrü'l-Ebsâr, s.90, Sahih-i Müslim, c.15, s.177 (az farkla).

2- el-İstîâb, c.3, s.1099, Sahih-i Tirmizî, c.13, s.172 (az farkla).

Oradakiler dediler ki: (Sabahleyin) aniden Ali'nin geldiğini gördük; oysa onun geleceğini beklemiyorduk! "Ali geldi" dediler. Böylece Resulullah (s.a.a) sancağı ona verdi ve Allah ona fethi müyesser kıldı.[1]

551- Resulullah (s.a.a):

"Sancağı öyle bir kişiye bırakacağım ki, Allah ve Resulü'nü sever; Allah ve Resulü de onu sever ve Allah onun eliyle fethi gerçekleştirecektir." Ashabı başlarını Resulullah'a doğru uzattılar (kime vereceğini görmek için). Resulullah (s.a.a) de onu Ali'ye verdi.[2]

121- İmâm Ali'nin (a.s) Şecâati ve Savaşlardaki Durumu

552- Hz. Ali'nin (a.s) şöyle dediği rivâyet edilmiştir:

Vallahi, eğer Arapların hepsi benimle savaşmak için bir araya gelseler, ben asla onlara sırtımı dönüp (kaçmam). Eğer fırsatlar, onların hepsinin kellesini uçurmama imkân sağlasa, hemen bunu yaparım![3]

553- Abdurrahman b. Hâtıp'tan şöyle nakledilmiştir:

Hz. Ali (a.s) savaşa çıkmak istediğinde tehlil (Lâ ilâhe illallah) ve tekbir (Allah-u ekber) söylerdi; ardından şöyle seslenirdi: "Ben ölümden ne zaman kaçabilirim? Ölümüm takdir edildiği gün mü, takdir edilmediği gün mü?"[4]

554- Şöyle rivâyet edilmiştir:

Amr b. Abdeved, Hendek günü (Müslümanları) savaşa çağırdığında, kimse ona müspet cevap vermedi. Hz. Ali "Canım sana feda olsun ya Resulallah, bana

---

1- Sahîh-i Buhâri, c.3, s.141.

2- Hasâisu Emiri'l-Müminin (Nesâî), s.51.

3- Behcü's-Sabâğa, c.1, s.67, Sefînetü'l-Bihâr, c.1, s.690, Nehcü's-Saâde, c.4, s.37 (az farkla).

4- Behcü's-Sabâğa, c.7, s.60

izin veriyor musun?" Allah Resulü, "Ama o, Amr b. Abdeved'dir!" buyurduğunda, Ali (a.s) "Ben de Ali b. Ebî Tâlib'im!" dedi. Ardından (Resulullah'ın izniyle) Amr'ın karşısına çıktı ve onu öldürdü…[1]

555- Tabersî'nin Hendek vakıası hakkında naklettiği hadislerin birisinde şöyle geçmektedir:

Hz. Ali (a.s), bin atlıya bedel olan Amr b. Abdeved'in karşısına çıkıp onu öldürdü. Ondan önce Allah Resulü (s.a.a) onun hakkında şöyle dua etmişti: *"Allah'ım onu önünden ve arkasından, sağından ve solundan, yukarısından ve aşağısından koru!"*[2]

556- Abdullah b. Mes'ûd'dan şöyle rivâyet edilmiştir:

Ali, Amr b. Abdeved'in karşısına çıktığında Allah Resulü (s.a.a) şöyle buyurdu: *"Bütün iman, bütün şirkin karşısına çıkmıştır!"* Onu öldürdüğünde ise şöyle buyurdu: *"Müjdeler olsun sana ey Ali, senin bu günkü amelin bütün ümmetimin ameliyle tartılsa, senin amelin onların ameline ağır basar."*[3]

557- Yine şöyle nakledilmiştir:

Peygamber (s.a.a), Hz. Ali'ye Amr b. Ebdeved'in karşısına çıkması için izin verdiğinde ve Ali onun karşısına çıktığında Allah Resulü (s.a.a) şöyle buyurdu: *"İmanın hepsi, şirkin hepsinin karşısına çıkmıştır!"*[4]

558- Hüzeyfe de Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

Ali'nin hendek gününde vurduğu darbe, ümmetimin kıyâmete kadar yapacakları amellerden üstündür![5]

1- Sefînetü'l-Bihâr, c.88, s.402.

2- İsbâtü'l-Hüdât, c.1, s.354.

3- Yenâbîü'l-Mevedde, s.94.

4- et-Terâif, s.60, Bihâru'l-Envâr, c.39, s.1 (az farkla).

5- Yenâbîü'l-Mevedde, s.95, İhkâku'l-Hak, c.6, s.5.

559- Resulullah (s.a.a):

> Ali'nin Hendek gününde Amr b. Ebdeved ile mücadelesi, ümmetimin kıyâmet gününe kadarki amelinden daha üstündür.[1]

560- İmâm Cafer-i Sâdık (a.s) babasından, o da İmâm Zeyne'l-Âbidîn'den (a.s), Resulullah'ın (s.a.a) Ali b. Ebî Tâlib'e (a.s) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

> Ey Ebe'l-Hasan, eğer bütün yaratıkların imanları ve amelleri bir kefeye ve senin Uhud savaşındaki amelin diğer bir kefeye konsa, hiç şüphesiz seninki bütün mahlukata ağır basar. Allah-u Teâlâ, Uhud gününde senin ile mukarrep meleklerine övündü; gökten perdeyi kaldırdı ve senin ile cenneti ve onda olanları aydınlattı. Senin fiilinle âlemler sevindi. Hiç şüphesiz Allah-u Teâlâ, o güne karşılık sana her peygamber, resul, sıddık ve şehidin gıpta edeceği bir karşılık verecektir.[2]

561- Abdullah b. Mes'ûd, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

> Ben, Ali'yi hangi savaşa gönderdiysem, mutlaka onun sağında Cebrâîl'in ve solunda Mîkâîl'in hareket ettiğini gördüm. Allah-u Teâlâ, zaferi ona nasip kılıncaya kadar bulutlar da onun üzerini gölgeliyorlardı.[3]

562- Resulullah (s.a.a):

> Hiç şüphesiz, Ali'nin Amr'a vurduğu darbe, insanlar ve cinlerin ibâdetine bedeldir![4]

563- İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) şöyle buyurduğu rivâyet edilmiştir:

1- Bihâru'l-Envâr, c.41, s.96, Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.150, et-Terâif, s.60, Behcü's-Sabâğa, c.3, s.150 (az farkla).

2- Hilyetü'l-Evliyâ, c.1, s.307.

3- Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.376, Bihâru'l-Envâr, c.39, s.95 (az farkla).

4- Mesâbihü'l-Envâr, c.2, s.254, el-Hikem-üz Zâhire, c.2, s.128.

Bedir gününde, Rıdvan isimli bir melek semâdan şöyle seslendi: "Zülfikâr gibi bir kılıç ve Ali gibi bir yiğit yoktur."[1]

564- İbn Abbâs'tan senetli bir şekilde, Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Rabb'im bana Zülfikâr'ı verdi ve şöyle buyurdu: "Ey Muhammed, şunu al ve yeryüzünün en iyi insanına ver. Ben, *'Ya Rab, bu kimdir?'* diye sorduğumda şöyle buyurdu: Benim yeryüzündeki halifem olan Ali b. Ebî Tâlib'dir."[2]

122- İmâm Ali'nin (a.s) Hayber'in Kapısını Açması

565- Hz. Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) Sehl b. Hüneyf'e yazdığı mektubunda şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Vallahi ben Hayber'in kapısını bedenî bir güçle ve gıdaya dayanan bir hareketle açmadım; ben melekûti bir güçle ve Rabb'imin nuruyla nurlanmış bir ruhla teyit edildim. Ben Ahmed'e (s.a.a) nispetle ışıktan bir ışık gibiyim. Allah'a andolsun ki eğer bütün Araplar benimle savaşmak için bir araya gelip yardımlaşsalar, ben asla onlara sırtımı dönüp kaçmam. Eğer onların hepsinin kafasını uçurma fırsatı bulursam, bir tanesini bırakmam. Evet, ölümünün ne zaman geleceği endişesini taşımayan kimsenin kalbi, olaylar karşısında elbet ki muhkem ve sabit kalır.[3]

566- Câbir b. Abdullah'tan şöyle nakledilmiştir:

Hz. Ali (a.s), Hayber günü (kalenin) kapısını ellerinde tuttu; böylece Müslümanlar onun üzerinden yukarıya çıkıp Hayber'i fethettiler.[4]

1- Ravzatü'l-Vâizîn, c.1, s.128, Bihâru'l-Envâr, c.20, s.86 (az farkla).

2- Keşfü'l-Yakîn, s.216.

3- Hilyetü'l-Ebrâr, c.1, s.314, Ravzatü'l-Vâizîn, c.1, s.127.

4- Hilyetü'l-Ebrâr, c.1, s.315.

567- İbn Cerîr Taberî, kitabında şöyle nakletmiştir:

Hz. Ali dört dirsek boyunda, beş karış kalınlığında olan ve saf taştan yapılmış olan Hayber kapısını sol eliyle taşıdı; öyle ki İmâm'ın parmakları, kapıda iz bıraktı! O, kapıyı hiçbir halkası-tutacak yeri olmadan yukarıya kaldırıp, kendine kalkan edindi ve düşmanlarıyla çarpışmaya başladı ve onlara saldırdı. Daha sonra da o kapıyı arkasına doğru kırk dirsek boyu uzaklara fırlattı.[1]

568- Bir rivâyette ise şöyle geçmektedir:

O kapı, on beş dirsek boyundaydı. Kapının önüne kazılmış hendeğin eni ise on dirsek boyundaydı. Hz. Ali, kapının bir tarafını hendeğin bir tarafına koydu, diğer tarafını ise elleriyle tuttu ve askerler onun üzerinden geçtiler; hem atlı hem de piyadeden oluşan askerlerin sayısı sekiz bin yedi yüz (8700) idi.[2]

123- İmâm Ali'nin (a.s) Aldığı Yaraların Sayısı ve Resulullah'ın (s.a.a) Üzüntüsü

569- el-İhtisâs kitabında şöyle yazılmıştır: Hz. Ali'de (a.s) toplanan yetmiş haslet hakkında şöyle zikretmişlerdir:

Hz. Ali (a.s) aldığı yaraların acısından dolayı hiçbir kimseye şikâyette bulunmamıştır ve sürekli başından ayağına kadar bedeninin her yerini kaplayan yara izlerini saklamaya çalışırdı. Allah yolunda aldığı bu yaraların sayısı bine ulaşmıştı!

Yine şöyle nakledilmiştir:

Emirü'l-Müminin (a.s) Uhud Savaşı'ndan döndüğünde, seksen yara almıştı ki, yaraların arasına koyulan fitil, öbür taraftan dışarıya çıkıyordu. Resulullah

1- Hilyetü'l-Ebrâr, c.1, s.315.

2- Hilyetü'l-Ebrâr, c.1, s.315.

(s.a.a), onu ziyaret etmek için yanına geldi ve ezilmiş et parçası gibi onu bir derinin üzerinde görünce, ağladı… Yaraları pansuman yapan iki kadın durmadan Resulullah'a şikâyette bulunup "Ya Resulallah, biz onun durumundan endişeleniyoruz; koyduğumuz fitiller yaraların bir yanından girip diğer yanından dışarı çıkıyor. Ayrıca o acısını gizliyor!"

Râvi diyor ki: "Hz. Ali (a.s), dünyadan gittiği sırada bütün bedenindeki yara izlerini saydılar, bin yara izi olduğu ortaya çıktı!"[1]

570- Enes b. Mâlik'ten şöyle nakledilmiştir:

Uhud günü Ali'yi Resulullah'ın (s.a.a) yanına getirdiler. Bedeninde altmış küsür mızrak, kılıç ve ok yarası vardı. Resulullah (s.a.a), yaralara elini sürmeye başladı. Elini sürdüğü her yer Allah'ın izniyle sanki hiç yaralanmamış gibi iyileşiyordu.[2]

571- Ebû Dünyâ el-Muammerü'l-Mağribî'nin, Hz. Emirü'l-Müminin Ali'den (a.s) şöyle duyduğu nakledilmiştir:

Ben Hayber vakıasında yirmi beş yara aldım. O halimle Resulullah'ın (s.a.a) yanına geldiğimde, bana olanları görünce ağladı; ardından göz yaşlarını alıp yaralarıma sürdü; anında rahatladım.[3]

572- Tefsîr-i Kummî'de, Hz. Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) Uhud'da aldığı yaraların sayısı doksan, el-Harâic kitabında ise kırk yara ve ayrıca on altı kılıç darbesi olarak nakledilmiştir ki o darbelerin dördünde, darbenin şiddetinden yere düşmüştür! Sa'dü's-Suûd kitabında ise yaraların sayısı, seksen olarak verilmiştir.[4]

1- Sefînetü'l-Bihâr, c.1, s.565, el-İhtisâs, s.152 (az farkla).

2- İsbâtü'l-Hüdât, c.1, s.345.

3- Sefînetü'l-Bihâr, c.1, s.566.

4- Sefînetü'l-Bihâr, c.1, s.568.

3. Bölüm

- Gadîr-i Hum Olayı
- İmâm Ali'nin (a.s) İmâmeti
- İmâm Ali'nin (a.s) Velâyeti
- İmâm Ali'nin (a.s) Hilâfeti
- İmâm Ali'ye (a.s) Muhalefetin Sonuçları

GADÎR-İ HÛM OLAYI

124- İmâm Ali (a.s) ve Gadîr-i Hûm Olayı

Ey Resul, sana indirileni tebliğ et! (İnsanlara ulaştır) ve eğer bunu yapmazsan peygamberliğini tebliğ etmemiş gibi olursun. Ve Allah seni insanlardan koruyacak.[1]

Bugün kâfirler, sizin dininizden (onu yok etmekten) ümit kesmişlerdir. Artık onlardan korkmayın, benden korkun. Bugün size dininizi ikmal ettim, üzerinize nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak İslâm'ı beğendim.[2]

573- Ebû Saîd-i Hudrî'den şöyle nakledilmiştir:

Peygamber (s.a.a) zilhicce ayının on sekizi, perşembe gününde Gadîr-i Hum denen yerde indiğinde, insanları Ali'ye davet etti ve onun iki pazısından tutarak yukarı kaldırdı; öyle ki insanlar Allah Resulü'nün koltuk altının beyazlığını gördü. Ondan sonra şöyle buyurdu:

"Allah-u Ekber! Dinin tekmil oluşu, nimetin tamamlanışı ve benim risâletime ve benden sonra Ali'nin velâyetine Rabb'ın razı oluşundan dolayı, Allah'a hamd olsun. Ben kimin mevlâsı (velâyet sahibi) isem, Ali de onun mevlâsıdır."[3]

1- Mâide, 67.

2- Mâide, 3.

3- İhkâku'l-Hak, c.6, s.275.

574- Cerîr'den şöyle nakledilmiştir:

Veda Haccı'nda, hac merasimi için Resulullah (s.a.a) ile birlikte idik. Dönüşte "Gadîr-i Hûm" denen bir yere ulaştık. Allah Resulü (s.a.a) namaz için toplanmamızı emretti. Bizler (Muhacirler ve Ensâr) toplandığımızda, Allah Resulü (s.a.a) ortamızda ayağa kalkarak şöyle buyurdu: *"Ey insanlar, neye şehâdet ediyorsunuz?"* Onlar da "Allah'tan başka ilah olmadığına şehâdet ediyoruz." dediler. Tekrar sordu: *"Sonra neye şehâdet ediyorsunuz?"* Şu cevabı verdiler: "Muhammed'in (s.a.a) Allah'ın kulu ve Resulü olduğuna." *"Peki sizin veliniz kimdir?"* diye sorduğunda, "Allah ve onun Resulü bizim mevlâmızdır." dediler.

Râvî diyor ki, Allah Resulü (s.a.a) daha sonra Ali'nin pazısına vurdu ve onu ayağa kaldırdı. Daha sonra da onları bırakıp kollarını tuttu ve şöyle buyurdu:

"Allah ve Resulü kimin Mevlâsı ise, bu (Ali) da onun mevlâsıdır; Allah'ım, onu seveni sev ve ona düşman olanın düşmanı ol! Allah'ım, insanlardan kim onu severse, sen de onun sevgilisi ol ve kim ona buğz ederse, sen de ona buğz et."[1]

575- Yine şöyle rivâyet edilmiştir:

"…Namaza toplanın." diye seslendi. Herkes toplandığında, Allah Resulü (s.a.a), yanında Ali de (a.s) bulunduğu hâlde dışarıya çıktı ve şöyle hitap etti: "Ey insanlar, beni her kadın ve erkek müminin mevlâsı bilmiyor musunuz?" *"Evet, biliyoruz."* dediklerinde şöyle devam etti:

"Ben kimin mevlâsı isem, Ali de onun mevlâsıdır; Allah'ım, onu seveni sev ve ona düşman olana düşman ol; ona yardım edene yardım et ve onu yalnız bırakanı

1- İhkâku'l-Hak, c.6, s.270.

yalnız bırak; ona destek olana destek ol; ona buğz edene buğz et ve ona muhabbet besleyene, muhabbet göster."[1]

576- Sa'd'dan şöyle nakledilmiştir:

Mekke yolunda Resulullah (s.a.a) ile birlikte idik. "Gadîr-i Hûm" denen yere ulaştığında, insanların durmasını emretti. Sonra ileri gidenleri geri getirtti ve geri kalanlar da yanına ulaştılar. Herkes yanına toplandığında, onlara şöyle hitap etti: "Ey insanlar, sizin veliniz kimdir?" Üç defa *"Allah ve Resulü'dür."* dediler. Ardından Ali'nin elinden tutup ayağa kaldırdı ve şöyle buyurdu:

"Kimin velisi, Allah ve Resulü ise, bu (Ali) da onun velisidir; Allah'ım, onu seveni sev ve ona düşman olana düşman ol."[2]

577- İmâm Ahmed b. Hanbel'in Müsned'inde şöyle nakledilmektedir: "Abdullah bize babasından, o da Affân'dan, o da Hammâd b. Seleme'den, o da Ali b. Zeyd'den, o da Adiy b. Sâbit'ten, o da Berâ' b. Âzip'ten şöyle nakletmiştir:

Biz, bir yolculukta Resulullah (s.a.a) ile birlikteydik. "Gadîr-i Hûm" denen yerde konakladık. Hepimizin toplanması için çağrı yapıldı. İki ağacın altı, Allah Resulü için temizlendi. Allah Resulü (s.a.a) öğle namazını kıldıktan sonra Ali'nin elini tuttu ve şöyle buyurdu: "Acaba benim her müminin kendi nefsinden daha evla olduğumu (üzerinde velâyet ve tasarruf hakkına sahip olduğumu) bilmiyor musunuz?" (Müslümanlar) *"Evet biliyoruz."* dediler. Bunun üzerine, Ali'nin elini tuttuğu hâlde şöyle buyurdu:

"Ben kimin mevlâsı isem, Ali onun mevlâsıdır. Allah'ım, onu seveni sev, ona düşman olana düşman ol."

1- el-Müsterşed, s.470.

2- İhkâku'l-Hak, c.6, s.372.

Sonra Ömer (b. Hattâp), Ali'nin karşısına geçip ona şöyle dedi: *"Ne mutlu sana ey Ebû Tâlib'in oğlu, her mümin erkeğin ve her mümine kadının mevlâsı oldun!"*[1]

578- Hadis ve tarih ehlinin hemen hepsinin ittifakıyla, Allah Resulü (s.a.a) Gadîr-i Hum günü okuduğu hutbede şu cümleleri buyurmuştur:

"Ben kimin mevlâsı isem, Ali de onun mevlâsıdır." Bunun üzerine Ömer, Hz. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle dedi: "Ne mutlu sana ey Ebe'l-Hasan. Şüphesiz benim ve her erkek ve kadın müminin mevlâsı oldun."[2]

579- Resulullah (s.a.a):

Ben kimin mevlâsı isem, Ali de onun mevlâsıdır; Allah'ım, onu seveni sev ve ona düşman olana düşman ol.[3]

580- Resulullah (s.a.a):

Ben, kimin mevlâsı isem, Ali de onun mevlâsıdır; Allah'ım, onu seveni sev ve ona düşman olana düşman ol; ona yardım edene yardım et ve onu yalnız bırakanı yalnız bırak ve ona zulmeden kimseye lanet et![4]

125- Gadîr-i Hum Günü En Faziletli Bayram Günüdür

581- Senetli bir şekilde İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) babasından, onun da babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle burduğu rivâyet edilmiştir:

1- Müsned-i Ahmed, c.4, s.281. Bu hadis Müsned-i Ahmed b. Hanbel'de takriben on beş yerde ve bazı yerde birkaç senetle nakledilmiştir. Hadisin değişik kaynaklarını görmek için Allame Emiînî'nin "el-Gadîr" kitabına müracaat edin: c.1, s.267.

2- İhkâku'l-Hak, c.6, s.278, el-Müsterşed, s.468, el-Gadîr, c.5, s.363, Menâkıbu Ali b. Ebî Tâlib, s.23, Zehâirü'l-Ukbâ, s.67.

3- İhkâku'l-Hak, c.6, s.278, el-Müsterşed, s.468, el-Gadîr, c.5, s.363, Menâkıbu Ali b. Ebî Tâlib, s.23, Zehâirü'l-Ukbâ, s.67.

4- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, 29, el-Gadîr, c.10, s.378, el-İstîâb, c.3, s.1099.

Ümmetimin en faziletli bayramı, "Gadîr-i Hum" günüdür. Gadîr öyle bir gündür ki onda zikri yüce Allah bana, kardeşim Ali b. Ebî Tâlib'i, ümmetim için benden sonra kendisiyle doğru yolu bulacakları bir nişane-alem olarak belirlememi emretmiştir; bu öyle bir gündür ki onda Allah, dini kemâle erdirdi ve ümmetim için o günde nimeti tamamladı ve artık İslam'ın onların dini olmasına rızâ gösterdi.

Sonra şöyle devam etti: "Ey insanlar topluluğu, şüphesiz Ali bendendir, ben de Ali'den; o, benim tıynetimden yaratılmıştır; o, benden sonra halkın imâmıdır; benim sünnetimden ihtilaf ettikleri şeyleri onlara açıklayacaktır; o, müminlerin emiri, yüzü akların önderi, müminlerin reisi, vasîlerin en iyisi, dünya kadınlarının efendisinin kocası ve hidâyet imâmlarının babasıdır. Kim, Ali'ye muhabbet beslerse, ben de ona muhabbet beslerim ve kim, Ali'ye buğz ederse ben de ona buğz ederim; kim, Ali'yle kendi arasında bağ kurarsa, ben de onunla bağ kurarım ve kim, Ali ile ilişkisini keserse, ben de onunla ilişkimi keserim. Kim, Ali'ye cefa ederse, ben de ona cefa ederim; kim, Ali'yi severse, ben de onu severim ve kim, Ali'ye düşman olursa, ben de ona düşman olurum…"[1]

582- Senetli bir hadiste, Kâsım b. Yahyâ, dedesi Hasan b. Râşid'den şöyle nakletmiştir:

İmâm Cafer-i Sâdık'a (a.s) dedim ki: *"Canım sana feda olsun, acaba Müslümanlar için iki (Kurban ve Ramazan) bayramından başka bir bayram var mıdır?"* Buyurdu ki: "Evet, ey Hasan, o ikisinden daha büyük ve daha faziletli bir bayram vardır!" *"O, hangi gündür?"* diye sor-

1- el-Emâlî, (Şeyh Sadûk), s.109, Bihâru'l-Envâr, c.37, s.109, Ravzatü'l-Vâizîn, c.1, s.102, İsbâtü'l-Hüdât, c.1, s.526 (az farkla), Gâyetü'l-Merâm, s.89.

duğumda, şöyle buyurdu: "Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) insanlara önder olarak seçildiği gün." Tekrar *"Canım sana feda olsun, tarih olarak hangi gündür o?"* diye sordum; şöyle devam etti: "Günler dönüp durmaktadır. O gün, Zilhicce ayının on sekizinci günüdür!" Dedim ki: *"Fedan olayım, o gün ne yapmamız uygun olur?"* Buyurdu ki: "O günü oruç tutarsın; Muhammed ve Ehlibeyti'ne çokça salavat getirip onlara zulmedenlerden ve haklarını inkâr edenlerden teberri edersin. Geçmiş peygamberler, vasîlerine, vasînin seçildiği günü bayram tutmalarını emrederlerdi." Bilahare *"O gün de oruç tutan kimsenin ne kadar sevabı vardır?"* dediğimde, "Altmış ayın orucunun sevabı buyurdu!"[1]

126- Gadîr-i Hum Gününde Oruç Tutmak ve İnfâk Etmek

583- Mufazzal, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakletmiştir:

Gadîr-i Hum günü oruç tutmak, altmış yılın kefaretidir![2]

584- Ali b. Hüseyni'l-Abdî, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle duyduğunu nakletmiştir:

Gadîr-i Hum gününü her yıl oruç tutmak, Allah indinde kabul olmuş yüz hac ve yüz umreye bedeldir; o, Allah'ın en büyük bayramıdır.[3]

585- İmâm Cafer-i Sâdık (a.s):

1- Sevâbü'l-A'mâl, s.99, Misbâhü'l-Müteheccidîn, s.680, el-İsnâ Aşeriyye, s.168 (az farkla).

2- Bihâru'l-Envâr, c.97, s.112, Men Lâ Yahzurhü'l-Fakîh, c.2, s.90, el-Müheccetü'l-Beyzâ, c.2, s.141, Sevâbü'l-A'mâl, s.100, Misbâhü'l-Müteheccidîn, s.679.

3- el-Gadîr, c.1, s.286.

Gadîr-i Hum gününün orucu, eğer insan yaşayabilirse, bütün insan ömrünün orucuna bedeldir. Yine bu günün orucu Allah indinde, kabul olmuş yüz hacca ve yüz umreye bedeldir ve o Allah'ın en büyük bayramıdır![1]

586- Ahmed b. Muhammed b. Ebî Nasr şöyle diyor:

Biz İmâm Ali Rızâ'nın (a.s) yanında idik. Meclis tıklım tıklım dolmuştu. Gadîr gününden söz açıldı. Bazıları onu inkâr edince, İmâm Rızâ (a.s) şöyle buyurdu: "Babam, bana babasından şöyle nakletti: *'Hiç şüphesiz Gadîr günü, gökte yerden daha meşhurdur. Firdevs-i A'lâ'da (cennetinde) Allah'ın bir sarayı vardır ki tuğlalarının her biri sırayla altın ve gümüştendir.'* Sonra bu sarayın özelliklerini ve Gadîr gününde meleklerin orada toplanıp o günün yüceliklerini dile getirmelerinden bahsetti ve sonra şöyle devam etti: "Ey İbn Ebî Nasr, nerede olursan ol, Gadîr gününde, Emirü'l-Müminin'in (a.s) (türbesinin) yanında hazır ol; zira hiç kuşkusuz Allah, (o günde) her erkek ve kadın müminin, her erkek ve kadın Müslümanın, altmış yıllık günahı affeder. Ramazan ayında, Kadir gecesinde ve Fıtır Bayramı gecesindekinin iki katı insan (cehennem) ateşinden azat olur. O gün, ârif ve mümin kardeşlerine verdiğin bir dirhem, (başka günlerde verilen) bin dirheme bedeldir. O hâlde, bu günde kardeşlerine (ihsanını) artır ve her mümin ve mümineyi sevindirmeye çalış…"[2]

127- Ehlibeyt Kanalıyla Nakledilen Geniş Gadîr-i Hûm Hutbesi

587- Senetli bir şekilde Alkame b. Muhammed Hazremî kanalıyla İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle nakledilmiştir:

1- Câmiü'l-Ahbâr, s.205, Müstedrekü'l-Vesâil, c.6, s.274 (az farkla).

2- Vesâilü'ş-Şîa, c.10, s.302, et-Tehzîb, c.6, s.24, Misbâhü'l-Müteheccidîn, s.680 (az farkla).

Resulullah (s.a.a), hacc görevini Medine'den (Mekke'ye) gidip yerine getirmiştir. O ana kadar hac ve velâyet dışında bütün şer'î hükümleri insanlara tebliğ etmişti. Cebrâîl (a.s), Resulullah'a (s.a.a) gelerek ya Muhammed dedi, Allah sana selâm söylüyor ve şöyle buyuruyor: "Ben canını alacağım her peygamberimin ve her resulümün canını, ancak dinimi kemale erdirdikten ve hüccetimi tamamladıktan sonra alırım. Bu dinden de senin üzerinde tebliğ etmen gereken iki fariza kalmıştır; hac farizası ve senden sonrası için velâyet ve hilâfet farizası. Ben yeryüzümü asla hüccetsiz bırakmadım ve asla bırakmayacağım." Cebrâîl (a.s) şöyle devam etti: "Allah (azze ve celle) sana, haccı kavmine tebliğ etmeni emrediyor. Seninle birlikte Medine ve etrafından ve bedevilerden kimin gitme imkânı varsa, onlar da seninle hac yapsınlar ki onlara da namazı, zekâtı ve orucu öğrettiğin gibi haccı da öğretesin…" Bunun üzerine Allah Resulü'nün münâdîsi insanlara şöyle seslendi: "Allah'ın Resulü, hac yapmak istiyor ve önceki şer'î hükümlerde olduğu gibi, haccın da hükümlerini size öğretmeyi amaçlıyor." Böylece Resulullah (s.a.a) yola çıktı ve onunla birlikte bir çok insan da yola koyuldu ve Resulullah'ın ne yapmak istediğini görmek için ona kulak kesildiler. Bu seferde Medine ve etrafından ve de bedevilerden Resulullah (s.a.a) ile hac yolculuğuna çıkanların sayısı, yetmiş bin kişi veya biraz üzerindeydi.

Resulullah (s.a.a), hac farizasını bitirip Medine'ye doğru yola çıktı. Cuhfe'ye varmadan, Gadîr-i Hum denen yere vardığında Cebrâîl (a.s) nazil olup ey Muhammed dedi, Allah (azze ve celle) sana selâm ediyor ve şöyle buyuruyor:

"Ey Resul, sana indirileni tebliğ et (insanlara ulaştır); eğer bunu yapmazsan peygamberliğini tebliğ etmemiş

gibi olursun. Ve Allah seni insanlardan koruyacaktır."[1]

Bir ucu Cuhfe'ye yaklaşan Müslümanların önde gidenlerinin geriye çağrılmalarını ve geride kalanlarının da orada toplanmalarını emretti… Ardından Allah Resulü namaza toplanma emri verdi. Orada bulunan ağaçların altının temizlenmesi ve minber şeklinde taşların üst üste kurulmasını emretti ve insanları iyi görebilmesi için onların üzerine çıktı ve Allah'a hamdüsenâ ederek şöyle başladı sözlerine:

"Hamd ve senâ; birliğinde yüce, tekliğinde yakın, sultasında celaletli ve erkanında azim olan Allah'a mahsustur. Allah'ın ilmi, yerlerinde kaldıkları hâlde her şeyi kuşatmıştır. O, bütün yaratıkları kudret ve burhanıyla hakimiyeti altına almıştır."

"Allah sürekli olarak şükredilmiş ve sürekli de övülecektir. O yok olmayan bir azametin sahibidir. Yaratan O'dur. Yeniden dirilten de O'dur. Her iş, O'na dönmektedir. Yükseltilmişleri (göklerden ve semavi cisimlerden kinayedir) vücuda getiren, serilenleri (yeryüzünden kinayedir) seren, yerlerin ve göklerin hükümranı, pak, tenzih edilmiş, meleklerin ve ruhun Rabbi, yarattığı her şeye ihsanda bulunan, kendisine yaklaşan herkese lütfeden O'dur. Her göz O'nun gözetimindedir, ama gözler O'nu göremez."

"Allah ikram edici, hilim sahibi ve tahammül edicidir. Rahmeti her şeyi kuşatmış, nimeti ile hepsine ihsanda bulunmuştur. İntikam almada acele davranmaz ve müstahak olunan azabına hemen teşebbüste bulunmaz."

"Batınları ve gizlilikleri anlar, içleri bilir, gizlenmişler, O'na saklı kalmaz ve gizlilikler O'na karmaşık gelmez. Her şeyi ihata eden, O'dur. Her şeye galebe çalan, O'dur. Her şeyde kuvvet O'dur; her şey üzerin-

1- Mâide, 67.

deki kudret O'dur. O'nun gibi bir şey yoktur. Hiçbir şey yokken, bir şey var eden O'dur. Daimidir; adalet ile kaimdir. İzzet ve hikmet sahibi olan O'ndan başka bir ilah yoktur."

"O gözlerin idrakinden yücedir; ama kendisi gözleri derk eder-görür. O, lütuf sahibi ve bilendir. Hiç kimse görmekle sıfatlarına ulaşamaz ve hiç kimse bizzat Aziz ve Celil olan Allah'ın kendisinin kılavuzluk ettiği dışında gizli ve açık niteliği hakkında bir şey elde edemez."

"Şahadet ederim ki, O öyle bir Allah'tır ki kutsiyeti, zamanı doldurmuştur. O'nun nuru, ebediyeti kapsamıştır. O, emirlerini istişare edilen kimselerle istişare etmeksizin icra etmektedir; takdirinde ortağı bulunmamakta ve tedbirinde hiçbir yardım görmemektedir. Yarattığı her şeyi örnek ve misali olmaksızın, hiç kimseden yardım almadan, zahmete katlanmadan, fikir ve çare bulmaya ihtiyaç duymadan yaratmıştır. Allah yaratıkları icat etti ve onlar da vücuda geldiler. Yarattı ve onlar da zahir oldular. Evet O, kendisinden başka ilah olmayan Allah'tır; O ki yaptığı sağlam ve işi güzeldir; zulmetmeyen bir âdil ve işlerin kendisine döndüğü bir kerem sahibidir."

"Şahadet ederim ki her şeyin, azameti karşısında tevazu gösterdiği ve her şeyin, izzeti karşısında zelil olduğu ve her şeyin, kudreti karşısında teslim olduğu ve her şeyin, heybeti karşısında huzû gösterdiği (boyun eğdiği) ilah O'dur. Padişahların padişahı, eflakin (galaksilerin) döndürücüsü, güneş ve ayı râm eden de O'dur. Her şey tayin edilmiş bir zamanla hareket etmektedir. Süratle birbirlerini takip eden geceyi gündüze ve gündüzü de geceye giydirmektedir. Her inatçı zorbayı döküp kıran ve her isyankar şeytanı helak eden O'dur."

"O'nun için bir zıt ve onunla birlikte bir eş mevcut değildir; tek ve ihtiyaçsızdır; doğurulmamış ve doğur-

mamıştır; O'nun hiçbir benzeri yoktur; tek olan Allah ve azamet sahibi bir Rab'dir; istemekte, ardından yerine getirmektedir; irade etmekte, ardından mukadder kılmakta; bilmekte, ardından saymaktadır; öldürmekte ve diriltmektedir; fakir kılmakta ve zenginleştirmektedir; güldürmekte ve ağlatmaktadır; yakın kılmakta ve uzaklaştırmaktadır; esirgemekte ve bağışta bulunmaktadır; hükümdarlık O'nundur; hamd ve senâ ona mahsustur; hayır onun elindedir; O, her şeye kâdirdir."

"Geceyi gündüze ve gündüzü geceye giydirir; O'ndan başka ilah yoktur. Allah izzet ve mağfiret sahibidir; dualara icabet eden, çok ihsanda bulunan, nefesleri sayandır. Cin ve insanların Rabbidir. Hiç bir şey O'na zor gelmez. Yardım isteyenlerin feryadı O'nu usandırmaz; ısrar edenlerin ısrarı onu bıktırmaz. Salihlerin koruyucusu, kurtuluşa erenlerin başarıya ulaştırıcısı, müminlerin ihtiyaç sahibi ve alemlerin Rabbi'dir. Yarattığı her şeyden dolayı kendisine her hâlde şükredilmesi gereken Allah'tır. O'na hamd ediyorum; sürekli şükrediyorum. Sıkıntı ve rahatlık hâlinde, zorluk ve huzur hâlinde O'na şükrediyorum. O'na, meleklerine, kitaplarına ve peygamberlerine iman ediyorum. O'nun emrini dinliyor, sadece O'na itâat ediyorum. O'nu hoşnut eden şeylere teşebbüste bulunuyorum. İtaatinde rağbet ettiğim için ve cezasından korktuğum için O'nun mukadderatı karşısında teslim oluyorum. Zira hilesinden güvende olunmayan (yapılan hilelere uygun zamanında karşılık veren) ve zulmünden korkulmayan (yani asla zulmetmeyen) Allah O'dur."

"Allah için nefsim hususunda kulluğumu itiraf ediyorum ve O'nun Rab olduğuna tanıklık ediyorum. Bana vahyettiği her şeyi eda ediyorum; zira eğer onu eda etmezsem, bana azabının ineceğinden korkuyorum. Şüphesiz O'nun azabını, her ne kadar büyük hile yapsa/

düzen kursa da ve dostluğu halis olsa da hiç kimse defedemez. Allah'tan başka ilah yoktur. Allah bana nazil buyurduğunu tebliğ etmediğim taktirde, risâletimi eda etmemiş olacağımı ilan etti. Beni insanların şerrinden koruyacağını garantiledi. Allah kifâyet eden ve yücelik sahibidir."

"Allah bana şöyle vahyetmiştir:"

"Ey Resul, Rabbinden sana indirileni tebliğ et, eğer bunu yapmazsan, O'nun elçiliğini yapmamış olursun. Allah seni insanlardan korur. Doğrusu Allah kâfirlere yol göstermez."[1]

"Ey insanlar, ben Allah'ın bana nazil buyurduğu hiçbir şeyi ulaştırma hususunda kusur etmedim ve ben bu âyetin nüzul sebebini sizlere beyan ediyorum:"

"Cebrâîl üç defa bana nazil oldu ve selâm sahibi olan -ki O Selâm'dır- Rabb'im tarafından bu toplantı yerinde ayağa kalkarak, beyaz ve siyah (ırktan) herkese şunu ilan etmemi emretti: "Ali bin Ebî Tâlib, benim kardeşimdir, vasîmdir, halifemdir ve benden sonra imâmdır. Onun bana nispet makamı, Hârûn'un Musâ'ya olan makamı gibidir; şu farkla ki benden sonra peygamber gelmeyecektir. O, Allah ve Resulü'nden sonra sizlerin velisidir (velâyet ve tasarruf sahibidir)" diye ilan etmemi emretti. Allah, bu konuda kitabından bana bir de âyet nazil buyurdu:"

"Şüphesiz sizin veliniz, Allah, Resulü, iman edip namaz kılanlar ve rükû hâlinde zekât veren müminlerdir."[2]

"Namaz kılıp rükû hâlinde zekât veren ve her hâlinde aziz ve celil olan Allah'a yönelen kimse Ali İbn Ebî Tâlib'dir."

1- Mâide, 67

2- Mâide, 55.

"Ey insanlar, ben Cebrâîl'den benim için Allah'tan, beni bu önemli şeyi tebliğ etmekten mazur görmesini dilemesini istedim. Zira takva sahiplerinin azlığını, münafıkların çokluğunu, kınayanların fesadını, İslam'ı alaya alanların hilelerini biliyorum. Onlar Allah'ın, kitabında kendilerini şöyle nitelendirdiği kimselerdir:"

"Hani siz, onu dillerinizle birbirinize yetiştiriyor, ağızlarınızla hiçbir bilgi sahibi olmadığınız bir şeyi söylüyor ve onu kolay sanıyordunuz. Halbuki o Allah katında büyük bir günahtır."[1]

"Hakeza, münafıklar defalarca bana eziyette bulundular ve beni, *'uzun'* (her söze kulak asan kimse) olarak adlandırdılar. Onlar Ali'nin benden ayrılmaması, benim kendisine teveccüh etmem sebebiyle böyle olduğumu sandılar. Sonunda aziz ve celil olan Allah şu âyeti nazil buyurdu:"

"(Yine o münafıkların içinde:) ***'O (Peygamber her söyleneni dinleyen) bir kulaktır',*** **diyerek Peygamberi incitenler de vardır. De ki: O sizin için bir hayır kulağıdır."**[2]

"Eğer ben, bana bunu (her söze kulak veren kimse olmayı) isnat edenleri açığa vurmak istersem, edebilirim. Eğer onların şahsına işaret etmek istersem, işaret de edebilirim. Eğer onları alametleriyle tanıtmak istersem, tanıtabilirim. Ama Allah'a yemin olsun ki ben onların işi hususunda yücelik gösterdim."

"Bütün bunlardan sonra Ali hakkında bana nazil olan şeyi tebliğ etmediğim takdirde, Allah asla benden razı olmayacaktır."

Peygamber (s.a.a) daha sonra şu âyeti tilavet buyurdu:

1- Nur, 15.

2- Tevbe, 61.

"Ey Elçi! Rabbinden sana indirileni tebliğ et, eğer bunu yapmazsan O'nun elçiliğini yapmamış olursun. Allah seni insanlardan korur. Doğrusu Allah kâfirlere yol göstermez."

"Ey insanlar, biliniz ki Allah Muhacirlere, Ensâr'a ve onlara iyilikle tabi olanlara, köylüye ve şehirliye, Arab'a, ve Acem'e, özgüre ve köleye, büyüğe ve küçüğe, beyaza ve siyaha, ona (Ali'ye) itâat etmeyi farz bilmiş, onu imâm ve yetki sahibi kılmıştır. Her muvahhid için onun hükmünü icra etmesi, sözüyle amel etmesi, emrini kabullenmesi gerekir. Her kim ona muhalefet ederse, melundur. Her kim ona tabi olursa ve onu tasdik ederse, Allah'ın rahmetine mazhar olacaktır. Allah onu ve onu dinleyip kendisine itâat eden herkesi bağışlamıştır."

"Ey insanlar, bu, böylesine bir toplulukta ayağa kalktığım son defadır. O hâlde işitiniz, itâat ediniz; Rabbiniz olan Allah'ın emri karşısında teslim olunuz. Zira aziz ve celil olan Allah-u Teâlâ sizin mevlânız ve mabudunuzdur. Allah'tan sonra (şu anda) ayakta sizleri muhatap kılan, O'nun Resulü olan Muhammed sizin velinizdir. Benden sonra da Ali Allah'ın emriyle sizin veliniz ve imâmınızdır. İmâmet makamı ondan sonra da Allah ve Resulü'yle görüşeceğiniz güne (Kıyamete) kadar onun evlatlarından olan benim neslimin hakkıdır."

"Allah'ın helal kıldığı hususlar dışında bir helal yoktur. Allah'ın sizlere haram kıldığı şey dışında da bir haram yoktur. Aziz ve celil olan Allah bana helal ve haramı tanıtmış ve Rabb'imin kitabından, helal ve haramından bana öğrettiği her şeyi de ben ona ifâze etmişim (öğretmişim)."

"Ey insanlar, Allah var olan her ilmi bende bir araya toplamıştır. Ben de öğrendiğim her ilmi takva sahiplerinin imâmı'nda (Ali'de bir araya) topladım. Var olan her

ilmi mutlaka Ali'ye öğrettim. Odur (Allah'ın Kur'ân'da zikrettiği) **İmâm-i Mübin** (apaçık imâm).[1]

"Ey insanlar, ondan (Ali'den) başkasına yönelerek sapıklığa düşmeyin. Ondan yüz çevirmeyin; onun velâyetinden ayrılmayın. O, hakka hidâyet eder ve hak ile amel eder. Batılı iptal eder ve batıldan sakındırır. Allah yolunda kınayıcıların kınaması ona engel olamaz."

"O (Ali), Allah'a ve Resulü'ne iman eden ilk kimsedir. Bana iman husussunda hiç kimse ondan öne geçmemiştir. O, canıyla Allah Resulü'nün yolunda her türlü fedakarlığa katlanmıştır. İnsanlardan hiç kimse onunla Allah'a ibâdet etmediği bir zamanda, o, Allah Resulü'yle birlikteydi. Namaz kılan ilk kimse odur. Benimle birlikte Allah'a ibâdet eden ilk kimse de odur. Allah tarafından yerime yatağıma yatmasını emrettim. O da canını bana feda ederek benim yerime yatağıma yattı."

"Ey insanlar, onu üstün bilin; hiç şüphesiz, Allah ona üstünlük vermiştir. Onu kabul edin; şüphesiz Allah onu tayin etmiştir."

"Ey insanlar, o, Allah tarafından tayin edilen imâmdır. Her kim onun velâyetini inkâr ederse, şüphesiz Allah tevbesini kabul etmez ve onu bağışlamaz. Allah'ın ona muhalefet eden kimseye böyle davranacağı kesindir. Allah ona böyle yapar ve onu ebediyete kadar, sonsuza dek şiddetli azapla azaplandırır. O hâlde ona muhalefet etmekten sakının. Aksi takdirde yakıtı insanlarla taşlar olan ve kâfirler için hazırlanan ateşe duçar olursunuz."

"Ey insanlar, Allah'a yemin olsun ki önceki peygamberler ve elçiler bana müjde vermişlerdir ve ben Allah'a yemin olsun ki peygamber ve elçilerin sonuncusuyum, gök ve yerdeki bütün yaratıkların üzerinde hüccetim.

1- Yasin, 12.

Her kim bu konuda şek ederse cahiliye küfrü gibi kâfir olmuş olur. Her kim bu sözümden bir şeyde şek ederse bana nazil olmuş olan her şeyden şek etmiştir. Her kim imâmların birinde şüphe ederse onların tümünde şüphe etmiştir ve kim bizim hakkımızda şüpheye kapılırsa, hiç şüphesiz ateştedir."

"Ey insanlar, Allah, bu üstünlüğü bana bağışta bulunmuştur; bu onun bana bir minneti ve ondan bana bir ihsandır. Ondan başka ilâh yoktur. Ebediyete kadar, sonsuza dek, her haliyle ona hamd ve senâda bulunuyorum."

"Ey insanlar, Ali'yi üstün biliniz. Zira o, Allah rızk indirdiği ve yaratıklar baki kaldığı müddetçe kadın ve erkek tüm insanların en üstünüdür. Bu sözü reddeden ve onunla uyumlu olmayan kimse melundur, melundur; gazaba uğramıştır, gazaba uğramıştır!"

"Biliniz ki Cebrâîl, Allah tarafından bu haberi benim için nazil kıldı ve şöyle buyurdu: Her kim Ali'ye düşmanlık eder ve velâyetini kabul etmezse, lanetim ve gazabım onun üzerine olsun."

"Herkes yarın için önceden ne göndereceğine baksın. Ali'ye muhalefet etmekten ve ayağının sabit olduktan sonra sürçmesinden dolayı Allah'tan korksun. Allah yaptıklarınızdan hiç şüphesiz haberdardır…"

"Ey insanlar, Kur'ân hakkında tefekkür ediniz, âyetlerini anlamaya çalışınız; muhkem âyetlerine bakınız, müteşabih âyetlerinin ardından koşmayınız. Allah'a yemin olsun ki Kur'ân'ın bütününü sizlere beyan edebilecek ve tefsirini sizler için açıklayabilecek olan kimse, benim elinden tuttuğum, onu kendime doğru yükselttiğim, pazısından tuttuğum, iki elimle kaldırdığım ve sizlere, *'Ben kimin mevlâsıysam bu Ali de onun mevlâsıdır.'* diye bellettiğim kimsedir ve o benim kardeşim ve vasîm (yerime geçecek olan) Ali b. Ebî

Tâlib'dir. Onun velâyeti, bana vahiy nazil buyuran aziz ve celil olan Allah tarafındandır."

"Ey insanlar, Ali ve onun soyundan olan temiz çocuklarım, sıql-i asğar (daha küçük değerli emanet) ve Kur'ân ise sıkl-i ekber (daha büyük değerli emanet)dir. Bu ikisinden her biri diğerini haber vermekte ve onunla uyum içinde bulunmaktadır. Onlar Kevser havuzunun başında yanıma gelinceye kadar, asla birbirinden ayrılmazlar. Biliniz ki onlar, insanlar arasında Allah'ın emin kulları ve yeryüzündeki hakimleridir."

"Biliniz ki ben eda ettim! Biliniz ki ben tebliğ ettim! Biliniz ki ben duyurdum! Biliniz ki ben açıkladım! Biliniz ki Allah buyurmuştur ve ben aziz ve celil olan Allah adına konuşuyorum. Biliniz ki *'Müminlerin Emiri'* sadece benim bu kardeşimdir. Biliniz ki *'Müminlerin Emiri'* olmak, benden sonra ondan başka hiç kimse için helal değildir."

Daha sonra Peygamber (s.a.a) eliyle Ali'nin (a.s) pazısından tuttu ve yukarı kaldırdı. Müminlerin Emiri (a.s) ise Peygamber (s.a.a) minberin üstüne çıktığı zamandan beri, ondan bir basamak aşağıda bulunuyordu. Peygamber'in yüzüne (s.a.a) oranla sağ tarafa meyletmişti ve dolayısıyla da her ikisi de bir mekanda durmuş gibiydiler.

Sonra Peygamber (s.a.a) elini kaldırdı. Her ikisi de elini göğe doğru açtı. Ali'yi (a.s) yerinden kaldırdı ve ayağı Peygamber'in (s.a.a) diziyle aynı hizaya geldi. Daha sonra Peygamber (s.a.a) şöyle buyurdu:

"Ey insanlar, bu Ali'dir; o benim kardeşim, vasîm, ilmimi toplayan ve ümmetim arasında iman eden kimseler üzerinde halifemdir. Aziz ve celil olan Allah'ın kitabını tefsir etmekte, Allah'a davet etmekte, Allah'ı razı eden şeylerle amel etmekte, Allah'ın düşmanlarıyla savaşmakta, Allah'a itâatle dostluk etmekte ve

Allah'a isyan etmekten sakındırmakta benim yerime geçen kimsedir."

"Allah Resulü'nün halifesi odur; Müminlerin Emiri odur; Allah tarafından hidâyet imâmı odur. Nâkısîn (ahdini bozan Cemel ashabı), Kâsıtîn (Zulmeden Muaviye taraftarları) ve Mârikîn'i (dinden çıkan Hâriciler'i) Allah'ın emriyle öldüren odur."

"Allah şöyle buyurmuştur:" "**Nezdimde söz değişmez.**"

"Ey Rabbim, senin emrinle şöyle diyorum: Allah'ım, Ali'yi seven kimseyi sev, Ali'ye düşman olan kimseye düşman ol; ona yardım edene yardım et, onu yalnız bırakan kimseyi sen de yalnız bırak. Ali'yi inkâr eden kimseye lanet et; Ali'nin hakkını inkâr eden kimseye gazap et."

"Ey Rabbim, sen, bu konu aydınlandıktan ve Ali'yi bugün tayin ettikten sonra şu âyeti bana nazil buyurdun:"

"Bugün, size dininizi kemale erdirdim, üzerinize olan nimetimi tamamladım, din olarak sizin için İslam'ı beğendim."[1]

"Kim, İslam'dan başka bir dine yönelirse, onunki kabul edilmeyecektir. O, ahirette de kaybedenlerdendir."[2]

"Ey Rabbim, seni de şahit tutuyorum ki ben tebliğ ettim."

"Ey insanlar, Allah dininizi imâmetle kamil buyurmuştur. O hâlde kıyâmet gününe, aziz ve celil olan Allah'ın huzuruna varılacağı güne kadar, her kim ona ve benim çocuklarımdan ve onun soyundan gelecek vasîlere iktida etmezse, böyle kimselerin amelleri dünya ve ahirette yok olmuş olur ve sürekli azap içinde

---

1- Mâide, 3.

2- Âl-i İmrân, 85.

bulunurlar; azapları asla hafifletilmez ve onlara mühlet de verilmez."

"Ey insanlar, bu Ali, sizlerden bana en çok yardım eden, bana en lâyık olan, bana en yakın bulunan ve nezdimde en değerli olan kimsedir. Aziz ve celil olan Allah ve ben ondan razıyız. Kur'ân'da Ali dışında hiç kimse hakkında rızâyet âyeti (kendisinden razı olunduğunu bildiren bir âyet) inmemiştir. Allah, müminlere hitap ettiği her yerde önce ona hitap etmiştir. Kur'ân'da var olan övgü âyetleri onun hakkındadır ve Allah, İnsan suresinde sadece onun cennete gireceğine şahadette bulunmuştur. Bu sureyi ondan başkası hakkında nazil buyurmamış ve bu sureyle ondan başkasını övmemiştir."

"Ey insanlar, o (Ali), Allah'ın dininin yardımcısı, Allah Resulü'nün (s.a.a) savunucusudur. O, takvalı, temiz, hidâyet eden ve hidâyet olmuş kimsedir. Peygamberiniz en iyi peygamber, vasîniz en iyi vasî, onun çocukları da en iyi vasîlerdir."

"Ey insanlar, her peygamberin soyu kendi sulbündendir. Ama benim neslim, Müminlerin Emiri Ali'nin (a.s) sulbündendir."

"Ey insanlar, Şeytan Adem'i hasetle cennetten dışarı çıkardı. Sakın Ali'ye haset etmeyiniz. Aksi taktirde amelleriniz boşuna gider, ayaklarınız sürçer. Adem bir sürçme sebebiyle yeryüzüne gönderildi. Oysa Adem aziz ve celil olan Allah'ın seçtiği kimseydi. O hâlde sizler, aranızda Allah'ın düşmanları olduğu hâlde nasıl bir halet içinde olacaksınız? Biliniz ki sadece şekavet sahibi kimse, Ali'ye düşmanlık eder ve sadece takva sahibi kimse, Ali'yle dost olur. Ali'ye sadece halis mümin olan kimse iman eder. Allah'a yemin olsun ki Asr suresi Ali (a.s) hakkında nazil olmuştur:"

"Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla. Asra andolsun ki, insan hiç şüphesiz hüsran içindedir."

"Asra andolsun ki iman eden, hak ve sabırdan hoşnut olan Ali dışında tüm insanlar hüsran içindedir."

"Ey insanlar, ben Allah'ı şahit tuttum, risâletimi sizlere tebliğ ettim. Peygamber'in sadece açıkça tebliğ etmeden başka bir sorumluluğu yoktur. Ey insanlar, Allah'tan hakkıyla korkun ve dünyadan sadece Müslüman olarak ayrılın."

"Ey Kitap verilenler, bir takım yüzleri silip dümdüz ederek arkalarına çevirmeden, yahut cumartesi ashabını (Yahûdileri) lânetlediğimiz gibi lânetlemeden önce, elinizdeki Kitab'ı tasdik ederek indirdiğimiz Kur'ân'a iman edin."[1]

"Ey insanlar, Allah'a yemin olsun ki bu âyette kendilerini isim ve soylarıyla bildiğim ashabımdan bir grup kastedilmiştir. Ama onları ifşa etmemekle görevlendirildim. O hâlde her kim amel ederse, kalbinde Ali'ye karşı taşıdığı sevgi veya kinle mutabık olan şeyi bulacaktır."

"Ey insanlar, aziz ve celil olan Allah tarafından bana bir nur verilmiş, benden sonra Ali b. Ebî Tâlib'e ve ondan sonra da Mehdi-i Kâim'e kadar, onun nesline verilmiştir. Mehdi de Allah'ın hakkını ve bize ait olan her hakkı geri alır. Zira aziz ve celil olan Allah bize kusurda bulunanlara, düşmanlık gösterenlere, muhaliflere, hainlere, günahkarlara, zalimlere ve tüm alemlerden gasp edenlere karşı hüccet karar kılmıştır. "

"Ey insanlar, sizleri Allah'tan korkutuyorum ve uyarıyorum ki ben Allah'ın Resulüyüm. Benden ünce de peygamberler var olmuştur. Ben ölür veya öldürülürsem, sizler gerisin geriye mi döneceksiniz? Her kim gerisin geriye dönerse, Allah'a hiçbir zarar veremez. Allah çok yakında şükredenlere ve sabredenlere mükafat ve-

1- Nisâ, 47.

recektir. Biliniz ki sabır ve şükürle nitelendirilen Ali'dir. Ondan sonra da onun neslinden olan çocuklarım da aynen böyledir. Ey insanlar, Müslüman oluşunuz sebebiyle bana, hatta Allah'a minnet etmeye kalkışmayın. Aksi taktirde Allah amellerinizi ortadan kaldırır, size gazap eder ve Allah sizleri ateşten ve (erimiş) bâkırdan alevlere müptela kılar; şüphesiz Rabb'iniz pusudadır."

"Ey insanlar, benden sonra da ateşe davet edecek olan önderler olacaktır; onlar kıyâmet günü yardım görmezler. Ey insanlar, Allah ve ben onlardan uzağız. Ey insanlar, onlar ve yardımcıları, onlara tabi olanlar, onları takip edenler, ateşin en alt derecesinde olacaklardır ve kibirli kimselerin yeri nede kötüdür! Biliniz ki onlar, Ashab-ı Sahife'dir. O hâlde sizden her biriniz kendi sahifesine baksın."

Ravi şöyle diyor: "Peygamber (s.a.a), *Ashab-i Sahife* adını zikredince insanların çoğu Peygamber'in bu sözden neyi kastettiğini anlamadılar. Kendileri için bir soru teşkil etti. Oradakilerden çok azı Peygamber'in maksadını anlayabildi."

"Ey insanlar, ben hilâfet emrini kıyâmet gününe kadar imâmet veraseti olarak neslime emanet ediyorum. Ben tebliğ etmekle görevli olduğum şeyi tebliğ ettim ki, burada hazır olan ve olmayan, dünyaya gelen ve gelmeyen herkese hüccet olsun. O hâlde kıyâmet gününe kadar, burada hazır olanlar hazır olmayanlara ve babalar çocuklarına ulaştırsınlar."

"Çok yakında benden sonra imâmeti padişahlık olarak zulüm ve zorbalıkla alacaklardır. Allah gasp edenlere ve (bu hakka) tecavüzde bulunanlara lanet etsin. Bu esnada insanlar ve cinler, sizlere dökülmesi gerekeni döker, sizlere ateş ve (erimiş) bâkırdan alevler gönderir ve siz onu asla defedemezsiniz."

"Ey insanlar, aziz ve celil olan Allah sizleri, kötüyü iyiden ayırt etmek için başı boş bırakmamıştır. Allah sizleri gaipten haberdar kılmamıştır."

"Ey insanlar, Allah, kıyâmet kopmadan önce yalanlamaları sebebiyle bayındır olan her bölgeyi helak edecektir ve onu Mehdi'nin hakimiyeti altına geçirecektir. Allah kendi vaat ettiği şeyi uygulayacaktır."

"Ey insanlar, sizden öncekilerin çoğu helak oldu. Allah onları helak etti ve gelecek nesilleri de helak edecek olan O'dur. Allah-u Teâlâ şöyle buyurmuştur:"

"Öncekileri yok etmedik mi? Ardından, sonrakileri de onlara katarız. Suçlulara böyle yaparız. O gün yalanlamış olanların vay haline!"[1]

"Ey insanlar, Allah bana emretmiş ve beni sakındırmıştır. Ben de Allah'ın emriyle Ali'ye emrettim ve onu sakındırdım. Emir ve yasaklama ilmi onun nezdindedir. O hâlde onun emrini dinleyiniz ki esenlikte kalasınız. Ona itâat edin ki hidâyet bulasınız. Onun yasaklamalarını kabul edin ki doğru yolda olasınız ve onun maksat ve muradına doğru hareket edesiniz ve bilinmedik yollar sizleri onun yolundan alıkoymasın."

"Ey insanlar, ben Allah'ın uymayı emrettiği doğru yoluyum. Benden sonra da Ali ve sonra onun neslinden olan çocuklarım da hidâyet imâmlarıdır. Hakka hidâyet eder, hakkın yardımıyla adalet üzere davranırlar."

Daha sonra Hz. Peygamber (s.a.a) şu âyeti tilavet buyurdu:

"Rahman ve Rahim olan Allah'ın Adıyla. Hamd âlemlerin Rabbi Allah'a mahsustur…"

Hamd Suresi'ni sonuna kadar okudu ve daha sonra şöyle buyurdu: "Bu sure benim hakkımda nazil olmuştur. Allah'a yemin olsun ki onlar (imâmlar) hakkında

---

1- Mürselât, 16-19.

nazil olmuştur. Genel olarak onlara şamildir; özel olarak da onlar hakkındadır. Onlar Allah'ın dostlarıdır; onlara bir korku yoktur ve onlar asla üzülmezler. Biliniz ki Allah'ın hizbi galip gelecektir."

"Biliniz ki onların düşmanları, sefihler (beyinsizler), sapıklar ve şeytanın kardeşleridir. Onlar batıl şeyleri gurur yüzünden birbirine iletirler."

"Biliniz ki Ehlibeyt'in dostları ise Allah'ın kitabında kendilerini zikrettiği ve haklarında şöyle buyurduğu kimselerdir:"

"Allah'a ve ahiret gününe iman eden bir millettir, babaları veya oğulları veya kardeşleri yada akrabaları olsa bile Allah'a ve peygamberine karşı gelenlere, sevgi beslediklerini görmezsin. işte Allah, imanı bunların kalplerine yazmıştır…"[1]

"Biliniz ki Ehlibeyt'in dostları aziz ve celil olan Allah'ın kendilerini nitelendirdiği ve haklarında şöyle buyurduğu kimselerdir:"

"İnanıp da imanlarına herhangi bir haksızlık karıştırmayanlar var ya, işte güven onlarındır ve onlar doğru yolu bulanlardır."[2]

"Biliniz ki onların (Ehlibeyt'in) dostları iman edenler ve şüpheye düşmeyen kimselerdir."

"Biliniz ki onların (Ehlibeyt'in) dostları esenlikle ve güven içinde cennete girenlerdir. Melekler selâmla onları karşılamaya gelirler ve şöyle derler: **Selâm olsun size, tertemiz oldunuz. O hâlde ebedi olarak cennete giriniz.**"

"Biliniz ki Ehlibeyt'in dostları, cennetin kendilerinin olduğu ve içinde hesapsız rızıklanan kimselerdir."

"Biliniz ki Ehlibeyt'in düşmanları ise ateşin alevleri içine girecek olan kimselerdir. Biliniz ki Ehlibeyt'in

---

1-Mücâdele, 22.

2- En'âm, 82.

düşmanları cehennemden kaynadığı hâlde korkunç bir ses duyan ve cehennemin alevlenmesini gözleriyle gören kimselerdir."

"Biliniz ki Ehlibeyt'in düşmanları Allah'ın haklarında şöyle buyurduğu kimselerdir:"

"Her ümmet girdikçe kendi yoldaşına lânet eder."[1]

"Biliniz ki Ehlibeyt'in düşmanları Allah'ın haklarında şöyle buyurduğu kimselerdir:"

"Oraya atıldıkları zaman, bekçileri onlara: 'Size bir uyarıcı gelmemiş miydi?' diye sorarlar. Onlar: 'Evet; doğrusu bize bir uyarıcı geldi, fakat biz yalanladık ve Allah hiçbir şey indirmemiştir, siz büyük bir sapıklık içindesiniz demiştik.' derler... Çılgın alevli cehennemlikler yok olsunlar!"[2]

"Biliniz ki Ehlibeyt'in dostları, gizlide Rab'lerinden korkan ve kendileri için mağfiret ve büyük ecir bulunan kimselerdir."

"Ey insanlar, ateşin alevleri ve büyük ecir arasındaki fasıla ne de uzundur!"

"Ey insanlar, bizim düşmanlarımız, Allah'ın kendilerini kınadığı ve lanet ettiği kimselerdir. Bizim dostlarımız da Allah'ın kendilerini methettiği ve sevdiği kimselerdir."

"Ey insanlar, biliniz ki ben uyarıcı ve korkutucuyum, Ali de müjdeleyicidir."

"Ey insanlar, biliniz ki ben uyarıcıyım ve sakındırıcıyım. Ali ise hidâyet edicidir."

"Ey insanlar, ben peygamberim, Ali ise benim halifemdir."

1- A'râf. 38.

2- Mülk, 8-11.

"Ey insanlar, biliniz ki ben peygamberim ve Ali de bundan sonra benim vasîm ve imâmdır. Ondan sonraki imâmlar da onun evlatlarıdır. Biliniz ki ben onların babasıyım. Onlar da onun (Ali'nin) sulbünden vücuda gelecektir."

"Biliniz ki imâmların sonuncusu, bizden kıyam edecek olan, Mehdi'dir. Dinlere galip gelecek olan, odur; zalimlerden intikam alacak olan, odur; kaleleri fetheden ve onları yok eden kimse de odur; şirk ehlinden her kabileye üstün gelen ve onları hidâyet eden, odur."

"Biliniz ki Allah'ın evliya kullarına ait her kanın intikamını alacak olan odur. Allah'ın dinine yardım edecek olan da odur."

"Biliniz ki derin denizden istifade eden odur; her fazilet sahibine fazileti miktarınca ve cehalet sahibine cehaleti miktarınca karşılık verecek olan odur. Allah'ın seçtiği ve seçkin kıldığı kimse odur. Her ilmin vârisi ve her anlayışı ihata eden odur."

"Biliniz ki Rabb'inden haber veren odur, ilahi âyetleri yukarı yükselten odur; hidâyete eren temeli sağlam kimse odur ve işlerin kendisine ısmarlandığı kimse de odur."

"Öncekilerin müjdelediği kimse odur. Hüccet olarak baki kalacak olan odur ve ondan sonra hiçbir hüccet yoktur. Var olan her hak onunladır ve var olan her nur onun nezdindedir."

"Biliniz ki o galibi olmayan kimsedir. Hiç kimseye onun aleyhine yardım edilmez. Allah'ın yeryüzündeki velisi, kulları arasında hükmedicisi, gizli ve açık eminidir."

"Ey insanlar, ben sizler için açıkladım ve sizlere anlattım. Benden sonra sizlere anlatacak olan da Ali'dir."

"Biliniz ki ben, hutbemin sonunda sizleri biat etmek ve ona ikrarda bulunmak için elinizi uzatmaya davet

ediyorum ve benden sonra da sizleri kendisiyle biatleşmeye davet ediyorum."

"Biliniz ki ben Allah'a biat ettim, Ali de bana biat etti ve ben de Allah tarafından onun için sizlerden biat alıyorum. Nitekim Allah-u Teâlâ şöyle buyurmuştur:"[1]

"Şüphesiz sana baş eğerek ellerini verenler (biat edenler), Allah'a baş eğip el vermiş sayılırlar. Allah'ın eli onların ellerinin üstündedir. Verdiği bu sözden dönen, ancak kendi aleyhine dünmüş olur ve kim Allah'a verdiği sözde vefalı davranırsa, Allah ona büyük bir ödül verecektir."[2]

1- Fetih, 10.

2- Ravzatü'l-Muttakîn, c.13, s.247, el-İhticâc, c.1, s.68, Ravzatü'l-Vâizîn, c.1, s.89 (bazı farklılıklarla).

128- İmâm Ali'nin (a.s) İmâmeti

588- İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) babaları kanalıyla Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

> Ben (mirac gecesinde) göğe çıkarıldığımda, Rabb'im Ali hakkında bana üç kelimeyle açıklamada bulundu ve "Ya Muhammed!" diye bana hitapta edince, ben "Emrine amadeyim ey Rabb'im." dedim; bunun üzerine şöyle buyurdu: "Ali, muttakilerin imâmı, yüzü akların önderi ve müminlerin reisidir."[1]

589- Abdullah b. Mufazzal İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babasından, o da babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir:

> Ben göğe götürüldüğüm gece, Rabb'im (celle celaluhu) benimle konuşup şöyle buyurdu: "Ey Muhammed!" Ben "Emrine amadeyim ey Rabb'im." dediğimde, şöyle buyurdu: "Ali senden sonra benim halk üzerindeki hüccetim ve bana itâat edenlerin imâmıdır; ona itâat eden bana itâat etmiştir ve kim ona karşı gelirse, bana karşı gelmiştir. Onu ümmetin için tayin et ki, senden sonra onunla hidâyet bulsunlar."[2]

590- Resulullah (s.a.a):

1- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.385, Bihâru'l-Envâr, c.18, s.340, el-Gadîr, c.8, s.88 (az farkla).

2- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.66, el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.387.

Ben korkutucuyum, Ali ise hidâyet edendir. Ya Ali, seninle hidâyet arayanlar hidâyet bulacaklardır.[1]

591- Senetli bir şekilde İmâm Cafer-i Sâdık (a.s), babası İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s), o da İmâm Zeyne'l-Âbidîn'den (a.s), o da babası İmâm Hüseyin'den (a.s), o da Hz. Emirü'l-Müminin Ali'den (a.s) şöyle nakletmiştir:

Resulullah (s.a.a) bana buyurdu ki: "Ey Ali, sen müminlerin emiri ve muttakilerin imâmısın. Ya Ali, sen vasîlerin efendisi, peygamberlerin ilminin vârisi, sıddıkların en iyisi ve önde gidenlerin en üstünüsün. Ya Ali, sen dünya kadınlarının efendisinin eşi ve gönderilmiş resullerin en iyisinin halifesisin. Ya Ali, sen müminlerin mevlâsı ve benden sonra bütün insanların üzerindeki hüccetisin. Seni seven cenneti ve sana düşman olan (cehennem) ateşini hak etmiştir. Ya Ali, beni nübüvvete seçen ve bütün yaratıklardan üstün kılan (Allah'a) andolsun ki, eğer bir kimse Allah-u Teâlâ'ya bin yıl ibâdet etse dahi, senin ve senin evladından olan imâmların velâyetini kabul ettiği takdirde ancak Allah ondan bu ibâdetini kabul eder; senin velâyetin ise ancak senin ve senin evladından olan imâmların düşmanlarından teberri edildiği takdirde kabul olur. Bunu Cebrâîl bana haber verdi; isteyen iman eder, istemeyen de kâfir olur!"[2]

592- İbn Abbâs, Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

Ya Ali, sen Müslümanların imâmı, müminlerin emiri, yüzü akların önderi ve benden sonra bütün halkın üzerindeki Allah'ın hüccetisin. Sen vasîlerin efendisi ve peygamberlerin efendisinin vasîsisin. Ya Ali, ben yedinci göğe, oradan da "Sidretü'l-Münteha"ya ve oradan da

1- İhkâku'l-Hak, c.4, s.301.

2- Kenzü'l-Fevâid, s.185.

nur perdelerinin bulunduğu yere götürüldüğümde ve Rabb'im benimle münacat etme lütfunda bulunduğunda, bana şöyle buyurdu: "Ya Muhammed!" Ben *"Emrine amadeyim ey benim Rabb'im, sen bereketli ve yücesin!"* dedim; devamen şöyle buyurdu: "Hiç şüphesiz Ali, benim velilerimin imâmıdır ve bana itâat eden kimsenin nurudur. O, muttakilere elzem kılınan kelimedir; kim ona itâat ederse, bana itâat etmiş olur; kim ona karşı gelirse, bana karşı gelmiş sayılır; bunu ona müjde ver."

Hadisi dinleyen Hz. Ali *"Ya Resulallah dedi, benim makamım orada zikredilecek kadar yücelmiş mi?!"* dediğinde, "Evet ya Ali dedi, bunun için Rabb'ine şükret." Bunun üzerine Hz. Ali (a.s), Allah'ın kendisine verdiği nimetlere şükür için secdeye kapandı. Ardından Allah Resulü şöyle buyurdu: "Kaldır başını ya Ali, Allah seninle meleklerine iftihar etti."[1]

593- Yine bir hadisinde Allah Resulü'nün (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Hiç şüphesiz ben Ali'denim, Ali de bendendir; o benim tıynetimden yaratılmıştır. Benden sonra halkın imâmı da odur; benim sünnetimde ihtilaf ettiklerini onlara açıklayacaktır. O, müminlerin emiri, yüzü akların önderi, müminlerin reisi, vasîlerin en iyisi, dünya kadınlarının efendisinin eşi ve hidâyet imâmlarının babasıdır. Ey insanlar, kim Ali'ye muhabbet beslerse, ben de ona muhabbet beslerim ve kim Ali'ye buğz ederse, ben de ona buğz ederim. Kim Ali'yle ilişkide olursa, ben de onunla ilişki kurarım ve kim Ali'yle ilişkisini keserse, ben de onunla ilişkimi keserim. Kim Ali'ye cefa ederse, ben de ona cefa ederim. Kim Ali'yi severse, ben de onu severim ve kim Ali'ye düşmanlık beslerse, ben de ona düşman kesilirim…[2]

1- Bihâru'l-Envâr, c.18, s.337.

2- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.109.

594- İbn Abbâs Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmektedir:

Hak Ali iledir ve Ali de hak ile; benden sonra imâm ve halife de odur; kim ona sarılırsa, hedefine ulaşır ve kurtulur; kim de ondan yüz çevirirse, yolunu kaybeder ve şaşırıp kalır; benim gusül ve kefenleme işlerimi de yine o üstlenir ve borçlarımı eda eder; iki torunum Hasan ve Hüseyin'in babası da yine odur…[1]

595- Ebû Saîd ise Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

Ali, benden sonra her müminin imâmıdır.[2]

596- Senetli bir rivâyette İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Hiç şüphesiz Allah meleklerine şöyle vahyetti: "Bu benim nurumdan bir nurdur; onun gövdesi nübüvvet ve dalı ise imâmettir. Nübüvvet kulum ve resulüm olan Muhammed içindir; imâmet ise hüccetim ve velim olan Ali içindir. Eğer o ikisi olmasaydı, yaratıklarımı yaratmazdım!"

Bilmiyor musun ki Resulullah (s.a.a) Gadîr-i Hûm'da Ali'nin elinden tuttu -öyle ki insanlar onların koltuk altının beyazlığını gördüler- ve onu Müslümanların mevlâsı (velâyet sahibi) ve imâmları olarak tayin etti. Bilahare Allah'ın Resulü (s.a.a) şöyle buyurdu: "Ali'ye itâat edin; zira hiç şüphesiz o, mutahhar ve masumdur, asla yolunu şaşmaz ve bedbaht olmaz."[3]

597- Resulullah (s.a.a):

Ali hâdi (hidâyet edici)dir.[4]

598- Ebûzer-i Gıfârî uzun bir hadiste Resulullah (s.a.a) 'den şöyle nakletmiştir; buyurdu:

1- İsbâtü'l-Hüdât, c.1, s.573.

2- Uyûnu Ahbâri'r-Rızâ, c.1, s.281, Bihâru'l-Envâr, c.38, s.121, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.35.

3- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.38.

4- İhkâku'l-Hak, c.15, s.312.

Ali iyilerin önderi ve kâfirlerin katilidir.[1]

599- Abdullah b. Es'ad b. Zürâra, Resulullah (s.a.a)'den şöyle nakletmiştir:

> Rabb'im beni miraca götürdüğünde, Ali hakkında üç şeyi bana vahyetti: "O (Ali), muttakilerin imâmı, müminlerin efendisi ve yüzü akların önderidir."[2]

600- İmâm Cafer-i Sâdık (a.s) babaları kanalıyla Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

> Ben (miraç gecesinde) göğe çıkarıldığım zaman, *Sidretü'l-Münteh*â'ya vardığımda, şöyle nida edildim: "Ey Muhammed, Ali'ye hayrı tavsiye et; hiç şüphesiz o, Müslümanların efendisi, muttakilerin imâmı ve kıyâmet gününde yüzü akların önderidir."[3]

601- İbn Abbâs, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmektedir:

> Benden sonra, Ali b. Ebî Tâlib'den daha üstün birisini, gökyüzü gölgelememiş ve yeryüzü üzerinde taşımamıştır. Hiç şüphesiz o, ümmetimin imâmı ve emiridir. Odur, benim vasîm ve halifem. Kim benden sonra ona uyarsa, hidâyet bulur, kim de ondan başkasıyla hidâyet ararsa, yolunu kaybeder ve şaşkın kalır. Benim Nebîyy-i Mustafâ; Ali b. Ebî Tâlib'in faziletinde söylediğim, değildir hevâ; bunlar bana olunan vahiydir mutlaka!…[4]

602- Yine İbn Abbâs, Allah Resulü'nden (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

> Hiç şüphesiz Allah bana şöyle vahyetti: "Ben Ali'yi müminlerin emiri kıldım. O hâlde kim ona emirlik taslamak isterse, onu lanetlerim ve kim ona muhale-

---

1- Nehcü's-Sabâğa, c.4, s.131, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.212.

2- el-Hisâl, s.116, Keşfü'l-Yakîn, s.470, Müstedreküs Sahîhayn (Hâkim), c.3, s.138 (az farkla).

3- el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s.196.

4- Kenzü'l-Fevâid, s.208, Bihâru'l-Envâr, c.38, s.152.

fet ederse, ona azap ederim. Ey Muhammed, şüphesiz ben Ali'yi Müslümanların imâmı kıldım. O hâlde, kim ondan öne geçmeye çalışırsa, onu rezil ederim. Kesinlikle, Ali vasîlerin efendisidir."[1]

603- Senetli bir hadiste, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakledilmiştir.

Ya Ali, sen benden sonra imâm ve emirsin. Sensin benden sonra söz sahibi ve vezir. Ümmetim içerisinde senin asla bir benzerin yoktur.[2]

604- Zeyd b. Erkam nakletmiştir; Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

Acaba kendisine teslim olduğunuzda asla helak olmayacağınız kimseyi size göstereyim mi? Hiç şüphesiz sizin imâmınız ve veliniz Ali b. Ebî Tâlib'dir. O hâlde, ona karşı iyi niyetli davranın ve onu tasdik edin; hiç şüphesiz Cebrâîl beni buna emretmiştir.[3]

605- Resulullah (s.a.a):

Allah-u Teâlâ bana şöyle vahyetti: "Şüphesiz ki Ali, hidâyet sancağı ve benim velilerimin imâmı ve bana itâat edenlerin nurudur."[4]

606- Resulullah (s.a.a):

Ali, halkın (bir rivâyete göre ise insanların) imâmıdır.[5]

607- Resulullah (s.a.a):

Allah (Tebareke ve Teâlâ) yeryüzüne baktı ve ondan beni seçti ve beni peygamber kıldı. Sonra ikinci defa baktı ve ondan Ali'yi seçip imâm kıldı. Daha sonra bana onu kendime kardeş, dost, vasî, halife ve vezir

---

1- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.242.
2- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.48.
3- el-Müsterşed, s.632.
4- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.286.
5- İhkâku'l-Hak, c.15, s.75.

olarak seçmemi emretti. O hâlde, Ali bendendir ve ben de Ali'denim. O, benim kızımın eşi ve iki torunum Hasan ve Hüseyin'in babasıdır…[1]

608- Resulullah (s.a.a):

Benden kısa bir süre sonra karanlık bir fitne meydana gelecektir. Onda ancak Allah'ın sağlam kulpuna sarılan kurtulacaktır.

"Ya Resulallah, sağlam kulp nedir?" diye sorduklarında, şöyle buyurdu: "Vasîlerin efendisinin velâyetidir." Yine *"Ya Resulallah, vasîlerin efendisi kimdir?"* diye sordular; "Müminlerin Emiridir." buyurdu. *"Peki Müminlerin Emiri kimdir?"* dediklerinde ise, "Müslümanların benden sonraki mevlâsı ve imâmı olan kimsedir." Bilahare *"Müslümanların mevlâsı kimdir?"* diye sordular; "Kardeşim, Ali b. Ebî Tâlib'dir." cevabını verdi.[2]

609- Ebû Hazmâ, Cafer b. Süleyman, Müslime b. Abdi'l-Melik, Ahmed b. Abdullâh ve Ali b. Muhammed, hepsi Dâvûd b. Süleyman'dan, o da İmâm Rızâ'dan (a.s) şöyle nakletmiştir:

Resulullah (s.a.a) "**O gün ki her topluluğu, kendi imâmlarıyla çağıracağız.**"[3] âyetinin tefsirinde şöyle buyurmuştur: "Her topluluk kendi zamanlarının imâmıyla, Rab'lerinin kitabıyla ve peygamberlerinin sünnetiyle çağırılacaklardır." Ve şöyle buyurdu: "Ya Ali, şüphesiz sen Müslümanların efendisi, muttakilerin imâmı, yüzü akların önderi ve müminlerin reisisin."[4]

610- Resulullah (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) hitaben:

Allah'ım, ona sebat ver; onu hidâyet edici ve hidâyet edilmiş birisi kıl.[5]

1- Kemâlü'd-Din, s.257.

2- Keşfü'l-Yakîn, s.250, Gâyetü'l-Merâm (yeni baskı), s.74.

3- İsrâ, 71.

4- Keşfü'l-Yakîn, s.493.

5- İhkâku'l-Hak, c.7, s.77.

129- İmâm Ali'nin (a.s) Masumiyeti

611- Süleym b. Kays-i Hilâlî, Hz. Emirü'l-Müminin'den (a.s) şöyle rivâyet etmiştir:

> Allah, Tebareke ve Teâlâ, bizi tahir kıldı; bizi korudu ve yaratıklarına şahitler ve yeryüzünde hüccetler olarak kararlaştırdı. Bizi Kur'ân ile ve Kur'ân'ı da bizimle birlikte kıldı; ne biz Kur'ân'dan ayrılırız, ne de Kur'ân bizden.[1]

612- Abdullah b. Abbâs'tan nakledilmiştir; Resulullah'tan (s.a.a) duydum ki şöyle buyuruyordu:

> Ben, Ali, Hasan, Hüseyin ve Hüseyin'in dokuz (imâm olan) evladı tertemiz ve masumdurlar.[2]

613- Ebû Saîd-i Hudrî'den "**Allah sadece siz Ehlibeyt'ten her türlü fenalığı-pisliği uzaklaştırmayı ve sizi tertemiz kılmayı irade eder.**"[3] âyeti hakkında şöyle rivâyet edilmiştir:

> Allah Resulü (s.a.a) Ali'yi, Fâtıma'yı, Hasan ve Hüseyin'i bir araya topladı ve onların üzerine bir abayı çekerek, şöyle dedi: "Onlar benim Ehlibeyt'imdir; Allah'ım, her pisliği-fenalığı onlardan uzaklaştır ve onları tertemiz kıl."[4]

130- İmâm Ali'ye (a.s) İtâat

614- Ebûzer'den nakledilmiştir; Allah Resulü (s.a.a) Hz. Ali b. Ebî Tâlib'e hitaben şöyle buyurdu:

> Kim bana itâat ederse, Allah'a itâat etmiştir ve kim bana karşı gelirse, Allah'a karşı gelmiştir. Yine kim

---

1- Kemâlü'd-Din, s.240, el-Kâfî, c.1, s.191, Vesâilü'ş-Şîa, c.18, s.132.

2- İsbâtü'l-Hüdât, c.1, s.510, Kemâlü'd-Din, s.280, Kifâyetü'l-Eser, s.19, Bihâru'l-Envâr, c.25, s.201.

3- Ahzâb, 33

4- İhkâku'l-Hak, c.14, s.64

sana itâat ederse, bana itâat etmiştir ve kim sana karşı gelirse, bana karşı gelmiştir.[1]

615- Resulullah (s.a.a):

Allah'a kavuştuğunda, onun senden razı olmasını istiyorsan, Ali'nin yolunu izle ve o, hangi yöne giderse, sen de o tarafa yönel ve onu kendine imâm olarak kabul et; ona düşmanlık yapana düşman ol ve onu seveni sev; onun hakkında şüpheye düşme; zira Ali'de şüphe etmek, küfürdür.[2]

616- Ebû Eyyub Ensârî'den nakledilmiştir; Resulullah'ın (s.a.a) Ammâr b. Yâsir'e hitaben şöyle buyurduğunu duydum:

(Ey Ammâr) seni azgın çete öldürecektir. Sen hakla ve hak da seninle beraberdir. Ey Ammâr eğer Ali'nin tek başına bir vadide, diğer bütün insanların ise başka bir vadide yürüdüğünü görürsen, sen Ali'yle birlikte hareket et ve insanları bırak; o hiçbir zaman seni helakete sürüklemez ve hidâyet yolundan çıkarmaz.[3]

617- Resulullah (s.a.a) ashabına hitaben:

Size, sarıldığınız müddetçe benden sonra asla dalalete düşmeyeceğiniz kimseyi tanıtayım mı? *"Evet, ya Resulallah."* dediklerinde, "O, Ali'dir." buyurdu.[4]

618- Zeyd b. Erkam nakletmiştir; Allah Resulü (s.a.a) buyurdu ki:

Acaba size, kendisine sarıldığınız takdirde asla sapmayacağınız şeyi tanıtayım mı? *"Evet, ya Resulallah."* dediler; şöyle devam etti: "Hiç şüphesiz, sizin imâmınız ve veliniz Ali b. Ebî Tâlib'dir; ona yardımcı olun; ona

---

1- Müstedrekü's-Sahîhayn (Hâkim Nişâbûrî), c.3, s.128, Bihâru'l-Envâr, c.38, s.29 (az farkla).

2- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.48.

3- Bihâru'l-Envâr, c.38, s.32.

4- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.290, Mülakâtu İhkâki'l-Hak, c.21, s.337 (az farkla).

iyi niyetle yaklaşın ve onu tasdik edin. Şüpheniz olmasın ki Cebrâîl beni buna emretti."[1]

619- Resulullah (s.a.a) İbn Abbâs'a hitaben:

Ey İbn Abbâs, Allah senden razı olduğu hâlde ona kavuşmak istersen, Ali b. Ebî Tâlib'in yolunu izle; o, hangi yöne dönerse, sen de aynı yöne dön; onun imâmlığına razı ol; ona düşman olana düşman ol ve onu seveni sev.[2]

620- Senetli bir şekilde Hüzeyfe b. Üseyd-i Gıfârî'den, Resulullah'ın (s.a.a) kendisine hitaben şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Ey Hüzeyfe, benden sonra sizin üzerinize Allah'ın hücceti Ali b. Ebî Tâlib'dir. Ona kâfir olmak, Allah'a kâfir olmaktır; ona şirk koşmak, Allah'a şirk koşmaktır; onda şüphe etmek, Allah'ta şüpheye düşmektir. Onun hakkında yamuk düşünmek, Allah hakkında yamuk düşünmektir ve ona iman etmek, Allah'a iman etmektir; zira Allah'ın Resulü'nün kardeşi, vasîsi, ümmetinin imâmı ve mevlâsıdır; o Allah'ın muhkem ipi ve asla kapmayacak sağlam kulpudur. Onun hakkında iki grup helak olacaktır: Sevgide guluvv eden kimse ve onun hakkını çiğneyen kimse.[3]

621- Bir hadiste Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir:

Benim savaşım, Allah'ın savaşıdır ve benim barışım Allah'ın barışıdır; bana itâat etmek, Allah'a itâat etmektir ve benim velâyetim Allah'ın velâyetidir; bana uyanlar Allah'ın velileridir ve bana yardım edenler, Allah'a yardım edenlerdir.[4]

1- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.386, Bişâretü'l-Mustafâ, s.177, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.65, İhkâku'l-Hak, c.6, s.56 (az farkla).

2- el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s.104.

3- Gâyetü'l-Merâm, s.203.

4- İhkâku'l-Hak, c.6, s.441.

622- İmâm Rızâ'nın (a.s), babaları kanalıyla, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle naklettiği rivâyet edilmiştir:

> Kim benim dinime sarılmak ve benden sonra kurtuluş gemisine binmek isterse, Ali b. Ebî Tâlib'e uysun; onun düşmanına, düşman ve dostuna, dost olsun. Zira, hiç şüphesiz o, benim vasîm ve hem hayatımda, hem de vefatımdan sonra ümmetim üzerindeki halifemdir; o benden sonra, her Müslümanın imâmı ve her müminin emiridir; onun sözü benim sözüm, onun emri benim emrim ve onun nehyi benim nehyimdir; ona uyan bana uymuş, ona yardım eden bana yardım etmiş ve onu yalnız bırakan, beni yalnız bırakmıştır.
>
> Sonra şöyle devam etti: Benden sonra Ali'den ayrılan kimse, kıyâmet gününde beni görmeyecektir, ben de onu görmeyeceğim. Kim Ali'ye muhalefet ederse, Allah, cenneti ona haram kılar ve onun yerini ateş olarak kararlaştırır. -Ve ne kötüdür gideceği yer!- Kim Ali'yi yalnız bırakırsa, karşılaşacağı gün Allah da onu yalnız bırakır; kim de Ali'ye yardım ederse, ona kavuşacağı gün, Allah da ona yardım eder ve sorgulama sırasında hüccet ve delilini ona telkin eder…[1]

623- Ebûzer'den senetli bir hadiste nakledilmiştir; Resulullah (s.a.a) buyurdu ki:

> Kim bana itâat ederse, Allah'a itâat etmiş olur ve kim bana karşı gelirse, Allah'a karşı gelmiş sayılır. Kim de Ali'ye itâat ederse bana itâat etmiş olur ve kim ona karşı gelirse bana karşı gelmiştir.[2]

624- Yine Ebûzer'den nakledilmiştir; Allah Resulü (s.a.a), Hz. Ali'ye (a.s) şöyle buyurdu:

1- Kemâlü'd-Din, s.260.

2- İhkâku'l-Hak, c.6, s.419.

Kim sana itâat ederse, bana itâat etmiştir ve kim sana karşı gelirse, bana karşı gelmiştir…[1]

625- İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle rivâyet edilmiştir: "Câbir b. Abdullâh Ensârî'den duydum; diyordu ki:

Resulullah (s.a.a) bir gün Ümmü İbrahim'in (Hz. Mâriye) evinde idi, yanında da ashabından bir gurup bulunuyordu. O sırada Ali b. Ebî Tâlib (a.s) geldi: Allah Resulü (s.a.a) onu gördüğünde, şöyle buyurdu:

"Ey insanlar, benden sonra insanlar için en hayırlı olan kimse geldi; o sizin mevlânızdır; onun itâati, aynı benim itâatim gibi farzdır ve ona karşı gelmek, aynı bana karşı gelmek gibi haramdır. Ey insanlar, ben hikmet eviyim, Ali de onun anahtarıdır; eve ancak anahtarıyla ulaşılır. Beni sevdiğini zannedip de Ali'ye düşmanlık besleyen kimse, yalan söylemiştir."[2]

626- Esbağ b. Nübâte diyor ki; Selmân-ı Fârisi'ye Ali b. Ebî Tâlib sorulduğunda şöyle dedi: Ben Resulullah'tan (s.a.a) duydum ki, şöyle buyuruyordu:

Ali b. Ebî Tâlib'den asla ayrılmayın; şüphesiz o sizin mevlânızdır. O hâlde onu sevin; o sizin büyüğünüzdür. O hâlde ona uyun; o sizin aliminizdir. O hâlde ona saygı gösterin; o sizin cennete doğru kılavuzunuzdur. O hâlde onun önünde tazim edin ve sizi davet ettiğinde, davetini kabul edin; size emirde bulunduğu vakit, itâat edin. Onu benim sevgim için sevin ve benim saygım için ona saygı gösterin. Ali hakkında size bu söylediklerimin hepsi, Rabb'imin bana emrettiği şeylerdir.[3]

627- İmâm Zeyne'l-Âbidîn (a.s), babası İmâm Hüseyin'den (a.s), o da Hz. Emirü'l-Müminin Ali'den (a.s), Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir:

1- İhkâku'l-Hak, c.6, s.420.

2- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.289.

3- Bihâru'l-Envâr, c.39, s.152.

Şüphesiz Allah, benim itâatimi size farz kılmış ve bana karşı gelmekten sakındırmıştır; aynı şekilde benden sonra Ali'nin itâatini de size farz kılmış ve ona karşı gelmekten sakındırmıştır. O benim vasîm ve vârisimdir; o bendendir, ben de ondanım; onun sevgisi iman ve buğzu küfürdür; onu seven beni sevendir ve ona düşman olan bana düşmandır. O, benim mevlâsı olduğum herkesin Mevlâsıdır; ben ise her erkek ve kadın Müslümanın mevlâsıyım; ben ve o bu ümmetin iki babalarıyız.[1]

628- Resulullah (s.a.a):

Allah, sizlere benden sonra Ali'nin itâatini farz kılmıştır; nasıl ki benim itâatim sizlere farzdır. Yine sizleri ona karşı gelmekten, sakındırmıştır; nasıl ki bana karşı gelmekten, sizi sakındırmıştır. Ali'nin sevgisi iman ve onun düşmanlığı küfürdür; ben ve o bu ümmetin iki babalarıyız.[2]

629- Resulullah (s.a.a):

Ali'nin itâati benim itâatimdir ve ona karşı gelmek bana karşı gelmektir.[3]

630- Ebûzer'in Resulullah'tan (s.a.a) naklettiği bir hadis de şöyledir; buyurdu:

Kim, bana itâat ederse, Allah'a itâat etmiştir ve kim, bana karşı gelirse, Allah'a karşı gelmiştir. Aynı şekilde kim Ali'ye itâat ederse, bana itâat etmiştir ve kim, Ali'ye karşı gelirse, bana karşı gelmiştir.[4]

631- Esbağ b. Nübâte diyor ki; Selmân-ı Fârisi'ye Ali b. Ebî Tâlib sorulduğunda şöyle dedi: Ben Resulullah'tan (s.a.a) duydum ki, şöyle buyuruyordu:

1- İhkâku'l-Hak, c.4, s.100, Yenâbîü'l-Mevedde, s.123.

2- İhkâku'l-Hak, c.7, s.216.

3- Ferâidü's-Simtayn, c.1, s.179.

4- Fezâilü'l-Hamse, c.2, s.95.

Ali b. Ebî Tâlib'den asla ayrılmayın; şüphesiz o sizin mevlânızdır. O hâlde onu sevin; o sizin büyüğünüzdür. O hâlde ona uyun; o sizin aliminizdir. O hâlde ona saygı gösterin, o sizin cennete doğru kılavuzunuzdur. O hâlde onun önünde tazim edin ve sizi davet ettiğinde, davetini kabul edin; size emirde bulunduğu vakit, itâat edin. Onu benim sevgim için sevin ve benim saygım için ona saygı gösterin. Ali hakkında size bu söylediklerimin hepsi Rabb'imin bana emrettiği şeylerdir.[1]

632- Resulullah (s.a.a):

Kendimden sonraya bıraktıklarımın, en iyisi Ali'dir. O hâlde kim ona itâat ederse, hiç şüphesiz bana itâat etmiştir ve kim ona karşı gelirse, kesinlikle bana karşı gelmiştir.[2]

633- Ebû Hamza Sümâlî, İmâm Zeyne'l-Âbidîn'den (a.s), o da babasından, o da babasından, Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

Şüphesiz Allah Tebâreke ve Teâlâ, benim itâatimi size farz kılmıştır ve bana karşı gelmekten sizi sakındırmıştır. Bana uymayı vacip kılmıştır. Aynı şekilde benden sonra benim itâatimin aynısını Ali'ye itâat etme hususunda size farz kılmıştır. Yine bana karşı gelmekten sizi sakındırdığı gibi, Ali'ye karşı gelmekten de sizi sakındırmıştır.[3]

634- Resulullah (s.a.a):

Allah benim itâatimi size farz kıldığı gibi, benden sonra Ali'nin itâatini de size farz kılmıştır ve bana karşı gelmekten sizi sakındırdığı gibi ona karşı gelmekten de sizi sakındırmıştır; onu sevmek iman ve ona düşmanlık küfürdür; ben ve o, bu ümmetin iki babasıyız.[4]

1- Kenzü'l-Fevâid, s.209.

2- Bihâru'l-Envâr, c.39, s.10.

3- Bihâru'l-Envâr, c.38, s.91.

4- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.277.

635- Muammer b. Hallâd, şöyle demiştir:

Fârisî bir adam, İmâm Ali Rızâ'ya (a.s) *"Sizin itâatiniz farz mı?"* diye sordu: İmâm (a.s) "Evet." buyurdu. yine sordu: *"Acaba Alî b. Ebî Tâlib'in itâati gibi mi?"* İmâm (a.s) yine "Evet." cevabını verdi.[1]

636- İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Benim Ali b. Ebî Tâlib'in velâyetine sahip olmam, onun evlatlarından olmamdan daha çok sevimlidir benim için; zira benim Ali b. Ebî Tâlib'in velâyetine sahip olmam farzdır; ama onun evlatlarından olmam, sadece bir fazilettir.[2]

637- Resulullah (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) hitaben:

Ya Ali, sen, benim ümmetimin emiri ve benden sonra Allah'ın onların üzerindeki, hüccetisin; senin sözün, benim sözüm; senin emrin, benim emrim ve senin nehyin, benim nehyimdir; sana karşı gelmek, bana karşı gelmektir ve sana itâat etmek, bana itâat etmektir; senin engellemen, benim engellemem sayılır; senin hizbin, benim hizbimdir ve benim hizbim, Allah'ın hizbidir. **"Ve her kim Allah'a, peygamberine ve iman edenleri veli edinirse, şüphe yok ki, ancak Allah'ın hizbinden olanlar üstün geleceklerdir."**[3]

131- İmâm Ali (a.s), Müminlerin Emiridir

638- Resulullah (s.a.a):

Ali Müminlerin Emiridir.[4]

639- Resulullah (s.a.a):

1- el-İhtisâs, s.271.

2- Bihâru'l-Envâr, c.39, s.299.

3- Mâide, 56. Gâyetü'l-Merâm, s.206.

4- İhkâku'l-Hak, c.15, s.222.

Eğer insanlar Ali'nin ne zaman Emirü'l-Müminin olarak adlandırıldığını bilselerdi, onun faziletini inkâr etmezlerdi. Henüz Âdem ruh ve ceset arasındayken Ali, Emirü'l-Müminin olarak adlandırıldı. Allah-u Teâlâ şöyle buyurmaktadır: "**Kıyamet gününde, biz bundan habersizdik demeyesiniz diye Rabbin Adem oğullarından, onların bellerinden zürriyetlerini çıkardı, onları kendilerine şahit tuttu ve dedi ki: *'Ben sizin Rabbiniz değil miyim?'* (Onlar da), Evet (buna) şâhit olduk, dediler.**"[1] Bunun üzerine melekler "Evet." dediler. Allah-u Teâlâ da şöyle buyurdu: "Ben sizin Rabb'inizim, Muhammed sizin peygamberiniz ve Ali de sizin veliniz ve emirinizdir."[2]

640- Senetli bir hadiste, Resulullah'tan (s.a.a.) şöyle rivâyet edilmiştir:

Ben geceleyin semaya çıkarıldığımda, Rabb'ime iki yay kadar veya daha yakındım. (Maksat manevi yakınlıktır.) Rabb'im bana vahyetmesi gerekeni vahyetti. Sonra şöyle buyurdu: "Ey Muhammed, Ali b. Ebî Tâlib'i Emirü'l-Müminin diye çağır; ben ne ondan önce başka birisini bu isimle isimlendirmişim, ne de ondan sonra."[3]

641- İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakledilmiştir:

Velâyet, (Allah tarafından) indirildiğinde ve Resulullah (s.a.a.) Gadîr-i Hum'da (Müslümanlara) "Ali'ye Emirü'l-Müminin unvanıyla selâm verin." buyurduğunda, iki kişi şöyle dediler: *"Bu söz Allah'tan mı, yoksa Allah Resulü'nden mi?"* Allah Resulü cevaplarında şöyle buyurdu: "Evet, hem Allah'tan ve hem de Resulü'nden;

---

1 2- A'râf, 172.

2- Gâyetü'l-Merâm, s.87, Bihâru'l-Envâr, c.40, s.77, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.291, İhkâkü'l-Hâk, c.4, s.275 (az farkla).

3- el- Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s.30.

o, hak olarak Müminlerin Emiri, muttakilerin imâmı ve yüzü akların önderidir; Allah onu kıyâmet gününde sırâtın üzerinde oturtacak ve o, sevenlerini cennete ve düşmanlarını da (cehennem) ateşine sokacaktır…"[1]

642- Büreydetü'l-Eslemî'ye dayandırılan bir rivâyete göre diyor ki:

> Allah Resulü (s.a.a) ashabına, Ali'yi (a.s) Müminlerin Emiri unvanıyla selâmlamalarını emretti. Ömer b. Hattab *"Ya Resulallah dedi, bu emir Allah'tan mıdır, yoksa Allah'ın Resulünden mi?"* Allah Resulü şöyle buyurdu: "Hem Allah'tandır, hem de Resulü'nden."[2]

643- İmâm Cafer-i Sâdık (a.s), babaları kanalıyla, Resulullah'tan (s.a.a) nakletmiştir; buyurdu:

> Ya Ali, sen Müminlerin Emiri ve muttakilerin imâmısın; sen vasîlerin efendisi, peygamberlerin ilminin vârisi ve gönderilmiş elçilerin en iyisinin halifesisin. Ya Ali, sen müminlerin mevlâsısın. Ya Ali, sen benden sonra, bütün insanlar üzerindeki hüccetsin.[3]

1- Bihâru'l-Envâr, c.36, s.169.

2- Hasâisü'l-Eimme, s.67, Keşfü'l-Yakîn, s.207 (az farkla), Bihâru'l-Envâr, c.37, s.311 (az farkla).

3- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s:241.

132- İmâm Ali'nin (a.s) Velâyeti

644- Hâfız'dan Südeyy'e dayandırılan bir hadiste Allah Resulü'nün (s.a.a) **"Hangi şeyden sorup duruyorlar birbirlerine? O büyük haberden mi?"**[1] âyetlerinin tefsirinde şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

> Kabirlerinde Ali'nin velâyeti kendilerine sorulacaktır. Doğuda veya batıda, karada veya denizde bulunan her ölüye öldükten sonra Münker ve Nekîr isimli melekler mutlaka Emirü'l-Müminin'in velâyetini soracaklar. Onlar ölüye şöyle hitap edecekler: "Rabb'in kimdir? Dinin nedir? Peygamberin kimdir? İmâmın kimdir?"[2]

645- Ebû Basîr, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakletmiştir:

> Allah-u Teâlâ'nın, **"Kim Allah ve Resulü'ne itâat ederse, hiç kuşkusuz, büyük bir kurtuluşa ermiş olur."**[3] âyetinin manası şudur: "Kim Allah ve Resulü'ne Ali'nin ve ondan sonraki imâmların velâyeti konusunda itâat ederse, hiç kuşkusuz büyük bir kurtuluşa ermiş olur."[4]

1- Nebe', 1-2.

2- İhkâkü'l-Hâk, c.3, s.485.

3- Ahzâp, 71.

4- Menâkıbu Âl-i Ebî Tâlib, c.3, s.106, Bihâru'l-Envâr, c.23, s.303 (az farkla).

646- Yine senetli bir hadiste Abdurrahman b. Kesir, babasından, o da İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babalarından, Resulullah'ın (s.a.a) bir gün ashabına hitaben şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

> Ey ashabım, hiç kuşkusuz Allah (celle celaluhu) size Ali b. Ebî Tâlib'in velâyetini ve ona uymayı emrediyor. O hâlde benden sonra, o sizin veliniz ve imâmınızdır; ona muhalefet etmeyiniz ki kâfir olursunuz; ondan ayrılmayın, yoksa yolunuzu şaşırırsınız. Şüphe yok ki, Allah (celle celaluhu) Ali'yi benim vasîm ve benden sonra hidâyet vesilesi kılmıştır. O, benim sırrımın (saklandığı) yer, ilmimin heybesi ve ehlim arasındaki halifemdir. Ümmetimden ona zulmedenleri, Allah'a şikâyet ediyorum.[1]

647- İbn Abbâs, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

> Ali b. Ebî Tâlib'in velâyeti Allah'ın velâyetidir; onu sevmek, Allah'ın ibâdeti ve ona uymak Allah'ın farizasıdır; onun dostları, Allah'ın dostları ve onun düşmanları, Allah'ın düşmanlarıdır; onun savaşı, Allah'ın savaşı ve onun barışı, Allah'ın barışıdır.[2]

648- Ammâr b. Yâsir, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

> Bana Allah tarafından şöyle vahyedildi: "Kim bana ve Ali b. Ebî Tâlib'in velâyetine iman ederse, cennette benimle birlikte olacaktır; binaenaleyh, kim onu severse, beni sevmiştir ve kim beni severse Allah'ı sevmiştir."[3]

649- Senetli bir hadiste, İmâm Ali Rızâ (a.s), babaları kanalıyla Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

1- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.234, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.58.

2- Ravzatü'l-Vaizîn, c.1, s.101 Bihâru'l-Envâr, c.38, s.31, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.51 (az farkla).

3- İhkâku'l-Hak, c.6, s.437.

Kim kurtuluş gemisine binmeyi, "ürvetü'l-vuskâ"ya (Allah'ın sağlam kulpunu) sarılmayı ve Allah'ın muhkem ipine tutunmayı istiyorsa, Ali'yi sevsin ve onun düşmanına, düşman olsun ve onun evladından olan hidâyet imâmlarına uysun; hiç kuşkusuz onlar benden sonra benim halifelerim, vasîlerim ve Allah'ın halkın üzerindeki hüccetleridirler; onlar ümmetimin efendileri ve takvalıları, cennete götüren önderlerdirler; onların hizbi benim hizbimdir ve benim hizbim, Allah'ın hizbidir; onların düşmanlarının hizbi ise, Şeytan'ın hizbidir.[1]

650- Yine Ammâr b. Yâsir'den nakledilmiştir; Resulullah (s.a.a) şöyle buyurdu:

İnsanlardan bana iman eden ve beni tasdik eden herkese Ali b. Ebî Tâlib'in velâyetini vasiyet ediyorum; kim onu kendisine veli edinirse, beni veli edinmiştir ve kim beni veli edinirse, Allah'ı veli edinmiştir; kim onu severse, beni sevmiştir ve kim beni severse, Allah'ı sevmiştir; kim ona düşmanlık beslerse, bana düşmanlık beslemiştir ve bana düşmanlık besleyen ise, kesinlikle Allah'a düşman kesilmiştir.[2]

651- Senetli bir hadiste, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle rivâyet edilmiştir:

Kim benim gibi yaşamayı ve benim gibi ölmeyi ve Rabb'imin bana vaat ettiği ebedilik cennetinde yerleşmeyi arzuluyorsa, Ali b. Ebî Tâlib'in velâyetini kabul etsin. Hiç kuşkusuz o sizi hidâyetten çıkarmaz ve herhangi bir dalalete de sürüklemez.[3]

1- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.483, Bihâru'l-Envâr, c.23, s.144 (az farkla).

2- İhkâku'l-Hak, c.6, s.435.

3- İhkâku'l-Hak, c.5, s.107, Müstedrekü's-Sahîhayn, c.3, s.128 (az farkla).

652- Resulullah'tan (s.a.a) nakledilen bir hadiste şöyle geçmektedir:

> Ey insanlar, bu, Allah'ın hazinesi olan Ali b. Ebî Tâlib'dir; kim bu gün ve bu günden sonra onu sever ve velâyetini kabul ederse, Allah ile olan ahdine vefa etmiş ve üzerine farz olanı yerine getirmiştir. Yine kim bu gün ve bu günden sonra ona düşmanlık beslerse, kıyâmet günü kör ve sağır olarak gelecektir ve Allah indinde hiçbir hüccet ve dayanağı olmayacaktır.[1]

653- Senetli bir hadiste, Câbir b. Abdullah, Abdullah b. Mes'ûd'dan şöyle duyduğunu nakletmektedir: Allah Resulü (s.a.a) buyurdu ki:

> Bana iman eden ve Ali'yi sevip onun velâyetini kabul eden kimse, ateşe haram kılınmıştır. Ali ile münakaşa eden ve ona düşmanlık besleyen kimseyi ise Allah lanetlemiştir. Ali bana yakınlıkta iki göz ile kaş arasının derisi gibidir.[2]

654- Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakledilmiştir:

> Allah-u Teâlâ buyuruyor ki: "Kim bana, benim peygamberime ve velime iman ederse, onu cennete sokarım; ne durumda olursa olsun."[3]

655- Senetli bir hadiste, Ebûzer-i Gıfârî, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

> Kim, benim gibi yaşamayı, benim gibi ölmeyi ve Rabb'imin hazırladığı Adn cennetinde yer almayı istiyorsa, benden sonra Ali'nin velâyetini kabul etsin. Onu seveni sevsin ve ondan sonraki imâmlara uysun; hiç kuşkusuz onlar, benim itretimdirler; Allah onları benim etim ve kanımdan yaratmıştır; onlar benim idrak ve ilmime sahiptirler; ümmetimden onların fazilet ve

---

1- Gâyetü'l-Merâm, s.

2- el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s.301.

3- Ferâidü's-Simtayn, c.1, s.306.

üstünlüklerini inkâr edenlerin vay haline! Allah onları benim şefaatime ulaştırmasın.[1]

656- Resulullah (s.a.a):

> Sizden her kim, benden sonra kurtuluşa ermek istiyorsa, Ali b. Ebî Tâlib'in velâyetine sarılsın; hiç kuşkusuz en büyük sıddık ve en yüce fârûk odur; o, benden sonra her Müslümanın imâmıdır.[2]

657- Senetli bir hadiste, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s), o da babalarından, onlar da Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmişlerdir:

> Kim sırâttan fırtına hızıyla geçmeyi ve sorgusuz bir şekilde cennete girmeyi istiyorsa, benim veli, vasî, arkadaşım, ailem ve ümmetim üzerindeki halifem olan Ali b. Ebî Tâlib'in velâyetini kabul etsin; kim de cehennem ateşine girmek isterse, onun velâyetini terk etsin; Rabb'imin izzet ve celaline andolsun (ki bu böyledir). Hiç kuşkusuz o, tek giriş yeri olan Allah kapısıdır. Sırât-ı Müstakîm (dosdoğru yol) odur; o, o kimsedir ki, Allah kıyâmet günü onun velâyetinden (insanları) hesaba çekecektir.[3]

658- Muhammed b. Fuzayl, Ebulhasan'dan (a.s) şöyle nakletmiştir:

> Ali'nin velâyeti peygamberlere ait "Suhuf"un hepsinde yazılıdır; Allah seçtiği her peygamberi, Muhammed'in (s.a.a) nübüvveti ve Ali'nin (a.s) vesâyeti (vasîliği) ile göndermiştir.[4]

659- Esbağ b. Nübâte'den Hz. Emirü'l-Müminin'in (a.s) hutbelerinin birisinde şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

1- el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.2, s.191.

2- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.288.

3- Bihâru'l-Envâr, c.38, s.97, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.57 (az farkla).

4- Bihâru'l-Envâr, c.46, s.38, el-Kâfî, c.1, s.437.

Ey insanlar, ben yaratıkların imâmı, yaratılmışların en iyisinin vasîsi ve tertemiz hidâyetçiler olan (Peygamber) itretinin babasıyım; ben Resulullah'ın kardeşi, vasîsi, seçtiği ve sevdiği habibiyim; ben Müminlerin Emiri, yüzü akların imâmı ve vasîlerin efendisiyim; benim harbim, Allah'ın harbidir ve benim barışım, Allah'ın barışıdır; benim itâat'im Allah'ın itâati ve benim velâyetim, Allah'ın velâyetidir; bana uyanlar, Allah'ın velisi ve bana yardımda bulunanlar, Allah'ın yardımcılarıdırlar.[1]

660- Senetli bir hadiste, Hz. Ali (a.s), Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

Kim Ali'nin velâyetini kabul ederse, benim velâyetimi kabul etmiştir ve kim benim velâyetimi kabul ederse, Allah (azze ve celle)'nin velâyetini kabul etmiştir.[2]

661- Resulullah (s.a.a):

Ben kimin velisi (velâyet sahibi) isem, Ali de onun velisidir.[3]

662- Zeyd b. Erkam, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle rivâyet etmiştir:

Bilin ki, hiç kuşkusuz Allah benim velimdir, ben de her müminin velisiyim ve ben kimin mevlâsı isem, Ali de onun mevlâsıdır.[4]

663- Resulullah (s.a.a):

Ali, Allah'ın Resulü'nden sonra insanlara onların kendilerinden daha evlâdır (onların üzerinde aynı Resulullah gibi tasarruf ve velâyet hakkına sahiptir).[5]

1- Yenâbîü'l-Mevedde, s.81, İhkâku'l-Hak, c.4, s.101.

2- el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s.345, Bihâru'l-Envâr, c.38, s.31.

3- İhkâku'l-Hak, c.6, s.371.

4- İhkâku'l-Hak, c.6, s.233, Ebekâtü'l-Envâr, c.2, s.491.

5- İhkâku'l-Hak, c.15, s.123.

664- Resulullah (s.a.a):

Allah'ım, kim bana iman edip beni tasdik ederse, Ali b. Ebî Tâlib'in velâyetini de kabul etmesi gerekir; zira onun velâyeti, benim velâyetim, benim velâyetim ise, Allah'ın velâyetidir.[1]

665- Muhammed b. Sa'di'l-Ensârî, Ömer b. Abdullah b. Ya'lâ b. Mürre'den, o da babasından, o da kendi babası Ya'lâ'dan şöyle nakletmiştir: Resulullah'tan (s.a.a) duydum ki, şöyle buyuruyordu:

Ya Ali, sen benden sonra bütün insanların velisi (velâyet sahibi)sin. O hâlde kim sana itâat ederse, bana itâat etmiştir ve kim sana karşı gelirse, bana karşı gelmiştir.[2]

666- İbn Abbâs, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

Allah (celle celaluhu) buyurmuştur ki: "Eğer insanların hepsi, Ali'nin velâyeti üzerinde birleşselerdi, ben (cehennem) ateşini yaratmazdım."[3]

667- Câbir b. Abdullah-i Ensârî diyor ki; Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum:

Kim (cennette) Halil'in ev komşusu olmak ve (cehennem) ateşinin hararetinden korunmak istiyorsa, Ali b. Ebî Tâlib'in velâyetini kabul etsin.[4]

668- Resulullah (s.a.a):

Ey insanlar, kim asla kopmayan ürvetü'l-vüska'ya (Allah'ın sağlam kulpuna) sarılmak istiyorsa, Ali b. Ebî Tâlib'in velâyetine sarılsın; zira hiç kuşkusuz, onun velâyeti benim velâyetimdir ve ona itâat etmek bana itâat etmektir.[5]

1- İhkâku'l-Hak, c.7, s.122.

2- Bihâru'l-Envâr, c.38, s.135, el-Emâlî (Şeyh Müfîd), s.66.

3- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.523.

4- el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s.301.

5- Gâyetü'l-Merâm, s.185.

669- Senetli bir hadiste, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) Allah-u Teâlâ'nın "**Müjde ver, iman edenlere; onlar Rab'lerinin yanında sarsılmaz ayaklara sahip olacaklar.**"[1] ayetinin tefsirinde şöyle nakledilmiştir:

> Yani Ali'nin velâyetiyle.[2]

670- Resulullah (s.a.a):

> Kim benden sonra kurtuluşa ermek ve fitnelerden selamette kalmak istiyorsa, Ali b. Ebî Tâlib'in velâyetine sarılsın; zira hiç kuşkusuz o, en büyük sıddık ve en yüce fârûktur; o, benden sonra, her Müslümanın imâmıdır; kim dünyada ona uyarsa, benim Kevser havuzumun başında bana varacaktır; kim de ona muhalefet ederse, Kevser havuzunu ve beni görmeyecektir. Benim önümden kayıp gidecek ve sol taraftan onu (cehennem) ateşine götüreceklerdir![3]

671- İbn Zarîf, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s), o da Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmektedir; buyurdu:

> Bilin ki, Cebrâîl bana gelerek şöyle dedi: "Ey Muhammed, Rabb'in sana Ali b. Ebî Tâlib'in sevgisini emretmektedir."[4]

672- Yine Câbir, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s), o da Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmektedir:

> Ali'nin velâyetini terk edip onun faziletini inkâr edenler ve düşmanlarına destek çıkanlar, eğer bu durum üzere ölürlerse, İslam'dan dışarı çıkmış sayılırlar![5]

673- İbn Mes'ûd diyor ki:

1- Yûnus, 2.

2- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.8.

3- İhkâku'l-Hak, c.4, s.331, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.277 (az farkla).

4- Bihâru'l-Envâr, c.39, s.273.

5- el-Mehâsin, s.186, Bihâru'l-Envâr, c.72, s.134.

Resulullah'ı (s.a.a) gördüm ki, Ali'nin elinden tuttu ve şöyle buyurdu: "Bu her müminin velisidir; ben de onun velisiyim."[1]

674- Resulullah (s.a.a):

Ali, dünyada da, ahirette de Allah Resulü'nün dostudur.[2]

675- Selmân-ı Fârisî ve Ebûzer-i Gıfârî, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmişlerdir:

Ben kimin velisi isem, Ali de onun velisidir ve ben kimin imâmı isem, Ali de onun imâmıdır.[3]

676- Uzun bir hadisin bir bölümünde, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakledilmiştir:

Sizden hanginiz Allah'a ve Ali b. Ebî Tâlib'in velâyetine razı olarak sabahlarsa, muhakkak Allah'ın korku ve azabından amanda kalır.[4]

677- Senetli bir hadiste İmâm Cafer-i Sâdık (a.s), babasından, o da babalarından şöyle nakletmişlerdir:

Bir gün Resulullah (s.a.a), ashabına hitaben buyurdu ki: "Ey benim ashabım, hiç kuşkusuz, Allah (celle celaluhu) size Ali b. Ebî Tâlib'in velâyetini ve ona uymayı emrediyor; zira benden sonra sizin veliniz ve imâmınız odur; ona muhalefet etmeyin ki, kâfir olursunuz ve ondan ayrılmayın ki, yolunuzu şaşarsınız."[5]

678- Mufazzal, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

Şüphesiz, Allah-u Teâlâ, Ali'yi kendisiyle yaratıkları arasında açık bir nişane olarak belirlemiştir; aralarında ondan başka bir nişane yoktur. O hâlde kim onun

---

1- İhkâku'l-Hak, c.15, s.112.

2- İhkâku'l-Hak, c.15, s.121.

3- İhkâku'l-Hak, c. 6, s.377.

4- el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s.289.

5- Gâyetü'l-Merâm, s.204.

velâyetini ikrar ederse, mümin olur ve kim onu (inatla) inkâr ederse, kâfir olur; kim onu bilmezse, yolunu şaşar ve kim ona düşmanlık güderse, müşrik olur; kim onun velâyetiyle (kıyâmete) gelirse, cennete girer ve kim onu inkâr ederse cehennem ateşine girer.[1]

679- İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) "**Ey iman edenler, Allah ve Resulü'ne icabet edin, sizi, size hayat veren şeye davet ettiğinde…**"[2] âyetinin tefsirinde şöyle nakledilmiştir:

Sizi, Ali b. Ebî Tâlib'in velâyetine davet ettiğinde…[3]

680- Sabâhü'l-Müznî, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakletmiştir:

Peygamber (s.a.a) yüz yirmi defa miraca götürülmüştür. Allah-u Teâlâ, her defasında Peygamber'e (s.a.a) (diğer) farizaları tavsiyesinden daha çok Ali'nin (a.s) ve ondan sonraki İmâmların velâyetini tavsiye etmiştir/üstelemiştir.[4]

681- Zeyd b. Erkam'dan nakledilmiştir; Resulullah (s.a.a) buyurdu ki:

Kim, benim gibi yaşamayı, benim gibi ölmeyi ve Rabb'imin bana vaat ettiği cennete girmeyi istiyorsa, benden sonra Ali'nin velâyetini kabul etsin. Zira, o, sizi asla bir hidâyet (çizgisinden) çıkarmaz ve asla bir helakete de sürüklemez.[5]

682- Senetli bir hadiste, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle nakledilmiştir:

Allah-u Teâlâ'nın "**Topluca Allah'ın ipine sarılın ve**

1- el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.2, s.24, Bihâru'l-Envâr, c.38, s.117.

2- Enfâl, 24.

3- Bihâru'l-Envâr, c.36, s.186. Elbette bu tür açıklamalar, ayetin m - nasının mısdak ve örneğini zikretmektir; tefsircilerin tabiriyle tatbiktir, bütün manasını ifade etmek değildir.

4- Besâirü'd-Derecât, s.79.

5- el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.2, s.107.

dağılmayın."[1] âyetinde bahsettiği ip, Ali b. Ebî Tâlib'in (a.s) velâyetidir. O hâlde kim ona sarılırsa mümin olur ve kim onu bırakırsa, imandan çıkar.[2]

683- Resulullah (s.a.a):

Kim ölür de Ali b. Ebî Tâlib'in velâyetini inkâr ederek Allah'a kavuşursa, Allah-u Teâlâ'nın şiddetli gazabına uğramış hâlde ona kavuşur. Allah onun amellerinden hiç birisini kabul etmez.[3]

684- Resulullah (s.a.a):

Ali, benden sonra her erkek ve kadın müminin velisidir.[4]

685- Senetli bir hadiste, İmâm Cafer-i Sâdık (a.s) Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

Ben her mümine, onun kendi nefsinden daha evlayım (onun üzerinde tasarruf hakkına sahibim) ve Ali de benden sonra ona daha evladır…[5]

686- Yine Ammâr b. Yâsir'den, Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Bütün insanlardan, bana iman eden ve beni tasdik eden herkese, Ali b. Ebî Tâlib'in velâyetini tavsiye ediyorum.

Yine şöyle buyurdu:

Kim onun velâyetini kabul ederse, benim velâyetimi kabul etmiştir ve kim benim velâyetimi kabul ederse, Allah'ın velâyetini kabul etmiştir. Kim ona buğz ederse, bana buğz etmiştir ve kim bana buğz ederse, hiç şüphesiz Allah (azze ve celle)'ye buğz etmiştir.[6]

1- Âl-i İmrân, 103.

2- Bihâru'l-Envâr, c.36, s.18.

3- el-Müsterşed, s.589.

4- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.277.

5- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.6,

6- Menâkıbu Ali b. Ebî Tâlib, s.231.

687- Resulullah (s.a.a):

Ben kimin peygamberi isem, Ali de onun velisidir.[1]

688- Resulullah (s.a.a):

Ben kimin velisi idiysem, o hâlde Ali de onun velisidir.[2]

689- Resulullah (s.a.a):

Ali, benden sonra her müminin velisidir.[3]

690- Resulullah (s.a.a):

Kim (Allah'ın) asla kopmayacak sağlam kulpuna sarılmak istiyorsa, kardeşim ve vasîm olan Ali b. Ebî Tâlib'in velâyetine sarılsın; zira, hiç kuşkusuz onu seven ve onun velâyetini kabul eden, helak olmaz ve ona buğz eden ve düşmanlık besleyen, kurtuluşa ermez.[4]

691- Resulullah (s.a.a):

Ali, Allah'ın velisidir.[5]

692- Bir hadiste, İmâm Muhammed Bâkır (a.s), Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmektedir:

Ali'nin velâyeti üzerinde, ancak muttaki olanlar (takva sahipleri) sabit kalırlar.[6]

693- Bir hadiste, İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

…Hiç şüphesiz, Ali'nin velâyetini (hakkaniyetini bildiği hâlde inatla) inkâr eden kimse, puta tapan kimseye benzer.[7]

694- Resulullah (s.a.a):

1- İhkâku'l-Hak, c.6, s.380.

2- İhkâku'l-Hak, c.6, s.371.

3- İhkâku'l-Hak, c.15, s.92, el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.12.

4- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.39.

5- İhkâku'l-Hak, c.15, s.88.

6- Ayyâşî Tefsiri, c.1, s.100, Nûru's-Sekaleyn Tefsiri, c.1, s.203.

7- el-İhtisâs, s.297.

Ya Ali, Allah ancak benimle, sonra da seninle tanınmıştır; kim senin velâyetini, (bilerek) inkâr ederse, Allah'ın rubûbiyyetini inkâr etmiş gibi olur![1]

695- Sâlih b. Meysem, babasından, o da İbn Abbâs'tan, o da Resulullah'tan (s.a.a) şöyle duyduğunu nakletmiştir:

Kim Ali b. Ebî Tâlib'in velâyetini inkâr ettiği hâlde Allah-u Teâlâ'ya kavuşursa, onun gazabına maruz kaldığı hâlde kavuşmuş olur. Allah, onun amallerinden hiçbir şeyi kabul etmez. Allah-u Teâlâ, yetmiş bin meleği onun yüzüne tükürmeleri için görevlendirir ve (kıyâmet gününde) Allah onu siyah yüzlü ve mavi gözlü olarak haşr edecektir!…[2]

133- İmâm Ali'nin (a.s) Velâyeti, Allah'ın Sağlam Kalesidir

696- Ali b. Bilâl, İmâm Ali Rızâ'dan (a.s), o da İmâm Musâ Kâzım'dan (a.s), o da İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s), o da İmâm Zeyne'l-Âbidîn'den (a.s), o da İmâm Hüseyin'den (a.s), o da İmâm Ali'den (a.s), o da Resulullah'tan (s.a.a), o da Cebrâîl'den (a.s), o da Mîkâil'den (a.s), o da İsrâfîl'den (a.s), o da "Levh"den nakletmiştir; orada ise "Kalem"den şöyle nakledilmiştir:

Allah-u Teâlâ, buyuruyor ki: "Ali b. Ebî Tâlib'in velâyeti, benim kalemdir. Kim benim kaleme girerse, ateşimden/azabımdan amanda kalır!"[3]

1- Suleym b. Kays'ın Kitabı, s.244.

2- Bihâru'l-Envâr, c.39, s.293, et-Terâif, s.156.

3- Nûru's-Sekaleyn Tefsiri, c.5, s.39, Câmiü'l-Ahbâr, s.52, Ravzatü'l-Muttakîn, c.13, s.212, Bihâru'l-Envâr, c.39, s.243, el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.195, İhkâku'l-Hak, c.7, s.121, Uyûnu Ahbâri'r-Rızâ, c.2, s.136, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.32.

İMÂM ALİ'NİN (A.S) HİLÂFETİ

134- İmâm Ali'nin (a.s) Hilâfeti Hakkında, Resulullah'ın (s.a.a) Açık Nasları

697- Resulullah (s.a.a):

> Bilin ki Ali, vasîlerin efendisi, muttakilerin imâmı ve benim bütün insanlar üzerindeki halifemdir. O, değerli ve yüce imâmların babasıdır; ona itâat etmek bana itâat etmektir ve onu tanımak, beni tanımaktır.[1]

698- Senetli olarak İbn Abbâs'tan, Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

> Ben şanı yüce Rabb'ime (miraç gecesinde) yükseltildiğimde, bana şöyle nida edildi: "Ey Muhammed!" Ben de *"Lebbeyk ey azametli Rab, lebbeyk (emrine amadeyim)."* diye cevap verdim. Allah-u Teâlâ, bana şöyle vahyetti: "Ey Muhammed, Mele-i A'lâ'da (meleklerin bulunduğu alemde) nasıl bir tartışma yaşandığını biliyor musun?" Ben *"Ey mabudum, bir bilgim yoktur."* dedim. Buyurdu ki: "Ey Muhammed, insanlar içinden kendinden sonrası için bir vezir, kardeş ve vasî seçmedin mi?" *"İlâhi, kimi seçeyim? Sen benim için seç ey mabudum."* dedim. Bunun üzerine Allah bana şöyle vahyetti: "Ey Muhammed, ben insanlar içinden, Ali b. Ebî Tâlib'i senin için seçtim." *"İlâhi, amcamın oğlumu mu?"* dediğimde, şöyle vahyetti: "Ey Muhammed, hiç kuşkusuz Ali, senin ve

1- Esrârü'ş-Şehâde, s.241.

senden sonra ilmin vârisidir; kıyâmet gününde senin 'Hamd' isimli sancağının ve havuzunun sahibi olacaktır; ümmetinin müminlerinden olarak havuzun başına gelenleri onun suyuna doyuracaktır."

Sonra Allah (azze ve celle) şöyle vahyetti bana: "Ey Muhammed, kendime hak olarak yemin ettim ki, sana, Ehlibeyt'ine ve temiz ve tahir olan zürriyetine düşmanlık besleyen kimse o havuzdan içmeyecektir!"[1]

699- Resulullah (s.a.a):

Hiç kuşkusuz, Ali b. Ebî Tâlib benden sonra sizin emiriniz ve aranızda halifemdir.[2]

700- Resulullah (s.a.a):

Ali, benim vârisimdir.[3]

701- Ebûzer-i Gıfârî, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmektedir:

Kıyâmet gününe kadar, ben peygamberlerin hâtemiyim ve sen de ya Ali, (vasıtasız) vasîlerin hâtemisin.[4]

702- Resulullah (s.a.a):

Ya Ali, sen dünya kadınlarının efendisinin eşi ve gönderilmiş peygamberlerin en üstününün halifesisin.[5]

703- İmâm Cafer-i Sâdık (a.s), babasından, onlar da babalarından şöyle nakletmişlerdir; Resulullah (s.a.a) buyurdu ki:

Cebrâîl, bana aziz Rabb'in (azze ve celle) şöyle buyurduğunu nakletti: "Kim bir tek benden başka bir

---

1- Kemâlü'd-Din, s.250.

2- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.285.

3- İhkâku'l-Hak, c.15, s.191.

4- Ferâidü's-Simtayn, c.1, s.147, Yenâbîü'l-Mevedde, s.79 (az farkla).

Hz. Ali'nin (a.s) vasîlerin sonuncusu olmasından maksat zahiren, bir Peygamber'e direk ve vasıtasız vasî olmasıdır. Bu manada Hz. Ali vasîlerin hâtemidir. Diğer Ehlibeyt İmamları ise birbirlerinin ve bilahare vasıtayla Resulullah'ın vâsileridirler.

5- Keşfü'l-Yakîn, s.237.

ilâhın olmadığına, Muhammed'in benim kulum ve resulüm olduğuna, Ali b. Ebî Tâlib'in benim halifem olduğuna ve onun evlatlarından olan imâmların benim hüccetlerim olduklarına yakin ederse, rahmetimle onu cennetime sokarım, affımla onu ateşten kurtarırım, komşuluğumu ona mubah kılarım, ikramımı ona vacip kılarım, nimetimi ona tamamlarım ve onu özel ve halis kullarımdan kılarım. Bana seslendiğinde lebbeyk derim ve beni çağırdığında ona icabet ederim; benden bir şey isterse, veririm, sustuğunda ise ben başlarım; bir kötülük yaptığında, merhamet ederim; benden kaçtığında onu geri çağırırım, geri döndüğünde kabul ederim ve kapımı çaldığında yüzüne açarım; eğer bir kimse de bir tek benden başka bir ilâhın olmamasına, Muhammed'in benim kulum ve resulüm olduğuna, Ali b. Ebî Tâlib'in benim halifem olduğuna şehâdet etmezse, veya buna eder de onun evlatlarından olan imâmların, benim hüccetlerim olduklarına şehâdet etmezse, benim nimetimi inkâr etmiştir; azametimi küçümsemiştir; âyetlerime ve kitaplarıma kâfir olmuştur; eğer beni kastederse, kendisine engel olurum ve benden bir şey isterse, onu mahrum bırakırım; bana seslenirse, nidasını duymam ve bana dua ederse, duasına icabet etmem; bana ümit bağlarsa, ümidini keserim; bütün bunlar benim ona (hak ettiği için) verdiğim cezalardır ve ben kullara zulmedici değilim."[1]

704- Resulullah (s.a.a):

Ali, vasîlerin en üstünüdür.[2]

705- Resulullah (s.a.a):

Ali, benden sonra Ehlibeyt'im ve ümmetim üzerindeki vasîmdir.[3]

1- Kemâlü'd-Din, s.258.

2- İhkâku'l-Hak, c.15, s.263.

3- İhkâku'l-Hak, c.15, s.170.

706- Resulullah (s.a.a):

Ali, vasîlerin hâtemidir.[1]

707- İmâm Rızâ (a.s), babaları kanalıyla, Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

Ya Ali, sen benim borcumu eda edeceksin ve sen benim ümmetime halifem olacaksın.[2]

708- Senetli bir hadiste, Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Ya Ali, sen benim vasîm ve halifemsin; kim senin vasîliğini ve halifeliğini inkâr ederse, o benden değildir, ben de ondan değilim ve ben kıyâmet günü onun hasmı (davacısı) olacağım.[3]

709- Selmân-ı Fârisî, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

Benim vasîm olan ve sırlarımı taşıyan ve kendimden sonraya bıraktıklarımın en iyisi olan, Ali b. Ebî Tâlib'dir.[4]

710- Resulullah (s.a.a):

Her peygamberin, bir vasîsi ve vârisi vardır; şüphesiz Ali de benim vasîm ve vârisimdir.[5]

711- İbn Abbâs, diyor ki: Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) şöyle buyurduğunu duydum:

Ya Ali, sen benim vasîmsin; ben Rabb'imin emriyle seni vasî kıldım. Sen benim halifemsin; ben Rabb'imin emriyle seni kendime halife olarak tayin ettim. Ya Ali, benden sonra, ümmetimin ihtilaf ettiği şeyleri sen onlara açıklayacak ve onların arasında, benim oturduğum makama oturacaksın; senin sözün, benim sözüm ve se-

---

1- İhkâku'l-Hak, c.15, s.173.

2- Bihâru'l-Envâr, c.38, s.112.

3- Hilyetü'l-Ebrâr, c.1, s.236.

4- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.232.

5- İhkâku'l-Hak, c.4, s.72, Menâkıbu Ali b. Ebî Tâlib, s.201 (az farkla).

nin emrin, benim emrim sayılır; sana itâat, bana itâat, bana itâat ise Allah'a itâat sayılır; sana karşı gelmek, bana karşı gelmek, bana karşı gelmek ise Allah (azze ve celle)'ye karşı gelmektir.[1]

712- Senetli bir hadisin, bir bölümünde şöyle nakledilmiştir.

Ya Ali, sen benim vasîm ve halifemsin, kim senin vasîlik ve halifeliğini inkâr ederse, benden değildir. Ben de ondan değilim ve ben kıyâmet gününde onun hasmı olacağım.[2]

713- Muhammed b. Fırât, İmâm Muhammed b. Ali'den (a.s), o da babalarından şöyle nakletmiştir; Resulullah (s.a.a) buyurdu ki:

Ali b. Ebî Tâlib, Allah'ın ve benim halifemdir; Allah'ın ve benim hüccetimdir; Allah'ın ve benim kapımdır; Allah'ın ve benim seçtiğim kimsedir; Allah'ın ve benim habibimdir; Allah'ın ve benim halilimdir (dostumdur); Allah'ın ve benim kılıcımdır.[3]

714- İmâm Ali Rızâ (a.s), Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

Ey insanlar topluluğu, bilin ki hiç kuşkusuz Ali, Allah'ın halifesidir.[4]

715- Senetli olarak Abdullah b. Abbâs'tan nakledilmiştir; Resulullah'tan (s.a.a) duydum ki şöyle buyuruyordu:

Cebrâîl'den duydum ki şöyle diyordu: Celâli yüce Allah'tan duydum ki şöyle buyuruyordu: "Ali b. Ebî Tâlib, benim yaratıklarıma halifemdir; kim ona muhalefet ederse, bana muhalefet etmiştir ve kim ona karşı gelirse bana karşı gelmiştir."[5]

1- Men Lâ Yahzuruhü'l-Fakih, c.4, s.132, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.23.

2- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.47.

3- Bihâru'l-Envâr, c.26, s.263.

4- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.239.

5- Câmiü'l-Ahâdis (Kummî), s.263.

716- Resulullah (s.a.a):

> İşte bu benim aranızdaki halifem olan Ali'dir. Onu dinleyin ve itâat edin.[1]

717- Senetli bir rivâyette, Hz. Ali (a.s), Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

> Benim aranızdaki kardeşim, vasîm ve halifem, Ali b. Ebî Tâlib'dir. O hâlde onu dinleyin ve ona itâat edin.[2]

718- Resulullah (s.a.a):

> Ya Ali, Allah bana seni kardeş ve vasî olarak seçmemi emretti. O hâlde sen benim kardeşim ve hem hayatımda, hem de vefatımdan sonra ehlime vasîm ve halifemsin; kim sana uyarsa, bana uymuştur ve kim senden yüz çevirirse, benden yüz çevirmiştir. Kim sana kâfir olursa, bana kâfir olmuştur ve kim sana zulmederse, bana zulmetmiştir.[3]

719- Selmân-ı Fârisî, Resulullah'tan (s.a.a) nakletmiştir; buyurdu:

> Benim vasîm, halifem, kardeşim, vezirim ve kendimden sonraya bıraktıklarımın en iyisi, hiç şüphesiz, Ali b. Ebî Tâlib'dir. O benim borcumu eda edecek ve vaatlerimi yerine getirecektir.[4]

720- Resulullah (s.a.a):

> Benim dostum, vezirim, halifem ve kendimden sonraya bıraktıklarımın en hayırlısı ve borcumu eda edip vaadimi yerine getirecek olan Ali b. Ebî Tâlib'dir.[5]

721- İbn Abbâs diyor ki; Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) şöyle buyurduğunu duydum:

1- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s277.

2- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.43.

3- İrşâdü'l-Kulûb, s.255.

4- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.211.

5- Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.157, Bihâru'l-Envâr, c.38, s.12, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.212, İhkâku'l-Hak, c.15, s.198.

Ya Ali, sen benim vasîmsin; ben seni Allah'ın emriyle vasî kıldım. Sen benim halifemsin; ben Allah'ın emriyle seni halifeliğe tayin ettim. Ya Ali, benden sonra ümmetimin ihtilaf edeceği şeyleri sen onlara açıklayacaksın (hak ve doğru olanı ortaya koyacaksın); onların içinde benim makamıma oturacaksın; senin sözün, benim sözüm ve senin emrin, benim emrimdir; sana itâat, bana itâattir ve sana karşı gelmek, bana karşı gelmektir; bana karşı gelmek ise Allah (azze ve celle)'ye karşı gelmektir.[1]

722- Senetli bir hadiste Hz. Ali'den (a.s), Resulullah'ın (s.a.a) kendisine hitaben şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Ya Ali, sen benim vasîmsin; senin savaşın, benim savaşımdır ve senin barışın, benim barışım; sen imâmsın, tertemiz ve masum olan on bir imâmın da babasısın ki, yeryüzünü adaletle dolduracak Mehdi de onlardandır; ona düşmanlık besleyenlerin vay haline! Ya Ali, bir kimse seni ve evladını Allah için severse, Allah onu seninle ve evladınla haşredecektir; siz de yüksek derecelerde benimle beraber olacaksınız; sen cenneti ve ateşi bölensin; sevenlerini cennete ve düşmanlarını da (cehennem) ateşine sokacaksın.[2]

723- Enes b. Mâlik diyor ki:

Biz Selmân-ı Fârisî'den, Resulullah'a (s.a.a) "Vasîn kimdir?" diye sormasını istedik; o da sorunca, şu cevabı buyurdular: "Ey Selmân, benim vasîm ve vârisim, borçlarımı eda edecek ve vaatlerimi yerine getirecek olan Ali b. Ebî Tâlib'dir."[3]

724- Senetli bir hadiste Câbir-i Cu'fî, Câbir b. Abdullah'tan şöyle duyduğunu nakletmiştir:

1- el-Vâfî, c.2, s.327.

2- Yenâbîü'l-Mevedde, s.85, İhkâku'l-Hak, c.4, s.264 (az farkla).

3- Yenâbîü'l-Mevedde, s.231.

Ben Resulullah'ın (s.a.a) Ali b. Ebî Tâlib'e şöyle buyurduğunu duydum: "Ya Ali, sen benim kardeşim, vasîm ve vârisimsin; sen hayatımda da, vefatımdan sonra da ümmetime halifemsin; seni seven, beni sevendir ve sana buğz eden, bana buğz edendir; senin düşmanın, benim düşmanımdır ve senin dostun benim dostumdur."[1]

725- Resulullah (s.a.a), kendisinden nakledilen bir hadisin bir bölümünde, şöyle buyuruyor:

Şüphesiz, Allah, Ali'yi bir nişane, bir imâm, bir halife ve vasî olarak tayin etmemi bana emretmiştir.[2]

726- Senetli bir hadiste İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s), o da babasından, o da İmâm Hüseyin'den (a.s), o da babası Hz. Ali'den (a.s) şöyle rivâyet etmiştir; Resulullah (s.a.a) buyurdu ki:

Ali b. Ebî Tâlib, Allah'ın ve benim halifemdir; Allah'ın ve benim hüccetimdir; Allah'ın ve benim kapımdır; Allah'ın ve benim seçtiğimiz kimsedir; Allah'ın ve benim habibimdir; Allah'ın ve benim dostumdur ve Allah'ın ve benim kılıcımdır; o benim kardeşim, arkadaşım, vezirim, vasîmdir; onu seven, beni sevendir ve ona buğz eden, bana buğz edendir; onun dostu, benim dostumdur ve onun düşmanı, benim düşmanımdır; onun eşi, benim kızımdır ve onun evlatları, benim evlatlarımdır; onun savaşı benim savaşımdır; onun sözü, benim sözümdür ve onun emri, benim emrimdir; o, vasîlerin efendisi ve ümmetimin en hayırlısıdır.[3]

727- Resulullah (s.a.a):

1- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.55, el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.108, Gâyetü'l-Merâm, s.615.

2- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.155.

3- Kenzü'l-Fevâid, s.185, Bihâru'l-Envâr, c.26, s.263, İhkâku'l-Hak, c.4, s.197 (az farkla), İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.57 (bazı farklılıklarla).

Ya Ali, sen benim vasîm ve halifemsin; senin emrin, benim emrim ve senin nehyin, benim nehyimdir. Beni nübüvvete seçen ve yaratıkların en üstünü kılana (Allah'a) andolsun ki sen Allah'ın yaratıklarına hücceti, vahyinin emini ve kullarına halifesisin; sen her Müslümanın mevlâsı, her müminin imâmı ve her muttakinin önderisin; senin velâyetinle benim ümmetim merhume (merhamet edilmiş) bir ümmet oldu ve senin düşmanlığınla, muhalif fırka melun oldu. Benden sonraki (gerçek) halifeler on ikidir; onların ilki sen ve sonuncusu da Kâim'dir ki Allah onunla yeryüzünün doğularını ve batılarını fethedecektir…[1]

728- Selmân-ı Fârisî'den nakledilen bir hadiste şöyle geçmektedir; Resulullah (s.a.a) buyurdu:

Ümmetimin en bilgilisi, Ali b. Ebî Tâlib'dir ve o benim vasîmdir.[2]

729- A'meş, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babalarından, onlar da Hz. Emirü'l-Müminin Ali'den (a.s), Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir:

Ya Ali, sen benim kardeşim, vârisim ve vasîmsin; seni seven, beni sevendir ve sana buğz eden, bana buğz edendir. Ya Ali, ben ve sen bu ümmetin iki babasıyız. Ya Ali, ben, sen ve senin evlatlarından olan imâmlar, dünyada efendiler ve ahirette padişahlarız; bizi tanıyan, Allah (azze ve celle)'yi tanır ve bizi inkâr eden, Allah (azze ve celle)'yi inkâr etmiş olur.[3]

730- Resulullah (s.a.a):

Ali, ümmetim arasında benim halifemdir.[4]

731- Resulullah (s.a.a):

1- Esrârü'ş-Şehâde, s.241.

2- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.239.

3- Yenâbîü'l-Mevedde, s.123.

4- İhkâku'l-Hak, c.15, s.197.

Ali, benim vezirimdir.[1]

732- Resulullah (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) hitaben:

Sen, benim kardeşim ve vasîmsin; benim borcumu eda eden ve benden sonra halifem olan kimsesin.[2]

733- Selmân şöyle nakletmiştir; Allah Resulü (s.a.a) buyurdu:

Benim vasîm, Ali b. Ebî Tâlib'dir.[3]

734- Resulullah (s.a.a):

Hiç kuşkusuz, benim kardeşim, vezirim ve ehlim arasındaki vasîm, Ali b. Ebî Tâlib'dir.[4]

735- Muhammed b. Ebî Ümeyr, Süleymân b. Mihrân'dan, o da İmâm Cafer-i Sâdık'tan, o da babalarından, Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmektedir:

Ya Ali, sen benim kardeşimsin, ben de senin kardeşin. Ya Ali, sen bendensin, ben de sendenim. Ya Ali, sen benim vasîm, halifem ve Allah'ın, ümmetime hüccetisin; hiç şüphesiz seni seven, saadete kavuşur ve sana düşman olan, bedbaht olur.[5]

736- Resulullah (s.a.a):

Ey Allah'ın kulları, benim kardeşim ve vasîm olan Ali b. Ebî Tâlib'e Allah'ın emriyle uyun.[6]

737- Resulullah (s.a.a):

Ya Ali, hayatımda da, vefatımdan sonra da sen, ümmetime benim halifemsin; Şeys, Adem'e; Sâm, Nûh'a; İsmâil, İbrahim'e; Yûşa', Musâ'ya ve Şem'ûn, İsâ'ya nasıl ise, sen de bana öylesin. Ya Ali, sen benim vasîm ve vârisimsin… Ya Ali, sen müminlerin emiri,

---

1- İhkâku'l-Hak, c.15, s.242.

2- İhkâku'l-Hak, c.4, s.339.

3- İhkâku'l-Hak, c.4, s.340.

4- el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s.343.

5- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.62, Bihâru'l-Envâr, c.38, s.102 (az farkla)

6- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.152.

Müslümanların imâmı, yüzü akların önderi, ve muttakilerin reisisin.[1]

738- Resulullah'tan (s.a.a) nakledilen bir hadiste şöyle geçmektedir:

Allah, sizin Rabb'iniz, Muhammed sizin peygamberiniz ve Ali de sizin hidâyetçinizdir; benden sonra benim vasîm ve halifem de odur.[2]

739- Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) işaret ettiği ve onun elini tuttuğu hâlde şöyle buyurduğu rivâyet edilmiştir:

Bu, benden sonra sizin aranızdaki halifemdir. O hâlde, onu dinleyin ve itâat edin.[3]

740- Resulullah (s.a.a):

Her peygamberin bir vasîsi ve vârisi vardır; hiç kuşkusuz, Ali de benim vasîm ve vârisimdir.[4]

741- Müsned-i Ahmed b. Hanbel'de, Hüzeyfetü'l-Yemânî'den naklen şöyle geçmektedir:

Dediler ki: *"Ya Resulallah, bizim için kendi yerine bir halife belirlemeyecek misin?* Şöyle buyurdular: "Eğer siz Ali'nin velâyetini kabul ederseniz, onu hidâyet edici ve hidâyet bulmuş birisi olarak bulursunuz; o, sizi mutlaka doğru yola ulaştırır."[5]

742- Selmân-ı Fârisî, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle duyduğunu nakletmiştir:

Şüphesiz, benim vasîm, halifem ve kendimden sonraya bıraktıklarımın en iyisi, Ali b. Ebî Tâlib'dir; vaadimi yerine getirecek ve borcumu eda edecektir.[6]

1- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.63

2- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.48.

3- İhkâku'l-Hak, c.4, s.297.

4- Zehâirü'l-Ukbâ, s.71, Bihâru'l-Envâr, c.38, s.154, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.246.

5- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s211.

6- Bihâru'l-Envâr, c.38, s.1.

743- Selmân-ı Fârisî'nin Resulullah'tan (s.a.a) bir nakli ise şöyledir:

Ali b. Ebî Tâlib, kendimden sonraya bıraktıklarımın en hayırlısıdır.[1]

744- Ebubekir, Resulullah'tan (s.a.a) şu hadisi nakletmiştir:

Ali, kendimden sonraya bıraktıklarımın en iyisidir; ona itâat eden, bana itâat etmiştir ve ona karşı gelen, bana karşı gelmiştir.[2]

745- Senetli bir hadiste, İbn Abbâs'tan şöyle nakledilmiştir:

Allah Resulü (s.a.a) bir gün Kubâ mescidinde, Ensâr'ın da yanında toplandığı bir sırada, Hz. Ali'ye (a.s) hitaben, şöyle buyurdu:

"Ya Ali, sen benim kardeşimsin, ben de senin kardeşin. Ya Ali, sen benim vasîm, halifem ve benden sonra ümmetimin imâmısın; kim seni severse, Allah'ı sevmiştir ve kim sana düşman olursa, Allah'a düşman olmuştur; sana buğz eden, Allah'a buğz etmiştir; sana yardım eden, Allah'a yardım etmiştir ve seni yalnız bırakıp senden ayrılan, Allah'tan ayrılmıştır…"[3]

746- Câbir'den nakledilen bir hadiste, Allah Resulü (s.a.a) şöyle buyurmuştur:

Cebrâîl bana gelerek, dedi ki: "Ya Muhammed, Rabb'in sana buyuruyor ki, şüphesiz Ali b. Ebî Tâlib, senin vasîn, ehline ve ümmetine halifendir."[4]

747- Selmân-ı Fârisî diyor ki:

Ben vefat edeceği sırada, Allah Resulü'nün (s.a.a) yanına gitmiştim. Bir ara Allah Resulü (s.a.a) şöyle bu-

---

1- Keşfü'l-Yakîn, s.291, Bihâru'l-Envâr, c.38, s.11, Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.156, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.211.

2- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.41.

3- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.288.

4- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.162.

yurdu: "Ali b. Ebî Tâlib, kendimden sonraya bıraktıklarımın en faziletlisidir."[1]

748- Resulullah (s.a.a):

Ali, kendimden sonraya bıraktıklarımın en hayırlısıdır.[2]

749- Senetli bir hadiste, İmâm Cafer-i Sâdık (a.s), babaları kanalıyla, Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

Ali b. Ebî Tâlib, benim vasîm, vârisim ve halifemdir.[3]

750- İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle nakledilmiştir:

Kıyâmet günü olduğunda, bir münâdî Arş'ın bağrından şöyle seslenecektir: *"Allah'ın yeryüzündeki halifesi nerededir?"* Davûd Peygamber (a.s) ayağa kalkacaktır. Allah (azze ve celle)'den şöyle nida gelecektir: "Gerçi sen Allah-u Teâlâ'nın halifesisin; ama biz seni kastetmemiştik." Sonra münâdî *"Allah'ın yeryüzündeki halifesi nerededir?"* diye tekrar nida edecek. Bu sefer Müminlerin Emiri Ali b. Ebî Tâlib (a.s) ayağa kalkacaktır. O sırada, Allah (azze ve celle) tarafından şöyle nida edilecek: "Ey yaratılmışlar topluluğu, bu, Allah'ın yeryüzündeki halifesi ve kulları üzerindeki hücceti olan Ali b. Ebî Tâlib'dir; kim dünya yurdunda onun ipine tutunmuşsa, bugün de onun ipine tutunsun; onun nurundan aydınlansın ve cennetin yüce mertebelerine gitmek için onu izlesin."

İmâm Bâkır (a.s) şöyle devam etti: "Dünyada onun ipine tutunmuş birçok insan, ayağa kalkıp cennete doğru onu takip edecektir."[4]

751- Emirü'l-Müminin Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir:

1- Bihâru'l-Envâr, c.38, s.16.

2- Keşfü'l-Yakîn, s.292.

3- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.162.

4- Keşfü'l-Ğumme (Dâd-ü Âvâ baskısı), s.139, İrşâdü'l-Kulûb, s.236, el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s.98, Bihâru'l-Envâr, c.38, s.153 (az farkla).

Ben, Resulullah'ın (s.a.a) sizin aranızdaki halifesi, sizi, dininizin sınırları içinde tutmakla görevli olan ve sizi "Cennetü'l-Me'vâ"ya davet eden kimseyim.[1]

752- Resulullah (s.a.a), Hz. Ali'ye (a.s) hitaben:

Ya Ali, sen benim kardeşim, vezirim ve kendimden sonraya bıraktıklarımın en iyisisin.[2]

753- Abdullah b. Ömer'e "Resulullah'tan (s.a.a) sonra insanların en üstünü kimdir?" diye sorduklarında şöyle dedi:

Resulullah'tan sonra insanların en üstünü, o kimsedir ki Resulullah'a helâl olan ona da helâldi; Resulullah'a haram olan ona da haramdı.

Ravi diyor ki: *"O kimdir?"* diye sorduğumda, İbn Ömer şöyle devam etti: "O, Ali'dir…" Peygamber (s.a.a) mescide açılan bütün kapıları kapattı, bir tek Ali'nin kapısını açık bıraktı ve ona şöyle buyurdu:

"Bu mescitte benim için tanınan (hak ve ruhsatlar) senin için de geçerlidir; bana caiz olmayan sana da caiz değildir; sen benim vârisim ve vâsîmsin; borcumu ödeyecek, vaatlerimi yerine getireceksin ve benim sünnetim üzere savaşacaksın. Beni sevdiğini iddia edip de sana düşmanlık besleyen kimse, yalancıdır."[3]

754- Resulullah (s.a.a):

Hiç kuşkusuz, Allah beni peygamber ve Ali'yi de vasî kılmıştır.[4]

755- Resulullah (s.a.a):

Ey ashabım, muhakkak ki, Ali b. Ebî Tâlib, benim vasîm ve hem hayatımda, hem de vefatımdan sonra size halifemdir; o, en büyük sıddık ve hakkı batıldan

---

1- Gurerü'l-Hikem, c.1, s.282.

2- İhkâku'l-Hak, c.4, s.54, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.211 (az farkla).

3- Menakıbu Ali b. Ebî Tâlib, (Meğazili) s.261.

4- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.159.

ayıran en yüce farûktur; o, Allah'ın girilmesi gereken kapısıdır; o, Allah'a giden yol ve o yolun kılavuzudur; onu tanıyan, beni tanımıştır ve onu inkâr eden, beni inkâr etmiştir. Kim ona uyarsa, bana uymuştur.[1]

135- İmâm Ali (a.s), Vasîlerin En Üstünüdür

756- Resulullah (s.a.a):

Hiç kuşkusuz Allah-u Teâlâ'nın, yüz yirmi dört bin peygamberi vardır ki ben onların efendisi ve Allah (azze ve celle) katında en faziletli ve en değerli olanıyım. Her peygamberin de bir vasîsi vardır ki zikri yüce Allah'ın emriyle onu kendisine vasî kılmıştır. Benim vasîm ise şüphesiz Ali b. Ebî Tâlib'dir; o da vasîlerin efendisi ve Allah (azze ve celle)'nin katında, onların en faziletlisi ve en değerlisidir.[2]

757- İmâm Ali Rızâ (a.s), babası İmâm Musâ Kâzım'dan (a.s), o da babası İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da, babası İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s), o da babası İmâm Zeyne'l-Âbidîn'den (a.s), o da babası İmâm Hüseyin'den (a.s), o da Hz. Emirü'l-Müminin Ali b. Ebî Tâlib'den (a.s), o da Peygamber'den (s.a.a) nakletmiştir; şöyle buyurdu:

Allah (azze ve celle), yüz yirmi dört bin peygamber yaratmıştır ki ben Allah katında onların en değerlisiyim. Bununla da övünmüyorum. Yine Allah (azze ve celle), yüz yirmi dört bin vasî yaratmıştır ki, Ali, Allah katında onların en değerlisi ve en faziletlisidir.[3]

758- Senetli bir hadiste, Allah Resulü'nden (s.a.a) şöyle nakledilmiştir:

1- el-Meheccetü'l-Beyzâ, c.1, s.233.

2- Men Lâ Yahzurhü'l-Fakîh, c.4, s.132.

3- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.196, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.58, Menâkıbu Âl-i Ebî Tâlib, c.3, s.47 (az farkla).

Benim Ehlibeyt'imin en çok sevileni ve kendimden sonra bıraktıklarımın en faziletlisi, Ali b. Ebî Tâlib'dir.[1]

136- İmâm Ali (a.s), Vasîlerin Efendisidir

759- Resulullah (s.a.a):

Ali, vasîlerin efendisidir.[2]

760- Saîd b. Cübeyr, Ümmü'l-Müminin Âişe'den şöyle nakletmiştir: Resulullah'tan (s.a.a) duydum ki, şöyle buyuruyordu:

Ben gelmiş geçmişlerin hepsinin efendisiyim; Ali b. Ebî Tâlib ise vasîlerin efendisidir; odur benim kardeşim, vârisim ve ümmetime olan halifem; ona itâat etmek farzdır; ona uymak fazilettir ve onu sevmek Allah'a yakınlaşma vesilesidir. Onun hizbi, Allah'ın hizbidir; ona yardım edenler, Allah'a yardım edenlerdir. Onun dostları, Allah'ın dostlarıdır ve onun düşmanları, Allah'ın düşmanlarıdır; o, benden sonra Müslümanların imâmı, müminlerin mevlâsı ve emiridir.[3]

761- Resulullah (s.a.a):

Bilin ki, hiç kuşkusuz Ali, vasîlerin efendisi, muttakîlerin imâmı ve benden sonra bütün insanlara halifemdir; o, değer sahibi imâmların babasıdır; ona itâat etmek, bana itâat etmektir ve onu tanımak, beni tanımaktır…[4]

762- Hz. Hüseyin'in (a.s), Resulullah'tan (s.a.a) naklettiği hadiste şöyle geçmektedir:

Alî b. Ebî Tâlib, Allah'ın ve benim halifemdir; Allah'ın ve benim hüccetimdir; o, benim kardeşim, ve-

---

1- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.65.

2- İhkâku'l-Hak, c.15, s.55.

3- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.69.

4- Esrâru'ş-Şehâde, s.241.

zirim ve vasîmdir; odur vasîlerin efendisi ve ümmetimin en hayırlısı.[1]

763- Senetli olarak, Esbağ b. Nübâte, Hz. Emirü'l-Müminin Ali'den (a.s) şöyle nakletmiştir:

Ben Resulullah'ın (s.a.a) halifesi, veziri ve vârisiyim; ben Resulullah'ın kardeşi, vasîsi ve habîbiyim; ben Resulullah'ın seçtiği kimseyim ve onun arkadaşıyım; ben, Resulullah'ın amcası oğlu, kızının kocası ve evlatlarının babasıyım; vasîlerin efendisi ve peygamberlerin efendisinin vasîsi benim. En yüce hüccet ve en büyük âyet, en alâ örnek ve Nebiyy-i Mustafâ'nın kapısı, benim. Ürvetü'l-Vüskâ (Allah'ın sağlam kulpu), takvâ kelimesi ve zikri yüce Allah'ın dünya ehline emini benim.[2]

137- İmâm Ali (a.s) ve Menzilet Hadisi

764- İbn Abbâs Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

İşte bu, Ali b. Ebî Tâlib'dir; onun eti benim etimden ve onun kanı benim kanımdandır ve o benim yanımda, Musâ yanında Hârûn'un makamına sahiptir; ancak benden sonra peygamber yoktur![3]

765- Câbir b. Abdullah ise şöyle nakletmiştir; Resulullah (s.a.a), Hz. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurdu:

Sen, benim yanımda, Musâ yanında Hârûn'un makamına sahipsin; ne var ki benden sonra peygamber yoktur.[4]

1- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.242.

2- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.41.

3- Keşfü'l-Yakîn, s.161.

4- Ferâidü's-Simtayn, c.1, s.123, İhkâku'l-Hak, c.5, s.136, Bihâ-rü'l-Envâr, c.37, s.263 (az farkla), el-Gadîr, c.1, s.39 (az farkla), Cevâhirü'l-Metâlib, c.1, 58 (az farkla).

766- Senetli olarak rivâyet edilen bir hadiste, İmâm Cafer-i Sâdık (a.s), babaları kanalıyla Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

> Ya Ali, Âdem yanında Hibetullah, Nûh yanında Sâm, İbrâhim yanında İshâk, Musâ yanında Hârûn ve İsâ yanında Şem'ûn hangi makama sahiplerse, sen de benim yanımda aynı makama sahipsin; ancak benden sonra peygamber olmayacaktır!...[1]

767- Yine İbn Abbâs'tan şöyle nakledilmiştir: Allah Resulü (s.a.a) Hz. Ümmü Seleme'ye hitaben buyurdu ki:

> Bu, Ali b. Ebî Tâlib'dir, onun eti benim etimden ve onun kanı benim kanımdandır; Harûn, Musâ yanında hangi makama sahipse, o da benim yanımda aynı makama sahiptir; ancak benden sonra peygamber yoktur.[2]

768- Resulullah (s.a.a), Hz. Ali'ye (a.s) hitaben:

> Harûn'un Musâ yanında sahip olduğu makama, sen de benim yanımda sahip olmak istemez misin?![3]

769- Mus'ab b. Sa'd, babasından şöyle nakletmektedir:

> Resulullah (s.a.a) Tebûk'a doğru yola çıktı ve (Medine'de) yerine Ali'yi halife olarak bıraktı. Hz. Ali *"Beni çocuklar ve kadınlar arasında mı bırakıyorsun?"* dediğinde, şöyle buyurdu: "Harûn'un Musâ yanında sahip olduğu makama, sen de benim yanımda sahip olmak istemez misin?! Ancak (onlarla bizim aramızdaki tek fark şudur ki) benden sonra peygamber yoktur."[4]

1- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.47.

2- İhkâku'l-Hak, c.5, s.219, Gâyetü'l-Merâm, c.1, s.65.

3- Sünen-i İbn Mâce, c.1, s.42, Sahîh-i Müslim, c.2, s.237, Sahîh-i Buhârî, c.3, s.1142 (az farkla).

4- İhkâku'l-Hak, c.5, s.149, Sahîh-i Müslim, c.15, 176, Bihâru'l-Envâr, c.37, 264 (az farkla), Sahîh-i Tirmizî, c.13, s.171, Câmiü'l-Ahâdis (Suyûtî), c.16, 263, et-Tâc, c.3, s.295 (az farkla).

770- Saîd b. Müseyyib, Hz. Ali'den (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) Tebûk gazvesinde kendisine hitaben şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

> "Seni, ehlim arasında halifem olarak bıraktım." Ben *"Ey Allah'ın Nebisi, kendinden sonra mı halife olarak bırakıyorsun?"* dediğimde, şöyle buyurdu: "Harûn'un Musâ yanında sahip olduğu makama, sen de benim yanımda sahip olmak istemez misin?! Ancak (onlarla bizim aramızdaki tek fark şudur ki) benden sonra peygamber yoktur."[1]

771- Resulullah (s.a.a):

> Hârûn, Musâ yanında hangi makama sahipse, Ali de benim yanımda aynı makama sahiptir.[2]

1- İhkâku'l-Hak, c.5, s.198.

2- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.32.

İMÂM ALİ'YE (A.S) MUHALEFETİN SONUÇLARI

138- İmâm Ali'nin (a.s) Yoluna Muhalefet Edenlerin Durumu

772- İbn Abbâs, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

> Sizler, Ali'nin velâyeti altında olduğunuz müddetçe, asla yolunuzu şaşmaz ve helak olmazsınız! Ama ona muhalefet ederseniz, (farklı) yollar ve nefsânî hevesler sizi yolunuzdan saptırıp şaşkınlığa sürükler! O hâlde Allah'tan korkun; hiç kuşkusuz Allah'ın ahdi, Ali b. Ebî Tâlib'dir![1]

773- Hz. Ali'den (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) kendisine hitaben şöyle buyurduğu rivâyet edilmiştir:

> Bil ki (ey Ali), hem sen imtihan edileceksin, hem de seninle (başkaları) imtihan edileceklerdir. Şunu bil ki, sana uyan kimseyi sen hidâyet edensin; kim de senin yoluna muhalefet ederse, kıyâmet gününe kadar dalalette kalacaktır![2]

139- İmâm Ali'ye (a.s) Muhalefet Edenin Durumu

774- Abdullah b. Ömer'in naklettiği bir hadiste şöyle geçmektedir; Resulullah (s.a.a), Hz. Ali'ye hitaben şöyle buyurdu:

1- İhkâku'l-Hak, c.6, s.57.

2- Bihâru'l-Envâr, c.38, s.39.

Ya Ali, kim sana muhalefet ederse, bana muhalefet etmiştir, bana muhalefet eden ise Allah'a muhalefet etmiştir![1]

775- İbn Abbâs ise Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

Benden sonra Ali b. Ebî Tâlib'e karşı gelen, (hakkın üzerini) örtmüştür… Ona iman eden, mümin ve ona düşman olan münafıktır; onun izini takip eden, ona ulaşacaktır… Onu reddeden ise yok olucudur. Ali, Allah'ın beldelerindeki nuru ve kullarına hüccetidir…[2]

140- İmâm Ali'ye (a.s) Düşmanlık Besleyenin Durumu

776- Resulullah (s.a.a):

Ali'ye düşmanlık besleyen, Allah'a düşmanlık beslemiştir![3]

141- İmâm Ali'den (a.s) Öne Geçenin Durumu

777- Resulullah (s.a.a), Hz. Ali'ye (a.s) hitaben:

Ya Ali, senden öne ancak (hakkın üzerini) örtmeye çalışan kimse, geçmeye çalışır ve senden ancak (hakkın üzerini) örtmeye çalışan geriye kalır. Sen, Allah'ın kulları arasındaki nuru ve hüccetisin; sen Allah'ın düşmanlarına çekilmiş kılıcı ve peygamberlerinin ilimlerinin vârisisin; sen, Allah'ın yüce kelimesi ve en büyük âyetisin. Allah, imanı ancak senin velâyetinle kabul eder.[4]

778- Resulullah (s.a.a), Hz. Ali'ye (a.s) hitaben:

Ya Ali, benden sonra, senden öne ancak (hakkın üzerini) örten kimse, geçmeye çalışır. Hiç kuşkusuz göklerin ehli sana "Emirü'l-Müminin" derler.[5]

1- Bihâru'l-Envâr, c.38, s.30.

2- Sefinetü'l-Bihâr, c.1, s.225, Bihâru'l-Envâr, c.38, s.90.

3- İhkâku'l-Hak, c.7, s.42, Fezâilü'l-Hamse, c.2, s.229.

4- Esrârü'ş-Şehâde, s.241.

5- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.284, Keşfü'l-Yakîn, s.278 (az Farkla).

779- Emirü'l-Müminin Ali (a.s):

Kıyâmet gününde (düşmanlarını) dava etmek için Allah (azze ve celle)'nin huzurunda ilk diz çökecek kimse benim![1]

142- İmâm Ali'nin (a.s) İmâmetini İnkâr Etmek, Nübüvveti İnkâr Etmek Gibidir

780- Resulullah (s.a.a):

Kim benden sonra Ali'nin imâmetini bilerek inkâr ederse, benim nübüvvetimi inkâr etmiştir; kim de benim nübüvvetimi bilerek inkâr ederse, Allah'ın rubûbiyetini inkâr etmiştir.[2]

781- Abdullah İbn Abbâs, Resulullah'tan (s.a.a) nakletmiştir; buyurdu:

Kim benden sonra Ali'nin (a.s) imâmetini inkâr ederse, benim hayatımda benim nübüvvetimi inkâr eden kimse gibi olur; kim de benim nübüvvetimi inkâr ederse, aziz ve yüce Rabb'inin rubûbiyetini inkâr eden kimse gibi olur.[3]

782- Resulullah (s.a.a):

Ya Ali, kim seni ve senin zürriyetinden olan mutahhar (imâmlardan) bir tanesini inkâr ederse, hiç kuşkusuz beni inkâr etmiş olur![4]

783- Muhammed b. Fazl, İmâm Ali Rızâ'nın (a.s) babaları kanalıyla Allah Resulü'nden (s.a.a) şöyle rivâyet ettiğini nakleder:

Ya Ali, sen ve benden sonraki (diğer) imâmlar, Allah'ın kullarına hücceti ve yaratıkları arasında nişaneleri-

---

1- Tarih-i Dimeşk (İbn Esâkir), Hz. Ali'nin Hayatı Bölümü, c.1, s.120.

2- Bihâru'l-Envâr, c.27, s.61.

3- Bihâru'l-Envâr, c.38, s.109, el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.522, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.71.

4- Avâli'l-Liâlî, c.4, s.85.

siniz. Kim, sizden bir tanesini bile inkâr ederse, aslında beni inkâr etmiştir; kim de sizden birisine karşı gelirse, aslında bana karşı gelmiştir; size cefa eden, bana cefa etmiştir; kim sizinle ilişki kurarsa, benimle kurmuştur; kim size itâat ederse, bana itâat etmiştir; kim size dost olursa, bana dost olmuş ve kim size düşmanlık yaparsa, bana düşmanlık yapmıştır; zira hiç şüphesiz sizin hepiniz bendensiniz; benim tıynetimden yaratılmışsınız; ben de sizdenim![1]

784- Hüseyin b. Ebî Alâ, diyor ki, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (s.a) duydum ki şöyle buyurdu:

Eğer bütün yeryüzü halkı, Emirü'l-Müminin'i (a.s) (hakkı bildikleri hâlde) inkâr etmiş olsaydı, Allah hepsini top yekun azap eder ve (cehennem) ateşine sokardı![2]

143- Başkalarını İmâm Ali'ye (a.s) Tercih Edenlerin Durumu

785- Resulullah (s.a.a):

Kim, ashabımdan herhangi birisini Ali'den üstün tutarsa, hakkın üzerine perde çekmiştir.[3]

786- Ebûzer-i Gıfârî Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

Kimseyi, Ali'ye tercih konusu yapmayın ki hakkın üzerini örtenlerden olursunuz! Kimseyi de ondan üstün saymayın ki gerisin geriye dönenlerden olursunuz![4]

1- İsbâtü'l-Hüdât, c.1, s.519.

2- İkâbü'l-A'mâl, s.249.

3- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.522, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.71, Envârü'l-Hidâye, s.137 Bihâru'l-Envâr, c.38, s.14, Gâyetü'l-Merâm, s.454.

4- Bihâru'l-Envâr, c.38, s.14, el-Emâlî (Şeyh Tusî), c.1, s.153 (az farkla).

4. Bölüm

- İmâm Ali'nin (a.s) Sevgisi
- İmâm Ali (a.s) ve Şîaları
- İmâm Ali'ye (a.s) Karşı Düşmanlığın Sonuçları

İMÂM ALİ'NİN (A.S) SEVGİSİ

144- İmâm Ali'nin (a.s) Sevgisine Dair İlahî Emir

787- Saîd b. Tarîf, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmektedir:

> Bilin ki Cebrâîl bana geldi ve şöyle dedi: "Ey Muhammed, Rabb'in seni Ali b. Ebî Tâlib'in sevgisine ve velâyetine emrediyor."[1]

788- Musâ b. İsmail, babasından, o da dedesinden, o da babası İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babası İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s), o da Câbir b. Abdullah'tan Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

> Cebrâîl, Allah indinden bana gelerek, yeşil bir yaprak getirdi kendisiyle; o yaprağın üzerinde beyaz bir yazıyla şöyle yazılıydı: "Hiç kuşkusuz ben Ali b. Ebî Tâlib'in muhabbetini, yaratıklarıma farz kıldım. O hâlde bunu onlara ilet."[2]

789- Senetli bir hadiste İmâm Hüseyin (a.s) Sa'd b. Ubâde'ye dayandırarak Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmektedir:

> Ben göğe çıkarıldığımda, ve Rabb'ime iki yay veya daha yakın olduğumda (burada manevi yakınlık kastedilmiştir), Allah-u Teâlâ tarafından bana şöyle nida edildi: *"Ey Muhammed, yeryüzünde kimin seninle bir-*

1- Besâirü'd-Derecât, s.74.

2- İhkâku'l-Hak, c.7, s.187, Bihâru'l-Envâr, c.39, s.297 (az farkla).

likte olmasını istiyorsun?" Dedim ki: "Aziz ve cebbâr (Rabb'im) kimi sever ve sevmemi emrederse, onu severim." Allah-u Teâlâ'dan şu nidayı duydum: *"Ey Muhammed, Ali'yi sev; zira ben onu ve onu seveni seviyorum…"*[1]

790- Resulullah (s.a.a):

Ey insanlar, Ali'yi sevin; zira hiç şüphesiz Allah onu seviyor…[2]

791- Senetli bir hadiste Resulullah'tan (s.a.a) şöyle rivâyet edilmiştir:

Hiç kuşkusuz benden sonra Ali, sizin velinizdir. O hâlde Ali'yi sev; zira o ancak emredildiğini yapmaktadır.[3]

792- Ebû Saîd-i Hudrî, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

Ali'yi sevin; zira hiç şüphesiz onun eti, benim etimden ve onun kanı, benim kanımdandır; ümmetimden onun hakkındaki ahdimi zayi edenleri ve onun hakkındaki vasiyetimi unutanları, Allah rahmetinden uzak kılsın! Onların Allah hakkında bir nasibi yoktur.[4]

145- İmâm Ali'nin (a.s) Sevgisinin Sonuçları

793- Resulullah'tan (s.a.a) nakledilen bir hadiste şöyle geçmektedir:

…Bilin ki kim Ali'yi severse, beni sevmiştir; kim de beni severse, Allah ondan razı olur; Allah da bir kimseden razı olursa, onu cennetle mükafatlandırır.[5]

794- Hâris, Hz. Ali b. Ebî Tâlib'den (a.s) şöyle nakletmiştir:

1- İhkâku'l-Hak, c.7, 152.

2- İhkâku'l-Hak, c.7, s.146.

3- İhkâku'l-Hak, c.15, s.111.

4- el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s.67, Bişâretü'l-Mustafâ, s.90.

5- Bihâru'l-Envâr, c.27, s.114, Fezâilü'ş-Şîa, s.2 (az farkla).

Kim beni severse, kıyâmet gününde beni sevdiği şekilde görür; kim de bana düşmanlık beslerse, kıyâmet gününde beni sevmediği şekilde görür![1]

795- Resulullah (s.a.a):

Bilin ki bir kimse Ali'yi severse, Allah onun için (cehennem) ateşinden ve nifaktan kurtuluşu ve sırâttan geçiş iznini ve azaptan amânda kalmayı yazar.[2]

796- Resulullah (s.a.a):

Bilin ki kim Ali'yi severse, kıyâmet günü yüzü on dörtlük ay gibi parladığı hâlde gelir.[3]

797- Resulullah (s.a.a):

Bilin ki bir kimse Ali'yi severse, Arş'ın altından bir melek ona şöyle seslenir: "Ey Allah'ın kulu, amelini baştan başla; hiç şüphesiz Allah, senin bütün günahlarını bağışladı."[4]

798- Resulullah (s.a.a):

Bilin ki kim Ali'yi severse, Allah onu bağışlar.[5]

799- Resulullah (s.a.a):

Bilin ki bir kimse Ali'yi sever ve bu sevgi üzerinde ölürse, melekler onunla müsafaha eder ve peygamberlerin ruhu onu ziyaret eder![6]

800- Resulullah (s.a.a):

Kim Ali'yi kalbiyle severse, bu ümmetin sevabının üçte birisini hak eder; kim hem kalbi ve hem de diliyle severse (dilinde ona karşı sevgisini belirtirse), bu ümmetin sevabının üçte ikisini hak eder; kim de hem

---

1- el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s.183, Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.389.

2- Bihâru'l-Envâr, c.27, s.115.

3- Fezâilü'ş-Şîa, s.4, Bihâru'l-Envâr, c.39, s.277.

4- Fezâilü'ş-Şîa, s.4, Bihâru'l-Envâr, c.27, s.115, Mülhakâtu İhkâki'l-Hak, c.21, s.319.

5- Esrârü'ş-Şehâde, s.241.

6- Esrârü'ş-Şehâde, s.241.

kalbi, hem dili ve hem de eliyle severse (pratikte bu sevginin gereklerini yerine getirirse), bu ümmetin sevabının hepsini hak etmiş olur! Bilin ki Cebrâîl bana şöyle haber verdi: "Saadetin hepsine o kimse sahip olur ki Ali'yi hem hayattayken hem de vefatından sonra sevmiş olsun."[1]

801- Yahya İbn Abdurrahman-i Ensârî diyor ki Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum:

Kim hem hayatında ve hem de vefatından sonra Ali'yi severse, onun için emniyet ve iman yazılır (kaçınılmaz olur).[2]

802- İbn Abbâs Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

Ali, hüküm vermede ümmetimin en iyisidir. O hâlde kim beni seviyorsa, onu da mutlaka sevsin; zira kul, benim velâyetime ancak Ali'yi sevmekle ulaşır.[3]

803- Selmân ise şöyle rivâyet etmektedir Allah Resulü'nden (s.a.a):

"Kişi ancak benim Ehlibeyt'imi benim için severse, iman etmiş sayılır." Ömer b. Hattap *"Ehlibeyt'i sevmenin alameti nedir?"* diye sorduğunda, elini Ali'ye dokundurarak "İşte budur (bunu sevmektir)!" cevabını verdi.[4]

804- Yine Selmân-ı Fârisî'den şöyle nakledilmiştir:

Resulullah'ı (s.a.a) gördüm ki Ali b. Ebî Tâlib'in bacağına ve göğsüne dokunarak şöyle buyurdu: "Seni seven, beni sevendir; beni seven ise Allah'ı sevendir; sana düşman olan, bana düşman olmuştur ve bana düşman olan, Allah'a düşman olmuştur!"[5]

1- İhkâku'l-Hak, c.5, s.91.

2- İhkâku'l-Hak, c.7, s.138, Bihâru'l-Envâr, c.27, s.76 (az farkla), İlelü'ş-Şerâyi', s.144 (az farkla).

3- İhkâku'l-Hak, c.7,s.113.

4- Mülhakâtu İhkâki'l-Hak, c.21, s.343.

5- Mülhakâtu İhkâki'l-Hak, c.21, s.321.

805- Resulullah (s.a.a):

Şunu bilin ki kim Ali'yi severse, hesaptan, teraziden ve sırâttan amânda kalmış olur.[1]

806- Resulullah (s.a.a):

Bilin ki Ali'yi seven kimse, göklerde ve yerde "Allah'ın (muhabbetinin) esiri" olarak adlandırılır![2]

807- Resulullah (s.a.a):

Bilin ki kim Ali'yi severse, "Allah'ın yeryüzündeki emini" olarak adlandırılır.[3]

808- Resulullah (s.a.a):

Şunu bilin ki kim Ali'nin sevgisi üzere ölürse, ben cennet konusunda onun için kefilim.[4]

809- Resulullah (s.a.a):

Bilin ki kim Ali'yi severse, onun için ne bir divan kurulur, nede bir terazi; ona şöyle hitap edilir: "Hesapsız olarak cennete gir!"[5]

810- Resulullah (s.a.a):

Kim Ali'yi severse, muhakkak ki beni sevmiştir ve kim de beni severse, hiç kuşkusuz Allah'ı sevmiştir.[6]

811- Resulullah (s.a.a):

Bilin ki bir kimse Ali'yi severse, bedenindeki her damarın sayısıca Allah ona bir huri verir; ailesinden seksen kişi hakkında şefaat etme hakkına sahip olur; cennette, bedeninin her kılına karşılık ona bir huri ve bir şehir verilir.[7]

1- Bihâru'l-Envâr, c.27, s.115.

2- Fezâilü'ş-Şîa, s.4, Bihâru'l-Envâr, c.27, s.115.

3- Esrârü'ş-Şehâde, s.241.

4- Esrârü'ş-Şehâde, s.241.

5- Bihâru'l-Envâr, c.27, s.115.

6- Mülhakâtu İhkâki'l-Hak, c.21, s.321.

7- Fezâilü'ş-Şîa, s.3, Bihâru'l-Envâr, c.27 (az farkla).

812- Sadaka b. Musâ, İmâm Musâ Kâzım'dan (a.s), o da babası İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da Câbir b. Abdullah Ensârî'den şöyle nakletmişlerdir:

> Benim, ümmetim için, Ali konusunda beslediğim umut, aynı "La İlahe İllallah"a beslediğim umut gibidir.[1]

146- İmâm Ali'yi (a.s) Sevmenin Bereketleri

813- Ebû Bekr Abdullah b. Abdurrahman diyor ki, Osman b. Affân'dan duydum; o da diyor ki, Ömer b. Hattâb'dan duydum; o da diyor ki, Ebû Bekr b. Ebî Kuhâfe'den duydum; o da diyor ki, Resulullah'tan (s.a.a) duydum ki şöyle buyuruyordu:

> Hiç şüphesiz Allah, Ali b. Ebî Tâlib'in yüzünün nurundan bir çok melekler yaratmıştır ki (Allah'ı) tespih ve takdis ediyorlar ve bunun sevabını, onun ve evlatlarının sevenleri için yazıyorlar.[2]

814- Resulullah'tan (s.a.a) nakledilen bir hadiste şöyle geçmektedir:

> …Bilin ki, kim Ali'yi severse, Allah ona sıddıklar, şehitler ve sâlihlerle birlikte Arş'ının gölgesinde yer verir ve onu kıyâmet gününün büyük dehşetinden ve korkunç sahnelerinden korumaya alır.[3]

815- Resulullah (s.a.a):

> Bilin ki, kim Ali'yi severse, Allah onun kitabını (amel dosyasını), sağ eline verir ve onu peygamberler gibi sorgular. Bilin ki, kim Ali'yi severse, Kevser'den içmeden, Tûbâ ağacının (meyvesinden) yemeden ve cennetteki yerini görmeden dünyadan çıkmaz…[4]

1- Bişâretü'l-Mustafâ, s.145.

2- İhkâku'l-Hak, c.6, s.115.

3- Bihâru'l-Envâr, c.27, s.114, Esrârü'ş-Şehâde, s.241 (az farkla).

4- Bihâru'l-Envâr, c.27, s.114, Fezâilü'ş-Şîa, s.2 (az farkla).

147- Eğer İnsanlar, İmâm Ali'nin (a.s) Sevgisinde Birleşselerdi…

816- İbn Abbâs, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

> Eğer insanlar Ali b. Ebî Tâlib'in sevgisinde birleşselerdi, Allah (cehennem) ateşini yaratmazdı.[1]

817- Ebû Basîr, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) o da babalarından, onlar da Hz. Ali'den (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) kendisine şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir:

> Ya Ali, ben (miraç gecesinde) göğe çıkarıldığımda, melekler her gökte beni müjdelerle karşılıyorlardı; bilahare Cebrâîl beni meleklerin bir mahfilinde karşılayarak şöyle dedi: "Eğer ümmetin Ali'nin sevgisi üzerinde birleşselerdi, Allah (azze ve celle), (cehennem) ateşini yaratmazdı…"[2]

148- İmâm Ali'yi (a.s) Sevmek İbâdettir

818- Resulullah (s.a.a):

> Ali'yi sevmek ibâdettir; Allah onun velâyetini kabul etmeden ve düşmanlarından teberri etmeden hiçbir kulun imanını kabul etmez.[3]

819- Hasan b. Salih b. Hayy diyor ki, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle duydum:

> Ali'yi sevmek ibâdettir ve ibâdetin en hayırlısı başkalarından saklananıdır.[4]

1- Yenâbîü'l-Mevedde, s.125, Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.99, İrşâdü'l-Kulûb, s.234, İhkâku'l-Hak, c.7, s.147, Bihâru'l-Envâr, c.39, s.305, Evâli'l-Liâlî, c.4, s.86, Keşfü'l-Yakîn, s.225, el-Menâkıb (Hârezmî), s.67.

2- Bihâru'l-Envâr, c.18, s.388.

3- İrşâdü'l-Kulûb, s.209.

4- Bihâru'l-Envâr, c.39, s.280, Bişâretü'l-Mustafâ, s.86.

149- İmâm Ali'yi (a.s) Sevenlerin Yedi Hasleti

820- Câbir b. Abdullah-i Ensârî'den şöyle nakledilmiştir:

Bir gün biz, Resulullah'ın (s.a.a) yanındaydık. Bir ara Allah Resulü, yüzünü tam olarak Ali b. Ebî Tâlib'e döndürerek şöyle buyurdu: "Ey Ebe'l-Hasan, seni müjdelememi ister misin?" O da *"Evet ya Resulallah."* deyince, şöyle devam ettiler: "İşte bu, Cebrâîl'dir; Allah-u Teâlâ'dan haber veriyor ki senin Şîalarına ve sevenlerine yedi haslet bağışlamıştır: Ölüm anında kendilerine müdara edilecek; korku anında yalnızlıkları giderilecek; zulmet ve karanlık anında, aydınlanacaklar; dehşet anında, emniyete alınacaklar; ameller tartıldığında, kendilerine adaletle davranılacak; sırâttan geçiş iznine sahip olacaklar; diğer insanlardan önce cennete girecekler ve onların nuru önlerinde ve sağlarında hareket edecektir."[1]

150- İmâm Ali'nin (a.s) Sevgisi, Müminin Amel Defterinin Unvanıdır

821- Resulullah (s.a.a):

Müminin sahifesinin (amel defterinin) unvanı, Ali b. Ebî Tâlib'in sevgisidir.[2]

151- İmâm Ali'nin (a.s) Sevgisi, Allah'ın Muhkem İpidir

822- Resulullah (s.a.a):

Kim (Allah'ın) sağlam ipine sarılmak isterse, Ali ve zürriyetini sevsin.[3]

1- el-Hisâl, c.2, s.402, Nurü's-Sekaleyn Tefsiri, c.5, s.240, A'lâmü'd-Din, s.451, el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.276, Bişâretü'l-Mustafâ, s.56 (az farkla), Bihâru'l-Envâr, c.27, s.162.

2- Bişâretü'l-Mustafâ, s.154, Yenâbîü'l-Mevedde, s.125, el-Gâdîr, c.10, s.278, Bihâru'l-Envâr, c.27, s.142, Kenzü'l-Ummâl, c.11, s.602.

3- İhkâku'l-Hak, c.7, s.160.

823- İmâm Ali Rızâ (a.s) kanalıyla babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Kim kurtuluş gemisine binmeği, "ürvetü'l-vüskâ"ya (Allah'ın sağlam kulpuna) tutunmayı ve Allah'ın sağlam ipine sarılmayı istiyorsa, benden sonra Ali'yi sevsin; onun düşmanına düşman olsun ve onun evlatlarından olan hidâyet imâmlarına uysun, zira hiç kuşkusuz onlar, benden sonra benim halifelerim, vasîlerim; Allah'ın, halk üzerindeki hüccetleri; ümmetimin efendileri ve takva sahiplerini cennete doğru götüren önderlerdir; onların hizbi, benim hizbim, benim hizbim de Allah'ın hizbidir; onların düşmanlarının hizbi ise Şeytan'ın hizbidir![1]

152- İmâm Ali'nin (a.s) Sevgisi, Allah'ın Sağlam Kulpudur

824- Resulullah (s.a.a):

Kim Ali b. Ebî Tâlib'i severse, (Allah'ın) sağlam kulpuna sarılmıştır.[2]

825- İmâm Ali Rızâ (a.s), babalarından Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu rivâyet etmiştir:

Kim (Allah'ın) sağlam kulpuna tutunmak istiyorsa, Ali ve Ehlibeyt'imin sevgisine sarılsın.[3]

153- İmâm Ali'nin (a.s) Sevgisi, Hasenedir

826- Resulullah (s.a.a):

Ali b. Ebî Tâlib'in sevgisi, öyle bir hasene (iyi amel) dir ki onunla birlikte hiçbir "seyyie" (kötülük-küçük

---

1- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.26, İhkâku'l-Hak, c.5, s.113 (az farkla).

2- İhkâku'l-Hak, c.7, s.160.

3- Uyûnu Ahbâri'r-Rızâ, c.2, s.58, İsbâtü'l-Hüdât, c.1, s.484, Bihâru'l-Envâr, c.24, s.83 (az farkla), Menâkıbu Âl-i Ebî Tâlib, c.3, s.76.

günah) (insana) zarar vermez[1] ve ona düşmanlık bes-

1- Bu hadis alimler tarafından birkaç şekilde yorumlanmıştır: Birisi şudur ki hadisin manası "Ali'yi seviyorum" deyip istediğin günahı işle demek değildir; manası şudur ki hakiki ve dört dörtlük bir Ali sevgisiyle günah insana zarar veremez; yani günahla insan arasında bir set ve mani oluşturur ve Ali'nin de asla razı olmadığı günaha onu seven bir kimse yeltenmez.

Bir diğer yorum şudur ki bir çokları birisini sevdiklerinde, onu onun kendisi ve zatı için sevmiyorlar; onda olan bir özellikten dolayı seviyorlar. Mesela filan sanatçıyı seviyor, ama sesi güzel olduğu için. Burada aslında sevilen sanatçı değildir, güzel sestir. Veya filan savaşçıyı, seviyor; çünkü onu şecaatli ve gözü pek birisi olarak buluyor. Dolayısıyla burada asıl sevilen o savaşçı değil, şecaat ve cesaret özelliğidir. Hz. Ali'ye (a.s) olan bir çok sevgiler de bu türden bir sevgidir. Gerçek sevgi o zaman kendini gösterir ki sevdiği kimse, doğru ve hak olan ama seven kimsenin aleyhine olan bir uygulamayı gerçekleştirdiğinde eskisi gibi sevgisi devam etmiş olsun. Nitekim Hz. Ali'nin taraftarlığını iddia eden bir çokları onun hak uygulamaları karşısında saf değiştirip muhaliflerden oldular. Kısacası dediğimiz özelliğe sahip olan bir sevgide, yani Ali'yi Ali'nin kendisi için seven bir kimse, hiçbir koşulda bu sevgiden vazgeçemez; hatta bazı günahları gafleten veya nefsinin galebesi altında, işlese bile, sahip olduğu hakiki Ali sevgisi bilahare onu tevbeye ve yaptığı yanlışı telafi etmeğe zorlayacaktır. Zira biliyor ki âşık olduğu Ali, ancak bu şekilde ondan razı olur…

Diğer bir yorum ise şöyledir: Hadisin orijinalinde geçen "seyyie" kavramı küçük günahlar ve kötülükler anlamındadır. Çünkü Kur'ân-ı Kerim'de de bu şekilde kullanılmıştır: "Eğer yasaklandığınız büyük günahlardan kaçınırsanız, sizin "seyyielerinizi" (küçük günahlarınızı) örteriz/bağışlarız ve sizi şerefli bir yere sokarız." (Nisâ, 31)

Dolayısıyla bu hadiste de ayette söylenenin bir benzeri vurgulanmaktadır. Yani nasıl ki büyük günahlardan kaçınanların Allah, küçük günahlarını bağışlayacaktır, aynı şekilde Ali'yi seven ve bu sevginin gereğini yerine getiren (yani Ali'nin razı olduğu önemli şeyleri yerine getirip, razı olmadığı önemli şeylerden, günahlardan kaçınan) kimsenin Allah, "seyyielerini" (küçük sürçme ve kötülüklerini) bağışlayacak ve Ali dostu onlardan zarar görmeyecektir.

lemek, öyle bir kötülüktür ki onunla birlikte hiçbir iyi amel fayda etmez.[1]

154- İmâm Ali'nin (a.s) Sevgisi, İtâatlerin Kabulüne Muciptir

827- Abdullah b. Ömer, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

> Bilin ki kim Ali'yi severse, Allah onun namazını, orucunu, gece ibâdetlerini kabul eder ve duasını icabete eriştirir.[2]

828- Resulullah'tan (s.a.a) nakledilen bir hadiste şöyle geçmektedir:

> Rabb'im bana hangi fazileti vermiş ise, aynısını Ali'ye de vermiştir… Allah, hiçbir farzı Ali'nin sevgisi olmadan kabul etmez.[3]

Demek ki bu hadisten "Ali'yi sev, ondan sonra hiç amel yapmana gerek yoktur, veya Ali'yi sev, sonra istediğin her günahı işleyebilirsin" gibi çıkardıkları ve İslam'ın ruhuna ve Ali'nin meramına yüzde yüz ters bir manayı çıkarmak, her şeyden önce Ali'ye hakarettir. Öyle olsaydı, o zaman Ali'nin (a.s) bunca mücadelesi, boşuna mıydı?! İnsanların takvalı olmaları ve Allah'ın emirlerine boğun eğmeleri gerektiği hususunda okuduğu yüzlerce hutbe ve yazdığı mektuplar, vasiyetler abes miydi?! (Haşa.) Hz. Ali'nin kendisine nasıl bir dost istediğini ve arzuladığını öğrenmeniz için kitabın sonundaki "İmâm Ali'nin Vasiyetleri" bölümüne bakın.

Ayrıca bazı Sünnilerin zannettiğinin aksine bu hadis sadece Şîî kaynaklı değil, bir çok Sünni kaynakta da nakledilmiştir ki bir sonraki dipnotta bunlardan bazıları zikredilmiştir…

1- Yenâbîü'l-Mevedde, s.125, Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.93, Keşfü'l-Yakîn, s.225, İhkâku'l-Hak, c.7, s.257, Fezâilü'l-Hamse, c.2, s.219.

2- Keşfü'l-Yakîn, s.227, Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.104, Fezâilü'ş-Şîa, s.3, Bihâru'l-Envâr, c.39, s.277, Mietu Menkıbe, c.3, s.149, İhkâku'l-Hak, c.7, s.161 (az farkla).

3- İhkâku'l-Hak, c.6, s.104.

155- İmâm Ali'nin (a.s) Sevgisi, Sâlih Amelin Kabulüne Muciptir

829- Yine Resulullah'tan (s.a.a) nakledilen bir başka hadiste şöyle geçmektedir:

> Bilin ki kim Ali'yi severse, Allah onun hasenelerini (sâlih amellerini) kabul eder ve kötülüklerinden vazgeçer; böyle birisi cennette Seyyidü'ş-Şühedâ Hamza'nın arkadaşı olacaktır.[1]

830- İbn Abbâs, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

> Beni hak olarak peygamberliğe seçene andolsun ki Allah, Ali b. Ebî Tâlib'in sevgisi hakkında sorgulamadan hiçbir kulun, hiçbir iyi amelini kabul etmez.[2]

156- İmâm Ali'nin (a.s) Sevgisi ve Meleklerin Mağfiret Dilemesi

831- Resulullah (s.a.a):

> Bilin ki, kim Ali'yi severse, melekler onun için mağfiret dilerler ve cennetin sekiz kapısı da onun yüzüne açılır ki, hangisinden isterse, sorgusuz bir şekilde içeri girer.[3]

832- Resulullah (s.a.a):

> Allah, Ali b. Ebî Tâlib'in yüzünün nurundan yetmiş bin melek yaratmıştır ki, kıyâmet gününe kadar ona ve sevenlerine istiğfar ederler.[4]

1- Mülhakâtu İhkâki'l-Hak, c.21, s.319, Bihâru'l-Envâr, c.27, s.114.

2- el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s.103, Bihâru'l-Envâr, c.27, s.311.

3- Fezâilü'ş-Şîa, s.3, Bihâru'l-Envâr, c.27, s.114, Mülhakâtu İh-kâki'l-Hak, c.21, s.319 (az farkla).

4- Bihâru'l-Envâr, c.23, s.120, Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.103, İrşâ-dü'l-Kulûb, s.234, el-Menâkıb (Hârezmî), s.71, Mülhakâtu İhkâki'l-Hak, c.21, s.565, Mietu Menkıbe, s.66.

157- İmâm Ali'nin (a.s) Sevgisinin Günahlar Üzerindeki Etkisi

833- Resulullah (s.a.a):

Ali b. Ebî Tâlib'in sevgisi, ateşin odunu yaktığı gibi, günahları yakar.[1]

834- İbn Abbâs, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

Ali b. Ebî Tâlib'in sevgisi, ateşin odunu yemesi gibi, kötülükleri yer bitirir.[2]

158- İmâm Ali'nin (a.s) Sevgisi ve Duaların Kabulü

835- Câbir b. Abdullâh-i Ensârî, Ebûzer'den şöyle nakletmiştir:

Mescitte, Peygamber'in (s.a.a) yanında oturuyordum; o sırada Ali (a.s) çıkageldi. Resulullah (s.a.a), onun geldiğini görünce, "Ey Ebâzer, kimdir bu gelen?" diye sordu. Ben *"Ali'dir, ya Resulallah."* dedim. Yine sordu: "Ey Ebâzer, onu seviyor musun?" *"Evet ya Resulallah dedim, vallahi onu seviyorum; onu seveni de seviyorum."* Bunun üzerine şöyle buyurdu:

"Ey Ebâzer, Ali'yi sev, onu seveni de sev; zira, hiç şüphesiz, kul ile Allah-u Teâlâ'nın arasındaki (nur) hicabı, Ali b. Ebî Tâlib'in sevgisidir. Ey Ebâzer, ihlas ve samimiyetle Ali'yi sev; çünkü kim Ali'yi ihlasla sever ve Allah-u Teâlâ'dan bir şey isterse, ona istediğini verir ve Allah'ı çağırdığında ona icabet eder."

Dedim ki, *"Ya Resulallah, ben Ali b. Ebî Tâlib'in sevgisini, yüreğimde soğuk bir suyun serinliğinin veya arı balının veya okuduğum bir Kur'ân âyetinin (lezzeti) gibi bu-*

1- İhkâku'l-Hak, c.7, s.261.

2- İhkâku'l-Hak, c.7, s.260, Bihâru'l-Envâr, c.39, s.306, Kenzü'l-Ummâl, c.11, s.621, Fezâilü'ş-Şîa, s.11, Fezâilü'l-Hamse, c.2, s.291 (az farkla).

luyorum; hatta bu, baldan daha lezzetlidir benim yanımda."

Allah Resulü (s.a.a) şöyle buyurdu:

"Şecere-i Tayyibe (temiz ağaç) biziz; ürvetü'l-vüskâ (Allah'ın sağlam kulpu) biziz; bizim sevenlerimiz ise o ağacın yapraklarıdır. O hâlde kim cennete gitmek isterse, o ağacın dallarından birisine tutunsun."[1]

836- Resulullah (s.a.a):

Bilin ki, kim Ali'yi severse, melekler onunla müsafaha eder; peygamberler onu ziyaret eder ve Allah onun her hacetini yerine getirir.[2]

159- İmâm Ali'nin (a.s) Sevgisi ve Azrâîl'in Merhameti

837- Abdullah b. Mes'ûd, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

Gök ehlinden, Ali b. Ebî Tâlib'i ilk kardeş edinen kimse, İsrâfil'dir; sonra Mîkâîl ve sonra da Cebrâîl. Gök ehlinden onu ilk sevenler ise Arş'ı taşıyanlar, sonra cennet meleği Rıdvan, sonra da ölüm meleği (Azrâîl). Hiç şüphesiz, ölüm meleği, Ali b. Ebî Tâlib'in sevenine peygamberlere merhamet ettiği gibi, merhamet eder.[3]

838- Resulullah (s.a.a):

Bilin ki, kim Ali'yi severse, Allah, ölüm meleğini peygamberlere gönderdiği gibi ona gönderir; Münker ve Nekîr'in dehşetini ondan uzaklaştırır; yüzünü ak eder ve Seyyidü'ş-Şühedâ Hz. Hamza ile birlikte olur.[4]

839- Resulullah (s.a.a):

Bilin ki, kim Ali'yi severse, Allah, ölüm meleğini müdara ve şefkatle ona gönderir; Münker ve Nekîr'in

---

1- İ'lâmü'd-Din, s.136.

2- Fezâilü'ş-Şîa, s.4.

3- İhkâku'l-Hak, c.6, s.111, İrşâdü'l-Kulûb, s.235, el-Menâkıb (Hârezmî), s.71, Yenâbîü'l-Mevedde, s.133 (az farkla).

4- Fezâilü'ş-Şîa, s.3, Esrârü'ş-Şehâde, s.241 (az farkla).

dehşetini ondan uzaklaştırır; kabrini nurlandırır ve yüzünü ak eder.[1]

160- İmâm Ali'nin (a.s), Ölüm Anında Sevenlerinin Yanında Hazır Olması

840- Resulullah (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) hitaben:

> Ya Ali, hiç şüphesiz, seni sevenler üç yerde sevineceklerdir: Can verdiklerinde; çünkü sen onların yanında hazır olacaksın; kabirlerinde sorgulandıklarında; çünkü sen, onlara (verecekleri cevabı) telkin edeceksin ve Allah'ın huzuruna sunulduklarında; çünkü sen onları tanıtacaksın.[2]

841- Senetli bir hadiste ise, Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

> Ya Ali, senin kardeşlerin dört yerde sevineceklerdir: Can verdiklerinde; ben ve sen onların şahidi olacağız; mezarlarında sorgulandıklarında; (Allah'a) sunulduklarında ve sırâtın yanında.[3]

842- İmâm Rızâ'nın (a.s), babaları kanalıyla, Hz. Ali'den (a.s) şöyle naklettiği rivâyet edilmiştir:

> Kim beni severse, ölüm anında beni sevdiği gibi bulur; kim de bana düşmanlık beslerse, ölüm anında beni sevmediği şekilde bulur.[4]

843- Hâris-i A'ver, Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakletmiştir:

> Beni seven her mümin, ölüm anında mutlaka beni, sevdiği gibi görür ve bana düşmanlık besleyen her kul, mutlaka beni, sevmediği şekilde görür…[5]

1- Mülhakâtu İhkâki'l-Hak, c.21, s.319.

2- Bihâru'l-Envâr, c.6, s.200.

3- Bihâru'l-Envâr, c.27, s.164.

4- Bihâru'l-Envâr, c.6, s.188.

5- el-Fusûlü'l-Muhimme, s.112.

844- Hâris-i Hemedânî diyor ki:

Emirü'l-Müminin Ali b. Ebî Tâlib'in (a.s) huzuruna vardım. İmâm (a.s) bana "Seni getiren neydi?" diye sorunca, *"Sana olan sevgim ya Emire'l-Müminin."* dedim. Bunun üzerine şöyle buyurdu: "Ey Hâris, beni seviyor musun?' Dedim ki *"Evet, vallahi seviyorum ya Emire'l-Müminin!"* İmâm (a.s) şöyle devam etti:

"Şunu bil ki (can verirken) ruhun boğazına ulaştığında, beni sevdiğin şekilde göreceksin! Yine (Kevser havuzu başında, bazı) kişileri havuzdan yabancı deveyi sürüden uzaklaştırır gibi uzaklaştırdığımda, beni istediğin gibi göreceksin. Aynı şekilde beni sırât üzerinden elimde *Hamd Sancağı*'nı tuttuğum hâlde, Resulullah (s.a.a) ile birlikte geçtiğimi gördüğünde, sevdiğin gibi beni göreceksin!"[1]

845- İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Ali'nin dostu, üç yerde onu, kendisini sevindirecek şekilde görecektir: Ölüm sırasında, sırâttan geçerken ve (Kevser) havuzu başında.[2]

161- İmâm Ali'nin (a.s) Sevgisi ve Ölüm Anındaki Zorluklar

846- Resulullah'tan (s.a.a) nakledilen bir hadiste şöyle geçmektedir:

…Bilin ki kim Ali'yi severse, Allah ona, ölüm zorluklarını kolaylaştırır ve kabrini cennet bahçelerinden bir bahçeye dönüştürür![3]

1- Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.140.

2- el-Fusûl-l Muhimme, s.110, Men Lâ Yahzurhü'l-Fakîh, c.1, s.137.

3- Bihâru'l-Envâr, c.27, s.114, Fezâilü'ş-Şîa, s.3.

162- İmâm Ali'nin (a.s) Sevgisi ve Amel Defterinin Sağ Ele Verilmesi

847- Resulullah'tan (s.a.a) nakledilen bir hadiste şöyle geçmektedir:

> …Bilin ki kim Ali'yi severse, Allah, onun amel defterini sağ eline verir ve onu peygamberleri sorguladığı gibi sorgular.[1]

163- İmâm Ali'nin (a.s) Sevgisi ve Sırâttan Geçiş

848- Resulullah (s.a.a):

> Sırâttan ancak, Ali'nin kendisi için geçiş izni yazdığı kimse geçecektir.[2]

849- Ebû Saîd-i Hudrî'den Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

> Allah-u Teâlâ, Meâd'ın hesabını sona erdirdikten sonra, iki meleğe, sırât üzerinde durmalarını emredecektir. Böylece Ali'den velâyet beratı olmayan (sırâttan) geçemeyecektir. Kimin elinde bu berat olmazsa, Allah onu yüzüstü (cehennem) ateşine atacaktır![3]

850- Resulullah (s.a.a):

> Kıyâmet günü olduğu ve mizanın cehennemin yanı başında kurulduğu sırada, oradan ancak, yanında Ali b. Ebî Tâlib'in velâyet yazısı bulunan kimse geçecektir.[4]

851- Resulullah (s.a.a):

> Bilin ki kim Ali'yi severse, sırâttan göz alıcı şimşek gibi geçecektir![5]

1- Bihâru'l-Envâr, c.27, s.114, Fezâilu'ş-Şîa, s.3.

2- Zehâirü'l-Ukbâ, s.71, el-Gadîr, c.10, s.279, İhkâku'l-Hak, c.7, s.119, Cevâhirü'l-Metâlib, c.1, s.101 (az farkla).

3- İhkâku'l-Hak, c.7, s.117.

4- İhkâku'l-Hak, c.7- 120.

5- Fezâilü'ş-Şîa, s.4.

852- Resulullah (s.a.a):

Bilin ki kim Ali'yi severse, sırâttan göz alıcı şimşek gibi geçer ve hiçbir zorluk görmez.[1]

853- Resulullah (s.a.a):

Sizden, kim Ali'yi daha çok severse, sırât üzerinde ayakları en sağlam basan, o olacaktır.[2]

854- Resulullah (s.a.a):

Şunu bilin ki kim Ali'yi severse, onun için (cehennem) ateşinden kurtuluş, sırâttan geçiş izni, azaptan emânda kalma yazılır ve onun için bir (sorgulama) divanı açılmaz, terazi kurulmaz ve ona şöyle hitap edilir: "Gir cennete sorgusuz!"[3]

855- İmâm Muhammed Bâkır'ın (a.s) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Eğer Allah, bir kimsenin kalbinde Ali b. Ebî Tâlib'in sevgisini sabit kılarsa, bir ayağı sürçerse, Allah onun diğer ayağını sabit kılar.[4]

856- İmâm Muhammed Bâkır (a.s), babaları kanalıyla, Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye hitaben şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

Eğer senin sevgin, bir müminin kalbinde sabitleşirse, onun sırât üzerinde bir ayağı kayarsa, diğer ayağı sabit kalır ve bilahare de Allah onu seni sevmekle cennete götürür.[5]

857- Abdullah b. Müsennâ b. Temâme b. Abdullah b. Enes b. Mâlik, babasından o da dedesinden Resulullah (s.a.a)'in şöyle buyurduğunu nakletmişlerdir:

1- Bihâru'l-Envâr, c.27, s.115.

2- İhkâku'l-Hak, c.7, s.142.

3- Fezâilü'ş-Şîa, s.4, Bihâru'l-Envâr, c.27, s.115, Mülhakâtu İhkâki'l-Hak, c.21 (az farkla).

4- Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.388, Bişâretü'l-Mustafâ, s.125 (az farkla).

5- Fezâilü'ş-Şîa, s.6, Bihâru'l-Envâr, c.27, s.77 (az farkla).

Kıyâmet günü olup da sırât, cehennem üzerine kurulduğunda, onun üzerinden ancak Ali b. Ebî Tâlib'in velâyetinin yazılı olduğu bir geçiş iznine sahip olan kimse geçecektir. Kur'ân'da geçen "**Durdurun onları; onlar sorgulanacaklardır.**"[1] âyetinde de sorulacak şey, Ali b. Ebî Tâlib'in velâyetidir.[2]

858- Mâlik b. Enes, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babaları kanalıyla Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

Kıyâmet günü olduğunda, ve sırât cehennemin kenarına kurulduğunda, ondan ancak yanında Ali b. Ebî Tâlib'in velâyetiyle kurtuluş beratı bulunan kimse geçebilecektir.[3]

859- Yine senetli bir hadiste, İmâm Muhammed b. Bâkır (a.s) babalarından, onlar da Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmişlerdir:

Kim sırâtın üzerinden süratli bir rüzgar gibi geçmeyi ve cennete sorgulanmadan girmeyi istiyorsa, benim dostum, vasîm, arkadaşım, ailem ve ümmetime halifem olan Ali b. Ebî Tâlib'in velâyetini kabul etsin; kim de cehenneme girmek istiyorsa, onun velâyetini reddetsin; Rabb'imin izzet ve celaline andolsun ki, o (Ali), Allah'ın girilmesi gereken kapısıdır; o, sırât-ı müstakimdir; o, kıyâmet günü, velâyetinden insanların sorgulanacağı birisidir.[4]

860- İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) nakledilen bir hadis de şöyledir; Resulullah (s.a.a) buyurdu ki:

1- Saffât, 24.

2- Biharu'l-Envâr, c.8, s.68, Bişâretü'l-Mustafâ, s.144, et-Terâif, s.74, Keşfü'l-Yakîn, 304, Abekâtü'l-Envâr, c.2, s.776 (az farkla), Yenâbîü'l-Mevedde, s.113 (az farkla).

3- Bişâretü'l-Mustafâ, s.274.

4- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.237

Ya Ali, kıyâmet günü olduğunda, ben, sen ve Cebrâîl, sırâtın üzerinde oturacağız. Böylece senin velâyetinle kurtuluş beratı yanında olmayan hiçbir kimse, oradan geçemeyecektir.[1]

861- Resulullah (s.a.a):

Kıyâmet günü olduğunda, Allah iki meleğe emredip sırât üzerinde oturtacak; böylece Ali b. Ebî Tâlib'den beratı olmayan kimse oradan geçemeyecektir; kimin de yanında beratı olmazsa, Allah onu yüz üstü cehenneme atacaktır. Allah-u Teâlâ da "**Durdurun onları; onlar sorgulanacaklardır.**" âyetinde bunu kastetmiştir.[2]

164- İmâm Ali'nin (a.s) Sevgisi ve Rahmet Kapılarının Açılışı

862- Resulullah (s.a.a):

Bilin ki kim Ali'yi severse, Allah onun kalbinde hikmeti yeşertir; doğruyu onun diline cari kılar ve onun için rahmet kapılarını açar.[3]

165- İmâm Ali'nin (a.s) Sevgisi, (Cehennem) Ateşinden Kurtuluş Vesilesidir

863- Resulullah (s.a.a):

Şunu bilin ki, kim Ali'yi severse, Allah onu, (cehennem) ateşinden kurtarır.[4]

864- Resulullah (s.a.a):

Ali'yi sevmek, (cehennem) ateşinden kurtuluştur.[5]

1- Meâni'l- Ahbâr, s.31.

2- İhkâku'l-Hak, c.3, s.105.

3- Mülhakâtu İhkâki'l-Hak, c.21, s.319, Bihâru'l-Envâr, c.27, s.115, Fezâilü'ş-Şîa, s.4 (az farkla).

4- Mülhakâtu İhkâki'l-Hak, c.21, s.319, Bihâru'l-Envâr, c.39, s.305.

5- İhkâku'l-Hak, c.7, s.47, Bihâru'l-Envâr, c.39, s.305.

166- İmâm Ali'nin (a.s) Sevgisi Cennete Girmeye Muciptir

865- Resulullah (s.a.a):

Ali'yi seven kimseye söyle, cennete girmeye hazırlansın![1]

167- İmâm Ali'nin (a.s) Sevgisi, Kerâmet Tacıdır

866- Resulullah (s.a.a):

Bilin ki kim Ali'yi severse, Allah onun başına kerâmet (yücelik) tacı ve üzerine selâmet elbisesi giydirir.[2]

867- Resulullah (s.a.a):

Bilin ki kim Ali'yi severse, Allah onun başına kerâmet tacı giydirir; öyle bir taç ki üzerine şöyle yazılmıştır: 'Cennet ashabı, gerçek saadete kavuşanlardır ve Ali'nin Şîası, gerçek kurtuluşa erenlerdir![3]

868- Resulullah (s.a.a):

Şunu bilin ki, Ali'yi sevenin başına padişahlık tacı ve üzerine kerâmet elbisesi giydirilir![4]

168- İmâm Ali'yi (a.s) Seven Kimse, Resulullah (s.a.a) İle Haşredilecektir

869- Resulullah (s.a.a), Hz. Ali'ye (a.s) hitaben:

Seni seven kimse, kıyâmet gününde peygamberlerle birlikte onların derecelerinde haşredilecektir. Kim de sana düşman olarak ölürse, fark etmez, ister Yahudi olarak ölsün, isterse Hıristiyan![5]

1- İhkâku'l-Hak, c.7, s.165.

2- Mülhakâtu İhkâki'l-Hak, c.21, s.319, Bihâru'l-Envâr, c.27, s.115.

3- Esrârü'ş-Şehâde, s.241.

4- Fezâilü'ş-Şîa, s.4.

5- Bihâru'l-Envâr, c.27, s.79.

870- Resulullah (s.a.a):

Kim Ali'yi severse, benimle ve onunla birlikte olur.[1]

871- Senedi Câbir b. Abdullah'a dayanan bir hadiste Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye şöyle buyurduğu nakledilmektedir:

Ya Ali, kim seni sever ve velâyetini kabul ederse, Allah onu cennette bizim yanımıza yerleştirir.

Sonra Allah Resulü (s.a.a) şu âyeti[2] okudu: "**Takva sahibi olanlar, cennet bahçelerinde ve nehirlerin yanı başında bulunacaklardır.**"[3]

872- Resulullah'tan (s.a.a) nakledilen bir başka hadiste şöyle geçmektedir:

Kim dünya yurdunda, Ali'yi sever ve ona itâat ederse, yarın (kıyâmet gününde) havuzumun başında bana varacaktır ve cennette benim derecemde, benimle birlikte olacaktır. Kim de Ali'ye dünya yurdunda düşman olur ve ona karşı gelirse, kıyâmet günü ne ben onu görürüm, nede o beni görür; onu benim yanımdan uzaklaştırıp sol taraftan (cehennem) ateşine götüreceklerdir.[4]

169- İmâm Ali'nin (a.s) Sevgisi, Kökü Cennette Olan Bir Ağaçtır

873- Bir diğer hadiste Allah Resulü'nden (s.a.a) şöyle rivâyet edilmiştir:

Ali b. Ebî Tâlib'in sevgisi, kökü cennette ve dalları dünyada olan bir ağaçtır; kim onun dallarından bazısına tutunursa, onu cennete götürürler. Ali b. Ebî Tâlib'in

---

1- Mülhakâtu İhkâki'l-Hak, c.21, s.326.

2- Kamer, 54.

3- Bihâru'l-Envâr, c.36, s.65, Yenâbîü'l-Mevedde, s.132 (az farkla), Teysîrü'l-Metâlib, s.76, İhkâku'l-Hak, c.7, s.167 (az farkla).

4- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.245.

düşmanlığı ise kökü (cehennem) ateşinde ve dalları dünyada olan bir ağaçtır, kim onun dallarından bazısına tutunursa, onu (cehennem) ateşine sokarlar…[1]

170- İmâm Ali'nin (a.s) Sevgisi İman, Düşmanlığı Nifaktır

874- Resulullah (s.a.a), Hz. Ali'ye (a.s) hitaben:

Seni sevmek iman ve sana düşmanlık beslemek nifaktır; cennete ilk girecek kimse, seni seven ve (cehennem) ateşine ilk girecek kimse senin düşmanındır![2]

875- Senetli bir hadiste İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle nakledilmiştir:

"Ali'yi sevmek iman ve ona düşmanlık beslemek nifaktır." Sonra İmâm (a.s) şu âyeti[3] okudular: "**Allah, imanı size sevdirdi ve onu sizin kalplerinizde süsledi.**"[4]

876- Resulullah (s.a.a):

Ya Ali, sen, bu ümmetin Allah ve Resulü'ne ilk iman edenisin; Allah ve Resulü'ne ilk hicret edenisin; Resulü'yle en son konuşanı-vedalaşanı da yine sen olacaksın. Canımı elinde tutan (Allah'a) yemin olsun ki seni ancak Allah'ın, kalbini iman ile imtihan ettiği mümin sever ve sana ancak münafık veya kâfir olan kimse düşmanlık besler![5]

877- Resulullah (s.a.a):

Ya Ali, seni ancak takva sahibi mümin sever ve sana ancak bedbaht olan münafık düşman olur.[6]

1- İhkâku'l-Hak, c.5, s.78.

2- Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.91, İhkâku'l-Hak, c.7,s.247, Nurü'l-Ebsâr, s.90.

3- Hucurât, 7.

4- Ferâtü'l-Kûfî Tefsiri, s.162.

5- el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.2, s.86.

6- Evâli'l-Leâlî, c.4, s.85.

878- Hz. Ümmü Seleme diyor ki Resulullah (s.a.a)'den şöyle buyurduğunu duydum:

> Ali'yi ancak mümin sever ve ona ancak münafık kimse düşman kesilir.[1]

879- Hz. Ümmü Seleme yine Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

> Ali'yi münafık olan sevmez ve mümin olan da ona düşmanlık beslemez.[2]

880- Resulullah (s.a.a):

> Ey insanlar, size yakınım olan kardeşim ve amcamın oğlu Ali b. Ebî Tâlib'i sevmeyi vasiyet ediyorum; onu ancak mümin olan sever ve ona ancak münafık olan düşmanlık besler; kim onu severse, beni sevmiştir ve kim ona düşmanlık beslerse, bana düşman olmuştur; bana düşman olanı ise Allah ateşle azaplandıracaktır![3]

881- Resulullah'ın (s.a.a) bir hutbesinde şöyle buyurduğu rivâyet edilmiştir:

> Size akrabam, kardeşim ve amcamın oğlu Ali b. Ebî Tâlib'i sevmeği vasiyet ediyorum; zira hiç kuşkusuz onu müminden başkası sevmez ve ona münafıktan başkası düşman olmaz.[4]

882- Hz. Ali'nin (a.s) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

> Vallahi beni ancak mümin olan sever ve bana ancak münafık olan buğz eder.[5]

883- Süveyd b. Gafele Resulullah'tan (s.a.a) şöyle duyduğunu nakletmiştir:

1- Teysîrü'l-Metâlib, s.74, el-İstîâb, c.3, s.1100, Cevâhirü'l-Metâlib, c.1, s.250 (az farkla).

2- et-Tâc, c.3, s.297, Sahîh-i Tirmizî, c.13, 168.

3- Mülhakâtu İhkâki'l-Hak, c.21, s.358.

4- İhkâku'l-Hak, c.7, s.193, Sünen-i İbn Mâce, c.1, s.54 (az farkla).

5- İhkâku'l-Hak, c.7, s.195, el-Gadîr, c.3, s.118 (az farkla).

Ya Ali, seni müminden başkası sevmez ve sana münafıktan başkası buğz etmez.[1]

884- İbn Abbâs'tan şöyle rivâyet edilmiştir:

Resulullah (s.a.a) Ali'ye (a.s) bakarak şöyle buyurdu: "Seni ancak mümin sever ve sana ancak münafık düşman olur; kim seni severse, beni sevmiştir ve kim de sana düşman olursa, bana düşman olmuştur. Benim dostum, Allah'ın dostudur ve benim düşmanım, Allah'ın düşmanıdır. Benden sonra sana buğz eden kimsenin vay haline!"[2]

171- İmâm Ali'nin (a.s) Sevgisi İman, Düşmanlığı Küfürdür

885- Resulullah (s.a.a):

Ali'yi sevmek iman ve ona düşmanlık küfürdür.[3]

886- Hz. Ali'den (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Ali'yi, mümin olandan başkası sevmez ve ona kâfir olandan başkası düşmanlık beslemez.[4]

887- Ali b. Hasan (veya Hüseyin) Sâih diyor ki İmâm Hasan Askeri'den (a.s) duydum ki şöyle buyuruyordu:

Babam bana babasından, o da ceddinden, Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) şöyle buyurduğunu nakletti: "Ya Ali, seni ancak doğumu temiz (helalzade) olan birisi sever ve sana ancak doğumu bozuk (haramzade) olan birisi buğz eder; seni ancak mümin olan sever ve sana ancak kâfir olan düşman olur…"[5]

1- Bihâru'l-Envâr, c.39, s.251, Sahîh-i Tirmizî, c.13, s.177, Müsned-i Ahmed b. Hanbel, c.1, s.207, Kenzü'l-Ummâl, c.11, s.598 (az farkla).

2- İhkâku'l-Hak, c.6, s.408.

3- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.81, Bihâru'l-Envâr, c.38, s.95, Envârü'l-Hidâye, s.134, el-İsnâ Aşeriyye, s.61.

4- Uyûnu Ahbâri'r-Rızâ, c.2, s.63.

5- Kemâlü'd-Din, s.261, el-İhticâc, c.1, s.88.

888- Resulullah'tan (s.a.a) nakledilen bir hadiste yine şöyle geçmektedir:

> Ya Ali, sen bu ümmetin, Allah'a ve Resulü'ne ilk iman edenisin; Allah'a ve Resulü'ne ilk hicret edenisin ve Resulü'yle en son konuşacak-vedalaşacak olan da yine sensin. Canım elinde olan (Allah'a) andolsun ki seni ancak Allah'ın, kalbini iman ile imtihan ettiği kimse sever ve sana ancak münafık veya kâfir olan düşman olur.[1]

172- Ne Mutlu İmâm Ali'yi (a.s) Seven Kimseye!

889- İmâm Ali Rızâ (a.s), babaları kanalıyla Hz. Ali'den (a.s), o da Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

> Ya Ali, ne mutlu seni seven ve seni tasdik eden kimseye; sana buğz eden ve seni yalanlayan kimsenin vay haline! Senin sevenlerin yedinci gökte (bile) tanınmaktadırlar!...[2]

890- Resulullah (s.a.a):

> Ya Ali, ne mutlu seni seven ve seni tasdik eden kimseye ve sana düşmanlık besleyen ve seni yalanlayan kimsenin vay haline! Seni sevenler, göklerin ehli arasında meşhurdurlar; onlar (seni sevenler), din, takva, güzel vakar ve tevazu sahibidirler; gözleri huşu dolu ve kalpleri korku içindedir. Onlar senin velâyet hakkını tanımışlardır; dilleri senin faziletini konuşmakta ve gözleri sana ve senin evlatlarından olan imâmlara muhabbet ve şefkatten dolayı ağlamaktadır. Onlar Allah'ın, kitabında emrettiği şeylere, benim emrettiğim şeylere, senin emrettiğin şeylere ve senden sonra gelecek emir sahibi imâmların Kur'ân ve sünnetten em-

---

1- el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.2, s.86.

2- İsbâtü'l-Hüdât, c.1, s.481, İhkâku'l-Hak, c.7, s.276, Ferâidü's-Simtayn, c.1, s.310, Nurü'l-Ebsâr, s.90, Cevâhirü'l-Metâlib, s.253 (az farkla), el-Mürâciât, s.173.

rettikleri şeylere amel ederler. Onlar birbirleriyle sıkı ilişkiler içindedirler ve birbirlerine muhabbet beslerler. Hiç şüphesiz melekler onlara salât eder; dualarına amin der ve günah edenlerine mağfiret dilerler.[1]

891- Resulullah (s.a.a):

Ne mutlu Ali'yi seven kimseye ve Ali'ye düşman kesilen kimsenin vay haline![2]

892- Abdullah b. Abbâs, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmiştir:

Ya Ali, kim seni sever ve sana muhabbet beslerse, ben de onu sever ve ona muhabbet beslerim. Kim de sana buğz eder ve düşmanın olursa, ben de ona buğz eder ve düşmanı olurum; zira hiç kuşkusuz sen bendensin, ben de sendenim.[3]

173- Çocuklarınızı İmâm Ali'nin (a.s) Sevgisiyle İmtihan Edin

893- Enes b. Mâlik Resulullah'tan (s.a.a) nakletmiştir; buyurdu:

Ey insanlar, çocuklarınızı onun (Ali'nin) sevgisiyle deneyin. Hiç kuşkusuz Ali, sizi bir dalalete çağırmaz ve bir hidâyetten de uzaklaştırmaz. O hâlde kim onu severse, sizden sayılır ve kim ona düşman olursa, sizden değildir.[4]

894- Senetli bir rivâyette, Câbir b. Abdullah'tan şöyle rivâyet edilmiştir:

Bir gün biz, Ensâr'dan bir grup ile birlikte Resulullah'ın (s.a.a) yanındaydık. Allah Resulü (s.a.a) bize şöyle

---

1- Mülhakâtu İhkâki'l-Hak, c.21, s.335.

2- İhkâku'l-Hak, c.5, s.80.

3- Gâyetü'l-Merâm, c.1, s.92

4- Mülhakâtu İhkâki'l-Hak,c.21, s.363.

hitabetti: "Ey Ensâr topluluğu, çocuklarınızı Ali b. Ebî Tâlib'in sevgisiyle imtihan edin; hangisi onu severse, bilin ki helalzadedir; hangisi de sevmezse, bilin ki haramzadedir!"[1]

895- Rivâyet edildiğine göre, Peygamber (s.a.a), Hayber Savaşı gününde, ashabına şöyle emretti:

> Çocuklarınızı Ali b. Ebî Tâlib'in sevgisiyle imtihan edin; zira o, herhangi bir dalalete çağırmaz ve hiçbir hidâyetten uzaklaştırmaz. Onlardan hangisi onu severse, o sizdendir ve hangisi ona buğz ederse, sizden değildir.[2]

174- İmâm Ali'nin (a.s) Sevgisinin Fazileti ve Düşmanlığının Kötülüğü

896- Resulullah'tan (s.a.a) nakledilen bir hadiste Hz. Ali'ye (a.s) şöyle buyurmaktadır:

> Senin savaşın, benim savaşımdır ve senin barışın, benim barışımdır… Seni seven, cennettedir ve senin düşmanın, hiç şüphesiz ateştedir.[3]

897- Resulullah (s.a.a):

> Ali'nin savaşı, Allah'ın savaşıdır ve Ali'nin barışı, Allah'ın barışıdır.[4]

898- Ebû Musâ Hamîdî'den nakledilen bir hadiste, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakledilmiştir:

> Eğer, Allah senden hoşnut olduğu hâlde ona kavuşmak istiyorsan, Ali'yi kendinden hoşnut eyle; zira hiç şüphesiz onun rızâsı, Allah'ın rızâsı ve gazabı, Allah'ın gazabıdır.[5]

1- el-İrşâd (Şeyh Müfîd), s. 27.
2- İhkâku'l-Hak, c.17, s.250.
3- İhkâku'l-Hak, c.6, s.441.
4- el-İsnâ Aşeriyye, s.61, İhkâku'l-Hak, c.5, s.43.
5- İhkâku'l-Hak, c.6, s.436.

899- Senetli bir hadiste, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakledilmiştir:

Kim beni seviyorsa, mutlaka Ali'yi de sevsin; kim benim Ehlibeyt'imden birisine düşmanlık beslerse, benim şefaatimden mahrum kalır.[1]

900- Resulullah (s.a.a):

Kim Ali'yi sever ve onun velâyetini kabul ederse, Allah ona değer verir ve kendine yakınlaştırır; kim de Ali'ye buğz eder ve ona düşman olursa, Allah ona gazaplanır ve onu rezil eder.[2]

901- Senetli bir hadiste, İmâm Cafer-i Sâdık (a.s) kanalıyla babalarından, Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Cebrâîl, celâli yüce Rabb'im tarafından bana gelerek, şöyle dedi: Ey Muhammed, Allah (azze ve celle), sana selâm söylüyor ve buyuruyor ki: "Kardeşin Ali'ye müjde ver ki, hiç şüphesiz ben, onu sevene azap etmeyeceğim ve ona düşman olana da merhamet etmeyeceğim."[3]

902- Abdullah b. Ömer, Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'yi (a.s) yerine halife bıraktığında ona şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

Senin düşmanının, benim düşmanım ve benim düşmanımın, Allah'ın düşmanı, yine senin dostunun, benim dostum ve benim dostumun da Allah'ın dostu olmasına razı değil misin?[4]

903- Resulullah (s.a.a), Hz. Ali'ye (a.s) hitaben:

Kıyâmet günü olduğunda, ya Ali seni, nurdan bir tahtın üzerinde getireceklerdir; başında, nuru parla-

---

1- İhkâku'l-Hak, c.6, s.413.

2- el-İsnâ Aşeriyye, s.62.

3- Bişâretü'l-Mustafâ, s.154, Câmiü'l-Ahbâr, s.50.

4- el-Emâlî (Şeyh Tûsî),c.2, s.100.

yan ve mahşer ehlinin gözlerini alan bir taç bulunacaktır. Bunun üzerine, Allah (celle celaluhu) tarafından şöyle bir nida yükselecek: "Nerededir, Muhammed Resulullah'ın vasîsi?" Sen, "İşte ben, buradayım." diye cevap vereceksin. Münâdî tekrar şöyle seslenecek: "Seni seveni cennete ve sana düşmanlık yapanı (cehennem) ateşine sok; zira cennet ve ateşi bölen sensin."[1]

904- Senetli bir hadiste, İmâm Ali Rızâ'nın (a.s), babaları kanalıyla, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle naklettiği yer almıştır:

> Ya Ali, sen benim kardeşim, vezirim, dünya ve ahirette sancaktarım ve havuzumun sahibisin; kim seni severse, beni sevmiştir ve kim de sana buğz ederse, bana buğz etmiştir.[2]

905- Emirü'l-Müminin Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir:

> Eğer, bana düşman olsun diye şu kılıcımla müminin burnunun üzerinden vursam, yine de bana düşman olmaz ve eğer, bütün dünyayı (dünya nimetlerini) beni sevsin diye münafığın önüne döksem, yine de beni sevmez. Zira, Ümmî Peygamber'in (s.a.a) diline şöyle cari oldu: "Ya Ali, mümin sana buğz etmez ve münafık olan seni sevmez."[3]

906- Saîd b. Müseyyib, Zeyd b. Sâbit'ten, Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

> Kim, ben hayatta iken ve benim vefatımdan sonra Ali'yi severse, Allah, güneş doğup battığı sürece, onun için iman ve emniyeti yazar (dünya var oldukça, iman ve emniyetini kaybetmez); kim de ben hayatta iken ve vefatımdan sonra ona düşmanlık beslerse, ca-

---

1- Yenâbîü'l-Mevedde, s.83.

2- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.26.

3- Mişkâtü'l-Envâr, s.79, el-Gadîr, c.3, s.185, Ravzatü'l-Vâizîn, c.2, s.295, İ'lâmü'l-Verâ, s.190.

hiliye ölümüyle ölmüş olur ve bütün yaptıklarından da hesaba çekilir.[1]

907- Yahyâ b. Abdurrahman-ı Ensârî diyor ki; Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum:

> Kim Ali'yi hayatında ve vefatından sonra severse, Allah-u Teâlâ, güneş doğup battığı sürece, onun için emniyet ve imanı yazar. Kim de Ali'ye, onun hayatında ve vefatından sonra buğz ederse, ölümü cahiliye ölümü olur ve İslam'da çıkardığından (bidatten) dolayı hesaba çekilecektir.[2]

908- Abdullah diyor ki: Peygamber'i (s.a.a) gördüm ki, Ali'nin elinden tuttuğu hâlde şöyle buyuruyordu:

> Allah, benim velimdir, ben de senin velinim. Sana düşman olana düşmanım, seninle barışık olanla barışığım.[3]

909- İmâm Cafer-i Sâdık (a.s), senetli bir hadiste, babaları kanalıyla, Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

> Hiç şüphesiz, cennet, Ali'yi sevenlere müştaktır. Onun aydınlığı Ali dostlarına şiddetlidir; hatta cennete girmeden dünyada oldukları zamanda dahi; (cehennem) ateşi de Ali'nin düşmanlarına şiddetle öfke kusar; hatta ona girmeden önce bu dünyada dahi.[4]

910- Resulullah (s.a.a):

> Ya Ali, kim seni severse, hiç kuşkusuz beni sevmiştir ve beni seven de Allah'ı sevmiş olur; kim sana buğz ederse, şüphesiz bana buğz etmiş olur ve kim de bana buğz ederse, hiç şüphesiz Allah'a buğz etmiş olur. Allah'a buğz eden kimsenin üzerine de Allah'ın, meleklerin ve bütün insanların laneti olsun![5]

1- İlelü'ş-Şerâyi', s.144, Bihâru'l-Envâr, c.39, s.285 (az farkla).

2- İhkâku'l-Hak, c.4, s.228, Bişâretü'l-Mustafâ, s.158 (az farkla).

3- Menâkıbu Ali b. Ebî Tâlib, s.431, İhkâku'l-Hak, c.6, s.439.

4- İkâbü'l-A'mâl, s.247.

5- el-İsnâ Aşeriyye, s.62, Câmiü'l-Ahbâr, s.17.

911- Resulullah (s.a.a):

Ya Ali, kim seni sever ve sana muhabbet beslerse, ben de onu sever ve ona muhabbet beslerim; kim de sana buğz eder ve sana düşmanlık beslerse, ben de ona buğz eder ve düşmanlık beslerim; zira hiç kuşkusuz sen bendensin ben de senden.[1]

912- Resulullah (s.a.a):

Kim, beni seviyorsa, mutlaka Ali'yi de sevsin. Kim, Ali'ye düşman olursa, bana düşman olmuştur ve bana düşman olan, şüphesiz Allah'a düşman olmuştur. Allah'a düşman olan kimseyi de Allah ateşe sokacaktır.[2]

913- Resulullah (s.a.a), Hz. Ali'ye (a.s) hitaben:

Senin dostun, benim dostumdur ve benim dostum, Allah'ın dostudur; senin düşmanın, benim düşmanımdır ve benim düşmanım, Allah'ın düşmanıdır. Benden sonra sana buğz eden kimsenin vay haline![3]

914- İbn Abbâs, Resulullah'tan (s.a.a) nakletmiştir; şöyle buyurdu:

Kim, Allah'ın kendisi için bütün hayırları bir araya toplamasını istiyorsa, benden sonra Ali'yi ve onu sevenleri sevsin ve onun düşmanlarına düşman olsun.[4]

915- Mufazzal, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s), o da babalarından, onlar da Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmişlerdir:

Hiç kuşkusuz, Allah (azze ve celle) Ali'yi, kendisiyle yaratıkları arasında bir nişane olarak belirlemiştir. O hâlde kim onu tanırsa, mümin olur, kim onu inkâr ederse, kâfir olur; kim ona cahil kalırsa, yolunu şaşı-

---

1- Gâyetü'l-Merâm, s.92.

2- İhkâku'l-Hak, c.6, s.401.

3- İhkâku'l-Hak, c.6, s.406.

4- Bihâru'l-Envâr, c.27, s.55.

rır... Kim onun velâyeti ile (mahşere) gelirse, cennete ve kim onun düşmanlığı ile gelirse ateşe girer.[1]

175- İmâm Ali (a.s) Hakkında Aşırı Gitmenin Hükmü

916- Emirü'l-Müminin Ali (a.s):

Bizim hakkımızda guluvv yapmaktan (aşırı gitmekten) sakının. Bizim hakkımızda "(Allah'ın) rubûbiyeti altında olan kullar" deyin, sonra bizim faziletimizde, istediğiniz şeyi söyleyebilirsiniz.[2]

917- Emirü'l-Müminin Ali (a.s):

Benimle ilgili iki kişi helak olacaktır: Guluvv eden (uluhiyet sıfatlarını atfeden) sevenim ve kinci düşmanım.[3]

918- Emirü'l-Müminin Ali (a.s):

Benimle ilgili iki kişi helak olacaktır: Aşırı (ölçüsüz) sevenim ve buğz eden düşmanım.[4]

919- Ebû Hamza Sümâlî diyor ki; İmâm Muhammed Bâkır (a.s), bana hitaben şöyle buyurdu:

Ey Ebâ Hamza, Ali'yi Allah'ın yücelttiği yerden aşağı indirmeyin ve Allah'ın koyduğu yerden de yukarıya çıkarmayın…[5]

920- Senetli bir hadiste Hişâm, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakletmektedir:

Bir topluluk, Emirü'l-Müminin'in (a.s) yanına gelip, ona şöyle seslendiler: "Selâm olsun sana, ey bizim

---

1- Bihâru'l-Envâr, c.38, s.119, el-Kâfî, c.2, s.388, el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.2, s.101 (az farkla).

2- Bihâru'l-Envâr, c.25, s.370.

3- Bihâru'l-Envâr, c.25, s.285.

4- Ferâidü's-Simtayn, c.1, s.173.

5- Bihâru'l-Envâr, c.25, s.283, el-Emâlî (Şeyh Müfîd), s.9.

Rabb'imiz." Bunu duyan Ali (a.s), onları tövbe etmeye davet etti; ama onlar bundan çekinince, bir çukur kazdı ve içinde ateş yaktı; sonra bir çukur da onun yanında kazıp, iki çukurun arasını birbirine bağladı. Onlar tövbe etmemekte direnince, onları da öbür çukura yerleştirdi ve bu şekilde orada öldüler.[1]

921- Bir diğer senetli hadiste, İmâm Rızâ (a.s), babaları kanalıyla Hz. Ali'den (a.s), Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

Ya Ali, sende İsâ b. Meryem'e olan bir benzerlik vardır. Onu, bir topluluk sevdi ve sevgilerinde aşırı gittikleri için helak oldular. Bir grup da onun düşmanlığında aşırı gidip, helak oldular. Üçüncü bir grup ise, orta yolu tuttular ve kurtuldular.[2]

922- Emirü'l-Müminin Ali (a.s):

Benim hiçbir suçum olmadan, benimle ilgili iki kişi helak olacaktır: Aşırı seven ve aşırı buğz eden. Biz onların, bizim hakkımızda guluvv edip, bizi haddimizin üzerine çıkarmalarından beriyiz; aynı Hz. İsâ b. Meryem'in Hıristiyanlardan beri olduğunu ilan ettiği gibi…[3]

1- el-Emâlî (Şeyh Tûsî),c.2, s.275.

2- Bihâru'l-Envâr, c.15, s.319.

3- Hilyetü'l-Ebrâr, c.2, s.300.

İMÂM ALİ (A.S) VE ŞÎALARI

176- İmâm Ali (a.s) ve Şîalarının Fazileti

923- Senetli olarak Muhammed b. Müslim es-Sekafî, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmektedir:

> Arş'ın sağ tarafında bir topluluk duracaktır ki, yüzleri nurdan olan bu topluluk, nurdan minberler üzerinde yer alacaklardır… Onlar Ali'nin Şîalarıdır ve Ali de onların imâmı.[1]

924- İbn Abbâs Resulullah'tan (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

> Ya Ali, senin Şîalarındır kıyâmet günü kurtuluşa erenler; kim onlardan bir tanesine hakaret ederse, sana hakaret etmiştir ve kim sana hakaret ederse, bana hakaret etmiş sayılır; böyle bir kimseyi de Allah ebedi olarak kalmak üzere (cehennem) ateşine sokacaktır, ne de kötü bir dönüş yeridir!
>
> Ya Ali, sen bendensin, ben de senden; senin ruhun, benim ruhumdan ve senin tıynetin, benim tıynetimdendir. Senin Şîaların bizim tıynetimizin artanından yaratılmışlardır. O hâlde, kim onları severse, bizi sevmiştir; kim de onlara buğz ederse, bize buğz etmiştir; kim onlara düşman olursa, bize düşman olmuştur ve kim onlara muhabbet beslerse, bize muhabbet beslemiştir.

1- el-Mehâsin, s.181.

Ya Ali, senin Şîalarının günahları ve kusurları affedilir.

Ya Ali, ben, yarın "makam-ı mahmûd"da durduğum zaman, senin Şîalarının şefâatçisi olacağım; bunu onlara müjdele.

Ya Ali, senin Şîan (taraftarın), Allah'ın Şîasıdır ve sana yardım edenler, Allah'a yardım edenlerdir; senin dostların, Allah'ın dostlarıdır ve senin hizbin, Allah'ın hizbidir.

Ya Ali, senin velâyetini kabul eden, saadete kavuşur ve sana düşmanlık besleyen bedbaht olur.

Ya Ali, cennette senin için bir hazine vardır; sen cennetin Zülkarneyn'isin. Hamd alemlerin Rabb'ine mahsustur. Allah'ın salâtı, yaratıklarının en üstünü olan Muhammed'e ve onun tertemiz, seçkin ve seçilmiş Ehlibeyt'ine olsun.[1]

925- Câbir b. Yezid, İmâm Muhammed Bâkır (a.s)'dan, babaları kanalıyla, Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

Cennet, ben girmeden önce, peygamberlere haramdır ve biz Ehlibeyt'in Şîaları girmeden önce diğer milletlere haramdır.[2]

926- Ebû Akîl, diyor ki: Biz, Emirü'l-Müminin Ali b. Ebî Tâlib'in (a.s) yanında olduğumuz bir sırada, şöyle buyurdu:

Bu ümmet, yetmiş üç fırkaya bölünecektir. Canımı elinde tutana andolsun ki, fırkaların hepsi yollarını şaşmışlardır; bana uyan ve benim Şîalarımdan olanlar hariç.[3]

927- Yine Emirü'l-Müminin'den (a.s) şöyle nakledilmiştir:

1- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.23, Bişâretü'l-Mustafâ, s.18 (az farkla).

2- el-Emâlî (Şeyh Müfîd), s.74.

3- Bihâru'l-Envâr, c.48, s.11.

Bu ümmet, yetmiş üç fırkaya ayrılacaktır. Bunlardan yetmiş ikisi ateşte ve bir tanesi cennette olacaktır. Allah-u Teâlâ onların hakkında şöyle buyurmaktadır: "**Yarattıklarımızdan, daima hakka ileten ve adaleti hak ile yerine getiren bir topluluk bulunur.**"[1] Onlar ise ben ve Şîalarımdır.[2]

928- Hz. Ali (a.s), Resulullah'a (s.a.a) şöyle arz etti:

"Ya Resulallah, fırkay-ı nâciye (kurtuluş ehli olan fırka) kimlerdir?" Allah Resulü (s.a.a) şöyle cevap verdiler: "Senin ve arkadaşlarının üzerinde oldukları şeye sarılanlardır."[3]

929- Resulullah (s.a.a):

Ümmetim arasında parçalanma ve ihtilaf olacaktır. O zaman bu (Ali) ve arkadaşları hak üzere olacaklardır.[4]

930- Senetli bir şekilde, Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir:

Kıyâmet günü olduğunda insanlar, annelerinin isimleriyle çağırılacaklardır; benim taraftarlarım ve beni sevenler hariç. Onlar kendi isimleriyle çağırılacaklardır; temiz bir doğuma sahip oldukları için.[5]

931- İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şu şekilde nakledilmiştir:

Kıyâmet günü olduğunda, yaratıkların hepsi, annelerinin isimleriyle çağırılacaklardır; biz ve taraftarlarımız hariç. Zira bizim aramızda gayri meşru bir durum yoktur.[6]

932- Muhammed b. Hanefiyye, babası Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakletmektedir:

1- A'râf, 181

2- İhkâku'l-Hak, c.3, s.415.

3- İhkâku'l-Hak, c.7, s.185.

4- İhkâku'l-Hak, c.5, s.635.

5- el-Fusûlü'l-Muhimme, s.145.

6- Fezâilü'ş-Şîa, s.58.

Bir gün ben uyuyordum. Birden Resulullah (s.a.a) içeriye girdi; bana baktı ve ayağıyla bana dokundu ve şöyle buyurdu: "Kalk ayağa, babam, anam sana feda olsun. Cebrâîl bana geldi ve şöyle dedi: Şuna müjde ver ki, hiç şüphesiz Allah-u Teâlâ, imâmları onun sulbünde karar kılmıştır. Yine şüphesiz Allah-u Teâlâ, onu, zürriyetini, Şîalarını ve sevenlerini bağışlar. Kim, ona ta'n eder ve hakkını yerse, böyle birisi ateşe girecektir."[1]

933- Rayyân b. Salt, İmâm Ali Rızâ'dan (a.s), babaları kanalıyla, Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

Ali'nin Şîasıdır, kıyâmet gününde kurtuluşa erecek kimseler.[2]

934- Resulullah (s.a.a):

Ali ve onun Şîasıdır kıyâmet gününde gerçek kurtuluşa erenler.[3]

935- Resulullah (s.a.a):

"Ümmetimden, cennete yetmiş bin kişi sorgusuz sualsiz gireceklerdir."[4] Sonra yüzünü Ali'ye (a.s) dönerek şöyle devam ettiler: "Onlar senin Şîalarındır, sen de onların imâmısın."[5]

936- Resulullah (s.a.a):

Ya Ali, Allah seni, aileni, Şîalarını, Şîalarını sevenleri ve Şîalarını sevenlerin sevenlerini Allah bağışlamıştır. Müjdeler olsun sana, "enza" (koparılmış) ve "betîn" (dolu) sensin; (ilim ile dolmuş ve şirkten koparılmışsın.)[6]

1- İhkâku'l-Hak, c.7, s.39.

2- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.295, Bişâretü'l-Mustafâ, s.56.

3- Yenâbîü'l-Mevedde, s.237.

4- Birçok rivayette olduğu gibi burada da zahiren yetmiş binden maksat, kelimenin tam karşılığı değil, çokluğu ifade etmektir.

5- İhkâku'l-Hak, c.4, s.289, el-İrşâd, s.26, el-Fezâil, s.151, Bişâ-retü'l-Mustafâ, s.204 (az farkla).

6- Ferâidü's-Simtayn, c.1, s.308, el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s.300, Bihâru'l-Envâr, c.27, s.79.

937- Muhammed b. Abdurrahman diyor ki İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum:

> Ali'nin Şîasını küçümsemeyin; onlardan bir tek kişi, (iki büyük Arap kabilesi olan) Rabia ve Muzar kabilelerinin sayısınca insana şefaat edeceklerdir.[1]

938- Hz. Fâtıma'dan (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

> Ey Ebû Tâlib'in oğlu, şunu bil ki sen ve senin Şîaların cennettedir.[2]

939- İbn Ebî Necrân diyor ki İmâm Ebu'l-Hasan'dan (a.s) şöyle buyurduğunu duydum:

> Kim, bizim Şîamızla düşmanlık yaparsa, bizimle yapmıştır; kim de onlara sevgi beslerse, bizi sevmiştir; zira onlar bizdendir ve bizim tıynetimizden yaratılmışlardır. Onları seven, bizdendir ve onlara buğz eden bizden değildir…[3]

177- Bizim Şîalarımız, Allah'ın Arş'ına En Yakın Olan Kimselerdir

940- Ebû Hamza, İmâm Cafer-i Sâdık'ın (a.s) şöyle buyurduğunu nakletmektedir:

> Kıyâmet gününde, biz Ehlibeyt'ten sonra, Allah'ın Arş'ına yaratıkların en yakını olanı bizim Şîalarımızdır.[4]

179- İmâm Ali'nin (a.s) Şîalarının Bazı Özellikleri

941- Ebû Basîr, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakletmiştir:

> Bizim Şîamız, takva ve çaba ehlidir; vefa ve emanet ehlidir; züht ve ibâdet ehlidir; gece ve gündüz boyu

---

1- el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.2, s.283.

2- Bihâru'l-Envâr, c.39, s.268.

3- Fezâilü'ş-Şîa, s.45, Bihâru'l-Envâr, c.68, s.167.

4- el-Mehâsin, s.182.

(farz ve nafileden oluşan) 51 rekât namaz ehlidir; onlar gece ibâdet eder, gündüzleri oruç tutarlar; mallarının zekâtını verir ve Beytullah'ın haccını yerine getirirler ve her haramdan kaçınırlar.[1]

942- Mufazzal ise İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakletmektedir:

Cafer'in Şîası, ancak mide ve cinsel iffete sahip olan, (Allah yolunda) çok çaba gösteren, Rabbi için amel edip onun sevabını ümid eden ve cezasından korkan kimsedir. Eğer böyle vasıflara sahip olanları görürsen, işte onlardır Cafer'in Şîaları![2]

943- İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) bir de şöyle nakledilmiştir:

Dilde iddia edip de amellerimizde ve eserlerimizde bize ters düşen kimse, bizim Şîamızdan değildir. Evet bizim Şîamız, hem diliyle, hem de kalbiyle bize muvafık olan ve eserlerimize uyan ve amellerimize amel eden kimselerdir, onlardır bizim gerçek Şîamız.[3]

944- İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Ali'nin Şîası, bizim velâyetimizde birbirlerine bağışta/katkıda bulunan, bizim dostluğumuzda birbirlerini seven kimselerdir, onlar, (birilerine) gazaplandıklarında zulmetmezler; razı olduklarında ise aşırılığa düşmezler; onlar, komşuluk yaptıklarına bereket vesilesidirler ve haşir neşir oldukları kimselere karşı da selamet ve barış içinde olurlar.[4]

945- İmâm Cafer-i Sâdık (a.s):

1- Fezâilü'ş-Şîa, s.44, Bihâru'l-Envâr, c.68, s.167, Müstedrekü'l-Vesâil, c.11, s.271.

2- Fezâilü'ş-Şîa, s.53, Bihâru'l-Envâr, c.68, s.168 (az farkla).

3- Vesâilü'ş-Şîa, c.11, s.196, Bihâru'l-Envâr, c.68, s.164, Sefînetü'l-Bihâr, c.8, s.440.

4- Mişkâtü'l-Envâr, s.61.

Allah, bizim Şîalarımıza merhamet eylesin; onlar, bizim tıynetimizin artanından yaratılmış ve bizim velâyet suyumuzla yoğrulmuşlardır; onlar, bizim üzüntümüze üzülür, sevincimize sevinirler.[1]

946- İmâm Muhammed Bâkır (a.s) kendisinden nakledilen bir hadiste Câbir'e hitaben şöyle buyurmaktadır:

Ey Câbir, Şîamıza benden selâm söyle ve onlara bildir ki bizimle Allah (azze ve celle) arasında akrabalık yoktur; O'na ancak itâat ederek yakınlaşılır.[2]

947- Câbir Cu'fî diyor ki İmâm Muhammed Bâkır (a.s) şöyle buyurdu:

Ey Câbir, Şîalığı seçen bir kimse, sadece biz Ehlibeyt'i sevdiğini söylemekle yetinebilir mi? Vallahi bizim Şîamız, ancak Allah'tan korkan ve ona itâat eden kimsedir; onlar, ancak tevazu, huşu, emaneti (sahibine) eda etmek, Allah'ı çok anmak, oruç tutmak, namaz kılmak, anne babaya iyilik etmek ve fakir komşulara, meskenet ehline, borçlulara ve yetimlere karşı sorumlu davranmakla tanınırlar![3]

948- Câbir'in İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) naklettiği bir diğer hadis ise şöyledir:

Bizim Şîamız, ancak Allah (azze ve celle)'ye itâat eden kimsedir.[4]

179- İmâm Ali'nin (a.s) Şîalarının Bazı Alametleri

949- İmâm Hasanü'l-Müçtebâ'dan (a.s) şöyle nakledilmiştir:

Kim Ali'ye (a.s) (gerçek anlamda) uyarsa, işte odur gerçek Şîî![5]

1- Şecere-i Tûbâ, c.1, s.3.

2- el-Emâlî (Şeyh Tûsî), c.1, s.302.

3- Fezâilü'ş-Şîa, s.53.

4- Müstedrekü'l-Vesâil, c1, s.257, Bihâru'l-Envâr, c.68, s.153.

5- el-Meheccetü'l-Beyzâ, c.6, s.226.

950- İmâm Muhammed Bâkır (a.s):

…Kim, Allah'a karşı itâatkar olursa, o bizim gerçek dostumuzdur; kim de ona karşı gelirse, o bizim düşmanımızdır. Yarın bizim velâyetimize ancak, amel, fazilet ve takva ile ulaşılır![1]

951- İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) nakledilen bir hadiste, İmâm (a.s) Câbir'e şöyle buyurmaktadır:

Ey Câbir, Ali'nin (a.s) Şîası ancak o kimsedir ki, sesi kendi kulağını aşmaz; düşmanlığı kendi bedeninden öteye geçmez; bizim düşmanlarımızı methetmez; bize buğz eden kimseyle ilişkide olmaz ve bizi ayıplayan kimseyle oturup kalkmaz. Ali'nin Şîası, köpekler gibi ses çıkarmaz; kargaların tamahına sahip olmaz…[2]

952- Resulullah'tan (s.a.a) nakledilen bir hadiste şöyle geçmektedir:

Hiç kuşkusuz bizim Şîamız, bizi izleyen ve amellerimizde bize uyan kimsedir…[3]

953- Ebdulazim'den, İmâm Ali Rızâ'nın (a.s) kendisine hitaben şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Ey Abdulazim, benim dostlarıma selâmımı ilet ve onlara de ki, kendi nefislerinde Şeytana bir (nüfuz) yolu bırakmasınlar…[4]

180- İmâm Ali'nin (a.s) Şîasını Şunlarla İmtihan Edin

954- Emirü'l-Müminin Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir:

Benim Şîalarımı iki hasletle deneyin; eğer bu iki haslet onlarda olursa, onlar benim Şîamdırlar: Namaz

---

1- Mişkâtü'l-Envâr, s.60, Fezâilü'ş-Şîa, s.55.

2- Fezâilü'ş-Şîa, s.55.

3- Bihâru'l-Envâr, c.68, s.155.

4- el-İhtisâs, s.240.

vakitlerini korumaları (namazlarını vakitlerinde kılmaları) ve mallarını mümin kardeşleriyle paylaşmaları. Eğer bu iki haslet olmazsa, (benden) uzaktırlar, uzak![1]

955- Senetli bir hadiste İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakledilmiştir:

Bizim Şîalarımızı, üç yerde imtihan edin: Namazı ne kadar koruyup korumadıklarında; sırlarını bizim düşmanlarımızdan ne kadar koruyup korumadıklarında ve mallarını mümin kardeşleriyle ne kadar paylaşıp paylaşmadıklarında![2]

1- el-İsnâ Aşeriyye, s.61.

2- Bihâru'l-Envâr, c.83, s.22, Câmiu Ahâdisi'ş-Şîa, c.4, s.58, Vesâilü'ş-Şîa, c.3, s.82 (az farkla), İ'lâmü'd-Din, s.130.

İMÂM ALİ'YE (A.S) KARŞI DÜŞMANLIĞIN SONUÇLARI

181- İmâm Ali'ye (a.s) Karşı Düşmanlığın Sonuçları

956- İmâm Hasanü'l-Müçtebâ (a.s) babası Emirü'l-Mümi-nin'den (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) kendisine şöyle buyurduğunu nakletmektedir:

> Ensâr'dan sana ancak aslı Yahudî olan kimse buğz eder.[1]

957- Abdullah b. Mes'ûd, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle duyduğunu nakletmektedir:

> Kim, bana ve getirdiğim şeylere iman ettiğini zannettiği hâlde Ali'ye düşmanlık beslerse, yalancıdır ve mümin değildir.[2]

958- Resulullah (s.a.a):

> Ya Ali, beni sevdiğini zannedip sana düşmanlık besleyen kimse yalancıdır; kim seni severse, beni sevmiştir ve beni seven de hiç şüphesiz Allah'ı sevmiştir; Allah da bir kimseyi severse, onu cennete götürür. Kim sana buğz ederse, bana buğz etmiştir; bana buğz eden

---

1- Uyûnu Ahbâri'r-Rızâ, c.2, s.60.

2- Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.397, Bihâru'l-Envâr, c.39, s.276, Keşfü'l-Yakîn, s.227 (az farkla).

kimseye de Allah buğz eder; Allah da bir kimseye buğz ederse, onu (cehennem) ateşine sokar.[1]

959- Senetli bir hadiste Hz. Ali'den (a.s) Resulullah'ın (s.a.a) kendisine hitaben şöyle buyurduğu nakledilmektedir:

Ya Ali, bir kul Hz. Nûh'un, kendi kavminde kaldığı süre kadar Allah azze ve celle'ye ibâdet etse, Uhud dağı büyüklüğünde altını olsa ve onu Allah yolunda infak etse, bin yıl yaya olarak hacca gidecek kadar uzun bir hayat yaşasa, sonra da Safâ ile Merve arasında mazlum olarak öldürülse, ama seni sevmezse ya Ali, cennetin kokusunu bile almayacaktır ve ona asla giremeyecektir![2]

960- İbn Abbâs'tan şöyle nakledilmiştir:

Adamın biri, Resulullah'a (s.a.a), kendisini cennete götürecek bir ameli sorunca, Allah Resulü (s.a.a) şöyle buyurdu:

"Farz namazlarını kıl; Ramazan orucunu tut; cenabetten guslederek temizlen ve Ali'yi sev; sonra hangi kapıdan istersen cennete gir! Beni hak olarak peygamberliğe seçen (Allah'a) andolsun ki eğer bin yıl namaz kılsan, bin yıl oruç tutsan, bin yıl hac yapsan, bin kere (Allah yolunda) savaşsan, bin köle azat etsen, Tevrât, İncil, Zebûr ve Furkân'ı (Kur'ân'ı) okusan, bütün peygamberlerle görüşsen ve her peygamberle birlikte bin yıl Allah'a ibâdet ve kullukta bulunsan, her peygamberle birlikte bin savaşa katılsan ve her peygamberle birlikte bin kere hac yapsan, sonra da ölsen, ama kalbinde Ali ve evlatlarının sevgi ve muhabbeti bulun-

---

1- el-Mecrûhîn, c.2, s.310, Abekâtü'l-Envâr, c.1, s.401, Bihâru'l-Envâr, c.38, s.109 (az farkla).

2- Keşfü'l-Yakîn, s.226, el-Menâkıb (Harezmî), s.67, İhkâku'l-Hak, c.7, s.177, Bişâretü'l-Mustafâ, s.64, İrşâdü'l-Kulûb, s.229 (az farkla).

mazsa, Allah seni münafıklarla birlikte (cehennem) ateşine sokacaktır!"[1]

961- Câbir b. Abdullah-i Ensârî Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurduğunu nakletmektedir:

Ya Ali, eğer ümmetim sana düşmanlık beslerse, hiç kuşkusuz Allah onları yüzüstü ateşe atacaktır![2]

182- İmâm Ali'ye (a.s) Söven, Peygamber'e (s.a.a) Sövmüştür

962- İbn Abbâs şöyle nakletmiştir Allah Resulü'nden (s.a.a):

Kim Ali'ye söverse, bana sövmüştür; bana söven de Allah'a sövmüştür; kim de Allah'a söverse, Allah onu cehennem ateşine sokar ve onun için büyük-kalıcı bir azap vardır.[3]

963- İmâm Hasanü'l-Müçtebâ (a.s) kendisinden rivâyet edilen bir hadiste Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmektedir:

Kim Ali'ye söverse, hiç kuşkusuz bana sövmüş olur, bana söven, kesinlikle Allah'a sövmüş olur; Allah'a söveni ise Allah, ebedi olarak kalacağı cehennem ateşine sokacaktır ve onun için kalıcı bir azap vardır…[4]

183- İmâm Ali'den (a.s) Ayrılan, Peygamber'den (s.a.a) Ayrılmıştır

964- Resulullah (s.a.a):

Kim, Ali'den ayrılırsa, benden ayrılmıştır ve kim benden ayrılırsa, Allah azze ve celle'den ayrılmış olur.[5]

1- İrşâdü'l-Kulûb, s.253.

2- el-Fusûlü'l-Muhimme, c.3, s.274.

3- İhkâku'l-Hak, c.6, s.428, Bihâru'l-Envâr, c.40, s.77.

4- el-İhticâc, c.1,s.420.

5- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.82, Câmiü'l-Ahbâr, s.15, Bihâru'l-Envâr,

965- Hz. Ali'den (a.s) rivâyet edilen senetli bir hadiste, Resulullah'ın (s.a.a) kendisine hitaben şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

> Ya Ali, kim senden ayrılırsa, benden ayrılmıştır ve kim benden ayrılırsa, Allah (azze ve celle)'den ayrılmıştır.[1]

184- İmâm Ali'ye (a.s) Düşmanlık Besleyen, Cahiliye Üzere Ölmüş Olur

966- İbn Abbâs diyor ki; Resulullah (s.a.a), Hz. Ali'ye (a.s) hitaben şöyle buyurdu:

> Kim, seni severse, Allah onun sonunu amân ve imanla hatmeder ve kim sana düşmanlık beslerse, Allah onu cahiliye ölümüyle öldürür.[2]

967- Resulullah (s.a.a):

> Ya Ali, kim sana buğz ettiği hâlde ölürse, cahiliye ölümüyle ölmüştür. Allah onun İslam'da amel ettiği şeyleri hesaba katmayacaktır (yaptığı iyi ameller ona bir fayda vermeyecektir).[3]

968- Enes b. Mâlik diyor ki; Peygamber (s.a.a), Ali b. Ebî Tâlib'e bakarak şöyle buyurdu:

> Ya Ali, kim sana düşman olursa, Allah onu cahiliye ölümüyle öldürmüş olur ve kıyâmet günü yaptığı (kötü) amellerden dolayı onu sorgulayacaktır.[4]

---

c.38, s.30, el-İsnâ Aşeriyye, s.61, Yenâbîü'l-Mevedde, s.56, Câmiü'l-Ahâdis (Suyûtî), c.7, s.289 (az farkla).

1- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.82, Fezâilü'l-Hamse, c.2, s.228, Câmiü'l-Ahâdis (Suyûtî), c.7, s.289, İhkâku'l-Hak, c.6, s.395 (az farkla), el-Mürâciât, s.174, el-Ğârât, c.1, s.521.

2- İhkâku'l-Hak, c.7, s.139.

3- İhkâku'l-Hak, c.17, s.14, Bihâru'l-Envâr, c.39, s.265 (az farkla).

4- el-Emâlî (Şeyh Müfîd), s.75.

185- İmâm Ali'ye (a.s) Düşmanlık Besleyen, İslâm Dışında Bir Hâl Üzere Ölmüş Olur

969- Behz b. Hekim, babasından, o da dedesinden, Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye şöyle buyurduğunu duyduğunu nakletmiştir:

> Ya Ali, sana düşman olduğu hâlde ölen bir kimse, Yahudi olarak ölmüş olsun veya Hıristiyan olarak fark etmez.[1]

186- İmâm Ali'ye (a.s) Düşmanlık Besleyen, Kıyâmet Gününde Pişman Olacaktır

970- Resulullah (s.a.a):

> Kim Ali'yi severse, kökü temiz olur ve kim ona düşmanlık beslerse, kıyâmet gününde pişman olacaktır.[2]

187- İmâm Ali'ye (a.s) Düşmanlık Besleyen, Cehennemde Ebedî Olarak Kalacaktır

971- Ebû Basîr, İmâm Muhammed Bâkır'dan (a.s) şöyle duyduğunu nakletmiştir:

> Ali'nin düşmanları, ebedi olarak, (cehennem) ateşinde kalacaklardır. Allah da şöyle buyurmaktadır: **"Onlar, ondan asla çıkmayacaklardır."**[3]

188- Resulullah'ın (s.a.a) Bedduası

972- İmâm Ali Rızâ'nın (a.s) babaları kanalıyla Resulullah'tan (s.a.a) şöyle rivâyet ettiği nakledilmiştir:

> Ali bendendir, ben de Ali'denim; Allah, Ali'yle savaşanı öldürsün ve Ali'ye muhalefet edene, Allah la-

---

1- Menâkıbu Ali b. Ebî Tâlib, s.51, Keşfü'l-Yakîn, s.294, İrşâdü'l-Kulûb, s.236 (az fakla).

2- Câmiü'l-Ahbâr, s.17, el-İsnâ Aşeriyye, s.62.

3- Ayyâşî Tefsiri, c.1, s.317, Nurü's-Sekaleyn Tefsiri, c.1, s.627.

net etsin. Ali, benden sonra yaratıkların imâmıdır. Kim Ali'den öne geçerse, benden öne geçmiştir, kim ondan ayrılırsa, benden ayrılmıştır; kim başkasını ona tercih ederse, bana tercih etmiştir. Ben onunla barışık olanla barışığım ve onunla savaşana karşı savaş hâlindeyim, onu sevenin dostu ve ona düşman olanın düşmanıyım.[1]

973- Resulullah (s.a.a), Hz. Ali'ye (a.s) hitaben:

Ya Ali, Allah seninle savaşanı öldürsün ve sana düşman olana düşman olsun.[2]

189- İmâm Ali'ye (a.s) Eziyet Eden, Resulullah'a (s.a.a) Eziyet Etmiştir

974- Resulullah (s.a.a):

Kim, Ali'ye eziyet ederse, bana eziyet etmiştir. Bana eziyet eden de Allah'a eziyet etmiştir.[3]

975- Senetli bir hadiste de, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakledilmiştir:

Kim, Ali'ye eziyet ederse, hiç şüphesiz bana eziyet etmiştir.

Bu sözü üç defa tekrarladı.[4]

976- Resulullah (s.a.a):

Ali'yi seven, hiç şüphesiz beni sevmiştir. Ali'ye düşman olan, hiç şüphesiz bana düşman olmuştur. Ali'ye eziyet eden, hiç kuşkusuz bana eziyet etmiştir ve bana eziyet eden ise şüphesiz Allah (azze ve celle)'ye eziyet etmiştir.[5]

1- el-Emâlî (Şeyh Sadûk), s.525, Bihâru'l-Envâr, c.38, s.109.

2- el-Müsterşed, s.605, Keşfü'l-Yakîn, s.247 (az farkla).

3- İhkâku'l-Hak, c.6, s.389, Müsned-i Ahmed b. Hambel, c.4, s.534, et-Terâif, s.75.

4- İhkâku'l-Hak, c.6, s.388, Yenâbîü'l-Mevedde, s.232.

5- Zehâirü'l-Ukbâ, s.65.

190- İmâm Ali'ye (a.s) Düşmanlık Besleyen, Resulullah'a (s.a.a) Düşmanlık Beslemiştir

977- Abdullah b. Mes'ûd, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmektedir:

> Kim, beni seviyorsa, mutlaka Ali'yi de sevsin; kim de Ali'ye düşmanlık yaparsa, bana düşmanlık yapmıştır ve kim bana düşmanlık yaparsa, hiç şüphesiz Allah (azze ve celle)'ye düşmanlık yapmıştır; Allah'a düşmanlık yapanı da Allah (cehennem) ateşine sokar.[1]

978- Selmân da, Resulullah'ın (s.a.a) Hz. Ali'ye (a.s) şöyle buyurduğunu rivâyet etmiştir:

> Ya Ali, seni seven, benim sevenimdir ve sana düşman olan, benim düşmanımdır.[2]

191- İmâm Ali (a.s) İle Savaşan, Resulullah (s.a.a) İle Savaşmıştır

979- Resulullah (s.a.a):

> Ya Ali, beni sevdiğini zannedip de sana düşman kesilen, yalancıdır. Ya Ali, kim seninle savaşırsa, hiç şüphesiz benimle savaşmıştır; benimle savaşan ise şüphesiz Allah'la savaşmıştır. Ya Ali, sana düşman olan, bana düşman olmuştur; bana düşman olan ise hiç kuşkusuz Allah'a düşman olmuştur ve Allah böyle bir kimseyi helak edecek ve cehennem ateşine sokacaktır.[3]

980- Resulullah (s.a.a):

> Ya Ali, senin savaşın, benim savaşımdır ve senin barışın, benim barışımdır.[4]

1- İhkâku'l-Hak, c.6, s.401.

2- Menâkıbu Ali b. Ebî Tâlib, s.196, İhkâku'l-Hak, c.6, s.404.

3- Gâyetü'l-Merâm, c.1, s.94.

4- Evâli'l-Liâlî, c.4, s.87, İhkâku'l-Hak, c.6, s.441 (az farkla).

192- İmâm Ali'yi (a.s) Yalnız Bırakan, Yalnız Kalır

981- Zeyd b. Sûhan, Hüzeyfe b. Yemân'dan nakletmiştir; Resulullah'tan (s.a.a) duydum ki şöyle buyuruyordu:

> Ali, iyilerin emiri ve fâcirlerin katilidir; ona yardım edene, yardım edilir ve onu yalnız bırakan, yalnız kalır. Bilin ki, hiç şüphesiz, hak onunla birliktedir, onu takip eder. O hâlde, siz de sürekli onunla birlikte olun.[1]

982- Kâsım b. Abdülgaffar, Resulullah'ın (s.a.a) şöyle dua ettiğini duyduğunu nakletmektedir:

> Allah'ım, Ali'ye yardım edene, yardımcı ol. Allah'ım, Ali'ye değer verene, değer ver. Allah'ım, Ali'yi yalnız bırakanı, yalnız bırak.[2]

1- İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.210 - Keşfü'l-Ğumme, c.1, s.148 (senedi - deki cüzi farkla), İhkâku'l-Hak, c.4, s.237, Abekâtü'l-Envâr, c.1, s.401 (az farkla).

2- İhkâku'l-Hak, c.7, s.80.

5. Bölüm

- İmâm Ali'nin (a.s) Mazlumiyeti
- İmâm Ali'nin (a.s) Vasiyeti
- İmâm Ali'nin (a.s) Şehâdeti

İMÂM ALİ'NİN (A.S) MAZLUMİYETİ

193- İmâm Ali'nin (a.s), Resulullah'tan (s.a.a) Sonraki Mazlumiyeti

983- İmâm Ali Rızâ (a.s), senetli bir hadiste, babaları kanalıyla, Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmektedir:

> Ya Ali, benden sonra sen, mazlum olacaksın. Sana karşı savaşan kimsenin vay haline ve ne mutlu, seninle birlikte savaşan kimseye! Ya Ali, sen benden sonra, benim sözüm ve benim dilimle konuşursun. Seni reddeden kimsenin vay haline ve ne mutlu senin sözünü kabul eden kimseye. Ya Ali, benden sonra sen bu ümmetin efendisi, imâmı ve benim onlara halifemsin; kim senden ayrılırsa, kıyâmet günü benden ayrılmış olur ve kim seninle birlikte olursa, kıyâmet günü benimle birlikte olur…[1]

984- Resulullah (s.a.a), Hz. Ali'ye (a.s) hitaben:

> Ya Ali, benden sonra sen mazlum olacaksın. Sana zulmeden, bana zulmeder; sana insaflı davranan, bana insaflı davranmış olur; seni inkâr eden, beni inkâr eder; seni seven, beni sever; sana düşman olan, bana düşman olur; sana itâat eden, bana itâat eder ve sana karşı gelen, bana karşı gelmiş olur.[2]

985- Resulullah (s.a.a):

1- Bişâretü'l-Mustafâ, s.125, İsbâtü'l-Hüdât, c.1, s.483 (az farkla).

2- Bihâru'l-Envâr, c.27, s.61.

Kim, benim vefatımdan sonra, yerime oturacak şu Ali'ye zulmederse, benim nübüvvetimi ve benden önceki peygamberlerin nübüvvetini inkâr etmiş gibi olur.[1]

986- İmâm Ali Rızâ (a.s), babalarından, onlar da Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakletmişlerdir:

Ya Ali, sen benden sonra, mazlum olacaksın. Sana zulmeden ve (hakkına) tecavüz eden kimsenin vay haline! Ne mutlu, sana uyan ve sana karşı, cüretkar davranmayan kimseye!…[2]

194- İmâm Ali'nin (a.s) Kuyularla Dertleşmesi

987- Senetli bir rivâyette Meysem-i Temmâr'dan şöyle nakledilmiştir:

Gecelerden bir gece Mevlâm Emirü'l-Müminin (a.s) benimle birlikte Kûfe'den dışarıya çıkıp Cu'fî mescidine doğru hareket etti; oraya vardığında kıbleye dönüp dört rekât namaz kıldı, selâm verip tespih ettikten sonra, ellerini açıp dua etti (ki bir cümlesi şöyledir): *"Allah'ım, sana karşı geldiğim hâlde, nasıl seni çağırabilirim…"* Sonra ayağa kalkıp dışarıya çıktı; ben de onu takip etmeye başladım. Sahraya çıktığımızda, benim için bir çizgi çizdi ve *"Bu çizgiden ileri geçmeyeceksin!"* buyurdu ve benden ayrılıp gitti. Çok karanlık bir geceydi. Kendi kendime dedim ki: "Ey nefsim, ben Mevlâm'ı kendi haline bıraktım, oysa onun bir sürü düşmanı vardır. Bundan dolayı Allah ve Resulü'nün yanında nasıl bir mazeretim olabilir ki? Allah'a yemin olsun ki onun izini takip edip durumundan haberdar

---

1- Behcü's-Sabâğa, c.4, s.542, İsbâtü'l-Hüdât, c.2, s.222, Bihâru'l-Envâr, c.27, s.60.

2- Uyûnu Ahbâri'r-Rızâ, c.1, s.303, Bişâretü'l-Mustafâ, s.220, İsbâtü'l-Hüdât, c.1, s.265.

olmaya çalışacağım; gerçi bu onun emrine muhalefet sayılsa dahi." Bilahare onu aramaya başladım. Bir de gördüm ki vücudunu yarıya kadar kuyuya sarkıtmış; o, kuyuyla konuşuyor, kuyu da onunla! Beni fark edince, dönüp *"Kimsin?"* diye sordu. "Ben Meysem'im." dedim. Buyurdu ki: *"Ey Meysem, ben sana o çizgiyi geçmemeni emretmemiş miydim?"* "Ey Mevlâm dedim, sizin için düşmanlarınızdan korktum ve kalbim buna dayanamadı!" *"Peki dediklerimden bir şey duydun mu?"* diye sordu. "Hayır bir şey duymadım ey Mevlâm." dedim. Bunun üzerine "Ey Meysem!" dedi ve şu şiiri okudu:

"Göğsümde bazı ihtiyaçlar duyuyorum ki
Göğsüm onlar için daraldığında
Elimle yerde kuyu kazıyorum
Ve sırlarımı ona açıyorum ben
Yerden biten bitkiler, ne varsa
Benim ektiğim tohumdan çıkmakta!"[1]

1- Bihâru'l-Envâr, c.40, s.199, el-Fusûlü'l-Mie, c.5, s.409.

İMÂM ALİ'NİN (A.S) VASİYETLERİ

195- İmâm Ali'nin (a.s) İmâm Hasan'a (a.s) ve İmâm Hüseyin'e (a.s) Vasiyeti

988- Hz. Emirü'l-Müminin Ali (a.s), İbn Mülcem Mürâdî Melun tarafından vurulduğunda, ölüm yatağında İmâm Hasan (a.s) ve İmâm Hüseyin'e (a.s) hitaben şöyle vasiyet ettiler:

İkinize de Allah'tan çekinmeyi, dünya sizi arasa, istese bile onu aramamayı, istememeyi vasiyet ederim. Ona ait bir şeyi elde edemediğiniz, elinizdekini yitirdiğiniz için de hayıflanmayın. **Gerçeği** söyleyin; **âhiret ecri** için iş görün; **zâlime düşman** olun, **mazlûma yardımcı** kesilin.

İkinize, bütün evladıma, ehlibeytime ve bu yazım kime ulaşırsa ona, **Allah'tan çekinmeyi**, **işlerinizi düzene** koymayı, **aranızı uzlaştırmayı** vasiyet ederim. Allah'ın salâtı ona ve soyuna olsun, Ceddinizden duydum, derdi ki: "İki kişinin arasını bulmak, bütün (nâfile-sünnet) namazlardan, oruçlardan üstündür."

Allah için, Allah için **yetimleri koruyun**, bâzı kere aç, bâzı kere tok bırakmayın onları; size tapşırılan haklarını yitirmeyin onların. Allah için komşularınızı görün, gözetin; bu, Peygamber'inizin vasiyetidir; komşular hakkında öylesine tavsiyede bulundu ki onlar da mîrâsa girecekler sandık.

Allah için, Allah için Kur'ân'a riâyet edin; onunla amel etmekte başkaları sizi geçmesin.

Allah için, Allah için namazı bırakmayın; çünkü o, dininizin direğidir. Allah için, Allah için Rabbinizin evininin ziyâretini, **haccetmeyi** bırakmayın; siz hayatta bulundukça boşlamayın o evi; çünkü o ev, terk edilirse mühlet bile verilmez sizlere; azap gelir çatar. Allah için, Allah için mallarınızla, canlarınızla, dillerinizle **Allah yolunda savaşın**; birbirinizi dolaşmanızı görüp gözetmenizi, birbirinizin ihtiyâcını gidermenizi, birbirinizden yüz çevirmemenizi, birbirinizden ayrılmamanızı vasiyet ediyorum. **İyiliği buyurmayı, kötülükten nehyetmeyi bırakmayın;** sonra kötüleriniz başınıza geçer; sonra da duâ edersiniz, icâbet edilmez size.

Ey Abdülmuttalib oğulları, Emirü'l-Müminin katledildi deyip Müslümanların kanlarına girmenizi, öç almaya kalkmanızı istemem, sakının bundan. Benim için yalnız beni öldüreni öldürün. Bekleyin hele, onun şu vuruşundan ölürsem, onun bana bir tek vuruşuna karşı siz de ona bir kere vurun; şurasını, burasını keserek eziyete kalkışmayın; çünkü ben, Allah'ın salâtı ona ve soyuna olsun, Resûlullah'tan duydum; derdi ki:

"Sakının eziyetten, işkenceden, öldüreceğiniz kuduz köpek bile olsa."[1]

196- İmâm Ali'nin (a.s) İmam Hüseyin'e (a.s) Vasiyeti

989- Ey oğlum, zenginlikte ve fakirlikte ilahi takvayı sahiplenmeyi, hoşnutlukta ve öfkede hakkı söylemeyi, refahta ve yoksullukta orta halli olmayı, dost ve düşmana adaletle davranmayı, neşeli ve halsiz olduğunda amel etmeyi, darlıkta ve genişlikte Allah'tan razı olmayı sana tavsiye ediyorum. Ey oğlum, arkasında cennet olan bir kötülük (şer), kötülük de-

1- Nehcü'l-Belâğa, Mektup: 47, Ravzatü'l-Vâizîn, s.136, Tuhefu'l-Ukûl, s.135 (cüzi farklarla).

ğildir; (nitekim) arkasında cehennem olan iyilik de (hayır da) iyilik değildir. Cennetten başka her nimet küçüktür, ateşten başka her bela ise afiyettir.

Ey oğlum, bil ki, kendi ayıbını gören, başkalarının ayıbıyla meşgul olmaz. Takva elbisesinden sıyrılıp çıkan, hiç bir elbiseyle kendisini (ayıplarını) örtemez. Allah'ın verdiği paya razı olan, elden çıkana üzülmez. Zulüm kılıcını kınından sıyıran, onunla öldürülür. Kardeşine kuyu kazan, kendi kazdığı kuyuya düşer. Başkalarının ayıbını açan kimsenin ailesinin ayıbı açılır. Kendi hatasını unutan, başkalarının hatasını büyük görür. Zor işleri (vesilesiz) yüklenen, helak olur. Kendisini suyun girdabına (tehlikeli yerine) atan, gark olur. Kendi fikrini beğenen, sapar. Kendi aklını yeterli gören, kayar. Halka böbürlenen, zelil olur. Alimlerle oturup kalkan, saygı görür. Ayak takımından olan kimselere karışan, küçümsenir. Halka karşı akılsızlık eden, sövülür. Kötü yerlere giden, töhmete maruz kalır (kötülükle suçlanır). Şaka yapan küçümsenir (ona saygısızlık yapılır). Bir işi çok yapan, onunla tanınır. Sözü çok olanın, yanlışı çok olur; yanlışı çok olanın, utancı azalır; utancı azalanın, çekinmesi azalır; çekinmesi azalanın, kalbi ölür; kalbi ölen kişi de ateşe girer.

Ey oğlum, kim halkın ayıplarını görür (onları kınar), fakat kendisi o işleri yaparsa ahmağın ta kendisidir. Tefekkür eden, ibret alır; ibret alan inzivaya çekilir; inzivaya çekilen de salim kalır. İsteklerden vazgeçen hür olur. Hasedi terk edenin, halkın yanında sevgisi çok olur.

Ey oğlum, müminin izzeti, halktan müstağni olmasındadır (ihtiyacını halka iletmemesindedir). Kanaat, tükenmeyen bir maldır. Ölümü fazla anan, dünyadan az bir mala razı olur. Söz söylemeyi amelden sayan kişinin, sözü azalır; ancak yararı olan sözü söyler.

Ey oğlum, doğrusu cezadan korkup günahtan sakınmayan, sevaba ümit besleyip tövbe ve iyi amelde bulunmayan kimseye şaşarım.

Ey oğlum tefekkür nur, gaflet zulmet, tartışmak (cedelleşmek) ise sapıklık doğurur. Mutlu, başkalarından öğüt alan kimsedir. Edep, en iyi mirastır. Güzel ahlak, en iyi arkadaştır. Akrabalarla ilişkiyi kesmekte bereket (bolluk) olmadığı gibi, fısk-u fücurda da zenginlik olmaz.

Ey oğlum, afiyet on kısımdır; dokuz kısmı, Allah'ın zikri hariç, susmaktadır; bir kısmı ise akılsız kimseler ile oturup kalkmamaktır.

Ey oğlum, kim toplantılarda Allah'a isyan elbisesine bürünürse, Allah onu zelil eder. Kim ilim talep ederse, alim olur.

Ey oğlum, ilmin başı, yumuşak davranmak, afeti ise kabalık ve sertliktir. Musibetlere sabretmek, iman hazinelerindendir. İffetlilik fakirliğin ziyneti; şükürde bulunmak ise zenginliğin ziynetidir. Çok görüşmek, usandırıcıdır. Birisini denemeden güvenmek, ihtiyata aykırıdır. İnsanın kendisini beğenmesi, aklının az olduğunun göstergesidir.

Ey oğlum, nice bakış vardır ki, teessüf ve düşmanlık doğurur ve nice söz vardır ki nimeti elden çıkarır.

Ey oğlum, İslam'dan daha üstün bir şeref, takvadan daha güzel bir keramet (fazilet), vere'den (çekinmekten) daha sağlam bir kale, tövbeden daha üstün bir şefaatçi, afiyetten daha güzel bir elbise, zaruri olan azığa razı olmaktan fakirliği daha çok giderecek bir mal yoktur. Kifaf edecek (yetecek-yaşatacak) bir mal ile yetinen, rahatlığa çabuk kavuşur ve asayiş bulur.

Ey oğlum, aşırı istek, zorluğun anahtarı ve meşakkat bineği olup günaha batmaya çeker. Aç gözlülük ve oburluk, bütün ayıpları içerir. Başkalarında olup da sevmediğin özellikler, öğüt alman için sana yeter. Kardeşinin senin üzerindeki hakkı, senin onun üzerindeki hakkın kadardır. Akıbetini

düşünmeden bir işe girişen, kendisini felaketlere atmış olur. Amelden önce düşünmek, insanı pişmanlıktan korur. Çeşitli görüşleri araştıran, hatalı olan yerleri hemen teşhis eder. Sabır, yoksulluğa karşı bir siperdir. Cimrilik, miskinliğin elbisesidir. Aşırı istek, fakirliğin alametidir. Şefkatli yoksul, şefkatsiz zenginden daha iyidir. Her şeyin bir azığı vardır; ölümün azığı ise insan oğludur.

Ey oğlum, günahkârı (Allah'ın rahmetinden) ümitsiz etme. Nice günaha tutulan kimse vardır ki, (yıllarca günahtan sonra) akıbeti hayırla sonuçlanmıştır. Nice ibadete koyulan kimse de vardır ki ömrünün sonunda bozgunculuk yaparak cehenneme varmıştır; cehennem ateşinden Allah'a sığınırım.

Ey oğlum, nice isyan eden kimse vardır ki, kurtuluşa ermiş ve nice amel eden kimse de vardır ki, helak olmuştur. Doğruluğu, dürüstlüğü isteyen ve ona yönelen kimseye, zorluluklar ve sıkıntılar kolay gelir. Nefsin kemale ve hidayete ermesi, ona karşı muhalefet etmektedir. Her geçen saat, insanın ömrünü kısaltır. Yazıklar olsun zalimlere, hükmedenlerin en üstünü ve gizli sırları bilen Allah'ın azabından.

Ey oğlum, kulların hakkına tecavüz etmek, kıyamet için ne kötü bir azıktır. Her yudum suda boğulma ve her lokmada ise tıkanma tehlikesi vardır. Bir nimet elden çıkmadıkça başka bir nimete erişilmez. Rahatlık meşakkate, fakirlik nimete, ölüm hayata, hastalık da sıhhate ne kadar da yakındır. Ameli, ilmi, sevgisi, buğzu, alması, vazgeçmesi, konuşması, susması, fiili ve sözü (yani bütün önemli işleri) Allah için halis olan kimseye ne mutlu. İlmiyle amel edip çalışan, ölümün ansızın gelmesinden korkup hazırlıklı olan, istediklerinde (halka) nasihat eden, aksi takdirde susan, sözü doğru olan ve susması cevap veremediğinden olmayan alime ne mutlu. Mahrumiyete, kimsesiz kalmaya, isyan etmeye duçar olan ve başkalarına hoş görmediği şeyi kendisine hoş gören ve yaptığı işi başkalarına ayıp bilen kimseye de yazıklar olsun.

Oğulcağızım, bil ki, yumuşak sözlü olan kimse, muhakkak sevilir. Allah-u Teâla, seni hidayette muvaffak eylesin ve kendi kudreti ile seni itaat ehlinden kılsın. Çünkü O'dur bağışlayan ve Kerim olan.[1]

197- İmâm Ali'nin (a.s) Kendi Katili Hakkındaki Vasiyeti

990- Senetli bir rivâyette şöyle nakledilmiştir: Hz. Ali (a.s) İbn Mülcem tarafından darbe aldıktan sonra, onun hakkında şöyle vasiyet etti:

> Ona yedirin, içirin ve esiriniz olduğu müddetçe ona iyi davranın. Eğer ben yaşarsam, kendim kanımın velisiyim; istersem affederim, istersem kısas yaparım. Eğer ölürsem ve siz onu (kanıma karşılık) öldürürseniz, onu musle yapmaktan (burnunu, kulağını vs. kesmekten) kaçının.[2]

991- İmâm Ali (a.s), Hz. İmâm Hasan'a (a.s) şöyle buyurdu:

> Ey Hasan, katilimin gözlerini açık bırakın; benim yediğimden ona da yedirin ve benim içtiğimden ona da içirin! Eğer ben yaşarsam, kendi hakkıma daha evlayım (ne yapacağımı kendim bilirim) ve eğer ölürsem, ona sadece bir darbe vurun ve onu musle yapmayın (organlarını kesmeyin); zira ben Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu duydum: "**Sakının eziyetten, işkenceden, öldüreceğiniz kuduz köpek bile olsa.**"[3]

1- Tuhef-ü Ukûl, s.88, Bihâru'l-Envâr, c.77, s.236.

2- İhkâku'l-Hak, c.8, s.569.

3- el-Fusûlü'l-Mie, c.5, s.490, el-Fusûlü'l-Muhimme, s.136.

İMÂM ALİ'NİN (A.S) ŞEHÂDETİ

198- İmâm Ali'nin (a.s) Şehâdetle Müjdelenişi

992- Resulullah (s.a.a):

"Ya Ali, seni şehâdetle müjdeliyorum. Hiç şüphesiz sen, benden sonra mazlum olacaksın ve öldürüleceksin." Hz. Ali (a.s) *"Ya Resulallah dedi, bu benim dinimin selamette kalmasıyla birlikte mi olacak?"* Allah Resulü (s.a.a) cevabında "Evet dininin selametiyle birlikte olacaktır!" buyurdu.[1]

993- Senetli bir rivâyette Âişe'den şöyle nakledilmiştir:

Peygamber'i (s.a.a) gördüm ki Ali'yi kucaklayarak öptüğü hâlde şöyle buyurdu: "Babam feda olsun, o yalnız kalacak şehide!"[2]

199- İmâm Ali'nin (a.s) Ölüme Karşı Tavrı

994- Bir hadiste Hz. Ali'den (a.s) şöyle nakledilmiştir:

Vallahi Ali b. Ebî Tâlib, çocuğun annesinin göğsüne olan düşkünlüğünden daha çok düşkündür ölüme![3]

995- Esbağ b. Nübâte diyor ki, Emirü'l-Müminin'e (a.s) 'Resulullah (s.a.a) sakalını boyardı, siz neden boyamıyorsunuz?' diye sorduğumda, şöyle buyurdu:

1- Gâyetü'l-Merâm, c.1, s.92.

2- el-Menâkıb (Hârezmî), s.65, İhkâku'l-Hak, c.15, s.600 (az farkla).

3- Nehcü'l-Belâğa, Hutbe: 5, İhkâku'l-Hak, c.8, s.321.

Ümmetin en bedbahtını[1] bekliyorum ki sakalımı başımın kanıyla boyasın! Bu, Habib'im Resulullah'tan (s.a.a) bana verilen bir haberdir.[2]

200- İmâm Ali'nin (a.s) Şehadete Karşı Tavrı

996- Kundûzî'nin *Yenâbîü'l-Mevedde* kitabında şöyle nakledilmiştir:

Hz. Ali'nin (a.s) mübarek başına (İbn Mülcem'in) darbesi değdiğinde, şöyle seslendi: "**Kâbe'nin Rabb'ine andolsun ki kurtuldum!**"[3]

997- Emirü'l-Müminin'in (a.s) İbn Mülcem melundan darbe aldığında İmâm Hasan'a (a.s) hitaben şöyle buyurduğu nakledilmiştir:

Allah'a andolsun ki kurtuldum. (Yavrum,) baban bu günden sonra artık bir kötülük görmeyecektir![4]

201- İmâm Ali'nin (a.s) Ziyaretinin Sevabı

998- İmâm Cafer-i Sâdık (a.s), babaları kanalıyla Resulullah'ın (s.a.a) şöyle buyurduğunu nakletmiştir:

Kim, vefatından sonra Ali'yi ziyaret ederse, cenneti hak etmiş olur.[5]

999- İmâm Cafer-i Sâdık (a.s):

Hiç şüphesiz, Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) ziyaretçisi, dua ettiği zaman, göğün kapıları açılır. O hâlde, bu hayrı idrak etmekten (gaflet etme,) uyuma![6]

1- Resulullah'ın (s.a.a) bir hadisine işarettir ki orada Hz. Ali'nin k - tilini "Gelmiş geçmiş insanların en bedbahtı" olarak tanıtmaktadır.

2- Bihâru'l-Envâr, c.41, s.164.

3- el-Fusûlü'l-Mie, c.5, s.485.

4 4- el-Müsterşed, s.367.

5- Vesâilü'ş-Şîa, c.10, s.296, Câmiü'l-Ahbâr, s.74 (az farkla), Tehzîbü'l-Ahkâm, c.6, s.21, Müstedrekü'l-Vesâil, c.10, s.212.

6- Vesâilü'ş-Şîa, c.10, s.296, Câmiü'l-Ahbâr, s.74, Hasâisü'l-Eimme, s.40, Müstedrekü'l-Vesâil, c.12, s.212, Tehzîbü'l-Ahkâm, c.6, s.23 (bazı farklarla).

1000- Senetli bir rivâyette Ebû Şuayb-i Horasanî'den şöyle nakledilmiştir:

> İmâm Ebu'l-Hasan Ali Rızâ'ya (a.s) dedim ki: *"Acaba Emirü'l-Müminin Ali'nin (a.s) ziyareti mi daha faziletlidir, yoksa, Hz. Hüseyin'in (a.s) ziyareti mi?"* İmâm (a.s) cevabımda şöyle buyurdu: "Hz. Hüseyin kederler içinde şehit edildi; bundan dolayı kederli ve sıkıntılı bir kimse onun ziyaretine gelirse, Allah azze ve celle'ye yakışan, onun sıkıntı ve kederini gidermektir. Emirü'l-Müminin'in (a.s) ziyaretinin, Hz. Hüseyin'in (a.s) ziyaretine olan üstünlüğü, Hz. Emirü'l-Müminin'in, Hz. Hüseyin'e olan üstünlüğü gibidir…"[1]

1001- Hüseyin b. İsmâil-i Sımyerî, İmâm Cafer-i Sâdık'tan (a.s) şöyle nakletmiştir:

> Kim, Emirü'l-Müminin'i (a.s) yaya olarak ziyaret ederse, Allah, onun için her adıma bir hac ve bir umre sevabı yazar; eğer ziyaret dönüşü de yaya olarak dönerse, Allah, onun için her adıma iki hac ve iki umre sevabı yazar![2]

202- İmâm Ali'nin (a.s) Şehâdet Tarihi ve Yeri

□ Şöyle rivâyet edilmiştir:

> İmâm Ali (Allah'ın salavatı onun üzerine olsun), Hicret'in 40. yılında Ramazan ayından dokuz gece kaldığı bir sırada, Cuma gecesi Kûfe'de şehit olarak dünyadan göçmüştür. O sırada İmâm (a.s) 63 yaşındaydı. Mübarek türbesi Necef'tedir. İmâm'ın (a.s) katili Abdurrahman b. Mülcem'dir. (Allah'ın, meleklerin ve bütün insanların laneti onun üzerine olsun).[3]

1- Vesâilü'ş-Şîa, c.10, s.297.

2- Vesâilü'ş-Şîa, c.10, s.296, Tehzîbü'l-Ahkâm, c.6, s.20, el-Vâfî (Feyz-i Kâşanî), c.14, s.1404, el-Ğârât, c.1, s.854 (az farkla).

3- Câmiü'l-Ahbâr, s.74, Tehzîbü'l-Ahkâm, c.6, s.19.

el-İrşâd ve diğer bir çok tarih kitabında nakledildiği üzere, Hz. Emirü'l-Müminin Ali (a.s), Hicretin 40. yılında Ramazan ayının 21. gecesi, bir Cuma gecesinde İbn Mülcem'in (lanetullahi aleyh) 19. gecede Kûfe mescidinde vurduğu kılıç darbesinin etkisiyle şehit olmuşlardır. İmâm (a.s), şehâdet sırasında 63 yaşındaydı.[1]

1- Ravzatü'l-Vâizîn, c.1, s.132, el-İrşâd, s.12.

ŞİİRLER

Ali Zikri

İlham olundu yine, aldım kalem elime
Güzel zikrin Ali can, döküldü şu dilime

Seni Kur'ân'a sordum; dedi: "Resul'ün nefsi"
Bu cümlede toplanmış, faziletlerin hepsi

Yine sordum; okudu, bana tathîr ayetin
"Tefsiridir Murtezâ bendeki her âyetin"

Dedim "Başka ne dersin?" Dedi: "Yetmez mi artık?
Ben Kur'ân-ı sâmitim, odur Kur'ân-ı nâtık"

Seni İslam'a sordum; dedi: "Dinin direği
Ali'nin velâyeti, dindarlığın gereği"

Resul'e sordum seni; dedi: "Sonsuz bir deryâ
Ben kime mevlâ isem, Ali'dir ona mevlâ

Ben ve Ali ezelde, İlâhî bir nur idik
"Elestu" suâline, ilk ikrârı biz verdik

Ben ilimler şehriyim, Ali onun kapısı
Ben hakikat mülküyüm, Ali onun tapusu

Dünya tufanlı derya, ben kurtuluş sahili
Sahile vardıracak gemi, Ali'dir Ali

Bu ümmetin babası, bir ben, bir de Ali'dir
Müminlerin cem'ine benden sonra velidir

Emîr-i âlem benim, sancak Ali elinde
Taksîm-i cennet ve nâr, ancak Ali elinde

Düşmanlığı nifaktır, imandır muhabbeti
Söyle Ali düşmanı, beklemesin cenneti"

Zehrâ'ya sordum seni; dedim Ali'yi anlat
Dedi: "Bizde birleşti iki bahr-i hakikat

Bu iltikâdan doğdu onbir dürr-i imâmet
Böylece tekmil oldu manzûme-yi velâyet"

Seni Hasan'a sordum; dedi: "Hüsnüm Ali'dir"
Hüseyin'e sordum; dedi: "Sırrım O'nda gizlidir"

Kâbe'ye sordum seni; "Ali oğlumdur" dedi
Onun gözü aynullah, "yed"i Allah'ın "yed"i;

Putlar yere serildi, yedullahî eliyle
Sırlar âşikâr oldu, hak söyleyen diliyle"

Cibril'e sordum; dedi: "La fetâ illâ Ali
Hem benim, hem âlemin emîri Mevlâ Ali"

Bir de Zülfikâr'a ben, sorayım dedim seni
Dedi: Zülfikâr yapan Ali elidir beni"

Aklıma sordum seni; dedi: "Şaşkınım, şaşkın"
Aklı divâne eden, senin aşkındır, aşkın

Gönlüme sordum seni, "Sürûrum Ali" dedi
İnsana sordum seni, "Onurum Ali" dedi

Seni ârife sordum; dedi: "İrfân Ali'dir"
Seni mümine sordum; dedi: "İmân Ali'dir"

Musâ AYDIN (Ocak / 2001)

Velâyet Bayramı

Bugün dinin kemal günü
Haliq-i Zülcelal günü
Hakkın ihyasına müjde
Batılların zeval günü

Ali dostu sevin bugün
Velayetle övün bugün
"Mevla"mızın nuru ile
Dolsun gönül evin bugün

Resul'e Hak etti nida:
Son görevi eyle eda
Söyle: "Benden sonra size
Artık Ali'dir mukteda"

Ali oldu bize Mevla
Canımıza bizden evla
Var mı Ali'den gayrisi
Her fazilette en a'lâ

Bu gün rahmet yeli esti
Kâfir umudunu kesti
Mevla'nın velayetiyle
Şeytanlar hayata küstü

Bugün velayet bayramı
Ali bize Hak ikramı
Ali'siz olmazdı vallah
Bu dinin hiç bir anlamı

Melek semada sürurlu
Yerde mu'minler onurlu
Oldu yine Ali'mizle
Tüm mahfillerimiz nurlu

Velayet bu dinde ruhtur
Ali gemimize Nuh'tur
Bu gemiye binmiş isen
Ali sana da penahtır

Ali sevgisiyle dolduk
Yine zikriyle mest olduk
Âlem bilsin biz Ali'de
Ölümsüzlük suyu bulduk

Şia imanda bir dağdır
Alnı açık, yüzü ağdır
Başı Mevla'sına bağlı
Hablullah işte bu bağdır

Musa AYDIN
28 Aralık 2007
(18 Zilhicce 1428)
Mekke-i Mükerreme

Velâyet Nuru

Aşıkların sinesinin
Gülü Gülzarıdır Ali
Gamlı bülbül nefesinin
Figanı zarıdır Ali

Kim bilmez Ebu Turab'ı
Haydar-ı Kerrar lakabı
Oku Kuran'da "Ahzabı"
Tahirdir, arıdır Ali

Ali ruhlara gıdadır
Gönüllerde hoş sevdadır
Tecelligah-ı Huda'dır
Arıdır, durudur Ali

Dertlilere derman olur
Gönüllere ferman olur
Zalimlere düşman olur
Mazlumun yaridir Ali

La seyfe illa Zulfikar
Zulfikar sahibi Haydar
Ondan gayrı yiğit mi var
İslam onurudur Ali

Hakkın deryasına daldı
Deryada kendini buldu
Onunla din kamil oldu
Velayet nurudur Ali

Velayet AYTAN

Can Veren Nidâ

Ey nefs-i Peygamber, ey masum Ali
Ey kundağı Kâbe olan Murtezâ
Sabrın pirî sensin ey mazlûm Ali
Hakkın eli, dili; halka muktedâ

Mazlumiyetine âlem tanıktır
Resul'ün, Zehrâ'nın bağrı yanıktır
İnsan olan vallah sana âşıktır
Hangi âşık olmaz sana can fedâ

Mu'min, münafığı sensin ayıran
Cennet sensin, bunu bilmez ki nâdân
Zâlimin korkusu, mazlûma emân
Kim eder hakkını hakkıyla edâ

Yoktur üç haslette asla bir eşin
Resul kayın peder, Zehrâ'dır eşin
Bir de iki oğlun ziyneti Arş'ın
Kimse bizi senden edemez cüdâ

Adın her engeli aştırır senin
Aşkın, yüce dağlar eştirir senin
Yadın gönülleri coşturur senin
"Ya Ali" âleme can veren nidâ

Engin YILDIZ
31-Ekim-2003 / 5-Ramazan-1424

Aynadaki Sır

Bilmem nasıl anlatsam, sözlerden çok yücesin
Bin ömür yine yazsam, bitmez bir bilmecesin
Senin büyük şanından insanlık bahsediyor
Hangi Mecnun'a sorsam, muhakkak seni diyor

Ey tevhid bayrağında aşkın sırlı nakışı!
Hakikat dergâhında ihlâsın kalp atışı.
Âlem sana bürünmüş, dönüyor etrafında
Ona Leyla olmuşsun, o kader tavâfında

"Aşk-ı belâ bezmi"nde tutunduk eteğinden
"O temaşâ demi"nde mest olduk gerçeğinden
Göklerin hakikati ismini tesbîh eder
Cennetin her bir katı sana secdeye gider

Ey zikr-i Fatıma'nın sır dolu imamesi!
Hakka çağrı ezanın sarsılmaz ikamesi!
Muazzam hakikatin imana ruh katıyor
Seni Allah ve Resûl, seninle anlatıyor

Bahârın sırrı sensin ey âlemde zülf-i yâr!
Açılan her goncaya rüzgâr seni fısıldar
Aşka gelen meltemler, öperek saçlarından
Kokular getirmekte o safâ gülzârından

Ey ezel çağlarının biricik muvahhidi!
Yüce nur diyarının o güzellik şahidi!
Bütün güzel erdemler gizlenmiş hicâbına
Binlerce tekbîr alıp gül sermiş mihrâbına

Takva, senden alarak bilgelik ilhâmını
Süslüyor amellerin yükseliş irfânını

Basîret af diliyor o şehlâ gözlerinden
Eğilip şâirane öpüyor dizlerinden

Asâlet onurlanır o vakur duruşunla
Canlar aşkta sınanır Zülfikar vuruşunla
Hakk ecel kıvılcımı inince Zülfikar'dan
Hayâtın aşk tılsımı gönül geçer mi yârdan?

Canların canı bakar ol eşsiz ahengine
Bürünmüşsün mübarek sevgilinin rengine
Marifet aynasında şahid olup durmuşsun
Kalplerin semasına taht kurup oturmuşsun

Her şeye mihribansın, her suçu bağışlayan
Boş döner mi kapında el açarak ağlayan?
El bile açtırmazsın o cömert kereminle
Mertliğe hayat veren ölümsüz erdeminle

Ey mürüvvet sultanı, bambaşka bir gerçeksin
Kâinatın ruhunda geçmiş ve geleceksin
O mutlak imametin ufukları kaplamış
İsmet ve Adalet'in âlemlere ün salmış

"Emin-i sırrım" demiş "İlim Şehri Sevgili"
Makamını göstermiş vahyin o sâdık dili
Olamaz hiç kimsede bu müthiş liyâkatın
"Sırrı'sın Ayna'daki" muhteşem hakikâtın

Bilmem nasıl anlatsam, sözlerden çok yücesin
Bin ömür yine yazsam bitmez bir bilmecesin
Senin büyük şanından insanlık bahsediyor
Hangi Mecnun'a sorsam, mutlaka "Ali" diyor

Hüseyin Yalçın

İÇİNDEKİLER

4. BÖLÜM / 281

NOTLAR